DAVID GIBBINS

DAVID GIBBINS

ATLANTIDA

NOTA AUTORULUI.

Descoperirea care constituie subiectul acestui roman este o ficţiune. Oricum, fundalul arheologic este plauzibil pe cât permite cadrul unui roman, luând în calcul cunoştinţele şi dezbaterile actuale pe această temă. Scopul acestei note este de a clarifica faptele.

Inundaţia din Marea Neagră. Criza de salinitate din Messina este un fapt cert, un rezultat al proceselor tectonice şi glaciare care au izolat Mediterana de Atlantic; criza a fost datată între 5,96 şi 5,33 milioane de ani ÎP (Înainte de Prezent), la sfârşitul ei apărând o inundaţie masivă peste podul de pământ de peste Gibraltar. Nivelul Mediteranei a mai crescut cu 130 de metri în cursul „marii topiri” de la sfârşitul Erei Glaciare, undeva între doisprezece şi zece mii de ani în urmă.

Recent au apărut dovezi care sugerează că Marea Neagră a fost izolată de Mediterana timp de alte câteva mii de ani şi nu s-a ridicat la acelaşi nivel cu aceasta până ce apele nu au depăşit un baraj natural de pe Bosfor în mileniul al VI-lea înainte de Hristos. Mostre luate de pe fundul Mării Negre indică o schimbare de la sedimente de apă dulce la sedimente de apă sărată cu circa 7500 de ani în urmă, dată confirmată de analiza cu carbon a cochiliilor de moluşte de pe ambele părţi ale strâmtorii Bosfor. Este posibil ca în această perioadă de timp banchiza de gheaţă a Antarcticii de Vest să fi cunoscut o fază de retragere rapidă şi ca un asemenea eveniment, combinat cu activitatea tectonică, să fi împins marea peste Bosfor.

În 1999, cercetătorii au descoperit, folosind sonarul şi o dragă, o dună aparţinând probabil unei foste linii a ţărmului la 150 de metri adâncime sub nivelul mării în nordul Turciei, lângă Sinope. Deşi există dezbateri prinse asupra datei, vitezei şi volumului inundării Mării Negre, existenţa acestui fenomen este acceptată pe scară largă.

Exodul din neolitic. Mulţi experţi cred că limbile indo-europene îşi au originea în zona Mării Negre la un moment situat între mileniul al VII-lea şi mileniul al V-lea înainte de Hristos. Cu mult înainte de ipoteza inundaţiei din Marea Neagră, arheologi de frunte au susţinut că limbile indo-europene au evoluat în rândul primilor agricultori din Anatolia în jurul anului 7000 înainte de Hristos, şi că ele au ajuns în Europa în jurul anului 6000 înainte de Hristos, răspândirea lor mergând mână în mână cu introducerea agriculturii şi a domesticirii animalelor pe scară largă. Acest model a stârnit multe controverse, nu în ultimul rând asupra posibilităţii ca difuzia să fi implicat mişcarea de persoane sau idei, dar el rămâne central în orice dezbatere pe tema originilor civilizaţiei.

Atlantida. Singura sursă pentru legenda Atlantidei o reprezintă dialogurile Timaio şi Kritias scrise de filosoful grec Platon în prima jumătate a secolului al IV-lea înainte de Hristos. Credibilitatea se bazează pe două presupuneri: în primul rând, că Platon nu inventa poveşti; în al doilea rând, că sursa lui de inspiraţie, cărturarul atenian Solon, nu înregistrase, cu câteva generaţii înainte, o poveste imaginată de preoţii egipteni din Saďs, presupuţii lui informatori din cursul secolului al VI-lea înainte de Hristos.

Este mult mai probabil ca preoţii egipteni să fi dispus cu adevărat de arhive care se întindeau pe mii de ani înainte. Istoricul grec Herodot, cel care a adunat tone de informaţii de la preoţii egipteni cu ocazia vizitei făcute acolo la mijlocul secolului al V-lea înainte de Hristos, multe dintre ele verificabile, susţine că i s-a arătat un papirus cu lista de succesiune a „trei sute şi treizeci de monarhi egipteni”

(Herodot, Istorii). El ne avertizează totuşi: „Cel care crede poveştile spuse de egipteni este liber să le accepte ca fapte istorice”.

Pe vremea lui Solon, marinarii din Mediterana aveau cunoştinţă de ţărmurile îndepărtate de dincolo de Marea Roşie spre est şi de Stâlpii lui Hercule spre vest. Cu toate astea, Atlantida nu trebuie căutată atât de departe. Pentru egiptenii din secolul al VI-lea înainte de Hristos, izolaţi de secole întregi după prăbuşirea universului Epocii Bronzului, insula Creta reprezenta un ţinut misterios de dincolo de orizont şi care găzduise odinioară o civilizaţie strălucitoare. Toate contactele cu ea fuseseră pierdute după un cataclism pe care ei l-ar fi putut percepe sub forma unui val de întuneric şi a năvalei lăcustelor înregistrate în Vechiul Testament (Exodul, 10).

În ziua de azi, mulţi dintre cei care acceptă veridicitatea poveştii relatate de Platon socotesc Atlantida ca fiind civilizaţia Cretei minoice şi dispariţia ei ca fiind datorată erupţiei vulcanului Thera la mijlocul mileniului al II-lea înainte de Hristos.

Nu a fost descoperită până acum nici o epavă minoică. Au fost însă găsite mai multe epave scufundate la sfârşitul Epocii Bronzului, printre care una, în 1982, la sud-vest de Turcia, eveniment socotit drept cea mai mare descoperire arheologică după cea a mormântului lui Tutankhamon. Printre cele găsite se numără zece tone de lingouri de cupru şi de cositor, o cutie de plăci de sticlă albastră de nuanţa cobaltului, buşteni de abanos şi bucăţi de fildeş, săbii din bronz frumos ornate, sigilii comerciale din Orientul Apropiat, bijuterii din aur, un splendid pandantiv din aur, precum şi un scarabeu superb din aur al lui Nefertiti, care plasează epava spre sfârşitul secolului al XIV-lea înainte de Hristos. Metalul de acolo era suficient pentru echiparea unei întregi armate şi ar fi putut reprezenta un tribut regal. Printre descoperiri se numără şi articole cu semnificaţie religioasă, socotite drept obiecte de cult preoţeşti. Aceste

comori sunt acum expuse în toată splendoarea lor la Muzeul de Arheologie Subacvatică din Bodrum.

În 2001, un craniu de hominid descoperit la Dmanisi, în Republica Georgia, a fost datat cu circa 1,8 milioane ani ÎP, aproape cu un milion de ani înainte de cele mai timpurii fosile umanoide din Europa.

O migrare ulterioară, mult mai apropiată de timpurile noastre, dinspre Africa, l-a adus aici pe homo sapiens sapiens, care a început să picteze animale pe pereţii peşterilor cam cu 35000 de ani în urmă.

„Sala strămoşilor" se bazează nu numai pe faimoasele picturi rupestre de la Lascaux din Franţa şi de la Altamira din Spania, având o vechime de aproximativ 20000 de ani, respectiv 17000 de ani ÎP, ci şi pe două descoperiri mai recente. În 1994, la Chauvet, în sudul Franţei, speologii au descoperit un complex care fusese blocat de o prăbuşire de stânci în cursul preistoriei. Picturile au fost datate la 35000 de ani ÎP, devenind astfel cele mai vechi din lume. Ele demonstrează că artiştii Epocii de Piatră au atins apogeul talentului lor la doar câteva mii de ani după ce primii oameni moderni au ajuns în regiune. Desenele includ mamuţi „cu blană" gigant şi altă megafaună din Era Glaciară. O altă peşteră descoperită în 1991 în apropiere de Marsilia conţine mai mult de 140 de picturi şi de schiţe, ceea ce reprezintă o descoperire remarcabilă, de vreme ce intrarea în peşteră se găseşte la 37 de metri sub nivelul mării. Peştera Cosquer demonstrează că este posibil ca şi alte comori să fi rămas încă nedescoperite în peşterile inundate la sfârşitul Erei Glaciare.

Au trecut multe mii de ani până ce limba să fie simbolizată printr-o formă de scriere, cele mai vechi cunoscute fiind cuneiformele din Mesopotamia şi hieroglifele din Egipt din jurul lui 3200 înainte de Hristos. Cu toate astea, descoperirile din Paleoliticul Superior (35000-11000 ÎP), contemporane cu arta din peşteri, includ oase incizate cu linii şi puncte care ar putea reprezenta secvenţe numerice,

posibil pentru trecerea zilelor, sau un calendar lunar. Ca atare, ideea scrisului ar fi putut apărea cu mult înainte de nevoia păstrării unor arhive detaliate, apărută la începutul Epocii Bronzului.

Preoţii fictivi din Atlantida reprezintă un amalgam de şamani şi de vraci din societăţile tribale primitive cu preoţii-regi din primele oraşe-state. Totodată, sunt precursorii îndepărtaţi ai druizilor, preoţii misterioşi cunoscuţi mai ales din Războaiele Galice duse de Iulius Caesar. Este posibil ca druizii să fi fost mediatori puternici care strângeau laolaltă triburile disparate din Europa celtică. Este posibil ca strămoşii lor să fi purtat „coifurile vrăjitoreşti" aurii, împodobite în mod sofisticat cu simboluri astrologice, care au fost recent identificate printre descoperirile Epocii Bronzului. Simbolurile indică abilitatea de monitorizare şi de prezicere a mişcării cerurilor, inclusiv a ciclului lunar, un set de cunoştinţe dezvăluit şi de observatoarele megalitice precum cel de la Stonehenge. Cel mai vechi coif datează din jurul anului 1200 înainte de HristoS. Şi până acum nici o astfel de descoperire nu a fost raportată în afara Europei de Vest.

Primii fermieri de pe insulele Mediteranei creşteau animale domestice, incluzând aici căprioare, oi, capre, porci şi vaci care nu existaseră înainte prin partea locului şi fuseseră probabil aduse de pe continent în bărci cu vâsle. Excavaţiile din Cipru indică faptul că aceste migraţii au început încă din mileniul al IX-lea înainte de Hristos, foarte curând după începuturile agriculturii în „Semiluna Fertilă" din Anatolia şi Orientul Apropiat.

Cele mai vechi bărci de lemn datate sunt, de fapt, fragmente scoase la lumină în Danemarca şi provin din perioada mileniului al V-lea sau al IV-lea înainte de Hristos. În vreme ce este posibil ca primele bărci egiptene şi din Orientul Apropiat să fi fost doar nişte legături de trestie, amintite de modelul „papiroform" al vaselor funerare ulterioare, bogăţia de cherestea de-a lungul malului sudic al

Mării Negre să fi indicat faptul că vasele construite aici puteau fi de lemn înainte chiar ca uneltele de metal să devină disponibile.

Un model pentru Arca lui Noe este dat de „Barca din Dover”, o navă remarcabil de bine conservată găsită în portul englezesc cu acelaşi nume în 1992. Chiar dacă datează din Epoca Bronzului, barca are o formă generică posibil tipică pentru primele ambarcaţiuni construite pentru navigaţie marină. Este lungă de circa cincisprezece metri şi e construită din plăci legate laolaltă cu liane din coajă de copac, astfel ele putând fi dezasamblate pentru reparaţii şi pentru transport pe uscat. Dispunând de optsprezece sau douăzeci de vâslaşi, ele ar fi putut transporta pasageri, animale şi altă încărcătură peste Canalul Mânecii. O flotă de astfel de vase este mult mai plauzibilă pentru un exod în neolitic decât o singură navă de mărimea arcei din Vechiul Testament, mai ales în lipsa uneltelor de tâmplărie din metal şi a pânzelor de navigaţie, care aveau să fie inventate ulterior.

Cele mai importante situri neolitice descoperite până în prezent sunt Jericho şi Çatal Hüyük (cunoscut şi sub denumirea de Çatalhöyük). Jericho, oraşul biblic identificat drept Tell es-Sultan în Valea Iordanului din Israel, era înconjurat de un zid masiv de piatră construit în jurul anului 8000 înainte de Hristos, în timpul perioadei preolărit din neolitic. În alte părţi există prea puţine dovezi de legătură directă cu stări de război înainte de mileniul al VI-lea înainte de Hristos, sub forma unor fortificaţii, aşezări arse sau locuri de masacru, iar o idee renăscută recent susţine că „defensiva” din Jericho reprezenta de fapt o protecţie contra inundaţiilor.

Aşezarea Çatal Hüyük din sudul central al Turciei a înflorit de la sfârşitul mileniului al VII-lea până la mijlocul mileniului al VI-lea înainte de Hristos, când a fost abandonată. Imaginea clădirilor sale în stil pueblo, cu încăperile de cult împodobite cu simbolul coarnelor de taur

şi decorate cu picturi exuberante pe pereţi, furnizează un model autentic pentru structurile imaginare din Marea Neagră. Printre descoperirile de acolo se numără figurine de lut şi de piatră ale unei zeiţe-mamă grotesc de corpolente, amintind de imaginea stilizată a unei femei, recent descoperite pe coasta turcească a Mării Negre, la Ikiztepe.

Una dintre nenumăratele imagini remarcabile din Çatal Hüyük este o frescă găsită într-o încăpere de cult şi datată în jurul anului 6200 înainte de Hristos. Înfăţişând un vulcan care aruncă un nor mare de cenuşă. Cu conurile sale gemene şi şaua dintre ele, vulcanul seamănă în mod remarcabil cu imaginile coarnelor de taur din altare. Sub el se vede un oraş, care se extinde spre exterior ca şi cum ar fi în lungul unui ţărm de mare, clădirile amintind de Çatal Hüyük, dar fiind despărţite în blocuri rectangulare strâns adunate. Vulcanul ar putea reprezenta un con cilindric din câmpia vulcanică Karapinar, aflată la circa cincizeci de kilometri spre est, iar oraşul ar putea fi chiar Çatal Hüyük; în acelaşi timp, ar putea fi o scenă din altă parte, unde un oraş de la malul mării se cuibărea cu adevărat sub vârfurile gemene ale unui vulcan. Pictura este cea mai veche imagine cunoscută a unui vulcan activ şi a unui oraş planificat.

În jurul Mării Negre, cea mai clară dovadă de dezvoltare precoce provine din Varna, Bulgaria, unde într-un cimitir s-a descoperit o ascunzătoare enormă de artefacte din aur şi din cupru, alături de obiecte confecţionate din os şi piatră. Descoperirea dezvăluie nu numai realizările extraordinare ale primilor metalurgi, ci şi o societate cu o stratificare reflectată în bogăţii materiale. Cimitirul datează de la sfârşitul neoliticului, o perioadă cunoscută şi sub numele de Chalcolithic, sau Era Cuprului, şi care a durat până la mijlocul mileniului al V-lea înainte de Hristos.

La optzeci de kilometri nord de Creta se întinde insula vulcanică Thera. A fost dezgropată doar o parte a aşezării preistorice de la Akrotiri, dar pe măsură ce aceasta iese din

mormântul de cenuşă şi de zgură, seamănă tot mai mult cu oraşul Pompei din Epoca Bronzului. Locuitorii au primit unele avertismente legate de erupţie, probabil sub forma unei serii de cutremure violente. Până acum nici o „mănăstire” nu a fost decopertată, dar splendida frescă marină din Akrotiri, care înfăţişează o procesiune de nave şi o structură de tip palat la malul mării, indică faptul că observaţiile de natură religioasă şi ceremoniile jucau un rol major în viaţa insulei.

Mulţi arheologi au plasat erupţia în jurul anului 1500 înainte de Hristos, pe baza dovezilor de distrugere a palatelor din Creta şi a sosirii micenienilor. Oamenii de ştiinţă au sugerat însă că data cea mai potrivită ar fi 1628 înainte de Hristos, pe baza studierii nivelului de aciditate din gheaţa groenlandeză, a determinărilor prin metoda carbonului radioactiv şi a analizei dendrocronologice a stejarului irlandez şi a pinului cu con din California. Oricare ar fi data exactă, nu există nici o îndoială asupra dimensiunii colosale a erupţiei care a distrus aşezările de pe Thera, a eliberat un nor negru imens către estul Mediteranei şi a provocat valuri de fund care au izbit coasta de nord a Cretei şi au răsturnat probabil ambarcaţiuni pe o rază de mile în jur.

Alexandria, marele port construit de Alexandru cel Mare în anul 331 înainte de Hristos pe coasta egipteană a Mediteranei, este locul unde se ţine conferinţa din prima parte a acestei cărţi. Aceasta se desfăşoară în Fortăreaţa Qaitbay, castelul construit în secolul al XV-lea d. H. Pe fundaţia farului antic de la intrarea în port. Pe fundul mării unde s-a prăbuşit farul, în secolul al XlV-lea d. HR. Au fost depistate multe fragmente de zidărie şi de sculpturi.

La mai bine de două mii de kilometri spre vest se află Cartagina, locaţia imaginarului Muzeu Maritim. Începând cu 1972, programul lansat de UNESCO sub deviza „Salvaţi Cartagina” a făcut ca acest oraş să intre în circuitul celor mai studiate situri din Antichitate, în ciuda faptului că a fost

ras de pe suprafaţa pământului de romani în 146 înainte de HristoS. Şi încă o dată de către arabi cu aproape nouă sute de ani mai târziu. Astăzi o caracteristică remarcabilă a oraşului o constituie portul circular, unde săpăturile au scos la iveală docuri care odinioară au găzduit o flotă de galere de război.

Solon este un personaj istoric autentic care a trăit aproximativ între 640 şi 560 înainte de Hristos. A fost conducătorul Atenei în 594 înainte de Hristos şi a devenit faimos ca om de stat ale cărui reforme au pavat calea către oraşul-stat democratic din Epoca de Aur. Ulterior el a călătorit mult în Egipt şi Asia Minor şi a fost socotit unul dintre cei „şapte înţelepţi" ai Greciei. Singurele lui scrieri care au ajuns până la noi sunt câteva fragmente de poezie, dar nu poate încăpea nici o îndoială că, la fel ca Herodot un secol mai târziu, şi el trebuie să fi consemnat pe larg discuţiile cu preoţii şi cu alte persoane sau lucrurile pe care le-a văzut în cursul călătoriilor.

„Papirusul Atlantidei" este pur ficţional, deşi circumstanţele găsirii sale sunt inspirate de o serie remarcabilă de descoperiri din vestul Egiptului. În 1996, în oaza Bahariya, un măgar a căzut prin stratul de nisip într-o necropolă din piatră care zăcuse nederanjată de nimeni timp de cincisprezece secole. De atunci au fost decopertate mai bine de două sute de mumii, multe dintre ele decorate şi pictate cu portrete şi scene religioase. Sunt din perioada greco-romană, de după cuceririle lui Alexandru cel Mare din 332 înainte de Hristos, dar în 1999, arheologii care săpau sub oraşul-oază El Bawiti au descoperit mormântul unui guvernator din Bahariya din timpul celei de-a Douăzeci şi Şasea Dinastii (664-525 înainte de Hristos.), adică din perioada călătoriilor lui Solon.

Ruinele de la Saďs zac sub aţezarea modernă Sa el-Hagar din vestul deltei Nilului, în apropiere de braţul Rosetta al fluviului, la mai puţin de treizeci de kilometri de Mediterana. Ca şi în cazurile Cartagenei şi al Alexandriei,

au rămas puţine vestigii din metropola de pe malul apei. Lucrările de zidărie s-au dărâmat şi fundaţiile zac sub metri de mâl. Cu toate astea, Saďs a fost probabil un important centru de cult de la începuturile istoriei Egiptului, chiar înainte de Perioada Dinastică Timpurie (circa 3100 înainte de Hristos.). La momentul vizitei lui Solon era Capitala Regală a celei de-a Douăzeci şi Şasea Dinastii, un loc pe care grecii probabil îl cunoşteau bine datorită apropierii de postul lor comercial de la Naucratis.

Pelerinii veneau de departe ca să se închine la templul zeiţei Neith, un complex vast, descris de Herodot după ce l-a vizitat. El s-a întâlnit cu „scribul", termenul folosit de el pentru marele preot, care „ţinea registrul comorilor sacre ale lui Athene (Neith) în oraţul Saďs", un om care, regretabil, „nu mi s-a părut a fi sincer" (Istorii). Templul avea obeliscuri impresionante, statui colosale şi sfincşi cu capete umane (ibid.). Astăzi este nevoie de imaginaţie ca să ne închipuim aşa ceva în acel loc, dar un zid de piatră indică o curte înconjurătoare la fel de întinsă precum cea a faimosului complex de la Karnak din Egiptul Superior.

Excavaţiile care au scos la lumină hieroglifele timpurii şi lista cu preoţi sunt imaginare. Oricum, printr-un noroc extraordinar, numele celui care ar fi putut să fie preotul întâlnit de Solon este cunoscut: Amenhotep, a cărui statuie impresionantă, sculptată în granit cenuşiu, scos probabil chiar din Saďs, ţi dedicată templului şi celei de-a Douăzeci şi şasea Dinastii, se află la British Museum (sub nr. EA 41517). Statuia ţine un naos, o raclă ce conţine o imagine de cult a zeiţei Neith.

Marinarii din Epoca Bronzului care voiau să ajungă la Nil din Creta ar fi putut pleca din recent excavatul port Kommos, aflat pe coasta sudică, la mică depărtare de palatul din Phaistos. De pe poziţia lui magnifică, palatul domină câmpia Mesara şi stă lipit de Muntele Ida, cu peşterile lui sacre şi sanctuarele de vârf. La trei kilometri depărtare se desfăşoară complexul cunoscut sub numele de

Hagia Triada, în mod tradiţional socotit ca o reşedinţă regală, în realitate el trebuie să fi fost probabil un fel de seminar pentru preoţimea cretană. Faimosul disc de la Phaistos a fost descoperit aici în 1908. Cele 241 de simboluri şi 61 de „cuvinte” au sfidat până acum orice încercare de traducere, dar ar putea avea legătură cu o limbă timpurie vorbită în vestul Anatoliei, şi prin aceasta cu indo-europeana vorbită la începutul neoliticului. Forma înscrisului denumit în această carte cu „simbolul Atlantidei” există în realitate şi este unicat pe acest disc: se văd mai multe astfel de simboluri imprimate de o matriţă, unul dintre ele fiind apropiat de mijlocul unei laturi.

Un al doilea disc nu a fost încă descoperit. Oricum, vizitatorii pot studia de aproape discul existent în Muzeul Arheologic din Heraklion, unde el este expus alături de alte comori ale lumii minoice.

În Hagia Triada din Creta s-a găsit şi un sarcofag pictat care înfăţişează un taur aşezat pe un altar, cu sângele scurgându-i-se din gât într-un vas de libaţiune. La circa cincizeci de kilometri nord de Arkhanes, arheologii au descoperit dovezi ale unui alt gen de ofrandă: un bărbat tânăr, legat pe o platformă joasă în interiorul unui templu de munte, în al cărei schelet era prins un cuţit de bronz incizat cu desenul unei bestii misterioase asemănătoare cu un porc mistreţ. La scurt timp după moartea lui, templul s-a prăbuşit în cursul unui cutremur şi astfel a conservat singura dovadă găsită până acum a sacrificiilor umane practicate în Marea Egee în timpul Epocii Bronzului.

Arkhanes zace sub Muntele Juktas, iar vârful sacru al acestuia se ridică peste valea care duce la Knossos. Printre multele descoperiri extraordinare de la Knossos se numără mai multe mii de tăbliţe din lut ars, cea mai mare parte a lor fiind inscripţionată cu o scriere botezată lineară B, şi alte câteva sute cu lineară A. Linear B a fost descifrat ca fiind o formă timpurie de greacă, limba vorbită de micenienii care au ajuns în Creta în secolul al XV-lea înainte

de Hristos. Ei au adoptat scrisul, dar nu şi limba; linearul A este similar, fiind, de asemenea, silabic printr-un număr de simboluri identice, dar datează de dinainte de sosirea micenienilor şi rămâne în mare parte netradus.

Alte două situri din Epoca Bronzului menţionate sunt Atena şi Troia. Pe Acropole, unul dintre puţinele lucruri conservate din preistorie este un tunel tăiat în stâncă, conducând spre un izvor subteran. El reprezintă sursa de inspiraţie pentru ideea că acolo ar putea exista încă încăperi ascunse din perioada clasică. La Troia, cercetările paleogeografice au descoperit o linie de plaje antice şi poate că într-o zi se vor găsi dovezi ale unui asediu din Epoca Bronzului.

Marea Neagră este cu adevărat moartă sub 200 de metri adâncime, ca rezultat al imenselor acumulări de hidrogen sulfurat generat de procesele biochimice descrise în această carte. În zonele sale adânci există depozite de sare cristalină formate în cursul perioadei în care marea a fost izolată de Mediterana şi a început să se evapore, provocând precipitarea sării.

Către sud, marea se apropie de una dintre cele mai active zone tectonice din lume, o zonă care a intrat în atenţia întregii lumi în ziua în care un cutremur cu magnitudinea de 7,4 grade a devastat nord-vestul Turciei. Falia nord-anatoliană dintre plăcile africană şi eurasiatică se întinde spre est până la Muntele Ararat, în sine un vulcan stins, cu două vârfuri gemene, şi a inspirat în parte această carte, incluzând insula vulcanică, falia tectonică şi fisurile hidrotermale.

În apele de coastă a Mării Negre au fost descoperite mai multe nave ale neguţătorilor din Antichitate, inclusiv una localizată de un submersibil în largul coastelor Bulgariei în 2002. În anul 2000, echipa care a dat peste vechea linie a ţărmului de lângă Sinope a descoperit o epavă de la sfârşitul perioadei antice la o adâncime de 320 de metri. Carena extraordinar de bine conservată a navei reprezintă

un indiciu al minunilor arheologice care ar putea zace în alte părţi ale adâncurilor toxice ale acestei mări.

Cu excepţia imaginarului EH-4, „noroiul magic”, şi a unor aspecte ale aplicaţiilor laser, cea mai mare parte a tehnologiilor prezentate în această carte îşi are temeiul în dezvoltări curente, inclusiv din punct de vedere al unor chestiuni legate de scufundare şi de arheologie. Kazbek este o variantă imaginară a submarinului SSN de atac sovietic din clasa Akula-1, ca atare constituie o adăugare imaginară la cele şase nave despre care se ştie că au fost construite între 1985 şi 1990.

Citatele din Platon din capitolul 3 sunt luate din Dialogurile lui Platon. Citatele biblice din capitolul trei sunt din Exod 10:21, iar cele din capitolul 31 din Exod 20:16-18, Exod 37:1-5 şi din Geneza 9:17-19.

EPIGRAF

„Un imperiu măreţ a condus pe vremuri cea mai mare parte a lumii. Conducătorii lui trăiau într-o mare citadelă, sus cu faţa la mare – un labirint vast de coridoare cum nu s-a mai văzut de atunci. Erau lucrători ingenioşi în aur şi fildeş şi luptători neînfricaţi cu taurii. Dar, pentru că l-au sfidat pe Poseidon, Zeul Mării, citadela a fost înghiţită într-o imensă revărsare de ape şi locuitorii ei nu au mai fost văzuţi niciodată.”

PROLOG.

Bătrânul se opri şovăind şi-şi înălţă capul, la fel de uimit ca atunci când zărise templul pentru prima oară. Nimic asemănător nu se construise în Atena natală. Undeva sus, poarta monumentală părea să ducă pe umerii ei întreaga greutate a cerurilor şi, în bătaia razelor lunii, stâlpii uriaşi îşi aruncau umbrele mult dincolo de marginile templului, pe întinsul scânteietor al deşertului. În faţă se desluşeau şiruri de coloane imense, avântându-se în anticamera cavernoasă, iar inscripţiile hieroglifice şi formele umane impozante, care acopereau suprafeţele lor lustruite, abia se puteau distinge în lumina torţei. Singurul indiciu despre ce se afla

dincolo, din ce se putea vedea, era şoapta unei brize răcoroase, care aducea cu ea un miros greu de praf şi de tămâie, ca şi cum cineva tocmai ar fi deschis uşile unui mormânt de mult zăvorât. Fără să vrea, bătrânul se înfioră. Firea lui, aplecată spre filosofie, lăsă pe moment loc unei frici iraţionale faţă de necunoscut şi faţă de puterea unor zei cărora el nu li se putea închina şi care nu nutreau nici un fel de interes faţă de binele poporului său.

— Vino, grecule.

Cuvintele şuierară în întuneric, chiar în momentul în care însoţitorul bătrânului îşi aprinse torţa de la unul dintre focurile de la poartă. Flacăra dezvălui o siluetă firavă, îmbrăcată simplu. Lumina ei săltăreaţă era singurul indiciu al înaintării bărbatului în templu. Ca de obicei, se opri la intrarea sanctuarului interior şi aşteptă nerăbdător să fie ajuns din urmă de bătrân, al cărui trup gârbovit se târa încet prin anticameră. Însoţitorul nutrea doar dispreţ pentru acest hellenos, acest grec, cu capul lui ras şi barba neîngrijită, cu întrebările lui nesfârşite, care îl ţinea să aştepte în templu în fiecare noapte mult peste ora stabilită de întâlnire. Scriind pe pergamentele lui, grecul făcea un lucru rezervat de drept preoţilor.

Treptat, dispreţul însoţitorului se transformase în ură. Chiar în acea dimineaţă, fratele lui, Seth, se întorsese din Naucratis, portul aglomerat din apropiere, unde apa maronie a Nilului se revărsa în Marea Imensă de Mijloc. Seth venise abătut şi răvăşit. Dăduseră un balot mare de pânză din atelierul tatălui lor din Fayum unui neguţător grec, care pretindea acum că pierduse marfa într-un naufragiu. Amândoi bănuiau că parşivii de greci aveau să le exploateze nepriceperea în treburile comerţului. Da, neîncrederea lor se transformase în ură. Balotul de pânză fusese ultima lor speranţă de a scăpa de o viaţă de mizerie în templu, unde erau condamnaţi la o existenţă cu puţin mai bună decât a babuinilor şi a pisicilor care se zăreau uneori în întunecimea de dincolo de coloane.

Însoţitorul îl privi cu pizmă pe bătrân apropiindu-se. I se spunea Făcătorul-de-Legi.

— O să-ţi arăt eu, şopti însoţitorul în barbă, ce cred zeii mei despre legile tale, grecule.

Peisajul din sanctuarul interior era cât se putea de contrastant cu grandoarea ameninţătoare a anticamerei. De lămpile de lut, pline cu ulei, aflate jur-împrejurul unei camere săpate în piatră atârnau o mie de făclii care luminau ca nişte licurici în noapte. De tavan atârnau cădelniţe sofisticate din bronz pentru arderea tămâiei. Dârele subţiri de fum formau un strat de ceaţă în încăpere. Pereţii erau plini de adâncituri ca nişte nişe de înmormântare ale unei necropole; doar că în aceste nişe nu se aflau cadavre în linţolii şi urne funerare, ci amfore înalte, deschise, din care se revărsau role de papirus. Cei doi bărbaţi coborâră mai multe trepte. Mirosul de tămâie devenea tot mai intens. Tăcerea fu întreruptă de un murmur care deveni tot mai distinct. În faţa lor se zăreau doi stâlpi cu vârfurile sculptate în formă de vultur, care serveau drept glafuri pentru uşile mari de bronz care se deschideau înspre ei.

De-a lungul intrării, cu faţa spre ei, mai mulţi oameni stăteau înşiraţi ordonat, unii şezând cu picioarele încrucişate pe rogojini de trestie şi purtând doar o cârpă în jurul şalelor. Cu toţii erau aplecaţi deasupra unor măsuţe joase. Unii copiau din papirusuri întinse alături de ei; alţii transcriau dictările unor preoţi în robe negre. Recitările lor cu voce joasă se uneau într-un soi de incantaţie. Acesta era scriptoriul, camera înţelepciunii, un imens depozit de cunoştinţe scrise şi memorate, trecute de la preot la preot din zorii istoriei, înainte chiar de apariţia constructorilor de piramide.

Însoţitorul se retrase la umbra scărilor. Îi era interzis să intre în cameră. Pentru el începea lunga aşteptare până când sosea clipa să-l escorteze înapoi pe grec. În această seară însă, în loc să se retragă îmbufnat, însoţitorul rânji

mulţumit la gândul planurilor pe care le urzise pentru acea noapte.

Bătrânul iuţi paşii, nerăbdător să-şi termine treaba. Era ultima noapte în templu, ultima lui şansă de a i se dezvălui misterul care îl obseda de la precedenta lui vizită. A doua zi începea Festivalul lui Thoth, care ţinea o lună, şi tuturor nou-veniţilor le era interzis accesul în templu. Bătrânul ştia că nici unui străin n-avea să i se mai îngăduie vreo audienţă la marele preot.

În graba lui, grecul se împiedică şi scăpă din mână papirusul şi ustensilele de scris cu un zgomot care pe moment atrase atenţia celorlalţi scribi. Mormăi iritat ceva şi privi în jur cu vinovăţie, apoi îşi strânse la loc calabalâcul şi se strecură mai departe printre oameni, către o anexă din capătul îndepărtat al încăperii. Se cuibări sub o arcadă joasă şi se aşeză pe o saltea de trestie. Din vizitele precedente ştia că în întunericul din faţa lui şedea cineva.

— Solon, Făcătorule-de-Legi, eu sunt Amenhotep, marele preot. Vocea, doar ceva mai mult decât o şoaptă, abia se auzea şi părea la fel de bătrână ca a unui zeu. Vorbi din nou: Ai venit la templul meu din Saďs, ţi eu te primesc. Cauţi înţelepciune şi eu îţi ofer ceea ce îngăduie zeii.

Odată salutul încheiat, grecul îşi aranjă repede roba albă peste genunchi şi îşi pregăti papirusul. Din întuneric, Amenhotep se aplecă puţin, suficient ca să i se întrezărească faţa în lumina pâlpâitoare a unei feştile. Solon mai văzuse acel chip de multe ori, dar, de fiecare dată, îl înfiora. Părea un chip fără trup, un glob luminos suspendat în beznă, ca un spectru ivit de la marginea lumii subpământene. Era chipul unui tânăr suspendat în timp, ca şi cum ar fi fost mumificat; pielea era întinsă şi translucidă, aproape pergamentoasă, iar ochii îi erau învăluiţi de ceaţa lăptoasă a orbirii.

Amenhotep era bătrân înainte ca Solon să se fi născut. Se spunea că îl vizitase Homer, pe vremea când trăia stră-străbunicul lui Solon, şi că el fusese cel care-i povestise

despre asediul cetăţii Troia, despre Agamemnon, despre Hector şi despre Elena şi despre peripeţiile lui Odiseu. Solon ar fi vrut enorm să afle mai multe despre toate astea şi despre altele, dar ar fi încălcat înţelegerea de a nu-i pune întrebări bătrânului preot.

Cu urechile ciulite, Solon se aplecă înainte, hotărât să nu-i scape nimic din această ultimă întâlnire. După un timp, Amenhotep vorbi din nou, cu vocea sa slabă:

— Făcătorule-de-Legi, spune-mi unde am rămas ieri.

Solon desfăşură iute papirusul, cercetând rândurile scrise mărunt. După o clipă începu să citească, traducând greaca din scrierea lui în egipteana pe care o vorbeau în acel moment.

— Un puternic imperiu a stăpânit odinioară o mare parte din lume, zise el, chinuindu-se să vadă prin întuneric. Conducătorii lui trăiau într-o vastă citadelă, deasupra mării, într-un labirint imens de coridoare cum nu s-a mai văzut de atunci. Erau meşteşugari iscusiţi în prelucrarea aurului şi fildeşului şi luptători neînfricaţi în luptele cu taurii. Într-o zi însă, pentru că îl sfidaseră pe Poseidon, Zeul Mării, citadela a fost înghiţită de valuri într-un potop imens, iar locuitorii ei nu au mai fost niciodată văzuţi. Solon se opri din citit, îşi ridică privirea şi aşteptă. Aici aţi terminat.

După o tăcere care păru interminabilă, bătrânul preot vorbi din nou, cu buzele abia mişcându-i-se:

— În noaptea asta, Făcătorule-de-Legi, îţi voi spune multe lucruri. Dar mai întâi o să-ţi povestesc despre această lume pierdută, despre acest oraş care, încălcând dreapta măsură, a fost lovit de zei, despre această citadelă căreia i se spunea Atlantida.

Multe ore mai târziu, grecul lăsă pana jos. Mâna îl durea de atâta scris. Rulă papirusul la loc. Amenhotep terminase. Era noaptea lunii pline, începutul Festivalului lui Thoth, iar preoţii trebuiau să pregătească templul înainte de sosirea părtaşilor la ceremonie, în zori.

— Ce ţi-am spus, Făcătorule-de-Legi, a fost aici şi nicăieri în altă parte, şopti Amenhotep, bătându-şi uşor cu degetul încovrigat fruntea. Printr-un vechi decret, noi, cei care nu putem pleca din acest templu, noi, marii preoţi, trebuie să păstrăm această înţelepciune ca pe o comoară. Eşti aici doar la comanda astrologos-ului, a clarvăzătorului templului, prin voinţa divină a lui Osiris. Bătrânul preot se aplecă înainte, schiţând un zâmbet. Şi aminteşte-ţi, Făcătorule-de-Legi, că eu nu vorbesc în şarade, precum oracolele tale greceşti, dar s-ar putea să existe şarade în ceea ce spun. Rostesc un adevăr care mi-a fost transmis, nu un adevăr al meu. Ai venit pentru ultima dată. Acum pleacă.

În vreme ce chipul cadaveric dispăru în beznă, Solon se ridică încet, ezitând un moment şi uitându-se înapoi pentru ultima oară înainte de a păşi în scriptoriul acum pustiu şi de a-şi croi drum către ieşirea luminată de torţe.

La răsărit, zorile colorau cerul în trandafiriu, adumbrind lumina lunii care încă făcea apele Nilului să sclipească. Bătrânul grec era singur, după ce însoţitorul îl părăsise ca de obicei dincolo de întăriturile templului. Oftă satisfăcut când trecu de coloanele templului, cu capitelurile lor în formă de frunză de palmier, atât de diferite de simplitatea celor greceşti, şi se uită pentru ultima dată la Lacul Sacru cu amestecul lui bizar de obeliscuri, sfincşi cu capete de om şi statui colosale de faraoni. Era mulţumit să lase toate acestea în urmă şi mergea de-a lungul drumului prăfuit către satul din chirpici unde locuia. În mâini strângea preţiosul papirus, iar pe umăr căra un săculeţ tras în jos de o pungă grea. A doua zi, înainte de a pleca, avea să aducă ofranda de aur zeiţei Neith, aşa cum îi promisese lui Amenhotep când cei doi vorbiseră pentru prima dată.

Încă se minuna de ceea ce auzise. O Epocă de Aur, o eră a splendorii pe care nici măcar faraonii nu şi-o imaginaseră. O rasă care stăpânise toate artele, în foc, piatră şi metal. Şi totuşi fuseseră oameni, nu giganţi, precum ciclopii care construiseră străvechile ziduri de pe Acropole.

Descoperiseră fructul divin şi şi-l însuşiseră. Citadela lor strălucise precum muntele Olimp. Îndrăzniseră să-i sfideze pe zei, iar zeii îi doborâseră.

Şi totuşi continuaseră să trăiască.

Cufundat în gânduri, bătrânul nu observă două siluete întunecate care se furişau din spatele unui zid chiar când intra el în sat. Lovitura îl luă complet pe nepregătite. În vreme ce se prăbuşea la pământ şi era înconjurat de beznă, pentru o clipă realiză că nişte mâini îi trăgeau sacul de pe umăr. Una din siluete înşfacă papirusul din mâinile bătrânului şi îl făcu bucăţele, după care le aruncă pe o alee dosnică plină de gunoaie. Cele două siluete dispărură la fel de tăcute precum se iviseră, lăsându-l pe grec să sângereze, inconştient, în praf.

Când îşi reveni, nu avea să-şi mai amintească nimic din acea ultimă noapte în templu. În anii pe care avea să-i mai trăiască rareori avea să vorbească cuiva despre timpul petrecut în Sad's ţi n-avea să mai scrie niciodată nimic. Înţelepciunea lui Amenhotep n-avea să părăsească niciodată templul sacru şi avea să pară pierdută pentru totdeauna odată cu moartea ultimilor preoţi. Mâlul adus de Nil avea să învăluie templul şi cheia celui mai mare mister al trecutului.

CAPITOLUL 1

— N-am mai văzut aşa ceva până acum!

Cuvintele ieşiră din gura unui scafandru în costum care tocmai apăruse la suprafaţă la pupa navei de cercetare. Vocea îi era plină de emoţie. După ce înotă până la scară, îşi scoase masca şi labele şi le dădu şefului de echipaj, care aştepta sus. Ieşi cu atenţie din apă. Tuburile grele cu oxigen îl făcură să-şi piardă pe moment echilibrul, dar o mână de sus îl ajută să se ridice în siguranţă pe punte. Bărbatul fu repede înconjurat de alţi membri ai echipajului, care aşteptau pe platforma de scufundare.

Jack Howard coborî de pe pasarela punţii şi îi zâmbi prietenului său. Continua să îl nedumerească faptul că o

siluetă atât de masivă putea să fie aşa de agilă sub apă. În vreme ce se strecura printre echipamentele de scufundare aruncate pe puntea din spate, zise pe un ton uşor ironic, cu care amicul său se obişnuise de-a lungul anilor de când lucrau împreună:

— Credeam că te-ai întors înot la Atena pentru un gin tonic pe marginea piscinei tatălui tău. Ce ai descoperit, comoara pierdută a reginei din Sheba?

Costas Kazantzakis clătină nerăbdător din cap şi se grăbi să vină spre Jack. Era prea agitat ca să se mai deranjeze să-şi scoată echipamentul de pe el.

— Nu, aruncă el. Vorbesc serios. Uită-te la asta.

Jack se rugă în gând ca veştile să fie bune. Fusese o scufundare pentru cercetarea unui adăpost acoperit de mâl de pe vârful vulcanului subacvatic, iar cei doi scafandri care îl urmaseră pe Costas aveau în curând să iasă din camera de decompresie. În acel sezon se terminase cu scufundările.

Costas desfăcu o carabină de pe centura din jurul şoldurilor şi scoase o cameră subacvatică de luat vederi, după care apăsă pe butonul de redare. Ceilalţi membri ai echipei se strânseră în spatele englezului înalt, iar acesta deschise ecranul LCD miniatural şi activă jucăria video. În câteva momente zâmbetul plin de scepticism al lui Jack se transformă într-o expresie de uluială.

Scena subacvatică era perfect luminată de reflectoare puternice care colorau hăul aflat la aproape o sută de metri adâncime. Doi scafandri stăteau în genunchi pe fundul mării şi foloseau o pompă, din care ieşea un furtun de aspiraţie bazat pe aer la presiune joasă care absorbea mâlul ce acoperea locul cercetat. Un scafandru se chinuia să menţină pompa pe poziţie, în vreme ce al doilea împingea uşor sedimentele către gura furtunului. Acţiunea lăsa treptat să se vadă în urma ei diverse artefacte, la fel cum se întâmplă în cazul arheologilor de la suprafaţă care folosesc pensula.

Imaginea se mări şi obiectul asupra căruia îşi concentrau atenţia scufundătorii apăru în mod spectaculos în câmpul vizual. Forma întunecată şi ridicată în sus nu reprezenta o stâncă, ci o masă omogenă de dale metalice aşezate în rânduri întreţesute, precum o pânză.

— Lingouri, rosti Jack cu emoţie. Sunt sute. Şi se mai vede un strat-tampon de vreascuri, exact aşa cum descria Homer nava lui Odiseu.

Fiecare dală avea cam un metru lungime, cu colţuri ascuţite. Forma lor se asemăna cu pielea uscată jupuită de pe un bivol. Erau lingouri de cupru specifice Epocii Bronzului, datând de mai bine de trei mii cinci sute de ani.

— Par a aparţine perioadei timpurii, se aventură unul dintre studenţii din echipă. Secolul şaisprezece înainte de Hristos?

— Fără îndoială, spuse Jack. Şi stau şi acum în rânduri, exact aşa cum au fost aşezate, ceea ce sugerează că restul corpului navei ar putea fi conservat dedesubt. E posibil să fi dat peste cea mai veche corabie descoperită vreodată.

Pe măsură ce camera video cobora panta, Jack era tot mai entuziasmat. Între lingouri şi scufundători se vedeau trei amfore imense de ceramică, fiecare înaltă de un stat de om şi cu o deschidere de peste un metru la gură. Erau identice cu amforele pe care Jack le văzuse în cămările din Knossos, în Creta. Înăuntru se vedeau stive de cupe frumos pictate cu imagini de caracatiţe şi alte motive marine naturaliste. Siluetele lor păreau că se mişcă odată cu unduirile apei de pe fundul mării.

Nu încăpea nici o îndoială că era vorba de ceramică aparţinând minoienilor, remarcabila civilizaţie insulară care înflorise în epoca Imperiilor egiptene Mijlociu şi Nou, dar care dispăruse brusc în jurul anului 1400 înainte de Hristos. Knossos, fabulosul labirint al Minotaurului, reprezentase una dintre cele mai senzaţionale descoperiri ale ultimului secol. Urmând pista deschisă de Heinrich Schliemann, descoperitorul cetăţii Troia, arheologul englez

Arthur Evans căutase să dovedească faptul că legenda prinţului atenian Tezeu şi a iubitei lui, Ariadna, îşi avea rădăcinile în evenimente reale, la fel ca Războiul Troian. Măreţul palat aflat la sud de Heraklion reprezenta cheia către o civilizaţie pierdută botezată „minoică” după numele regelui legendar care o condusese. Labirintul de pasaje şi încăperi oferea o credibilitate extraordinară poveştii luptei lui Tezeu cu Minotaurul şi demonstrau că miturile de mai târziu ale grecilor se apropiau de istoria adevărată mai mult decât îndrăznise cineva să creadă până atunci.

— Da!

Jack lovi aerul cu mâna liberă. Această descoperire extraordinară îl făcu să renunţe la rezerva lui obişnuită şi să-şi dea frâu liber emoţiilor. Era momentul culminant al unor ani de pasiune obstinată, împlinirea unui vis care îl mânase din spate încă din fragedă copilărie. Era o descoperire care rivaliza cu mormântul lui Tutankhamon, o descoperire care avea să asigure echipei lui un loc de frunte în analele arheologiei.

Lui Jack acele imagini îi erau îndeajuns. Cu toate astea, pe ecran se vedeau mult mai multe lucruri, iar el le privea transfigurat. Camera de luat vederi se concentrase asupra scufundătorilor care stăteau pe un recif scund, ceva mai jos de mormanul de drugi din cupru.

— Probabil că e compartimentul pupa, rosti Costas, arătând spre ecran. Chiar în spatele acestei proeminenţe se găsesc un şir de ancore de piatră şi o ramă de lemn pentru cârmit.

Imediat în faţă se vedea o zonă de un galben sclipitor care părea reflecţia luminilor puternice pe sedimentele depuse la fundul apei. Când camera se apropie mai mult, pe punte se auzi un murmur general de uimire.

— Ăla nu e nisip, şopti studentul. E aur!

Acum, că ştiau la ce se uită, imaginea li se păru de o splendoare fără seamăn. În centrul ei se găsea un magnific potir auriu potrivit pentru însuşi regele Minos. Era decorat

în relief cu o complicată scenă de lupte cu tauri. Alături zăcea o statuie aurie în mărime naturală înfăţişând o femeie cu braţele ridicate în semn de rugă şi pe cap cu o coroană făcută din şerpi. Sânii ei goi fuseseră sculptaţi din fildeş şi un cerc licăritor de culori arăta locul unde gâtul îi era împodobit cu bijuterii. În faţa femeii se aflau mai multe săbii din bronz cu mânere de aur şi cu lamele decorate cu scene de luptă confecţionate din argint turnat şi email albastru.

Cea mai strălucitoare reflecţie venea din zona aflată chiar în faţa scufundătorilor. Fiecare mişcare a mâinii părea să dezvăluie un alt obiect sclipitor. Jack observă bare de aur, sigilii regale, bijuterii şi diademe delicate din frunze îngemănate, toate aşezate alandala ca şi cum ar fi stat cândva într-un sipet.

Priveliştea se schimbă brusc în sus şi ecranul se stinse pe neaşteptate. În tăcerea plină de uluială care urmă, Jack lăsă camera în jos şi se uită la Costas.

— Cred că am intrat în afaceri, rosti el încetişor.

Jack îşi dobândise renumele datorită unei propuneri cu bătaie lungă. De zece ani de când îşi terminase teza de doctorat, era obsedat să descopere o epavă minoiană, să găsească ceva care să-i fundamenteze teoria despre supremaţia maritimă minoică în Epoca Bronzului. Jack devenise convins că cel mai probabil loc pentru o asemenea descoperire era un grup de recife şi de insuliţe aflate la circa şaptezeci de mile marine nord-est de Knossos.

Cu toate astea, căutaseră în zadar săptămâni în şir. Cu câteva zile înainte, speranţele lor renăscuseră şi apoi se spulberaseră în urma descoperirii unei epave romane, o scufundare pe care Jack o socotise ultima din acel sezon. Iar în ziua pe care o încheiau trebuiau să verifice noile echipamente pentru următorul proiect. Încă o dată, Jack avusese noroc.

— Cine îmi dă o mână de ajutor?

Costas se prăbuşise epuizat lângă balustrada de la pupa de pe Seaquest. Încă nu se descotorosise de echipamentul

de scufundare, iar pe chipul lui apa de mare se amesteca de acum cu broboane mari de sudoare. Soarele de după-amiază al Mării Egee îi scălda trupul în lumină. Costas ridică privirea spre silueta zveltă care se ivi deasupra lui. Jack era un vlăstar atipic al uneia dintre cele mai vechi familii engleze. Singurul indiciu al ascendenţei lui aparte îl constituia graţia şi uşurinţa cu care se mişca. Tatăl lui fusese un aventurier care îşi ascunsese trecutul şi îşi folosise averea ca să-şi ia familia cu el în diverse locaţii îndepărtate din lume. Mediul neconvenţional în care crescuse îl transformase pe Jack într-un outsider, un om care se simţea în largul său doar în propria companie şi care nu se lega de nimeni. Era un lider înnăscut, care impunea respect pe punte şi la cârmă.

— Ce te-ai face fără mine? întrebă Jack cu un zâmbet în timp ce-i scotea lui Costas tuburile de oxigen de pe spate.

Fiul unui magnat grec, Costas refuzase stilul playboy de viaţă pe care l-ar fi putut duce şi alesese să studieze zece ani la Stanford şi MIT1, de unde ieşise expert în tehnologii subacvatice. Înconjurat mereu de un talmeş-balmeş de aparate şi de instrumente pe care doar el le putea mânui, Costas meşterea tot felul de chestii ciudate, cum era şi ultima lui invenţie, Caractacus Pott. Pasiunea lui pentru lucrurile ieşite din comun se potrivea de minune cu firea lui sociabilă, trăsătură extrem de importantă într-o profesiune unde munca în echipă era esenţială.

Cei doi se cunoscuseră la baza NATO de la Izmir, în Turcia, unde Jack fusese alocat NIS2, iar Costas era consilier civil la UNANTSUB, Unitatea de Cercetare Antisubmarine aparţinând Naţiunilor Unite. Câţiva ani mai târziu, Jack îl invitase pe Costas să i se alăture în cadrul Universităţii Maritime Internaţionale, un institut de cercetare care ajunsese să le fie casă de mai bine de un deceniu. În perioada în care Jack fusese director de operaţiuni la UMI, „zestrea” lor crescuse la patru nave şi un personal de mai bine de două sute de oameni. În ciuda rolului de prim rang

pe care îl juca în Departamentul de inginerie, Costas părea să găsească întotdeauna o modalitate de a i se alătura lui Jack atunci când lucrurile deveneau interesante.

— Mersi, Jack.

Costas se ridică încet, prea obosit ca să mai spună şi altceva. Îi venea lui Jack doar până la umeri. Avea un piept masiv şi nişte braţe vânjoase moştenite de la generaţiile anterioare de pescari şi marinari greci, cu o personalitate pe măsură. Iubise şi el proiectul actual, dar acum se simţea brusc vlăguit din pricina emoţiei descoperirii. El fusese cel care pusese pe roate această expediţie, folosindu-se de relaţiile tatălui său cu guvernul grec. Cu toate că se găseau acum în ape internaţionale, sprijinul marinei militare elene fusese nepreţuit, fie şi numai prin furnizarea constantă de tuburi cu gaz purificat, vitale pentru scufundările de adâncime.

— Oh, era cât p-aci să uit! Chipul rotund şi bronzat al lui Costas se lăţi într-un zâmbet, apoi îşi băgă mâna în buzunarul costumului. În cazul în care crezi că te-am tras pe sfoară.

Scoase un pacheţel învelit în neopren protector şi i-l dădu lui Jack, cu un licăr de triumf în ochi. Jack nu se aşteptase ca pachetul să fie atât de greu. Desfăcu ambalajul şi încremeni de uimire.

Era un disc solid de metal, cam de diametrul palmei, cu o suprafaţă atât de lucioasă de parcă ar fi fost un obiect nou-nouţ. Nuanţa profundă a aurului nu se putea confunda. Era un aur rafinat până la puritatea lingourilor.

Spre deosebire de mulţi dintre colegii lui din mediul academic, Jack nu pretinsese niciodată că nu îl interesau comorile. Pentru câteva clipe se lăsă pradă senzaţiei teribile de a ţine în mână câteva kilograme de aur. Ridică discul şi îl îndreptă către soare, iar acesta sclipi orbitor, ca şi cum ar fi eliberat o mare cantitate de energie înmagazinată în el de-a lungul mileniilor.

Jack fu mai mult decât satisfăcut când observă cum soarele luminează semnele de pe suprafaţa discului. Coborî discul la umbra lăsată de Costas pe punte şi îşi plimbă degetele peste adâncituri, toate fiind meşteşugit executate pe partea convexă.

În centru se găsea o formă rectangulară ciudată, ca o literă H mare, cu o linie scurtă coborând de la linia transversală şi patru alte linii extinzându-se ca nişte piepteni din fiecare parte. În jurul marginii discului se găseau trei benzi concentrice, fiecare dintre ele divizate în douăzeci de sectoare. Fiecare sector conţinea un simbol diferit ştanţat în metal. Jack avu senzaţia că figura în formă de cerc din exterior reprezintă pictograme, simboluri care ascundeau semnificaţia unui cuvânt sau a unei fraze. La o primă privire desluşi capul unui om, un om care merge, o barcă şi un spic de grâu. Compartimentele interioare erau aliniate cu cele de pe margine, dar conţineau doar semne liniare. Fiecare dintre aceste semne era diferit, dar toate păreau mai asemănătoare literelor alfabetului decât pictogramelor.

Costas îl privi, examinând, complet absorbit, discul. Ochii lui sclipeau cu o lumină pe care Costas nu o mai văzuse înainte. Jack atingea cu mâna Epoca Eroilor, o perioadă care, cu toate că era învăluită în mituri şi legende, ne fusese dezvăluită de palate şi de cetăţi imense, de opere sublime de artă şi de arme strălucit confecţionate. Jack comunica, evident, cu anticii într-un mod pe care numai un naufragiu maritim îl făcuse posibil, ţinând acum în mână un artefact nepreţuit care nu fusese aruncat, ci venerat până în clipa catastrofei. Şi totuşi, era un artefact învăluit în mister, un artefact care nu avea să-i dea pace până ce toate secretele lui nu aveau să iasă la lumină.

Jack răsuci discul de câteva ori şi se uită la inscripţii. Se gândi la cursurile de istoria scrierii. Mai văzuse şi altă dată ceva asemănător. Îşi propuse să transmită imaginea prin e-mail profesorului James Dillen, vechiul lui mentor de la

Universitatea Cambridge şi cea mai înaltă autoritate din lume în ceea ce priveşte manuscrisele greceşti din Antichitate.

Jack îi înapoie discul lui Costas. Preţ de câteva clipe cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, cu ochii strălucind de emoţie. Jack se îndreptă apoi grăbit spre echipajul care continua să stea lângă scara din pupa. Descoperirea aurului îi stârnise iarăşi curiozitatea.

Arheologia era ameninţată în cel mai înalt grad în apele internaţionale, un teritoriu al tuturor, unde nici o ţară nu deţinea jurisdicţia. Toate tentativele de a impune o lege universală a apelor eşuaseră lamentabil. Problema reglementării unor asemenea zone imense părea insurmontabilă. Cu toate astea, progresele tehnologice aveau darul de a face submersibilele manevrate de la distanţă, de genul celui folosit pentru descoperirea epavei Titanicului, doar cu puţin mai scumpe decât un autoturism. Explorările subacvatice de mare adâncime, pe vremuri apanajul câtorva instituţii, erau acum deschise oricui şi duseseră la distrugerea pe scară largă a siturilor istorice. Bande organizate de jefuitori, dotate cu tehnologie de ultimă oră, curăţau fundul mărilor de orice comori, fără a înregistra ceva pentru posteritate, iar artefactele dispăreau pentru totdeauna în mâinile colecţionarilor privaţi. Cei de la UMI se luptau în zadar pentru intrarea în legalitate a echipelor. Antichităţile jefuite deveniseră o monedă de schimb importantă în lumea interlopă.

Jack se uită la platforma cronometrorului şi simţi un fior obişnuit de adrenalină când îi semnaliză acestuia intenţia de a se scufunda. Începu să-şi strângă echipamentul cu atenţie, potrivindu-şi computerul de adâncime şi verificând presiunea oxigenului din tuburi, cu gesturi metodice şi profesioniste, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit în acea zi.

În realitate, abia îşi putea stăpâni emoţiile.

CAPITOLUL 2

Maurice Hiebermeyer se ridică în picioare şi îşi şterse fruntea de broboanele de sudoare care îi cădeau pe faţă. Se uită la ceas. Se apropia de amiază şi de sfârşitul zilei lor de lucru, iar căldura deşertului devenea de nesuportat. Îşi arcui spatele şi se strâmbă, dându-şi brusc seama cât de mult îl dureau toate după ce stătuse mai bine de cinci ore aplecat deasupra unui şanţ plin de praf. Îşi croi încet drum către partea centrală a sitului pentru obişnuita inspecţie zilnică. Cu pălăria lui cu boruri largi, ochelarii mici şi rotunzi şi pantalonii până la genunchi producea o impresie uşor ridicolă, ca un constructor de imperii din vechime, o imagine care nu se prea potrivea cu poziţia lui în rândul celor mai importanţi egiptologi din lume.

Urmări în tăcere excavaţiile, cu gândurile însoţite de clinchetul familiar al târnăcoapelor şi de scârţâitul ocazional al câte unui scripete. Poate că locul acesta nu avea strălucirea Văii Regilor, dar conţinea mult mai multe artefacte. Fusese nevoie de ani de zile de căutări zadarnice până să se descopere mormântul lui Tutankhamon; aici se găseau literalmente cu toţii afundaţi până la genunchi în mumii, sute dintre ele fiind deja dezgropate şi multe altele ivindu-se în fiecare zi pe măsură ce noi pasaje erau curăţate de nisip.

Hiebermeyer se duse la puţul adânc unde începuse totul. Se uită peste margine într-un labirint subteran, o reţea de canale tăiate în piatră, mărginite de nişe unde morţii stătuseră netulburaţi secole la rând, scăpând de atenţia jefuitorilor de morminte care distruseseră atâtea necropole regale. O cămilă de la coada unui şir ajutase la descoperirea catacombelor. Nefericitul animal ieşise de pe potecă şi dispăruse înghiţit de nisip chiar sub ochii stăpânului său. Omul fugise imediat la locul tragediei şi se dăduse îngrozit înapoi când zări în străfunduri rânduri dese de cadavre, cu chipurile holbându-se la el ca şi cum i-ar fi reproşat că le-a deranjat din odihna lor veşnică.

— E foarte posibil ca oamenii aceştia să fi fost strămoşii tăi, îi spusese Hiebermeyer stăpânului cămilei, după ce fusese chemat de la Institutul de Arheologie din Alexandria la oaza din deşert, aflată la două sute de kilometri sud de oraş.

Excavaţiile dovediseră că avusese dreptate. Chipurile care îl îngroziseră atât de tare pe stăpânul cămilei erau în realitate măşti pictate, meşteşugit realizate. Unele erau de o calitate egalată în timp doar de operele Renaşterii italiene. Şi totuşi, erau opere de artă artizanale şi nu ale vreunui mare maestru al Antichităţii, iar mumiile nu erau de nobili, ci de cetăţeni obişnuiţi. Cei mai mulţi nu trăiseră în vremea faraonilor, ci în secolele în care Egiptul se găsise sub stăpânire grecească şi romană. Fusese o epocă de prosperitate, când introducerea monedelor de metal ca mijloc de plată dusese la creşterea bunăstării, astfel încât noua clasă de mijloc putuse să îşi permită mumificări şi ritualuri sofisticate de înmormântare. Trăiau în Fayum, oaza fertilă care se extindea la şaizeci de kilometri est de necropolă spre Nil.

Hiebermeyer credea că aceste morminte reprezentau o felie de viaţă mult mai mare decât o necropolă regală şi dezvăluiau poveşti la fel de fascinante precum cele ale mumiilor lui Ramses sau Tutankhamon. Chiar în acea dimineaţă dăduse peste o familie de fabricanţi de pânzeturi, un bărbat pe nume Seth, tatăl şi fratele acestuia. Cartonajul, tăblia din răşină şi din care forma capacul peste sicrie, era împodobit cu scene pline de culoare din viaţa de templu. Inscripţia spunea că fraţii fuseseră slujitori de rang inferior ai templului lui Neith din Saďs, dar îţi încercaseră norocul şi intraseră în afaceri alături de tatăl lor, un negustor de pânzeturi care făcea comerţ cu grecii. În mod clar scoseseră un profit frumuşel, judecând după ofrandele valoroase ascunse în linţoliile care înveleau mumiile şi după măştile aurite de peste chipuri.

— Doctore Hiebermeyer, cred că ar trebui să vedeţi asta.

Vocea era a unuia dintre cei mai experimentaţi supraveghetori ai lucrărilor, o absolventă de origine egipteană care spera că într-o bună zi îi va călca pe urme şi va deveni director al institutului. Aysha Farouk îşi iţi capul din partea laterală a puţului. Chipul ei frumos, cu ten întunecat, părea o imagine a trecutului, ca şi cum una dintre măştile mumificate se trezise brusc la viaţă.

— Va trebui să coborâţi.

Hiebermeyer îşi schimbă pălăria cu o cască galbenă de protecţie şi coborî cu grijă scara, ajutat de un fellahin din partea locului, angajat ca muncitor la sit. Aysha stătea ghemuită deasupra unei mumii aflate într-o nişă de nisip la doar câţiva paşi de suprafaţă. Era unul dintre mormintele care suferiseră stricăciuni în urma căderii cămilei, şi Hiebermeyer văzu că sicriul se spărsese şi că mumia dinăuntru fusese parţial dezvelită.

Se găseau în cea mai veche parte a sitului, un mănunchi de pasaje care formau inima necropolei. Hiebermeyer nutrea speranţa că studenta lui descoperise ceva care să aducă dovezi în sprijinul teoriei sale conform căreia complexul mortuar fusese construit în secolul al VI-lea înainte de Hristos, cu mai bine de două secole înainte ca Alexandru cel Mare să cucerească Egiptul.

— Bine. Ce avem aici?

Accentul lui german conferea vocii o nuanţă puternică de autoritate.

Păşi de pe scară şi se ghemui lângă asistentă, atent să nu provoace alte stricăciuni mumiei. Purtau amândoi măşti sanitare uşoare, ca măsură de protecţie împotriva viruşilor şi bacteriilor care ar fi putut fi în letargie în interiorul linţoliilor şi care se puteau trezi la viaţă în căldura şi în umezeala din plămânii lor. Hiebermeyer închise ochii şi îşi plecă uşor capul, un gest de pietate pe care îl făcea de fiecare dată când deschidea o încăpere funerară. După ce morţii îşi spuneau povestea lor, el avea grijă ca aceştia să îşi continue netulburaţi voiajul prin viaţa de după moarte.

Când fu pregătit, Aysha potrivi lanterna şi se aplecă peste sicriu, dezvăluind cu grijă tăietura zigzagată care şerpuia precum o rană imensă prin pântecele mumiei.

— Daţi-mi voie să curăţ locul.

Lucra cu precizia unui chirurg. Degetele ei mânuiau cu dexteritate pensulele şi periuţele care erau frumos aranjate pe o tavă de lângă ea.

După câteva minute, schimbă uneltele şi se retrase la capul sicriului, ca să-i facă loc lui Hiebermeyer să vadă mai bine.

Acesta aruncă o privire de expert peste obiectele scoase de Aysha din linţoliul îmbibat de răşină al mumiei şi a cărui aromă continua să fie puternică în ciuda trecerii secolelor. Identifică repede un ba auriu, simbolul înaripat al sufletului, alături de amulete protectoare în formă de cobre. În mijlocul tăvii se găsea o amuletă a lui Qebeh-sennuef, gardianul intestinelor. Alături era o broşă superbă a unui zeu vultur, cu aripile întinse, confecţionată dintr-un material pe bază de siliciu care căpătase o patină de un verde profund.

Hiebermeyer îşi strecură trupul masiv prin spaţiul strâmt până ce ajunse chiar deasupra tăieturii din sicriu. Cadavrul stătea întins cu capul spre est ca să întâmpine răsăritul soarelui ca pe o renaştere simbolică, o tradiţie care îşi avea originile în vremuri preistorice. Sub linţoliul rupt se vedea trupul mumiei de culoarea ruginii, cu pielea întinsă şi pergamentoasă peste cutia toracică. Mumiile din necropolă nu fuseseră pregătite precum cele ale faraonilor, ale căror trupuri erau eviscerate şi umplute cu săruri de îmbălsămare; aici condiţiile de mediu deşertic îndeplineau treaba, iar îmbălsătorii îndepărtaseră doar organele din abdomen. În perioada romană chiar şi această procedură fusese abandonată. Condiţiile de conservare din deşert constituiau o mană cerească pentru arheologi, la fel ca siturile mocirloase, iar Hiebermeyer era mereu uimit cum

reuşiseră delicatele materii organice să supravieţuiască mii de ani în condiţii aproape perfecte.

— Vedeţi? Aysha nu-şi mai putea stăpâni emoţia. Acolo, sub mâna dumneavoastră dreaptă.

— Ah, da.

Privirea lui Hiebermeyer fusese atrasă de o bucată ruptă din linţoliul mumiei, a cărei margine zdrenţuită zăcea în partea inferioară a pelvisului.

Materialul era acoperit cu înscrisuri fine şi ordonate. Asta în sine nu reprezenta nimic nou; vechii egipteni erau neîntrecuţi arhivari, scriind liste imense pe hârtie pe care o confecţionau din fibre de trestie de papirus. Papirusul folosit devenea şi un linţoliu excelent pentru mumii şi era colectat şi reciclat de meşterii funerari. Astfel de fragmente de înscrisuri se numărau printre cele mai preţioase descoperiri din necropolă şi constituiau unul dintre motivele pentru care Hiebermeyer propusese săpături de asemenea anvergură.

Pe moment era mai puţin interesat de ceea ce scria acolo decât de posibilitatea de a data mumia după stilul şi limbajul folosite în scriere. Înţelegea emoţia Ayshei. Mumia cu linţoliul rupt oferea o rară oportunitate de datare chiar la faţa locului. În mod normal, ar fi trebuit să aştepte săptămâni întregi până ce specialiştii în conservare din Alexandria desprindeau linţoliile.

— Scrisul este grecesc, zise Aysha, entuziasmul ei luând-o înaintea respectului.

Stătea ghemuită lângă el, atingându-i uşor umărul cu părul când arăta spre papirus.

Hiebermeyer dădu din cap. Aysha avea dreptate. Nu exista nici o îndoială asupra scrierii fluide greceşti antice, distincte de hieroglifele perioadei faraonilor şi de copta folosită în regiunea Fayum în epocile greacă şi romană.

Hiebermeyer era nedumerit. Cum de fusese posibil ca un fragment de text grecesc să fie găsit lângă o mumie din Fayum din secolul al VI-lea sau al V-lea înainte de Hristos?

Grecilor li se permisese să înfiinţeze o colonie comercială la Naucratis pe braţul Canopic al Nilului în secolul al VII-lea înainte de Hristos, dar mişcările lor în interiorul ţării erau strict controlate. Grecii au devenit jucători importanţi în Egipt abia după cuceririle lui Alexandru cel Mare din 332 înainte de Hristos, şi era de neconceput ca arhive egiptene să fi fost păstrate în greacă înainte de acea dată.

Hiebermeyer se „dezumflă" brusc. Un document grec în Fayum mai mult ca sigur ar data din epoca Ptolemeilor, dinastia macedoneană care începea cu generalul lui Alexandru, Ptolemeu I Lagus, şi se sfârşea cu sinuciderea Cleopatrei şi cu cucerirea romană din anul 30 înainte de Hristos. Să se fi înşelat el atât de mult în privinţa datării acestei zone din necropolă? Se întoarse către Aysha. Chipul lui lipsit de orice expresie îi masca dezamăgirea în creştere.

— Nu sunt convins că-mi place chestia asta. Voi arunca o privire mai în detaliu.

Apropie lampa de mumie. Folosind o perie din trusa Ayshei, îndepărtă cu delicateţe praful de pe un colţ al papirusului, dezvăluind un text atât de proaspăt de parcă ar fi fost scris chiar în acea zi. Îşi scoase lupa şi îşi ţinu respiraţia cât timp cercetă scrisul. Literele erau mici şi curgătoare, neîntrerupte de punctuaţie. Ştia că era nevoie de timp şi de răbdare până avea să se facă o traducere completă.

Acum conta doar stilul scrierii. Hiebermeyer avea norocul să fi studiat cu profesorul James Dillen, un renumit lingvist, ale cărui învăţături lăsaseră o amprentă atât de puternică asupra sa încât îşi mai amintea şi acum fiecare detaliu al lor, la mai bine de două decenii după studierea caligrafiei greceşti antice.

După câteva clipe, pe chip îi înflori un zâmbet şi se întoarse către Aysha.

— Putem fi liniştiţi. E din epoca timpurie, sunt sigur. Secolul al V-lea sau al VI-lea înainte de Hristos.

Închise ochii de uşurare şi ea îl îmbrăţişă, uitând pe moment de rezerva existentă între student şi profesor. Ea ghicise deja data; teza ei de masterat se ocupase de inscripţiile arhaice în greacă din Atena şi, ca atare, era mult mai pricepută decât Hiebermeyer, dar dorise ca el să se bucure de triumful descoperirii şi să aibă satisfacţia revendicării ipotezei construirii timpurii a acelei necropole.

Hiebermeyer privi gânditor papirusul. Datorită spaţierii reduse şi a scrisului continuu era clar că nu era un document administrativ sau o simplă listă de nume şi de numere. Nu era genul de document care să fi fost scris de negustorii din Naucratis. Să fi existat şi alţi greci în Egipt în acea perioadă? Hiebermeyer ştia doar că uneori cărturarilor greci li se îngăduia accesul la arhivele templelor. Herodot din Halicarnas, Părintele istoriei, îi vizitase pe preoţii egipteni în secolul al V-lea înainte de Hristos, şi aceştia îi spuseseră multe minunăţii despre lumea dinainte de conflictul dintre greci şi perşi, tema principală a cărţii sale. Şi alţi greci din vechime făcuseră vizite la temple, cum erau oamenii de stat atenieni şi oamenii de litere, dar vizitele lor erau rareori amintite şi niciuna dintre relatările lor nu supravieţuise trecerii timpului.

Hiebermeyer nu îndrăzni să-i spună Ayshei ce gândea, conştient de neplăcerile care ar fi putut să apară în cazul unei declaraţii pripite răspândite imediat, de ziariştii care atât aşteptau. Dar abia se putea abţine. Oare descoperiseră un document autentic, de mult pierdut, al istoriei antice?

Aproape toată literatura care supravieţuise din Antichitate era cunoscută doar prin intermediul unor documente medievale, din manuscrise transcrise cu mare trudă de călugări în mânăstiri după căderea Imperiului Roman de Apus. Cele mai multe manuscrise antice fuseseră distruse de putreziciune sau de invadatori şi fanatici religioşi. Ani la rând cărturarii speraseră împotriva oricărei raţiuni că deşertul egiptean avea să scoată la iveală texte pierdute,

scrieri care ar putea schimba imaginea despre istoria antică. Mai presus de orice, aceşti oameni visau să descopere ceva în care să se fi păstrat înţelepciunea preoţilor cărturari egipteni. Scriptoriile din templele vizitate de Herodot şi de predecesorii lui păstrau o tradiţie neîntreruptă de transmitere a cunoştinţelor, care se întindea înapoi pe mii de ani către zorii istoriei cunoscute.

Hiebermeyer trecu emoţionat în revistă posibilităţile. Să fi găsit el o relatare de primă mână despre rătăcirile evreilor, un document care să fie aşezat alături de Vechiul Testament? Sau o înregistrare despre sfârşitul Epocii Bronzului, despre realitatea din spatele Războiului Troian? Sau poate era vorba de ceva şi mai timpuriu, un document care arăta că egiptenii făceau mai mult decât comerţ cu Creta Epocii Bronzului, mai exact le construiau acestora măreţele lor palate. Un rege Minos egiptean? Hiebermeyer găsea ideea extrem de tulburătoare.

Fu trezit la realitate de Aysha, care continuase să cureţe papirusul şi acum îl îndemna să se uite la mumie.

— Uitaţi-vă aici.

Aysha lucrase de-a lungul marginii papirusului, acolo unde acesta se ivea din interiorul linţoliului rămas intact. Fata ridică blând o bucată de material textil şi arătă cu pensula într-acolo.

— Este un fel de simbol, rosti ea.

Textul fusese spart de un ciudat dispozitiv rectiliniu, o parte a lui continuând să fie ascunsă sub linţoliu. Semăna cu capătul unei greble de grădină cu patru dinţi enormi.

— Ce credeţi?

— Nu ştiu. Hiebermeyer se opri, nevrând să pară încurcat în faţa studentei lui. Ar putea fi un soi de dispozitiv numeric, poate derivat din cuneiformă.

Îşi amintea simbolurile în formă de ic gravate pe tăbliţe de lut de primii scribi din Orientul Apropiat.

— Uite. Asta ar putea oferi un indiciu.

Se aplecă puţin până ce chipul îi ajunse la câţiva centimetri de mumie, apoi suflă cu blândeţe praful de pe textul care reîncepea sub simbol. Între simbol şi text se vedea un singur cuvânt, literele lui greceşti fiind mai mari decât ale restului papirusului.

— Cred că pot citi, murmură el. Scoate carneţelul din buzunarul meu de la spate şi scrie literele aşa cum ţi le dictez.

Aysha se conformă şi se ghemui lângă sicriu, cu creionul în mână, flatată că Hiebermeyer avea încredere în capacitatea ei de a traduce.

— Bun. Să-i dăm drumul. Hiebermeyer se opri şi îşi ridică lupa. Prima literă este alfa. Se mută un pic astfel încât lumina să cadă mai bine. Apoi tau. Din nou alfa. Nu, şterge asta. Lamna. Acum alt alfa.

În ciuda faptului că acolo era răcoare, pe frunte îi curgeau broboane de sudoare. Se dădu puţin înapoi, ca nu cumva picăturile să cadă pe papirus.

— Nu. Apoi din nou tau. Pe urmă cred că iota. Da, în mod cert, iota. Şi acum litera finală.

Fără să-şi desprindă privirea de papirus, Hiebermeyer căută o pereche de foarfece mici de pe tavă şi le folosi ca să ridice o parte din linţoliul ce acoperea ultima parte a cuvântului. Suflă din nou uşor praful.

— Sigma. Da, sigma. Şi cu asta, basta. Se îndreptă de spate. Bun. Ce am obţinut?

Adevărul e că îşi dăduse seama din clipa în care văzuse cuvântul, dar mintea lui refuza să înregistreze ceea ce ochii desluşiseră cu claritate. Totul era mai presus de orice vis al lui, o posibilitate atât de fantezistă, încât era greu de crezut.

Se holbară amândoi prostiţi la carneţel, singurul cuvânt scris acolo transfigurându-i ca printr-o magie. Orice altceva nu mai avea nici o noimă.

— Atlantis3. Vocea lui Hiebermeyer abia dacă atingea nivelul unei şoapte.

Se răsuci pe călcâie, clipi de câteva ori şi se întoarse la loc. Cuvântul se încăpăţâna să rămână neschimbat. Dintr-odată, în mintea lui începură să roiască frenetic tot felul de speculaţii, încercând să se debaraseze de tot ce ştiuse până atunci.

Experienţa îi spunea să înceapă cu ceea ce era mai puţin controversat, să încerce mai întâi să pună ceea ce descoperise în ordine.

Atlantida. Privi în gol. Pentru antici, povestea putea însemna sfârşitul erei miturilor, când epoca giganţilor făcuse loc primei epoci a omului. Poate că papirusul era o istorisire despre această epocă legendară, despre o Atlantidă cu rădăcinile nu în istorie, ci în mit.

Hiebermeyer se uită în sicriu şi clătină din cap fără să scoată vreo vorbă. Nu se putea să fie aşa. Locul, data. Era o coincidenţă prea mare. Instinctele nu îl trădaseră niciodată, iar acum simţea mai mult ca niciodată că are dreptate.

Universul familiar, predictibil, al mumiilor şi al faraonilor, al preoţilor şi al templelor părea să se dezintegreze chiar în faţa ochilor săi. Nu se putea gândi decât la cantitatea imensă de efort şi de imaginaţie care fusese depusă în slujba reconstruirii trecutului antic, un edificiu care părea brusc extrem de fragil şi de precar.

Se amuză de unul singur gândindu-se cât de ciudat era faptul că o biată cămilă putea fi responsabilă de cea mai mare descoperire arheologică făcută vreodată de omenire.

— Aysha, vreau să pregăteşti acest sicriu imediat ca să-l scoatem de aici. Umple cavitatea cu spumă şi sigileaz-o.

Era din nou directorul întregii operaţiuni. Imensa responsabilitate a descoperirii lor depăşea emoţia ultimelor minute.

— Vreau să văd astăzi sicriul în camion spre Alexandria şi mai vreau ca tu să te duci cu el. Aranjează obişnuita escortă în armată, dar nimic în plus, căci nu vreau să atrag prea mult atenţia.

Erau conştienţi de ameninţarea din partea jefuitorilor moderni de morminte, prădători şi asasini care stăteau la pândă printre dunele din jurul şantierului şi care deveniseră extrem de periculoşi în tentativele lor de a fura şi cele mai neînsemnate artefacte.

— Şi, Aysha, continuă Hiebermeyer, cu un chip extrem de sever. Ştiu că pot avea încredere în tine că nu vei sufla nici o vorbă despre chestia asta, nici măcar colegilor şi prietenilor noştri din echipă.

Hiebermeyer o lăsă pe Aysha să-şi ducă sarcina la bun sfârşit şi urcă scara. Oboseala îi fusese alungată ca prin minune de emoţia extraordinarei descoperiri. Traversă şantierul, clătinându-se uşor sub soarele orbitor, fără să acorde vreo atenţie săpătorilor care încă aşteptau respectuoşi inspecţia lui. Intră în baraca directorului şi se prăbuşi greoi în faţa telefonului prin satelit. După ce îşi şterse faţa şi închise ochii pentru o clipă, îşi reveni în fire şi porni dispozitivul. Formă un număr şi curând în căşti se auzi o voce, la început cu pârâituri, apoi mai limpede pe măsură ce el ajusta antena de emisie.

— Bună ziua, aici Universitatea Maritimă Internaţională. Cu ce vă pot ajuta?

Hiebermeyer răspunse repede, cu vocea îngroşată de emoţie.

— Alo, aici este Maurice Hiebermeyer din Egipt. Este vorba de o prioritate maximă. Daţi-mi imediat legătura cu Jack Howard.

CAPITOLUL 3

Apa vechiului port se lovea încet de chei, fiecare val aducând cu el alge plutitoare, care se întindeau în larg cât vedeai cu ochii. Dincolo de bazin, şiruri de bărci de pescuit săltau şi sclipeau în soarele de amiază. Jack Howard se ridică şi se duse către balustradă. Părul lui negru flutura în briză, iar tenul bronzat era rezultatul lunilor petrecute pe mare în căutarea unei epave din Epoca Bronzului. Se sprijini de parapet şi privi apa care scânteia. Acesta fusese

odinioară vechiul port al Alexandriei, splendoarea lui rivalizând doar cu cea a Cartaginei şi a Romei. De aici plecau flotele cu grâne, vase cu cala mare, cărând bogăţiile Egiptului către un milion de oameni din Roma. Tot de aici, negustorii bogaţi trimiteau cufere cu aur şi argint prin deşert către Marea Roşie şi dincolo de aceasta; în schimb primeau bogăţiile Orientului, mirt şi tămâie, lapislazuri şi safire, mătase şi opiu, aduse de marinari încercaţi care cutezau să navigheze pe ruta periculoasă care lega Arabia de îndepărtata Indie.

Jack se uită la aglomerarea masivă de stânci aflate la zece metri mai jos. Cu două mii de ani în urmă aici se găsea una dintre minunile lumii, faimosul Far al Alexandriei. Fusese inaugurat de Ptolemeu II Philadelphus în 285 înainte de Hristos, la doar cincizeci de ani după ce Alexandru cel Mare fondase oraşul. Cu înălţimea sa de o sută de metri, farul era mai înalt decât Marea Piramidă din Giseh. Chiar şi acum, la mai bine de şase secole după ce farul fusese dărâmat de un cutremur, fundaţia lui rămânea o dovadă a minunilor Antichităţii. Zidurile fuseseră transformate într-o fortăreaţă medievală, iar acum serveau drept sediu al Institutului de Arheologie din Alexandria, cel mai avansat centru de studiere a Egiptului din perioada greco-romană.

Rămăşiţele farului continuau să umple fundul portului. Chiar sub suprafaţa apei zăcea un talmeş-balmeş de blocuri de piatră şi coloane, formele lor masive amestecându-se cu statui sparte de regi şi de regine, de zei şi de sfincşi. Chiar Jack descoperise unul dintre cele mai impresionante monumente, o formă colosală spartă în bucăţi pe fundul mării precum aceea a lui Ozymandias, Regele Regilor, imaginea în oglindă a lui Ramses al II-lea, atât de faimos evocat de Shelley. Jack susţinuse că statuile ar fi trebuit înregistrate şi lăsate în plata Domnului, la fel ca suratele lor din deşert.

Era mulţumit să vadă coada din portul submarin, ca o mărturie a succesului parcului subacvatic. Dincolo de port,

cerul era dominat de futurista Bibliotecă din Alexandria, biblioteca reconstituită a Antichităţii, o altă legătură cu gloria trecutului.

— Jack!

Uşa de la sala de conferinţe se deschise şi o siluetă masivă ieşi pe balcon. Jack se întoarse ca să-l salute pe nou-venit.

— Herr profesor doctor Hiebermeyer! Jack zâmbi şi întinse mâna. Nu-mi vine să cred că m-aţi adus tocmai până aici ca să mă uit la o bucată de linţoliu de mumie.

— Ştiam eu că în cele din urmă te va prinde vraja Egiptului antic.

Cei doi bărbaţi studiaseră împreună la Cambridge şi rivalitatea dintre ei le alimentase pasiunea pentru Antichitate. Jack ştia că formalismul ocazional al lui Hiebermeyer ascundea o minte extrem de receptivă, iar Hiebermeyer, la rândul lui, ştia cum să treacă peste rezerva lui Jack. După atâtea proiecte în alte părţi ale lumii, Jack aştepta cu nerăbdare să lucreze din nou cu vechiul lui coleg de şcoală. Hiebermeyer se schimbase puţin din vremea studenţiei, iar dezacordurile lor legate de influenţa Egiptului asupra civilizaţiei greceşti nu afectaseră câtuşi de puţin prietenia lor.

În spatele lui Hiebermeyer se afla un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat impecabil cu un costum de culoare deschisă şi papion, cu ochii sclipind de inteligenţă sub o coamă de păr alb. Jack se apropie şi strânse cu căldură mâna mentorului lor, profesorul James Dillen.

Dillen se dădu la o parte şi făcu semn altor două persoane să intre în încăpere.

— Jack, nu cred că ai cunoscut-o pe doamna doctor Svetlanova.

Ochii ei verzi pătrunzători erau aproape la acelaşi nivel cu ai lui.

Femeia îi zâmbi strângându-i mâna.

— Te rog să-mi spui Katia.

Vorbea fluent engleza – chiar dacă se simţea un uşor accent – rezultat al celor zece ani de studiu în America şi Anglia după ce i se permisese să plece din Uniunea Sovietică. Jack o cunoştea pe Katia după reputaţie, dar nu se aşteptase să se simtă atât de repede atras de ea. În mod normal, Jack era capabil să-şi controleze perfect emoţiile provocate de o nouă descoperire, dar acum era vorba de complet altceva. Nu-şi putea lua privirea de la femeie.

— Jack Howard, spuse el, iritat că lăsase garda jos, în vreme ce privirea rece şi amuzată a femeii părea să-l sfredelească.

Părul lung al Katiei se undui când se întoarse ca s-o prezinte pe colega ei.

— Ea este asistenta mea, Olga Ivanovna Borţeva, de la Institutul de Paleografie din Moscova.

În contrast cu eleganţa bine studiată a Katiei Svetlanova, Olga era îmbrăcată ca o rusoaică tipică. Pentru Jack arăta ca una dintre eroinele propagandei din timpul Marelui Război pentru Patrie, dură şi neînfricată, dispunând de forţa unui bărbat. Femeia se lupta cu un teanc de cărţi, dar îl privi drept în ochi când el îi întinse mâna.

Odată formalităţile încheiate, Dillen îi împinse pe toţi în sala de conferinţe. El avea să prezideze întrunirea, de vreme ce Hiebermeyer renunţase la rolul său obişnuit de director al institutului în semn de respect pentru bărbatul mai vârstnic.

Luară cu toţii loc în jurul mesei. Olga îşi aranjă teancul de cărţi alături de Katia, apoi se retrase pe unul dintre scaunele aliniate de-a lungul peretelui din spatele încăperii.

Hiebermeyer începu să vorbească, plimbându-se dintr-un capăt în altul al încăperii şi ilustrându-şi relatarea cu imagini. Trecu repede peste circumstanţele descoperirii şi descrise modul în care sicriul fusese adus în Alexandria cu doar două zile înainte. De atunci, specialiştii în conservare lucraseră non-stop ca să scoată mumia şi să elibereze papirusul. Confirmă că nu existau alte fragmente de

scriere, iar papirusul era cu doar câţiva centimetri mai lat decât se putuse vedea în timpul excavaţiilor.

Documentul era întins în faţa lor sub un panou de sticlă de pe masă – o foaie îngălbenită, lungă de circa treizeci de centimetri şi lată de cincisprezece, cu suprafaţa acoperită de o scriere extrem de densă, cu excepţia unei găuri în mijloc.

— Ce coincidenţă extraordinară că acea cămilă şi-a băgat copita chiar în el, rosti Katia.

— Este extraordinar cât de des se petrece aşa ceva în arheologie.

Jack îi făcu cu ochiul după ce rosti cuvintele şi amândoi zâmbiră.

— Cele mai multe descoperiri importante se datorează întâmplării, continuă Hiebermeyer, fără să-i bage în seamă pe cei doi. Şi amintiţi-vă că mai avem peste o sută de mumii de deschis. Aceasta a fost exact genul de descoperire la care speram şi ar putea exista multe altele acolo.

— O perspectivă fabuloasă, fu Katia de acord.

Dillen se întinse ca să ia telecomanda proiectorului. Îndreptă un teanc de hârtii pe care le scosese din servietă în timp ce vorbea Hiebermeyer.

— Prieteni şi colegi, rosti el, scrutând pe rând feţele celor prezenţi. Ştim cu toţii de ce ne-am adunat aici.

Atenţia lor se îndreptă asupra ecranului din capătul încăperii. Imaginea necropolei din deşert fu înlocuită de un prim-plan al papirusului. Cuvântul care îl uluise atât de tare pe Hiebermeyer în deşert umplea acum ecranul.

— Atlantis, şopti Jack.

— Trebuie să apelez la răbdarea voastră. Dillen le studie din nou feţele, conştient cât erau cu toţii de nerăbdători să audă ce spunea textul tradus de el şi de Katia. Înainte de a vorbi, propun ca doamna doctor Svetlanova să ne amintească povestea Atlantidei aşa cum o cunoaştem. Katia, te rog.

— Cu plăcere, domnule profesor.

Katia şi Dillen se împrieteniseră la Cambridge în perioada în care ea studia pentru doctorat sub îndrumarea lui. De curând merseseră împreună la Atena, după ce oraşul fusese devastat de un cutremur care fisurase coloanele de pe Acropole şi dezvăluise mai multe încăperi tăiate în piatră ce conţineau arhiva demult pierdută a oraşului antic. Katia şi Dillen îşi asumaseră responsabilitatea publicării textelor care făceau referiri la expediţiile greceşti dincolo de Mediterana. Cu doar câteva săptămâni înainte, chipurile lor apăruseră pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume după o conferinţă de presă în cadrul căreia dezvăluiseră cum o expediţie formată din aventurieri greci şi egipteni traversase Oceanul Indian până în Marea Chinei de Sud.

Katia era, de asemenea, unul dintre experţii mondiali de frunte în privinţa legendei Atlantidei şi adusese cu ea copii ale textelor vechi relevante. Alese din teanc două cărţulii şi le deschise la paginile marcate.

— Domnilor, mai întâi daţi-mi voie să vă spun ce plăcere este pentru mine faptul de a fi fost invitată la acest simpozion. Este o mare onoare pentru Institutul de Paleografie din Moscova. Fie ca spiritul cooperării internaţionale să continue. Din jurul mesei se auzi un murmur de aprobare. Voi fi scurtă. Mai întâi, trebuie să vă spun că puteţi uita practic tot ce ştiaţi despre Atlantida. Adoptase o postură de profesor. Licărirea jucăuşă din ochi îi dispăruse şi Jack se trezi concentrându-se în întregime pe ce avea ea de spus. Poate că aţi crezut că Atlantida este o legendă universală, un soi de episod îndepărtat din istorie pe jumătate amintit în multe culturi diferite, conservat prin mit şi legendă în întreaga lume.

— La fel ca poveştile despre potop, interveni Jack.

— Exact. Katia se uită vag amuzată în ochii lui. Dar asta ar fi o greşeală. Există o singură sursă pentru aşa ceva. Ridică cele două cărţi în timp ce vorbea. Filosoful antic grec Platon. Ceilalţi se aşezară mai bine ca să asculte. Platon a trăit în Atena între 427 şi 347 înainte de Hristos, la o

generaţie după Herodot, zise ea. Când era tânăr, Platon a auzit de oratorul Pericle, a fost probabil spectator la piesele lui Euripide, Eschil şi Aristofan, a văzut marile temple care se ridicau pe Acropole. Acelea au fost zilele de glorie ale Greciei clasice, cea mai măreaţă perioadă a civilizaţiei cunoscută până acum. Katia lăsă cărţile jos şi le deschise. Aceste două cărţi sunt cunoscute ca Timaios şi Kritias. Sunt nişte dialoguri imaginare între nişte oameni care purtau acele nume şi Socrate, mentorul lui Platon, a cărui înţelepciune a supravieţuit numai prin intermediul scrierilor elevului său.

Aici, într-o conversaţie închipuită, Kritias îi povesteşte lui Socrate despre o civilizaţie puternică, una care a răsărit din Oceanul Atlantic cu nouă mii de ani înainte. Atlanţii erau descendenţi ai lui Poseidon, zeul mărilor. Kritias îi ţine un discurs lui Socrate: „Exista o insulă situată în faţa strâmtorii care e denumită de tine Stâlpii lui Hercule; insula era mai mare decât Libia şi Asia laolaltă. În această insulă a Atlantidei se înălţa un imperiu minunat şi măreţ, care domnea peste întreaga insulă şi peste altele, ca şi peste părţi din continent şi, mai mult, oamenii din Atlantida subjugaseră părţi din Libia de sub Coloanele lui Hercule până în Egipt, iar din Europa până în Tirenia. Această putere uriaşă, strânsă la un loc, putea să supună dintr-o singură lovitură ţara noastră şi a ta şi întreaga regiune din interiorul strâmtorii.”

Katia luă cel de-al doilea volum şi îşi ridică scurt privirea.

— Libia este numele vechi al Africii, Tirenia reprezintă Italia Centrală, iar Stâlpii lui Hercule – Strâmtoarea Gibraltar. Dar Platon nu era nici geograf, nici istoric. Tema lui favorită era un război monumental între atenieni şi atlanţi, unul din care atenienii ieşeau în mod firesc învingători, dar numai după ce treceau prin pericole extreme.

Katia se uită iarăşi la text.

— Iar acum vine partea de maxim interes, esenţa legendei. Aceste câteva propoziţii de final dau bătăi de cap învăţaţilor de mai bine de două mii de ani şi au condus la mai multe fundături decât se pot imagina.

„Dar mai apoi s-au petrecut cutremure violente şi inundaţii; şi într-o singură zi şi într-o singură noapte de nenoroc toţi războinicii s-au cufundat ca unul în pământ, iar insula Atlantidei a dispărut şi ea în adâncimile mării.”

Katia închise cartea şi se uită enigmatic la Jack.

— Ce te-ai aştepta să găseşti în Atlantida?

Jack ezită, conştient că era pentru prima dată supus judecăţii ei.

— Atlantida a însemnat întotdeauna mult mai mult decât o simplă civilizaţie pierdută, răspunse el. Pentru antici reprezenta fascinaţia celui căzut, măreţia condamnată de aroganţă şi orgoliu. Fiecare epocă a avut o fantezie proprie despre Atlantida, revenind întotdeauna la o lume de o splendoare de neimaginat care a umbrit întreaga istorie. Pentru nazişti a fost locul de origine al Überman-ului, patria natală a arienilor, lucru care a dus la o căutare dementă în jurul lumii după descendenţi puri din punct de vedere al rasei. Pentru alţii a fost Grădina Raiului, un paradis pierdut.

Katia dădu din cap şi rosti încetişor:

— Dacă există vreun adevăr în această poveste, dacă papirusul ne oferă mai multe indicii, atunci am putea fi capabili să rezolvăm unul dintre cele mai mari mistere ale istoriei antice.

Se lăsă tăcerea câtă vreme membrii adunării se uitară unii la alţii, copleşiţi de o nerăbdare pe care abia şi-o puteau ţine în frâu.

— Mulţumesc, Katia.

Dillen se ridică. În mod clar se simţea mai bine să vorbească din picioare. Era un orator antrenat, obişnuit să primească întreaga atenţie a publicului său.

— Eu aş zice că povestea Atlantidei nu este o istorie, ci o alegorie. Intenţia lui Platon a fost aceea de a sublinia o serie

de lecţii morale. În Timaios, ordinea triumfă peste haos în formarea Cosmosului. În Kritias, oamenii înzestraţi cu disciplină de sine, moderaţie şi respect faţă de lege triumfă împotriva vanitoşilor şi a cârcotaşilor. Conflictul cu Atlantida a fost conceput ca să arate că atenienii au fost mereu oameni hotărâţi, care ies în cele din urmă victorioşi din orice război. Chiar şi Aristotel, elevul lui Platon, credea că Atlantida nu a existat niciodată.

Dillen îşi puse mâinile pe masă şi se aplecă.

— Eu aş sugera că Atlantida este o fabulă politică. Relatarea lui Platon despre modul în care a luat el cunoştinţă de poveste este doar o ficţiune, la fel ca introducerea făcută de Swift la Călătoriile lui Gulliver, unde ni se oferă o sursă ce pare credibilă, dar nu poate fi verificată.

Jack ştia că Dillen juca rolul avocatului diavolului. Admirase întotdeauna talentul oratoric al bătrânului profesor, rod al anilor petrecuţi în cele mai mari universităţi din lume.

— Ne-ar fi de folos dacă aţi putea trece în revistă sursa lui Platon, zise Hiebermeyer.

— Desigur. Dillen se uită peste însemnările lui. Kritias era stră-străbunicul lui Platon. Kritias pretinde că propriul stră-străbunic a auzit povestea Atlantidei de la Solon, faimosul făuritor de legi din Atena. Solon, la rândul lui, a auzit-o de la un bătrân preot egiptean la Saďs, în delta Nilului.

Jack făcu repede un calcul în gând.

— Solon a trăit între 640 şi 560 înainte de Hristos. Ar fi fost admis în templu doar dacă era un cărturar recunoscut. Prin urmare, dacă presupunem că a vizitat Egiptul la bătrâneţe, dar nu când era prea bătrân ca să mai călătorească, asta ar plasa întâlnirea undeva la începutul secolului al VI-lea înainte de Hristos, să spunem în anul 590 sau 580. Asta dacă avem de-a face cu fapte şi nu cu ficţiune. Aş vrea să pun o întrebare. Cum se face că o asemenea poveste remarcabilă nu e cunoscută mai pe larg? Herodot a

vizitat Egiptul la mijlocul secolului al V-lea înainte de Hristos, cam cu o jumătate de secol înainte de epoca lui Platon. Herodot era un cercetător neobosit, un căutător care scormonea după orice amănunt, iar opera lui a supravieţuit întreagă. Şi totuşi el nu pomeneşte nicăieri de Atlantida. De ce?

Dillen îşi plimbă privirea de la unul la altul, apoi se aşează la loc. După o scurtă pauză, Hiebermeyer se ridică în picioare şi se postă în spatele scaunului său.

— Cred că aş putea răspunde eu la întrebare, spuse el, apoi tăcu preţ de câteva clipe. În lumea în care trăim tindem să considerăm cunoştinţele istorice drept bun universal. Bineînţeles că există şi excepţii, şi cu toţii ştim că istoria poate fi manipulată, dar, în general, puţine lucruri semnificative pot fi ascunse multă vreme. Ei bine, Egiptul antic nu era aşa. Ceilalţi îl ascultau cu atenţie. Spre deosebire de Grecia şi de Orientul Apropiat, ale căror culturi au fost răvăşite de invazii, Egiptul dispune de o tradiţie neîntreruptă care se întinde în timp până la începutul Epocii Bronzului şi până la perioada dinastică timpurie din jurul anului 3100 înainte de Hristos. Unii cred că se întinde chiar până la sosirea primilor agricultori, cu aproape patru mii de ani înainte. Din partea audienţei se auzi un murmur de interes. Dar în vremea lui Solon era greu să obţii accesul la astfel de cunoştinţe vechi. Ca şi cum ele ar fi fost un tot împărţit în fragmente disparate, ca un puzzle, ambalate şi expediate. Se opri, încântat de metafora găsită. Aceste cunoştinţe au ajuns într-o mulţime de temple, ridicate în cinstea unor zei diferiţi. Preoţii au ajuns să-şi păzească îndârjit propriul pachet de cunoştinţe, ca pe o comoară proprie. Aceste cunoştinţe puteau fi dezvăluite celor din afară doar graţie unei intervenţii divine, printr-un semn de la zei. Ciudat, adăugă el cu un licăr în ochi, cum aceste semne apăreau cel mai des atunci când cel care cerea ceva aducea o ofrandă, de obicei în aur.

— Aşadar, se puteau cumpăra cunoştinţe? întrebă Jack.

— Da, dar numai atunci când circumstanţele erau adecvate, în ziua potrivită a lunii, în afara deselor festivaluri religioase, conform unei întregi pleiade de alte semne şi augurii. Dacă nu era totul perfect, solicitantul era refuzat, chiar dacă venea cu o navă plină de aur.

— Aşadar, povestea Atlantidei putea fi cunoscută într-un singur templu şi spusă unui singur grec.

— Categoric. Hiebermeyer dădu solemn din cap înspre Jack. Doar câţiva greci au ajuns în scriptoriile templelor. Preoţii erau suspicioşi faţă de oameni ca Herodot, care îşi băgau nasul peste tot, fără discriminare, mergând de la un templu la altul. Uneori lui Herodot i se dădeau chiar informaţii greşite, poveşti exagerate sau falsificate. S-ar putea spune că era dus de nas. Cele mai preţioase cunoştinţe erau prea sacre pentru a fi încredinţate hârtiei. Erau trecute din gură în gură, de la mare preot la mare preot. Cele mai multe au dispărut odată cu ultimii preoţi, atunci când grecii au închis templele. Puţinul care a fost încredinţat hârtiei s-a pierdut sub romani, odată cu mistuirea în flăcări a Bibliotecii Regale din Alexandria în timpul războiului civil din anul 48 înainte de HristoS. Şi după ce Biblioteca Mică a avut aceeaşi soartă în momentul când împăratul Theodosius a ordonat distrugerea tuturor templelor păgâne în anul 391 după Hristos. Cunoaştem câte ceva despre ceea ce s-a pierdut din referinţele existente în texte vechi care au supravieţuit. Geografia lui Pytheas Navigatorul. Istoria Lumii de împăratul Claudius. Volumele lipsă de Galen şi Celsus. Mari opere de istorie şi ştiinţă, compendii de cunoştinţe farmaceutice care ar fi dus la progresul incomensurabil al medicinii. Putem doar să ne imaginăm câte cunoştinţe secrete ale egiptenilor au avut aceeaşi soartă.

Hiebermeyer se aşează şi Katia vorbi din nou:

— Aş vrea să propun o ipoteză alternativă. Eu spun că Platon afirma adevărul despre sursa lui. Cu toate astea, dintr-un motiv oarecare, Solon nu a scris nici o relatare

despre vizita lui. Să i se fi interzis acest lucru de către preoţi? Luă iarăşi în mână cărţile şi continuă: Cred că Platon a luat faptele brute pe care le cunoştea şi le-a potrivit scopurilor lui. Aici sunt parţial de acord cu profesorul Dillen. Platon a exagerat ca să transforme Atlantida într-un loc îndepărtat şi uluitor, potrivit pentru o epocă foarte veche. Aşa că a plasat povestea cu mult timp în urmă şi a făcut din Atlantida egala celor mai mari întinderi de pământ pe care şi le putea închipui, după care a situat-o în oceanul vestic, dincolo de graniţele lumii antice. Se uită la Jack. Există o teorie despre Atlantida, susţinută de arheologi. Suntem norocoşi să-l avem astăzi printre noi pe unul dintre reprezentanţii ei de frunte. Doctor Howard?

Jack apăsă deja pe telecomandă şi afişă pe ecran o hartă a Mării Egee, în centrul căreia se vedea insula Creta.

— Totul devine plauzibil numai dacă micşorăm dimensiunile, rosti el. Dacă dăm timpul înapoi cu nouă sute şi nu cu nouă mii de ani înainte de Solon, ajungem în jurul anului 1600 înainte de Hristos. Era perioada marilor civilizaţii din Epoca Bronzului, a Regatului Nou egiptean, a canaaniţilor din Siro-Palestina, a hitiţilor din Anatolia, a micenienilor din Grecia, a minoienilor din Creta. Este singurul context posibil pentru povestea Atlantidei. Îndreptă un pointer luminos de mărimea unui creion spre hartă. Şi mai cred că singura locaţie posibilă este Creta. Se uită la Hiebermeyer. Pentru cei mai mulţi egipteni din vremea faraonilor, Creta era limita nordică a experienţei lor. Înspre sud este un ţinut impunător, o linie de ţărm lungă, în spatele căreia se văd munţi, chiar dacă egiptenii ştiau că e o insulă din expediţiile pe care le făcuseră până la palatul lui Knossos pe coasta de nord.

— Cum rămâne cu Oceanul Atlantic? întrebă Hiebermeyer.

— Putem uita de asta, replică Jack. În zilele lui Platon, marea de la vest de Gibraltar era o necunoscută, un ocean imens care făcea legătura cu marginea înspăimântătoare a

lumii. Aşa că aici a plasat Platon Atlantida. Cititorii lui cu greu ar fi fost şocaţi de o insulă din Mediterana.

— Şi cuvântul Atlantis?

— Poseidon, zeul mărilor, avea un fiu, pe Atlas, colosul plin de muşchi care purta cerul pe umeri. Oceanul Atlantic era oceanul lui Atlas, nu al Atlantidei. Termenul Atlantic apare pentru prima dată la Herodot, aşa că era probabil larg răspândit la momentul scrierilor lui Platon. Jack se opri şi se uită la ceilalţi. Înainte de a vedea papirusul aş fi presupus că Platon a inventat cuvântul Atlantis, un nume plauzibil pentru un continent pierdut în Oceanul lui Atlas. Din inscripţii ştim că egiptenii se refereau la cretani şi la micenieni ca fiind oamenii lui Keftiu, populaţii din nord care veneau cu navele şi cereau tribut. Eu aş fi sugerat că termenul Keftiu şi nu Atlantis este numele continentului pierdut în relatarea originală. Acum nu mai sunt aşa de sigur. Dacă acest papirus datează cu adevărat de dinainte de Platon, atunci este clar că nu el a inventat cuvântul.

Katia îşi dădu părul pe spate şi se uită fix la Jack.

— Să fi fost războiul dintre atenieni şi atlanţi în realitate un război între micenieni şi cretani?

— Eu cred că da. Jack se uită cu interes la ea. Este posibil ca Acropolele ateniene să fi fost cea mai impresionantă construcţie micenianã înainte de a fi demolată pentru a face loc construcţiilor din perioada clasică. La scurt timp după 1500 înainte de Hristos, războinicii micenieni au cucerit Knossos-ul din Creta, pe care l-au condus până ce palatul a fost distrus de foc o sută de ani mai târziu. Părerea convenţională în acest caz este aceea că micenienii erau puşi pe război, în vreme ce cretanii erau paşnici. Cucerirea a avut loc după ce cretanii au fost devastaţi de o catastrofă naturală.

— Ar putea exista un indiciu pentru toate astea în legenda lui Tezeu şi a minotaurului, interveni Katia. Tezeu, prinţul atenian, o vrea pe Ariadna, fata regelui Minos din Knossos, dar înainte de a obţine mâna ei trebuie să se lupte cu

minotaurul în labirint. Minotaurul era jumătate taur, jumătate om, în mod clar o reprezentare a forţei armate cretane.

Hiebermeyer intră şi el în joc:

— Epoca Bronzului în Grecia a fost redescoperită de oamenii care credeau că legendele conţin un sâmbure de adevăr. Sir Arthur Evans la Knossos, Heinrich Schliemann la Troia şi Micene. Amândoi credeau că războaiele troiene din Iliada şi Odiseea lui Homer, scrise în secolul al VIII-lea înainte de Hristos, păstrau amintiri din evenimentele tumultuoase care au condus la prăbuşirea Epocii de Bronz.

— Iar asta mă duce la ultimul punct, rosti Jack. Platon nu avea cum să ştie ceva despre Creta din Epoca Bronzului, care fusese uitată în Evul Întunecat ce a precedat perioada clasică. Cu toate astea, în poveste sunt multe detalii care amintesc de cretani, detalii pe care Platon nu avea de unde să le fi cunoscut. Katia, îmi permiţi?

Jack întinse mâna şi luă, privind-o în ochi, cele două cărţi pe care ea le împinse în faţă. Răsfoi o carte şi o deschise către final.

— Aici. Atlantida „era calea către alte insule, iar de la acelea puteai ajunge pe întreg continentul opus”. Exact aşa arată Creta dinspre Egipt, celelalte insule fiind arhipelagurile Dodecanez şi Cicladic din Marea Egee, iar continentul – Grecia şi Asia Minor. Şi lucrurile nu se opresc aici. Deschise cealaltă carte şi citi un alt pasaj: „Atlantida era stâncoasă şi abruptă pe partea mării şi cuprindea o mare câmpie înconjurată de munţi”. Jack se duse la ecranul pe care acum se vedea o hartă la scară mare a Cretei. Exact aşa apare coasta sudică a Cretei şi marea câmpie de la Mesara. Se întoarse acolo unde lăsase cărţile pe masă. Şi în cele din urmă atlanţii înşişi. „Erau împărţiţi în zece districte administrative relativ independente, sub conducerea metropolei regale.” Se roti şi arătă spre hartă. Arheologii cred că Creta din perioada minoică a fost împărţită în circa o duzină de regiuni palatine semiautonome, în cadrul

cărora Knossos-ul era cel mai important. Apăsă un buton de pe telecomandă şi pe ecran apăru o imagine spectaculoasă a săpăturilor de la palatul din Knossos, cu camera tronului restaurată.

Cu siguranţă că acesta este „splendidul oraş capitală aflat la jumătatea drumului de-a lungul coastei”. Sări peste mai multe imagini până ajunse la un prim-plan al sistemului de canalizare din palat. Şi exact aşa cum minoienii erau excelenţi ingineri în hidraulică, „atlanţii făceau bazine, unele deschise către ceruri, altele acoperite, pe care le foloseau iarna ca băi calde; erau băile pentru regi, pentru persoanele private, pentru cai şi pentru vite”. După aceea vine taurul. Jack apăsă butonul şi apăru o altă imagine din Knossos, de această dată arătând o sculptură magnifică în formă de coarne de taur lângă o curte. Jack citi din nou: „Erau tauri care îşi aveau ţarcul la templul lui Poseidon, iar regii, fiind lăsaţi singuri în templu, după ce se vor fi rugat la zeu să poată prinde victima pe care acesta o socotea acceptabilă, vânau taurii, fără alte arme decât beţe şi laţuri”. Jack se întoarse spre ecran şi derulă imaginile rămase. O pictură murală din Knossos cu un taur. Un vas de libaţiune4 din piatră având forma unui cap de taur. O cupă de aur gravată cu o scenă de vânătoare de tauri. Un puţ săpat care conţinea sute de coarne de taur, descoperit recent sub curtea principală a palatului. Jack se aşează şi se uită la ceilalţi. Iar această poveste mai are şi un ultim ingredient. În imagine apăru o fotografie aeriană a insulei Thera, făcută de Jack din elicopterul de pe Seaquest cu doar câteva zile înainte. Se putea vedea clar conturul zdrenţuit al insulei, cu bazinul vast din interior înconjurat de creste spectaculoase pe care se înălţau casele vopsite în alb ale satelor din zilele noastre. Singurul vulcan activ din Marea Egee şi unul dintre cele mai mari ale lumii. Cândva la mijlocul celui de-al doilea mileniu înainte de Hristos, chestia aia a erupt. Optsprezece kilometri cubi de stânci şi cenuşă au fost azvârliţi la o altitudine de optzeci de

kilometri şi la o distanţă de sute de kilometri spre sud, peste Creta şi Mediterana de est, întunecând cerul zile întregi. Explozia a zguduit clădirile din Egipt.

Hiebermeyer se apucă să recite din memorie din Vechiul Testament:

— Atunci a zis Domnul către Moise: „Întinde mâna ta spre cer şi se va face întuneric în pământul Egiptului, încât să-l pipăi cu mâna”. Şi şi-a retras Moise mâna sa spre cer şi s-a făcut întuneric beznă în tot pământul Egiptului5.”

— Cenuşa probabil că a acoperit Creta şi a distrus agricultura pentru o generaţie, continuă Jack. Ţărmul de nord a fost lovit amarnic de tsunami şi de valuri imense de reflux care au devastat palatele. S-au produs cutremure distrugătoare. Populaţia rămasă nu s-a mai putut pune cu micenienii când aceştia au apărut în căutarea unor prăzi bogate.

Katia îşi ridică palmele la bărbie şi vorbi:

— Să recapitulăm. Egiptenii aud un zgomot imens. Cerul se întunecă. Câţiva supravieţuitori ajung în Egipt cu poveşti cutremurătoare despre un dezastru. Oamenii lui Keftiu nu mai vin cu tributurile lor. Atlantida nu se scufundă sub valuri, dar dispare pentru totdeauna din universul egiptean.

Îşi înălţă capul şi se uită la Jack, care îi zâmbi.

— Am demonstrat ce voiam să demonstrez, spuse el.

În tot cursul acestei discuţii, Dillen rămăsese tăcut. Ştia că ceilalţi erau perfect conştienţi de prezenţa lui şi mai ştia că traducerea fragmentului de papirus dezvăluia secrete care aveau să dea peste cap toate convingerile lor. Îl priviră toţi aşteptând să înceapă, iar Jack resetă proiectorul pe prima imagine. Pe ecran apăru din nou prim-planul manuscrisului în greaca veche.

— Sunteţi gata? întrebă Dillen grupul.

Se auzi de îndată un murmur de aprobare. Atmosfera din încăpere deveni încordată. Dillen se aplecă şi îşi deschise servieta, de unde scoase un papirus mare pe care îl desfăcu în faţa lor. Jack făcu lumina mai mică şi aprinse o lampă

fluorescentă peste fragmentul boţit din vechiul papirus aflat în centrul mesei.

CAPITOLUL 4

Obiectul interesului lor le era acum dezvăluit în toate detaliile. Înscrisul antic devenise aproape luminos sub placa de sticlă protectoare. Ceilalţi îşi traseră scaunele mai în faţă.

— Mai întâi, materialul.

Dillen dădu din mână în mână o cutiuţă de plastic pentru mostre care conţinea un fragment scos pentru analiză după desfacerea linţoliului de pe mumie.

— Este, fără îndoială, papirus, Cyperus papyrus. Vedeţi modelul în reţea unde fibrele trestiei au fost presate şi unite laolaltă.

— Din secolul al II-lea după Hristos, papirusul a dispărut în mare parte din Egipt, zise Hiebermeyer. A dispărut datorită maniei egiptenilor de a scrie arhive. Egiptenii erau străluciţi în irigaţii şi agricultură, dar din cine ştie ce motiv nu au reuşit să menţină culturile de trestie de papirus de-a lungul Nilului. Vocea lui Hiebermeyer era copleşită de emoţie. Iar acum pot dezvălui faptul că papirusul cel mai vechi datează din anul 4000 înainte de Hristos, adică e mai vechi cu aproape o mie de ani decât oricare altul descoperit anterior. A fost găsit cu ocazia săpăturilor mele din cursul acestui an la templul zeiţei Neith din Sadʼs, în delta Nilului.

De jur împrejurul mesei se auzi un murmur de emoţie. Katia se aplecă şi mai mult.

— Bun. Manuscrisul. Dispunem de un suport foarte vechi, dar care poate data din orice an până în secolul al II-lea după Hristos. Putem fi mai precişi?

Hiebermeyer clătină din cap.

— Nu prin simpla studiere a materialului. Am putea încerca o datare cu carbon, dar e probabil ca izotopii să fi fost deja contaminaţi de alte materiale organice din linţoliul mumiei. Iar o mostră suficient de mare ar însemna distrugerea papirusului.

— Ceea ce în mod evident este inacceptabil. Dillen preluă conducerea discuţiei. Dar avem dovada înscrisului însuşi. Dacă Maurice nu l-ar fi recunoscut, nu am fi fost astăzi aici.

— Primele indicii au fost depistate de studenta mea, Aysha Farouk. Hiebermeyer privi în jurul mesei. Cred că mormântul şi papirusul aparţin aceleiaşi perioade de timp. Papirusul nu era o zdreanţă veche, ci un document scris în acea epocă. Claritatea literelor atestă asta.

Dillen prinse cele patru colţuri ale papirusului pe masă, permiţând celorlalţi să vadă că era plin de simboluri copiate din papirus. Grupase laolaltă litere identice, perechi de litere şi cuvinte. Era o cale de a analiza regularitatea statistică, cunoscută celor care studiaseră cu el.

Arătă înspre opt linii de scris continuu de la sfârşit.

— Maurice a avut dreptate să-l identifice ca fiind o bucată dintr-un manuscris grecesc, datând nu mai târziu de perioada clasică a secolului al V-lea înainte de Hristos. Îşi ridică privirea şi făcu o pauză. Avea dreptate, dar eu pot fi mai exact de atât. Arătă cu mâna un grup de litere de la începutul textului. Grecii au adoptat alfabetul de la fenicieni în prima parte a mileniului I înainte de Hristos. Unele litere feniciene au supravieţuit nealterate, altele şi-au schimbat cu timpul forma. Alfabetul grecesc nu a atins forma sa finală decât la sfârşitul secolului al VI-lea înainte de Hristos. Dillen apucă indicatorul şi arătă înspre colţul din dreapta sus al papirusului. Şi acum uitaţi-vă aici.

O literă identică fusese subliniată în mai multe cuvinte copiate din papirus. Semăna cu litera A înclinată spre stânga, cu linia orizontală extinzându-se pe laturi precum braţele unei siluete.

Jack interveni emoţionat:

— Litera feniciană A.

— Corect. Dillen îşi trase scaunul mai aproape de masă. Forma feniciană dispare pe la mijlocul secolului al VI-lea înainte de Hristos. Din acest motiv, şi datorită vocabularului

şi stilului, sugerez o dată de la începutul secolului. Poate 600, cu siguranţă nu mai târziu de 580 înainte de Hristos.

Se auzi un murmur colectiv.

— Cât de sigur sunteţi de estimare? întrebă Jack.

— La fel de sigur cum am fost întotdeauna de estimările mele.

— Iar eu vă pot dezvălui cea mai importantă dovadă de datare a mumiei, anunţă triumfător Hiebermeyer. O amuletă de aur sub forma unei inimi, ib, sub un disc solar, re, împreună formând o reprezentare simbolică a numelui dat la naştere faraonului Apries, anume Wah-Ib-Re. Poate că amuleta a fost un dar personal oferit ocupantului mormântului, o posesiune valoroasă luată în viaţa de apoi. Apries a fost un faraon din Dinastia a Douăzeci şi şasea şi a domnit între 595 şi 568 înainte de Hristos.

— Fantastic! exclamă Katia. În afara câtorva fragmente, nu dispunem de nici un manuscris original grecesc de dinainte de secolul al V-lea înainte de Hristos. Ce avem aici a fost scris la un secol după Homer şi la doar câteva generaţii după ce grecii au început să folosească noul alfabet. Este cea mai importantă descoperire epigrafică de decenii încoace. Se opri ca să îşi pună ordine în gânduri. Întrebarea mea este următoarea: Ce caută un papirus cu un text grecesc în Egipt în secolul al VI-lea înainte de Hristos, cu mai bine de două sute de ani înainte de venirea lui Alexandru cel Mare?

Dillen privi în jurul mesei.

— Nu vreau să mă mai joc cu voi. Cred că avem în faţă un fragment din opera pierdută a lui Solon, Făcătorul-de-Legi, o relatare a vizitei lui la marele preot din Saďs. Am descoperit sursa istoriei lui Platon despre Atlantida.

Jumătate de oră mai târziu stăteau în grup pe balconul care dădea spre marele port. Dillen îşi fuma pipa şi se uita cu drag cum Jack vorbeşte cu Katia separat de ceilalţi. Nu era pentru prima dată când îl vedea într-o astfel de postură, dar poate că Jack găsise în sfârşit pe cineva serios. Cu ani în

urmă, Dillen întrezărise potenţialul în acest student rebel căruia îi lipsea rigoarea unei educaţii convenţionale; el îl împinsese pe Jack către contraspionajul militar, cu condiţia să se întoarcă la cariera de arheolog. Un alt fost student, Efram Iacobovici, furnizase o mică avere din afacerea lui cu software care finanţa toate cercetările UMI, iar Dillen era bucuros să aibă şansa de a fi implicat în aventurile lui Jack.

Jack se scuză ca să sune prin satelit nava Seaquest, lăsându-şi uşor mâna pe braţul Katiei şi pornind către uşă. Emoţia pe care o resimţise aflând de existenţa papirusului rivaliza cu nevoia de a fi la curent cu evoluţia lucrărilor la epava descoperită. Trecuseră doar două zile de când Costas dăduse peste discul auriu, dar situl scotea deja la iveală bogăţii care ameninţau să pună în umbră chiar şi acea descoperire.

Cum conversaţia lâncezea, iar Jack era plecat, ceilalţi fură atraşi de un monitor TV montat într-o nişă din perete. Era o relatare CNN despre un atac terorist în fosta Uniune Sovietică, de această dată fiind vorba de explozia devastatoare a unei maşini-capcană în capitala Republicii Georgia. La fel ca multe astfel de evenimente de dată recentă, tragedia nu era opera unor fanatici, ci un act calculat de răzbunare personală, un alt episod trist într-o lume unde ideologiilor extremiste le luau locul lăcomia şi vendeta ca principale cauze de instabilitate globală. Pentru cei aflaţi pe balcon situaţia era în mod special îngrijorătoare, datorită faptului că antichităţile furate erau folosite la ungerea unor afaceri şi a unor personaje de pe piaţa neagră din ce în ce mai îndrăzneţe în tentativele lor de achiziţionare a celor mai nepreţuite comori.

La întoarcere, Jack reluă discuţia pe care o avusese cu Katia. Femeia dezvăluise prea puţine despre trecutul ei, dar îşi manifestase intenţia de a se implica în lupta împotriva criminalităţii mai mult decât îi putea permite poziţia ei. Jack află că ei i se oferiseră posturi universitare prestigioase în Occident, dar alesese să rămână în Rusia pentru a fi direct

implicată în miezul problemelor, în ciuda birocraţiei corupte, a ameninţărilor de tot felul sau a şantajului la care putea fi supusă.

Hiebermeyer şi Dillen li se alăturară şi discuţia reveni la papirus.

— Am fost mereu uimită de faptul că Solon n-a lăsat nici un înscris despre vizita lui în Egipt, rosti Katia. Era un om de litere proeminent, cel mai învăţat atenian al acelor zile.

— Să fi existat un asemenea înscris care să fi fost întocmit chiar în incinta templului?

Jack se uită întrebător la Hiebermeyer, care îşi curăţa ochelarii şi transpira în mod vizibil.

— Este posibil, deşi astfel de ocazii trebuie să fi fost puţine şi rare în timp. Hiebermeyer îşi puse ochelarii la loc şi îşi şterse fruntea. Pentru egipteni, arta scrisului reprezenta darul divin al lui Thoth, scribul zeilor. Transformând scrisul într-un act sacru, preoţii puteau menţine controlul asupra cunoştinţelor. Iar orice text realizat de un străin într-un templu ar fi fost considerat un sacrilegiu.

— Prin urmare, el n-ar fi fost un personaj prea popular, comentă Jack.

Hiebermeyer clătină din cap.

— Ar fi fost întâmpinat cu suspiciune de cei care dezaprobau decizia marelui preot de a dezvălui cunoştinţele acumulate. Slujitorii templului ar fi urât prezenţa lui ca străin care vine să le sfideze zeii. Hiebermeyer îşi dădu jos haina şi îşi suflecă mânecile cămăşii. Iar grecii nu erau cei mai iubiţi pământeni de pe acolo. Faraonii le permiseseră nu cu mult timp înainte să-şi înfiinţeze un avanpost comercial la Naucratis, în delta Nilului. Erau comercianţi vicleni, experimentaţi în urma negoţului cu fenicienii, în vreme ce Egiptul fusese închis mulţi ani lumii exterioare. Egiptenii care îşi încredinţaseră bunurile negustorilor greci habar n-aveau de realităţile dure ale comerţului. Cei care nu profitau imediat aveau

sentimentul că au fost păcăliţi şi trădaţi. Mulţi nutreau o ură profundă faţă de aceşti străini.

— Aşadar, tu sugerezi că Solon şi-a înregistrat călătoria, dar înscrisurile i-au fost luate şi aruncate la gunoi? interveni Jack.

Hiebermeyer dădu din cap.

— Este posibil. Vă puteţi imagina ce fel de cărturar era. Încăpăţânat până la obsesie, cu prea puţină îngăduinţă faţă de cei din jurul lui. Şi cu o mare naivitate faţă de realitatea din jur. Probabil că ducea cu el o pungă plină cu aur, iar slujitorii templului au aflat de asta. Ar fi fost o pradă uşoară în cursul acelor drumuri de noapte prin deşert, din zona templului către oraşul unde probabil locuia.

— Prin urmare, tu spui că Solon a fost prins în ambuscadă şi jefuit în deşert. I s-a luat şi i s-a rupt papirusul pe care îl scrisese, apoi a fost aruncat. La puţin timp după aceea, câteva fragmente au fost strânse laolaltă şi refolosite ca linţoliu pentru o mumie. Atacul a avut loc după ultima vizită a lui Solon la templu, aşa că manuscrisul lui este în întregime pierdut.

— Şi ce ziceţi de asta? interveni Hiebermeyer. Este lovit atât de rău, că îşi aminteşte doar fragmente din poveste şi, poate, nimic din ce aflase cu ocazia ultimei vizite la templu. Este deja un om în vârstă şi memoria lui e slăbită. Întors în Grecia, nu mai pune niciodată tocul pe hârtie şi este prea ruşinat ca să admită cât de mult trebuie să se fi pierdut datorită propriei stupidităţi. Singurul lucru pe care îl face este să povestească o versiune alandala a ceea ce îşi aminteşte câtorva prieteni apropiaţi.

Dillen asculta cu satisfacţie vizibilă cum cei doi foşti studenţi ai lui aduceau argumente. O astfel de adunare avea ca rezultat mai mult decât suma părţilor; ciocnirea dintre minţi scotea la iveală idei şi raţionamente noi.

— Am ajuns cam la aceeaşi concluzie după ce-am citit textul şi am comparat povestea lui Platon cu papirusul,

spuse el. Veţi vedea la ce mă refer în scurt timp. Haideţi să revenim la treburile noastre.

Intrară din nou în sala de conferinţe. Răcoarea dinăuntru îi învioră după căldura ucigătoare de afară. Toţi îl priviră pe Dillen nerăbdători în faţa fragmentului de papirus.

— Cred că este o transcriere după dictare. Textul a fost scris în grabă, iar conţinutul nu e cizelat. Este doar un fragment din documentul original, care putea avea mii de rânduri. Ceea ce a supravieţuit este echivalentul a două paragrafe scurte despărţite de o gaură lată cam de şase rânduri. În centru este acest simbol, urmat de cuvântul Atlantis.

— Am mai văzut aşa ceva undeva.

Jack se aplecă peste masă şi studie ciudatul simbol din centrul papirusului.

— Da, aşa e. Dillen îşi ridică privirea din însemnările lui. Dar dacă îmi permiţi, voi lăsa asta pe mai târziu. Nu am nici o îndoială că acest document a fost scris de Solon în scriptoriul templului de la Saďs, în vreme ce ţedea în faţa marelui preot.

— Care se numea Amenhotep. Hiebermeyer se aprinsese din nou la faţă de emoţie. Luna trecută, în timpul excavaţiilor noastre de la Templul lui Neith, am dat peste un fragment de listă cu preoţii Dinastiei a Douăzeci şi şasea. Conform cronologiei, Amenhotep avea peste o sută de ani când a fost vizitat de Solon. Există chiar şi o statuie a lui. Se găseşte la British Museum.

Hiebermeyer întinse mâna şi apăsă un buton pe proiectorul multimedia, dezvăluind o siluetă în postura clasică egipteană, ţinând o cutie pentru relicve în model de naos. Chipul păru dintr-odată tânăr şi fără vârstă, ascunzând mai multe decât lăsa să se vadă, cu o expresie melancolică de bătrân care a transmis mai departe tot ce avea de transmis înainte ca moartea să îl ia cu ea.

— Să fie cu putinţă, interveni Katia, ca pauza din text să reprezinte o pauză în dictare, ca scrisul de deasupra să fie

sfârşitul relatării, poate rezultatul unei audienţe de o zi cu preotul, iar scrisul de dedesubt, începutul altei relatări?

— Chiar aşa, zise Dillen încântat. Cuvântul Atlantis este un titlu, începutul unui nou capitol.

Degetele lui atinseră laptopul pe care îl conectase la proiectorul multimedia. Puteau vedea acum o imagine mărită digital a textului în greacă, alături de cuvintele traduse în engleză. Dillen începu să citească traducerea la care el şi Katia lucraseră din ziua precedentă, când sosiseră.

„Iar în citadelele lor erau tauri, atât de mulţi încât umpleau curţile şi coridoarele înguste, iar oamenii dansau cu ei. Apoi, în vremea faraonului Tutmosis, zeii au lovit pământul cu o zguduială puternică şi peste ţinut a venit întunericul, iar Poseidon a aruncat un val imens care a măturat totul în calea lui. Asta a fost sfârşitul regatului din insula lui Keftiu. Apoi vom auzi de un alt regat puternic, al citadelei scufundate pe care ei o numeau Atlantis.”

— Şi acum să vedem a doua secţiune, continuă Dillen. Apăsă o tastă şi imaginea trecu dedesubtul pauzei din text. Amintiţi-vă că materialul este destul de brut. Pe măsură ce scria, Solon traducea egipteana în greacă. Aşa că este destul de direct, cu puţine fraze complexe sau cuvinte obscure. Dar există o problemă.

Privirile tuturor se îndreptară din nou asupra ecranului. Textul ajunsese la sfârşit, cuvintele pierzându-se acolo unde papirusul fusese rupt. În vreme ce primul paragraf se conservase bine, cel de-al doilea era trunchiat progresiv pe măsură ce marginile zdrenţuite convergeau în formă de V. Ultimele rânduri conţineau doar fragmente de cuvinte.

Katia începu să citească:

— Atlantis.”

Emfaza cu care rostea silabele avea oarecum rolul de a-i ajuta pe toţi să înţeleagă bine ce aveau în faţa ochilor. Prima propoziţie este lipsită de conţinut. Se concentră asupra ecranului şi rosti mai departe printre dinţi:

Dia tonemechri hou he thalatta stenoutai.

Vocalele sunau parcă în chineză când Katia recreă cadenţa limbii antice.

„Printre insule până ce marea se îngustează. Dincolo de Cataracta lui Bos.”

Hiebermeyer se încruntă nedumerit.

— Greaca mea e suficient de bună ca să ştiu ce katarractes, adică un şuvoi curgând în jos sau o cascadă, rosti el. Cuvântul era folosit ca să descrie cascadele de pe cursul superior al Nilului. Cum putea fi el folosit cu referire la mare?

Dillen se duse la ecran.

— În acest punct începem să pierdem cuvinte întregi din text.

Katia citi din nou: „Şi apoi douăzeci de dromoi de-a lungul ţărmului sudic.”

— Un dromos avea cam şaizeci de stadii, comentă Dillen. Cam cincizeci de mile marine.

— De fapt, varia foarte mult, zise Jack. Dromos înseamnă „parcurs”, adică distanţa pe care o poate parcurge o navă într-o zi, câtă vreme soarele este sus pe cer.

— E de presupus că diferea de la loc la loc, rosti Hiebermeyer pe un ton ironic. În funcţie de vânt, curenţi şi de perioada din an, şi luând în calcul schimbările sezoniere de climă şi orele zilei.

— Exact. Un parcurs reprezenta un indiciu al timpului pe care urma să-l petreci de la A la B în condiţii favorabile.

— Sub marele bucranion, semnul taurului”, continuă Katia.

— Sau coarnele taurului, sugeră Dillen.

— Fascinant. Hiebermeyer aproape că vorbi pentru sine. Unul dintre cele mai prezente simboluri din preistorie. L-am văzut deja în fotografiile lui Jack de la Knossos. Mai apare în altarele neolitice şi în toate palatele Epocii de Bronz ale Orientului Apropiat. Chiar şi în perioada romană

bucranium-ul este omniprezent în operele monumentale de artă.

Katia dădu din cap.

— Textul devine acum fragmentar, dar eu şi profesorul am căzut de acord asupra înţelesului probabil. Veţi înţelege mai uşor dacă veţi vedea unde apar lipsurile.

Comută proiectorul pe altă setare şi puse o peliculă transparentă pe tava de sticlă. Pe ecran apărură cuvintele ei scrise îngrijit sub formă de V reprezentând partea inferioară a papirusului.

— Apoi ajungi la citadelă. Iar acolo, dedesubt, se află o vastă câmpie aurie, bazinele adânci, lacurile sărate, cât poţi cuprinde cu ochii. Cu două sute de vieţi în urmă, Poseidon şi-a aruncat mânia peste atlanţi pentru că au îndrăznit să trăiască precum zeii. Cascada a căzut, uşa cea mare de aur a citadelei s-a închis pentru totdeauna şi Atlantis a fost înghiţit sub valuri.” Katia făcu o pauză. Credem că aceste ultime propoziţii erau un mod de legare a poveştii cu sfârşitul ţinutului lui Keftiu. Poate că tema marelui preot era mânia zeului mărilor, răzbunarea lui Poseidon pe oameni pentru orgoliul lor. Îndreptă indicatorul către ecran. Probabil că următoarea secţiune era începutul unei descrieri detaliate a Atlantidei. Din nefericire, aici se văd doar câteva cuvinte fără nici o legătură. Aici, credem noi, este „casă aurie” sau „cu pereţi aurii”. Iar aici se pot citi clar literele greceşti pentru „piramidă”. Întreaga frază s-ar traduce prin „imense piramide de piatră”. Se uită întrebătoare la Hiebermeyer, care era prea uluit ca să comenteze şi căsca doar gura la ecran. Apoi vin aceste cuvinte de final. Katia arătă spre coada zdrenţuită a documentului. „Casa zeilor”, poate „sala zeilor”, care este din nou „kata boukeros”, adică „sub semnul taurului”. Şi aici textul se sfârşeşte.

Hiebermeyer vorbi primul, cu vocea tremurând de emoţie:

— Categoric că are sens. Voiajul printre insule, către un loc unde marea se îngustează. Asta nu poate însemna decât

la vest de Egipt, dincolo de Sicilia, către Strâmtoarea Gibraltar. Bătu cu palma în masă ca să-şi întărească vorbele. Până la urmă, Atlantida tot în Oceanul Atlantic este!

— Cum rămâne cu cascada? întrebă Jack. Gibraltarul nu prea seamănă a torent năvalnic.

— Şi cu vasta câmpie aurie, şi cu lacurile sărate, adăugă Katia. În Atlantic tot ce găseşti este marea pe de o parte şi munţi înalţi sau deşert de cealaltă parte.

— Uimitor este şi ţărmul sudic, zise Jack. Cum Atlanticul nu dispune de un ţărm sudic evident, asta ar implica faptul că el se găsea în Mediterana, iar eu cu greu îmi pot imagina o citadelă pe ţărmul pustiu din vestul Saharei.

Dillen opri lampa proiectorului şi comută aparatul pe modul de lucru cu computerul, după care reîncărcă imaginile digitale. Ecranul se umplu de o serie de imagini cu creste muntoase acoperite de zăpadă, cu un complex de ruine cuibărite printre terase înverzite în prim-plan.

— Jack avea dreptate să asocieze Atlantida lui Platon cu Creta din Epoca Bronzului. Prima parte a textului se referă în mod clar la civilizaţia minoică şi la erupţia de pe Thera. Problema e că nu Creta era Atlantida.

Katia dădu încetişor din cap.

— Relatarea lui Platon este o combinaţie.

— Exact. Dillen păşi înapoi în spatele scaunului său, gesticulând în timp ce vorbea. Avem aici fragmente din două istorii diferite. Unul descrie sfârşitul Cretei din Epoca Bronzului, ţara lui Keftiu. Celălalt se referă la o civilizaţie mult mai veche, aceea a Atlantidei.

— Diferenţa de datare nu lasă loc la dubii. Hiebermeyer îşi şterse faţa în vreme ce vorbea. Primul paragraf din papirus datează distrugerea lui Keftiu în cursul domniei lui Tutmosis. A fost un faraon al celei de-a Unsprezecea Dinastii, la sfârşitul secolului al XVI-lea înainte de Hristos, exact în epoca erupţiei vulcanului Thera. Iar pentru Atlantida, „două sute de vieţi” din cel de-al doilea paragraf

reprezintă de fapt un calcul destul de precis, de vreme ce o „viaţă” însemna cam douăzeci şi cinci de ani pentru cronicarii egipteni. Hiebermeyer făcu repede un calcul în gând. Cu cinci mii de ani înainte de Solon, cam pe la 5600 înainte de Hristos.

— Incredibil. Jack clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. O întreagă eră înaintea primelor oraşe-state. Mileniul al VI-lea înainte de Hristos. Însemna încă epoca neoliticului, o vreme când agricultura reprezenta o noutate pentru Europa.

— Mă nedumereşte un detaliu, zise Katia. Dacă aceste poveşti sunt atât de distincte, cum poate fi simbolul taurului atât de proeminent în ambele relatări?

— Nu-i o chestie complicată, răspunse Jack. Taurul nu era doar un simbol cretan. Încă de la începutul neoliticului a reprezentat forţa, virilitatea, stăpânirea solului. Plugurile trase de boi erau vitale pentru primii fermieri. Simbolurile cu tauri apar în toate comunităţile agricole timpurii din regiune.

Dillen se uită gânditor la papirus.

— Cred că am descoperit elementele de bază pentru două mii cinci sute de ani de speculaţii greşit orientate. La sfârşitul relatării sale despre Keftiu, marele preot, Amenhotep, îi dăduse un indiciu despre subiectul următoarei lor discuţii. Voia să-i menţină trează curiozitatea lui Solon, să se asigure că acesta se întorcea în fiecare seară până în ultima zi permisă de calendarul templului. Poate că voia acea pungă cu aur sau nişte donaţii mai generoase. Cred că în ultima propoziţie despre Keftiu avem un soi de preambul al poveştii Atlantidei.

Jack prinse imediat ideea mentorului său.

— Vreţi să spuneţi că, în confuzia sa, Solon a înlocuit Keftiu cu Atlantis de fiecare dată când îşi amintea povestea sfârşitului cretanilor.

— Te-ai prins, încuviinţă Dillen. În relatarea lui Platon nu există nimic care să indice faptul că Solon şi-a amintit ceva

din a doua secţiune a textului. Nici un fel de cataractă, nici un fel de câmpie vastă. Şi nici un fel de piramide, care ar fi greu de uitat. Probabil că l-a lovit cineva tare de tot în cap în acea ultimă noapte.

Soarele apunea, iar razele lui aruncau o lumină trandafirie peste apa din marele port de dedesubt. Se întorseseră cu toţii în sala de conferinţe pentru întrevederea finală ce urmă pauzei de după-amiază. Niciunul dintre ei nu dădea semne de epuizare, în ciuda orelor petrecute în jurul mesei cu studierea preţiosului document. Erau cu toţii legaţi prin emoţia descoperirii, a dezvăluirii unei chei către trecut care putea schimba întregul tablou despre naşterea civilizaţiei umane.

Dillen se lăsă pe spate şi spuse:

— Şi acum, Jack, să vorbim despre acel simbol pe care spui că l-ai mai văzut.

În acel moment se auzi o bătaie puternică în uşă şi în cadrul ei apăru un tânăr.

— Scuzaţi-mă, domnule profesor, dar e foarte urgent. Doctor Howard.

Jack se repezi şi luă telefonul celular pe care i-l oferi tânărul, postându-se lângă balustrada balconului, ca să nu fie auzit de ceilalţi.

— Howard aici.

— Jack, aici e Costas. Suntem în alertă maximă. Trebuie să te întorci imediat pe Seaquest.

CAPITOLUL 5

Jack slăbi strânsoarea manşei şi elicopterul Lynx rămase nemişcat în aer, reducându-şi zgomotul rotorului la un mormăit vibrant. Apoi ajustă nivelul sunetului în căşti şi atinse uşor cu piciorul pedala din stânga, în acelaşi timp modificând brusc pasul rotorului din coadă ca să aducă aparatul paralel cu priveliştea spectaculoasă de dedesubt. Se întoarse spre Costas şi amândoi priviră prin uşa din stânga.

La o mie de metri dedesubt se găsea inima fumegândă a insulei Thera. Pluteau deasupra rămăşiţei inundate a unei căldări gigantice, o scobitură vastă din care doar marginile zdrenţuite se ridicau deasupra nivelului mării. De jur împrejurul lor, crestele se ridicau abrupt. Chiar sub ei se găsea Nea Kameni, „Noul Arzător”, cu suprafaţa arsă şi lipsită de viaţă. În centru se înălţau fuioare de fum, acolo unde vulcanul erupea din nou prin scoarţa terestră. Jack îşi spuse că totul semăna cu un semnal de avertizare, cu un mesager al Apocalipsei, ca un taur care pufnea şi dădea din copite înainte de măcel.

În cască se auzi o voce fără chip, o voce pe care Jack o găsea tot mai irezistibilă.

— Este uluitor, rosti Katia. Plăcile tectonice africană şi eurasiană se lovesc una de alta şi dau naştere practic la mai multe cutremure şi vulcani decât oriunde altundeva pe glob. Nu-i de mirare că zeii greci erau atât de violenţi. Întemeierea unei civilizaţii aici seamănă cu construirea unui oraş pe falia San Andreas.

— Categoric, admise Costas. Dar fără tectonica plăcilor, piatra de var n-ar fi devenit niciodată marmură. Şi n-ar fi existat nici temple şi nici sculpturi. Făcu un gest către creste. Şi ce spui de cenuşa vulcanică? O chestie incredibilă. Romanii au descoperit că dacă se adaugă la mortarul de var se poate obţine un beton care rezistă sub apă.

— Adevărat, acceptă Katia. Resturile vulcanice constituie şi un sol incredibil de fertil. Câmpiile din jurul vulcanilor Etna şi Vezuviu au fost surse bogate de hrană pentru lumea antică.

Jack zâmbi în sinea sa. Costas era un gentleman, iar el şi Katia îşi descoperiseră o pasiune comună pentru geologie care dominase toată conversaţia din Alexandria.

Lynx-ul se întorcea la Muzeul Maritim din Cartagina când Costas primise un apel de urgenţă de la Tom York, comandantul lui Seaquest. Costas îi făcuse imediat legătura

cu Jack şi deviase apelul spre sud, în Egipt. În acea după-amiază, lângă port, îl văzuse pe Jack luându-şi repede rămas-bun de la Dillen şi Hiebermeyer, care-şi ascundeau dezamăgirea sub masca îngrijorării.

Jack aflase despre Katia că este un scafandru experimentat şi când ea se apropiase de el pe balcon ca să-l întrebe dacă poate să-l însoţească, bărbatul nu văzuse nici un motiv de a o refuza.

— Este şansa mea de a mă alătura frontului de luptă în prima linie, zisese ea, să simt pe pielea mea cu ce se confruntă arheologii moderni.

Între timp, asistenta ei, Olga, avea să se întoarcă cu treburi urgente la Moscova.

— Uite-o.

Botul elicopterului le ghidă privirea către orizontul estic. Ieşiseră din raza vizuală a insulei Thera şi desluşeau în depărtare silueta navei Seaquest. Pe măsură ce se apropiau, albastrul profund al Mării Mediterane se închidea, ca şi cum apele ar fi fost înnegrite de un nor trecător. Costas le spuse că era vorba de un vulcan subacvatic, cu vârful înălţându-se din abis ca un atol gigantic.

Jack apăsă butonul intercomului.

— Nu mă aşteptam să descopăr un sit aici, rosti el. Vârful vulcanului este la treizeci de metri adâncime sub apă, prea adânc ca să fi fost un recif. Altceva a provocat naufragiul navei cretane.

Acum erau chiar deasupra navei Seaquest. Începură să coboare către heliportul de la pupa. Marcajele de aterizare deveniră tot mai clare pe măsură ce altimetrul cobora.

— Dar suntem incredibil de norocoşi că nava s-a scufundat acolo unde s-a scufundat, la o adâncime unde scafandrii noştri pot lucra. Este singurul loc pe o rază de mile întregi unde fundul apei este la o adâncime mai mică de cinci sute de metri.

În intercom se auzi vocea Katiei:

— Spui că nava s-a dus la fund în secolul al XVI-lea înainte de Hristos. Poate că e o ipoteză hazardată, dar nu cumva cauza a fost erupţia de pe Thera?

— Categoric, răspunse Jack cu entuziasm. Şi ceea ce e şi mai ciudat e faptul că asta ar explica starea excelentă de conservare. Nava a fost înghiţită brusc de un val uriaş şi s-a scufundat drept, cam la şaptezeci de metri sub vârf.

Costas vorbi din nou:

— Probabil că a fost un cutremur cu câteva zile înainte de erupţia vulcanică. Ştim că locuitorii de pe Thera au luat în seamă avertismentul şi au plecat luând cu ei cele mai multe dintre bunurile lor personale de pe insulă. Jack dădu din cap. Explozia a distrus totul pe o rază de mile în jur, continuă Costas. Dar ăla a fost doar începutul. Năvala apei în căldare trebuie să fi dus la răbufniri îngrozitoare, care au provocat tsunami-uri de sute de metri înălţime. Suntem destul de aproape de Thera şi cred că valurile şi-au pierdut prea puţin din forţă. Au zdrobit orice corabie aflată în calea lor, lăsând doar fragmente din ele în urmă. Epava noastră a supravieţuit pe fundul mării doar pentru că a fost prinsă la adâncime sub nivelul oscilaţiei valurilor.

Elicopterul zbura la punct fix la treizeci de metri deasupra lui Seaquest, iar Jack aştepta permisiunea de aterizare. Profită de ocazie ca să arunce o privire critică la ambarcaţiunea care era mândria şi bucuria vieţii sale. Dincolo de heliport şi de bărcile gonflabile se găsea blocul de cazare, înalt de trei etaje, capabil să găzduiască douăzeci de oameni de ştiinţă şi un echipaj de treizeci de oameni. Lungă de şaptezeci şi cinci de metri, Seaquest era de aproape două ori mai mare decât Calypso a lui Cousteau. Fusese construită la comandă în şantierele navale din Finlanda care produceau faimoasele nave din clasa Akademic pentru Institutul Rus de Oceanologie. Ca şi acestea, dispunea la prova şi pe laterale de motoare de poziţionare, fiind astfel capabilă să plutească deasupra unui punct fix de pe fundul apei, şi de un sistem automat de

trimming, care îi menţinea stabilitatea prin reglarea nivelului apei din tancurile de balast. Nava avea acum mai bine de zece ani de când fusese lansată la apă şi avea nevoie de o revizie, dar continua să fie indispensabilă pentru cercetările şi explorările conduse de UMI în jurul lumii.

În vreme ce Jack împinse manşa în faţă, atenţia tuturor fu atrasă de o siluetă întunecată de la orizont. Era o altă navă, joasă şi cu aspect sinistru, plutind nemişcată la câţiva kilometri de prova lui Seaquest.

Ştiau cu toţii la ce se uită. Era motivul pentru care fusese chemat de urgenţă Jack din Alexandria. Katia şi Costas tăcură; îşi reveneau din emoţia descoperirilor arheologice pentru a se confrunta cu problemele serioase ale prezentului. Jack îşi încordă maxilarele şi reuşi o aterizare perfectă în interiorul cercului portocaliu de pe heliport. Chipul lui calm ascundea furia care îl cuprinsese. Ştiuse că săpăturile lor aveau să fie descoperite, dar nu se aşteptase ca asta să se petreacă atât de repede. Duşmanii lor aveau acces la echipamente ex-sovietice de supraveghere prin satelit care puteau distinge faţa unui om de la o înălţime orbitală de patru sute de kilometri. Seaquest era complet expusă sub cerul lipsit de nori al verii din Mediterana, iar faptul că rămăsese nemişcată într-un singur loc câteva zile la rând trezise în mod clar interesul cuiva.

— Verifică asta. A venit ieri, înainte ca eu să-mi iau zborul.

Costas îi conducea pe Jack şi pe Katia prin labirintul de mese din laboratorul de conservare de pe navă. Scena era iluminată de becuri cu tungsten care aruncau o lumină strălucitoare. Un grup de tehnicieni cu halate albe se ocupau de curăţarea şi înregistrarea a zeci de artefacte preţioase care fuseseră scoase din epava cretană în ultimele două zile, pregătindu-le de conservare înainte de a fi gata de expunere în faţa publicului. În capătul laboratorului, Costas se opri lângă o banchetă joasă şi

ridică cu grijă învelitoarea de pe un obiect înalt cam de un metru.

Katia îşi ţinu respiraţia de uimire. Era un cap de taur în mărime naturală, sculptat din steatit negru de Egipt, cu ochii din lapislazuli de Afganistan, iar coarnele din aur solid împodobit cu rubine scânteietoare din India. O gaură din bot arăta că era vorba de un vas de libaţiune gol pe dinăuntru, folosit pentru a aduce ofrande zeilor. Un astfel de vas somptuos putea fi folosit doar de preoţii de rang înalt în cadrul celor mai sacre ceremonii din lumea minoică.

— E minunat, murmură Katia. Lui Picasso i-ar fi plăcut la nebunie.

— O piesă splendidă, care-ar putea fi punctul central de atracţie al expoziţiei, zise Costas.

— În muzeul maritim? întrebă Katia.

— Jack a marcat unul dintre locurile triremelor pentru mult preţuita lui epavă cretană. Este aproape plin şi excavaţiile abia au început.

Baza UMI din Mediterana se afla în vechiul sit al Cartaginei din Tunisia, unde portul circular de război al fenicienilor fusese de minune reconstruit. Danele folosite odinioară pentru galere cu rame găzduiau acum vestigii de la numeroasele epave pe care le descoperiseră ei.

Jack şuieră brusc de mânie. Era de neconceput ca un asemenea artefact nepreţuit să cadă în mâinile criminalităţii interlope. Nici măcar siguranţa muzeului nu mai reprezenta o opţiune. Când silueta aceea apăruse la orizont, se luase decizia de abandonare a transporturilor obişnuite cu elicopterul. Lynx-ul dispunea de o rezervă de putere, care îi permitea să depăşească în viteză pe distanţe scurte orice alt elicopter, dar era vulnerabil ca orice aparat subsonic la rachete ghidate prin laser şi lansate de pe nave. Inamicul lor ar fi marcat locul prăbuşirii cu echipamente GPS şi apoi ar fi scos epava folosind submersibile operate de la distanţă. Oricine ar fi supravieţuit ar fi fost executat

fără milă şi artefactele ar fi dispărut pentru totdeauna ca pradă a învingătorului.

Pe mări şi oceane se practica o nouă şi letală formă de piraterie.

Jack şi însoţitorii lui îşi croiră drum către cabina căpitanului. Tom York, comandantul navei, era un englez solid, cu părul alb, care îşi încheiase o distinsă carieră în cadrul Marinei Regale în calitate de căpitan al unei nave de transport. În faţa lui stătea un bărbat cu trăsături de o frumuseţe brută, cu un fizic modelat în anii în care fusese jucător de rugby pentru reprezentativa ţării sale, Noua Zeelandă. Peter Howe petrecuse douăzeci de ani în cadrul Infanteriei Marine Regale şi a Serviciului Aerian Special Australian, iar acum era şeful securităţii de la UMI. Zburase cu o noapte înainte de la sediul UMI din Cornwall, Anglia. Howe era prieten cu Jack din vremea şcolii şi toţi trei serviseră împreună în cadrul contraspionajului naval.

Pe masă se găsea un radio UHF şi o hartă a Amiralităţii pentru zona Mării Egee. Costas şi Katia se înghesuiră lângă Howe şi York. Jack rămase în picioare, silueta lui înaltă umplând cadrul uşii. Vocea lui deveni dintr-odată dură şi concentrată asupra pericolului:

— Bun. Ce avem?

— Este unul nou pentru noi, rosti Howe. Se numeşte Aslan.

Katia se înfioră vizibil şi făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă.

— Aslan. Vocea abia i se auzi.

— Îl cunoşti pe acest om? întrebă Jack.

— Îl cunosc pe acest om. Katia rostea cuvintele cu ezitări. Aslan – înseamnă Leu. Este… Ezită din nou, palidă la chip. Este un lord al războiului, un gangster. Cel mai rău.

— Din Kazahstan, mai exact. Tom York scoase o fotografie şi o aruncă peste hartă. Am primit asta prin e-mail de la agenţia de presă UMI din Londra cu câteva minute în urmă.

Poza arăta un grup de bărbaţi în costume de luptă şi echipamente tradiţionale islamice. Fundalul era un peisaj

golaş cu râpe arse de soare şi pante pustii. Bărbaţii aveau în mâini pistoale-mitralieră Kalaşnikov, iar în faţa lor, pe pământ, erau o mulţime de arme din era sovietică, de la mitraliere de calibru greu la lansatoare de grenade RPG.

Atenţia tuturor fu atrasă nu atât de arsenalul cumplit, căci astfel de imagini deveniseră o banalitate încă din primele zile ale luptătorilor mujahedini din Afganistan, ci de personajul care stătea în centru. Era un individ de o statură uluitoare, care stătea aşezat. Mâinile îi cuprindeau genunchii, iar coatele stăteau sfidător scoase în afară. Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi îmbrăcaţi în kaki, omul purta o robă albă şi lungă şi o şapcă. De fiecare parte a gurii se vedea umbra unei mustăţi. Chipul avusese pe vremuri trăsături elegante, chiar frumoase; încă se mai vedeau nasul arcuit şi pomeţii ridicaţi ai nomazilor din Asia Centrală. Din orbitele înfundate priveau spre cameră doi ochi negri ca tăciunele şi străpungători.

— Aslan, spuse York. Pe numele lui adevărat Piotr Alexandrovici Nazarbetov. Tatăl e mongol, iar mama provine din Kârgâstan. Baza lui este în Kazahstan, dar deţine un punct de operare la Marea Neagră, în Abhazia, provincia care şi-a proclamat independenţa faţă de Georgia. Este fost academician al Uniunii Sovietice şi profesor de Istoria Artei la Universitatea Bişkek, dacă vă vine să credeţi.

Howe dădu din cap. Era aria lui de expertiză.

— Tot soiul de oameni au fost seduşi de profiturile imense care provin din criminalitate în această parte a lumii. Şi este nevoie de un istoric al artei ca să ştii valoarea antichităţilor şi unde să le găseşti. Se uită scurt la nou-veniţi. Sunt convins că ştiţi cu toţii situaţia din Kazahstan. Arătă spre harta de pe peretele din spatele lui. Este vorba de povestea obişnuită. Kazahstanul şi-a câştigat independenţa după colapsul Uniunii Sovietice. Dar guvernul este condus de fostul şef al Partidului Comunist. Corupţia e în floare şi democraţia – o simplă farsă. În ciuda

rezervelor de petrol şi a investiţiilor străine, siguranţa naţională e tot mai şubredă. O revoltă populară oferă ruşilor scuza de a trimite armata, care este apoi retrasă după un război sângeros. Forţele naţionaliste sunt serios slăbite şi locul este lăsat pradă anarhiei.

— Şi atunci intră în scenă lorzii războiului, interveni Costas.

— Corect. Insurgenţii care pe vremuri au luptat împreună contra ruşilor se luptă acum unul împotriva altuia ca să ocupe locul devenit vacant. Idealiştii din primele zile sunt înlocuiţi de bandiţi şi de extremişti religioşi. Cei mai duri dintre ei trec ţara prin foc şi jaf. Îşi arogă teritorii pentru sine, precum baronii medievali, conducând propriile armate şi îmbogăţindu-se pe seama drogurilor şi a banilor din arme.

— Am citit undeva că Kazahstanul este principalul producător de opiu şi de heroină din lume, zise Costas.

— Corect, replică Howe. Iar acest individ controlează cea mai mare parte a acestei producţii. După toate relatările, este o gazdă încântătoare pentru jurnaliştii invitaţi să îl cunoască, un om de ştiinţă care colecţionează artă şi antichităţi pe scară largă. Howe făcu o pauză şi privi împrejurul mesei. Totodată este un criminal psihopat.

— De câtă vreme ne spionează? întrebă Jack.

— Au intrat în raza noastră vizuală acum douăzeci şi patru de ore, imediat înainte de a te suna Costas în Alexandria, răspunse York. SATSURV ne-a avertizat deja despre o posibilă prezenţă ostilă – o navă cu configuraţie de vas de război care nu a răspuns nici unui apel internaţional de identificare.

— Atunci aţi schimbat poziţia.

Seaquest se găsea acum la marginea atolului, la circa două mile marine de epavă.

— Nu înainte de a mina situl, replică York.

Katia se uită întrebătoare la Jack.

— O inovaţie UMI, explică el. Sunt mine de contact miniaturale având mărimea unor mingi de ping-pong, conectate între ele prin fire, ca o perdea de bule. Sunt declanşate de senzori fotoelectrici, care pot distinge mişcarea scafandrilor şi a submersibilelor.

Costas se uită la York.

— Ce opţiuni avem?

— Orice am face acum ar putea fi inutil. Vocea lui York era neutră şi lipsită de emoţie. Ni s-a dat un ultimatum.

Îi dădu lui Jack o foaie de hârtie care tocmai venise prin e-mail. Jack parcurse repede textul, nelăsând să i se vadă pe chip nimic din neliniştea pe care o resimţea în adâncul sufletului.

— Seaquest, aici este Vultura. Plecaţi până la ora optsprezece sau veţi fi anihilaţi.”

Costas îşi aruncă şi el privirea pe hârtie.

— Nu prea ştie de glumă, nu?

Ca pentru a-i răspunde, se auzi un muget puternic, urmat de un zgomot înfiorător de explozie dincolo de prova tribord. Tom York se răsuci pe călcâie exact în clipa în care o coloană imensă de apă împroşcă geamul cabinei. Obuzul îi ratase milimetric.

— Nemernicilor!

Jack rosti cuvântul printre dinţii încleştaţi, cu mânia unui ofiţer de marină profesionist care se vede în imposibilitatea de a răspunde pe măsură.

În acea clipă radioul începu să pârâie şi York apăsă furios butonul intercomului ca să poată auzi cu toţii.

— Aici Seaquest, spuse York abia reuşind să-şi ţină vocea sub control. Lămuriţi-vă intenţiile. Terminat.

După câteva momente se auzi o voce cu un accent gutural, de neconfundat rusesc.

— Bună ziua, căpitane York. Maior Howe. Şi doctor Howard, presupun? Felicitările noastre. Aici este Vultura. Urmă o pauză. Aţi fost avertizaţi.

York închise receptorul dezgustat şi deschise un capac de lângă el. Înainte de a trage de levierul dinăuntru, se uită la Jack. Vocea lui devenise controlată şi rece.

— Trecem la posturile de luptă.

În decurs de câteva minute de la sunetul alarmei, Seaquest se transformă dintr-o navă de cercetare într-un vas de război. Echipamentul de scufundare, care de obicei umplea puntea, fusese ascuns imediat ce Vultura apăruse la orizont. În avanposturile punţii un grup de tehnicieni îmbrăcaţi în combinezoane termice de culoare albă scoteau la suprafaţă armamentul de pe navă, un tun dublu Breda L70 de 40 de milimetri, modificat conform specificaţiilor UMI. Succesorul renumitului tun antiaerian Bofors din al Doilea Război Mondial, „Rapidul Patruzeci” avea un mecanism jumelat de alimentare care putea trage obuze brizante sau capabile de străpungere a blindajelor, cu o cadenţă de 900 de lovituri pe minut. Arma era mascată într-un tub retras, care devenea vizibil cu câteva clipe înainte de folosire.

Între timp, tot personalul neesenţial de pe Seaquest se strângea lângă submersibilul de salvare Neptune II. Submersibilul avea să ajungă extrem de repede în apele teritoriale ale Greciei şi să se întâlnească cu o fregată a marinei elene, care urma să plece din Creta în mai puţin de o oră. Totodată, submersibilul avea să ia cu el capul de taur şi alte artefacte care fuseseră scoase prea târziu pentru a fi trimise cu ultimul transport cu elicopterul până în Cartagina.

York conduse repede grupul cu ajutorul unui lift mai jos de linia de plutire. Uşa liftului se deschise şi dezvălui o formă metalică curbată, care arăta ca şi cum în interiorul chilei navei îşi găsise adăpost o farfurie zburătoare.

York se uită la Katia.

— Modulul de comandă. Bătu uşor cu degetele suprafaţa strălucitoare. Oţel armat cu titan gros de douăzeci de centimetri. Întreaga structură se poate separa de Seaquest

şi poate rămâne nedetectată, graţie aceleiaşi tehnologii secrete pe care am folosit-o în cazul submersibilului de salvare.

— Eu văd structura asta ca pe un imens scaun de catapultare, rosti Costas. Precum modulul de comandă de pe vechile rachete lunare Saturn.

— E bine câtă vreme nu ne trimite în spaţiu, rosti Katia.

York vorbi prin intercom şi trapa circulară se deschise. Un panou de control de la capătul modulului arunca o ciudată lumină roşie asupra interiorului. Trecură prin trapă şi York o închise în urma lor, răsucind de roata centrală până ce siguranţele de blocare se postară la locul lor.

Imediat în faţă, câţiva membri ai echipajului trecură la pregătirea muniţiei pentru armamentul uşor, introducând cartuşe în încărcătoare şi ataşându-le la arme. Katia se duse şi luă o puşcă şi un încărcător, pe care le asamblă cu pricepere, după care puse piedica.

— Enfield SA80 Mark 2, constată ea. Armament de infanterie al armatei britanice. Încărcător cu treizeci de cartuşe de 5,56 milimetri, design Bullpop, mâner în faţa magaziei, potrivit pentru spaţii închise. Se uită prin lunetă. Vizorul în infraroşu cu mărire de patru ori este o caracteristică bună, dar prefer oricând noul Kalaşnikov AK102.

Scoase încărcătorul şi verifică dacă nu a rămas cartuş pe ţeavă, după care puse la loc arma în rastel.

Jack îşi spuse că femeia arăta nepotrivit îmbrăcată încă în rochia neagră elegantă pe care o purtase la conferinţă, dar era limpede că dispunea de resurse de autoapărare în cazul unei lupte.

— Eşti o doamnă pe cinste, zise el. Mai întâi expert în manuscrise în greaca veche, iar acum instructor în armament militar de infanterie.

— Acolo de unde vin eu, a doua calificare contează mai mult, răspunse Katia.

După ce trecură de armurerie, York se uită rapid la Jack.

— Acum trebuie să decidem ce acţiuni vom întreprinde. Jack dădu din cap. York îi conduse pe câteva trepte către o platformă lată de circa cinci metri. Le făcu semn către nişte scaune aşezate în semicerc, cu faţa către monitoarele unor staţii de lucru. Consola punţii, îi zise el Katiei. Serveşte drept centru de comandă şi sistem de realitate virtuală, permiţându-ne să navigăm folosind sistemele de imagine şi de supraveghere din suprastructura navei.

Puţin mai sus, un ecran concav afişa o reproducere digitală panoramică a vederii dinspre puntea lui Seaquest. Camerele erau echipate cu senzori de imagine cu intensificare de lumină şi în infraroşu, aşa că, în ciuda asfinţitului, puteau desluşi forma joasă a navei inamice şi semnătura termică slabă a turelei de tun din prova.

— Peter va trece în revistă opţiunile noastre de securitate.

York se întoarse către Howe.

Peter Howe se uită cu tristeţe la ceilalţi.

— Nu voi încerca să vă ascund adevărul. Stăm rău, rău de tot. Ne confruntăm cu o navă proiectată pentru război, înarmată până în dinţi, capabilă să depăşească în forţă de foc şi viteză de deplasare practic orice ambarcaţiune a pazei de coastă desemnată să facă faţă unei asemenea ameninţări.

Jack se întoarse către Katia.

— Politica UMI este să se bazeze pe naţiuni prietene în astfel de situaţii. Prezenţa navelor de război şi a avioanelor este adesea suficientă pentru a intimida duşmanii, chiar dacă totul se petrece în afara apelor teritoriale, acolo unde astfel de nave nu au puterea legală de a interveni.

Howe apăsă o tastă şi pe ecranul de deasupra lor apăru harta Mării Egee.

— Grecii nu pot aresta Vultura şi nici nu o pot goni. Chiar şi printre insulele greceşti din nord, nava poate găsi o rută mai depărtată de şase mile de coaste, iar strâmtorile către Marea Neagră sunt considerate ape internaţionale.

Ruşii se asiguraseră de asta. Nava dispunea de un drum sigur de întoarcere în portul ei din Abhazia.

Howe arătă cu un indicator poziţia lor curentă din partea de jos a hărţii.

— În seara asta, marina Elenă ar trebui să îşi poziţioneze fregatele aici, aici şi aici. Arătă spre nordul şi vestul vulcanului subacvatic. Cea mai apropiată se găseşte la mai puţin de şase mile marine sud-est de Thera, aproape în raza vizuală a Seaquest. Dar nu se va apropia mai mult.

— De ce? se interesă Katia.

— Din cauza unei chestii minunate denumite politică. Howe se răsuci cu faţa spre ei. Ne găsim în ape disputate. La câteva mile spre est se găseşte un grup de insuliţe nelocuite revendicate atât de greci cât şi de turci. Disputa i-a adus în pragul războiului. I-am informat pe turci despre Vultura, dar politica lor le impune ca atenţia să le stea îndreptată asupra grecilor şi nu asupra unui kazah renegat. Prezenţa navelor greceşti de luptă în apropierea zonei este suficientă ca să alerteze la maximum Comandamentul de Apărare Navală a Turciei. Cu o oră în urmă, patru avioane F16 din cadrul Forţei Aeriene a Turciei au început să patruleze pe un perimetru de cinci mile spre est. Grecii şi turcii au fost mereu prieteni cu UMI, dar acum nu pot interveni.

Howe stinse imaginea şi ecranul reveni la priveliştea de dincolo de Seaquest.

— Am putea încerca să negociem, propuse Costas.

— Nici nu se pune problema! York plesni consola cu palma. Stresul din ultimele ore începu să-şi spună cuvântul. Indivizii ăştia nu negociază decât personal şi pe terenul lor. Oricine s-ar duce la Vultura ar fi luat ostatic numaidecât. Nu voi risca viaţa nici unei persoane din echipajul meu pentru a oferi satisfacţie acestor bandiţi.

— Lăsaţi-mă pe mine să încerc. Se holbară cu toţii la Katia, care îi privea impasibilă. Sunt singura voastră şansă, rosti ea încet. Sunt neutră în toată chestia asta. Aslan n-ar avea

nimic de câştigat dacă mă ia ostatică şi ar avea totul de pierdut în afacerile lui cu guvernul rus. Făcu o pauză, apoi vocea îi deveni mai puternică. Oamenii lui respectă femeile. Iar familia mea are influenţă. Pot menţiona câteva nume care îl vor interesa enorm.

Se lăsă o lungă tăcere în vreme ce se analiza propunerea ei. În timp ce întorcea posibilităţile pe toate părţile, Jack încercă să nu se lase influenţat de sentimente. Nu voia să o pună în pericol, dar ştia că ea avea dreptate. O privire aruncată expresiei de pe chipul ei fu de ajuns ca să ştie cât de puţine opţiuni avea la dispoziţie.

— Bine. Jack se ridică. Eu am invitat-o pe Katia, aşa că e responsabilitatea mea. Deschide un canal sigur şi fă-mi legătura cu Vultura.

CAPITOLUL 6

Jack îşi ridică binoclul şi îl potrivi pe punctul îndepărtat care reprezenta singurul reper între mare şi cer. Chiar dacă afară se întunecase, desluşea fiecare detaliu al navei inamice, instrumentul optic intensificând lumina rămasă ca să ofere o imagine la fel de clară ca în timpul zilei. Putea citi literele chirilice de sub prova.

Vultura. Ce nume potrivit. Exact asta era nava: un prădător oribil care plutea în jurul zonei de atac până când sosea momentul să dea lovitura şi să devoreze rodul muncii altora.

Tom York stătea lângă el.

— Proiectul 911, zise el, urmărind privirea lui Jack. Ruşii le spun nave de escortă, echivalentul corvetelor sau al fregatelor în codul NATO. Asta este ultimul model, fabricat după evenimentele din 2001 pentru misiuni de patrulare. Seamănă cu navele noastre din clasa Sea, dar e mai zveltă. Sala maşinilor de pe ea sunt însă cu totul altceva. Două turbine gaz-diesel GT care produc 52000 de cai putere pentru o viteză de croazieră de 36 de noduri. Turbopropulsoare capabile de accelerare la 60 de noduri, aproape la fel de mult ca o aeronavă uşoară. Vultura este

una dintre cele şase nave scoase din uz atunci când Marina Rusă a trecut prin ultima etapă de reducere a personalului. Tratatul de la Oslo cere Federaţiei Ruse să vândă navele militare în surplus doar guvernelor recunoscute de ONU, aşa că asta a fost probabil înhăţată printr-o afacere oneroasă înainte de a părăsi şantierul de construcţie.

Jack îşi plimbă binoclul de fiecare parte a bocaporţilor din pupa navei inamice, apoi îşi deplasă privirea către turela din faţă care avea ţeava îndreptată chiar spre ei.

York îi observă mişcarea.

— Tun automat Tulamahzavod de 130 milimetri. Sistem de ochire prin GPS, care efectuează instantaneu corecţii ale tirului. Capabil să tragă un obuz penetrant cu uraniu sărăcit ce poate face o gaură în modulul de comandă de pe Seaquest de la douăzeci de mile distanţă.

Stăteau amândoi pe heliportul lui Seaquest. Briza răcoroasă flutura uşor steagul UMI de la pupa. Urmăriseră amândoi cu îngrijorare cum Katia, îmbrăcată mai adecvat într-un costum UMI, conduce una dintre bărcile Zodiac de pe Seaquest în întuneric, motoarele gemene exterioare de 90 de cai putere ducând-o până la Vultura în doar câteva minute. Înainte ca ea să coboare scara, Jack o trăsese cu discreţie într-o parte şi-i explicase pentru ultima dată în ce constă operaţiunea repetând instructajul pe care i-l oferiseră York şi Howe despre cum ar trebui să acţioneze în caz că intervenea ceva neplăcut.

Plecase de doar douăzeci de minute şi aşteptarea părea deja interminabilă. Costas decise să convoace o teleconferinţă cu Dillen şi Hiebermeyer ca Jack să se gândească la ceva mai productiv, aşa că cei doi bărbaţi se duseră în camera de navigaţie din spatele punţii de pe Seaquest.

Costas tastă o comandă şi monitorul din faţa lor se trezi la viaţă, dezvăluind în prim-plan două feţe atât de distincte de parcă s-ar fi aflat de cealaltă parte a mesei din încăpere. Jack se apropie de Costas, ca imaginea lor să fie proiectată

în mod similar. Avea să le lipsească expertiza Katiei, dar o teleconferinţă părea cel mai bun mijloc de a trage o concluzie după întâlnirea din acea zi. Dillen şi Hiebermeyer rămăseseră în Alexandria ca să aştepte veşti de pe Seaquest, iar Costas îi pusese deja la curent cu ameninţarea lansată de Vultura.

— Domnule profesor. Maurice. Salutări.

— Mă bucur să te revăd, Jack, zise Dillen. Aş vrea să încep de unde rămăsesem, cu aceste simboluri.

La o simplă atingere de tastă, obţinură cu toţii un set de imagini care fuseseră scanate în prealabil. În colţul din dreapta jos al monitorului vedeau obiectul descoperit de Costas, remarcabilul disc din aur de pe epava cretană. Simbolurile ciudate de pe suprafaţa sa fuseseră mărite digital, ca ei să le poată studia mai îndeaproape.

Hiebermeyer se aplecă puţin.

— Spuneai că ai mai văzut acel dispozitiv central, Jack.

— Da. Iar acele simboluri de pe margine, capetele mici şi labele şi aşa mai departe. Mi-am dat brusc seama unde anume le văzusem, chiar după ce am plecat din Alexandria. Discurile Phaistos.

Costas privi nedumerit în vreme ce Jack afişă pe ecran imaginea a două discuri din lut, aparent identice şi acoperite de o bandă în spirală cu simboluri miniaturale. Un simbol semăna în mod remarcabil cu dispozitivul de pe papirus şi de pe discul de aur. Restul părea din altă lume, mai ales capetele mici cu nasuri încovoiate şi tunsori mohicane.

— Aztec? se hazardă Costas.

— Nu, dar bună încercare, răspunse Jack. Mai aproape de casă. Creta minoică.

— Discul din stânga a fost descoperit lângă palatul din Phaistos acum aproape o sută de ani. În timp ce vorbea, Dillen modifică imaginea de pe ecran şi putură vedea cu toţii imaginea unei împrejmuiri largi de piatră cu creste muntoase îmbrăcate în zăpadă în fundal. După câteva clipe,

imaginea reveni la discuri. Este lut, lat de circa şaisprezece centimetri, cu simboluri săpate pe ambele părţi. Multe sunt identice şi sunt realizate cu aceeaşi unealtă.

Dillen mări discul din partea dreaptă.

— Asta a apărut odată cu excavaţiile franceze de anul trecut.

— Data? ceru să afle Hiebermeyer.

— Palatul a fost abandonat în secolul al XVI-lea înainte de Hristos, după erupţia din insula Thera. Spre deosebire de Knossos, nu a mai fost niciodată reocupat. Aşa că discurile s-ar fi putut pierde cam în aceeaşi perioadă cu epava voastră.

— Dar ar putea fi mai vechi, sugeră Jack.

— Mult mai vechi. Vocea lui Dillen căpătase acum obişnuitul ton de emoţie stăpânită. Costas, ce ştii despre datarea prin termoluminiscenţă?

Costas rămase perplex, dar replică plin de entuziasm:

— Dacă se îngroapă cristale de minerale, acestea absorb treptat izotopi radioactivi din mediul înconjurător până ce ajung la acelaşi nivel cu acesta. Dacă apoi se încălzeşte mineralul, electronii captivi sunt emişi sub formă de termoluminiscenţă. Costas începu să ghicească încotro se îndrepta discuţia. Când se arde un obiect de lut, acesta emite termoluminiscenţa stocată în interior, ducând înapoi la zero ceasul intern de termoluminiscenţă. Dacă apoi piesa de lut se îngroapă, ea începe să reabsoarbă izotopi cu o anumită rată. Dacă se cunoaşte această rată, ca şi nivelul de termoluminiscenţă al sedimentului înconjurător, atunci bucata de lut ars poate fi datată prin încălzire şi prin măsurarea emisiei termoluminiscente.

— Cu ce exactitate? întrebă Dillen.

— Ultimele descoperiri din luminiscenţa stimulată optic ne permit să ne întoarcem în timp cu o jumătate de milion de ani, răspunse Costas. Din acea perioadă provin materialele descoperite în cele mai timpurii situri neandertaliene din Europa. Pentru obiectele de lut arse în cuptoare, care apar

pentru prima dată în mileniul al V-lea înainte de Hristos. În Orientul Apropiat, metoda combinată TL-OSL poate data o mostră cu o marjă de câteva sute de ani, dacă toate condiţiile sunt adecvate.

Costas dobândise o experienţă formidabilă în ştiinţa arheologiei de când se alăturase UMI, datorită convingerii sale că majoritatea întrebărilor ridicate de Jack despre lumea trecutului îndepărtat aveau să-şi găsească într-o bună zi răspunsul cu ajutorul ştiinţei.

— Cel de-al doilea disc, cel descoperit anul trecut, a fost ars. Dillen luă o foaie de hârtie. Un fragment din el a fost trimis la Laboratorul de Termoluminiscenţă din Oxford pentru analiză prin folosirea unei noi tehnici cu stronţiu care poate stabili data arderii cu şi mai mare acurateţe. Tocmai am primit rezultatele.

Ceilalţi se uitau nerăbdători la el.

— Plus sau minus o sută de ani, discul a fost ars în anul 5500 înainte de Hristos.

Se auzi un murmur colectiv de uluială.

— Imposibil, pufni Hiebermeyer.

— Este puţin mai vechi decât epava noastră, exclamă Costas.

— Doar cu vreo patru mii de ani, rosti Jack încetişor.

— Cu două milenii şi jumătate înainte de palatul din Knossos. Hiebermeyer continua să clatine din cap. Doar la câteva secole după ce primii agricultori au ajuns în Creta. Iar dacă ăla este un înscris, atunci este mai vechi cu vreo două mii de ani decât orice altceva cunoaştem. Cuneiformele Orientului Apropiat şi hieroglifele egiptene nu au apărut decât la sfârşitul mileniului al IV-lea înainte de Hristos.

— Pare incredibil, replică Dillen. Dar în curând veţi vedea de ce sunt convins că e adevărat.

Jack şi Costas se uitară cu mare atenţie la ecran, în timp ce Dillen puse un CD în laptop şi conectă computerul la proiectorul multimedia. Imaginea discurilor din lut fu

înlocuită de simboluri aranjate sub formă de coloană, fiecare grup frontal fiind adunat laolaltă ca o înşiruire de cuvinte. Se putea vedea că Dillen aplicase tehnici similare de analiză cu acelea pe care le folosise ca să studieze înscrisul grecesc de pe papirus.

Jack reactivă sistemul de teleconferinţă şi se treziră iarăşi faţă în faţă, despărţiţi de două sute de mile de întindere marină.

— Alea sunt simbolurile de pe discul din Phaistos, rosti Jack.

— Corect. Dillen apăsă o tastă şi cele două discuri reapărură, de această dată în colţul din stânga jos al ecranului. Chestia care i-a uluit cel mai tare pe cercetători este că discurile sunt practic identice, cu excepţia unui detaliu de-o importanţă crucială. Deplasă un cursor ca să sublinieze diverse caracteristici. Pe o parte, pe care aş numi-o avers, ambele discuri dispun de exact o sută douăzeci şi trei de simboluri. Ambele sunt segmentate în treizeci şi unu de grupuri, fiecare dintre acestea cuprinzând între două şi şapte simboluri. Meniul, dacă îi putem spune aşa, este la fel, cuprinzând patruzeci şi cinci de simboluri diferite. Şi frecvenţa este identică. Ca atare, capul de mohican apare de treisprezece ori, omul în marş de şase ori, vita biciuită de unsprezece ori, şi aşa mai departe. Reversul conţine o poveste similară, numai că e spusă cu treizeci de cuvinte şi o sută optsprezece simboluri.

— Dar ordinea şi grupările sunt diferite, sublinie Jack.

— Exact. Uitaţi-vă la primul disc. Plimbăreţul plus copacul, de trei ori. Discul solar plus capul de mohican, de opt ori. Şi de două ori întreaga secvenţă săgeată-bâtă-vâslă-barcă-vită-cap-de-om. Niciunul dintre aceste grupuri nu apare pe al doilea disc.

— Bizar, comentă Costas.

— Cred că discurile au fost păstrate laolaltă ca o pereche, unul având sens, celălalt fiind lipsit de orice logică. Cine a făcut acest lucru încerca să sugereze că importante erau

genul, numărul şi frecvenţa simbolurilor, şi nu asocierile lor. Era o capcană, o cale de a devia atenţia de la gruparea simbolurilor sau de a-i împiedica pe curioşi să găsească vreun înţeles în secvenţă.

— Dar cu siguranţă că aici există un înţeles, interveni nerăbdător Costas. Apăsă pe mouse ca să evidenţieze combinaţiile de pe primul disc. Barcă alături de vâslă. Om care se plimbă. Mohicanul care se uită mereu în aceeaşi direcţie. Mănunchiul de spice. Simbolul circular, probabil soarele, cam în jumătate din grupări. Este un fel de călătorie, poate nu una reală, ci o călătorie în cursul unui an, arătând ciclul anotimpurilor.

Dillen zâmbi.

— Este exact linia adoptată de cercetătorii care cred că primul disc conţine un mesaj, că nu e o simplă decoraţiune. Pare să aibă mai mult sens decât al doilea disc, e mai logic în secvenţa de imagini.

— Dar?

— Dar tocmai asta ar putea face parte din capcană. Creatorul primului disc este posibil să fi împerecheat intenţionat simboluri care par să aparţină unei perechi, cum ar fi vâsla şi barca, în speranţa că oamenii ar încerca să descifreze discul exact pe baza acestei deducţii.

— Dar cu siguranţă că vâsla şi barca merg împreună, protestă Costas.

— Doar dacă presupui că sunt pictograme, în care caz vâsla înseamnă vâslă şi barca înseamnă barcă. Vâsla şi barca împreună înseamnă mers pe apă, navigare, mişcare.

— Pictogramele au fost prima formă de scris, adăugă Hiebermeyer. Dar chiar şi cele mai vechi hieroglife egiptene nu erau toate pictograme.

— Un simbol poate fi şi o fonogramă, în care obiectul reprezintă un sunet, nu un lucru sau o acţiune, continuă Dillen. În engleză am putea folosi o vâslă ca să reprezentăm litera P6 sau silaba pa.

Costas dădu încet din cap.

— Aşadar vreţi să spuneţi că simbolurile de pe discuri ar putea fi un alfabet?

— Da, deşi nu în sensul strict al termenului. Cea mai timpurie versiune a alfabetului nostru a fost semitica nordică, precursoare a alfabetului fenician din mileniul al II-lea înainte de Hristos. Trăsătura inovativă era un simbol diferit pentru fiecare dintre principalele vocale şi sunete consonantice. Sistemele timpurii tindeau să fie silabice, fiecare simbol reprezentând o vocală şi o consoană. Astfel interpretăm noi scrierea lineară A a cretanilor şi cea lineară B a micenienilor. Dillen apăsă o tastă şi ecranul reveni la imaginea discului de aur. Fapt care ne aduce la descoperirea noastră de pe epavă.

Mări imaginea ca să arate simbolul misterios gravat adânc în centrul discului. După o scurtă pauză, pe ecran apăru încă o imagine, o placă neagră, cu margini neregulate, acoperită cu trei benzi separate de scris perfect spaţiat.

— Piatra Rosetta?

Hiebermeyer părea complet depăşit.

— După cum ştiţi, armata cu care Napoleon a venit în Egipt în 1804 includea o legiune de oameni de ştiinţă şi învăţaţi. Asta a fost cea mai senzaţională descoperire a lor, găsită lângă vechiul Saďs, pe braţul Rosetta al Nilului. Dillen ilumină fiecare secţiune a textului pe rând, începând cu partea de sus. Hieroglife egiptene. Limbaj popular egiptean. Greacă elenistică. Douăzeci de ani mai târziu, un filolog pe nume Champollion şi-a dat seama că erau traduceri ale aceleiaşi poveşti, un decret trilingv emis de Ptolemeu al V-lea în 196 înainte de Hristos, când grecii controlau Egiptul. Champollion şi-a folosit cunoştinţele de greacă veche ca să traducă şi celelalte două texte. Piatra Rosetta a fost cheia descifrării hieroglifelor.

Dillen apăsă o tastă şi piatra dispăru, iar pe ecran reveni imaginea discului de aur.

— Ignoraţi deocamdată chestia aia din centru şi concentraţi-vă pe simbolurile din jurul marginii. Ilumină

fiecare dintre cele trei benzi pe rând, dinspre exterior spre interior. Linear B micenian. Linear A cretan. Simbolurile Phaistos.

Jack ghicise deja, dar confirmarea făcea ca inima să-i bată cu putere.

— Domnilor, aici avem propria noastră Piatră Rosetta.

În următoarele câteva minute, Dillen explică faptul că micenienii care cuceriseră Creta după erupţia de pe Thera nu dispuneau iniţial de un limbaj scris propriu, împrumutând în schimb simboluri linear A de la navigatorii cretani care făceau negoţ cu Grecia. Scrisul lor, linear B, fusese în mod strălucit descifrat la scurt timp după cel de-al Doilea Război Mondial ca o versiune timpurie de greacă. Dar limba cretanilor rămăsese un mister la începutul acelui an, când la Knossos se descoperise cel mai mare depozit de tăbliţe cu linear A. Printr-un noroc imens, câteva dintre tăbliţe se dovediseră a fi bilingve, incluzând texte în linear B. Iar acum discul de aur oferea posibilitatea extraordinară de a descifra şi simbolurile de pe discul din Phaistos.

— Nu există simboluri Phaistos de la Knossos şi nici vreun text bilingv pentru ele, continuă Dillen. Presupuneam că ar fi o limbă moartă, distinctă de greaca minoică sau micenianã.

Ceilalţi ascultară, fără să întrerupă, cum Dillen argumenta metodic prin intermediul simbolurilor linear A şi linear B de pe disc, demonstrându-şi teza cu alte exemple de înscrisuri din Creta Epocii Bronzului. Dillen aranjase toate simbolurile în rânduri şi coloane ca să studieze concordanţele.

— Am început cu primul dintre discurile Phaistos, cel găsit acum o sută de ani, zise Dillen. La fel ca voi, am crezut că ăsta este mai inteligibil. Apăsă câteva taste şi toate cele treizeci şi unu de grupuri de simboluri de pe avers apărură cu traducerea fonetică sub ele. Iată cum arată, citind dinspre centru spre exterior, urmând direcţia omului care se plimbă şi a simbolurilor feţei, aşa cum ar părea să dicteze logica.

Jack inspectă repede liniile.

— Nu recunosc nici un fel de cuvinte linear şi nu văd nici o combinaţie familiară de silabe.

— Mă tem că ai dreptate. Dillen apăsă iarăşi pe taste şi alte treizeci şi unu de grupuri apărură în partea de jos a ecranului. Aici este de la coadă la cap, în spirală de la margine spre centru. Aceeaşi poveste. Absolut nimic.

Ecranul se înnegri şi se lăsă o scurtă tăcere.

— Şi cel de-al doilea disc? întrebă Jack.

Expresia de pe chipul lui Dillen nu trăda nimic. Doar un zâmbet vag îi trăda emoţia. Apăsă tastele şi repetă exerciţiul.

— Iată, în spirală spre exterior.

Jack simţi că i se rupe inima când nici de data asta nu văzu nimic cunoscut în cuvinte. Apoi zări perechi care i se păreau ciudat de familiare.

— E ceva aici, dar nu e cum trebuie.

Dillen îl mai lăsă o clipă să se holbeze la ecran.

— Înapoi spre început, îl îndemnă el.

Jack se uită iarăşi la ecran şi brusc lovi cu palma în masă.

— Bineînţeles!

Dillen nu se mai putu abţine şi zâmbi larg în timp ce apăsă pe taste pentru ultima dată şi secvenţa apăru în ordine inversă. Se auzi un murmur general. Jack îşi dădu seama imediat ce aveau în faţa ochilor.

— Extraordinar! murmură el. Discul ăla e mai vechi cu mai bine de două mii de ani decât începutul Epocii Bronzului. Şi totuşi este scriere lineară A, limbajul Cretei la momentul naufragiului epavei noastre. Abia îi venea să creadă ce spunea. Este minoică.

În acel moment intercomul de pe Seaquest pârâi, spulberând vraja acelei clipe.

— Jack. Vino imediat pe punte. Sunt semne de activitate pe Vultura.

Tonul imperativ al lui Tom York era cât se poate de limpede.

Jack sări fără o vorbă în picioare şi se năpusti pe punte, cu Costas urmându-l îndeaproape. În câteva secunde, amândoi ajunseră lângă York şi Howe şi îşi aţintiră privirile către licărul luminos de la orizont.

Pe mare, în faţa lor, se vedea o tulburare uşoară, ca un nor de picături pe care îl recunoscuseră repede ca fiind barca Zodiac de pe Seaquest. Curând o desluşiră pe Katia la timonă, cu părul ei lung fluturând în vânt. Jack apucă strâns balustrada şi închise un moment ochii, simţindu-se brusc uşurat, după ore întregi de nelinişte. Slavă Domnului că ea nu păţise nimic!

Costas se uită la prietenul lui cu afecţiune. Îl cunoştea prea bine şi ştia când se implica total într-o acţiune.

În vreme ce barca trase alături de navă şi motoarele ei îşi reduseseră puterea, aerul se umplu de un nou sunet, un muget înfundat al unor motoare diesel îndepărtate. Jack înşfăcă binoclul de noapte şi îl aţinti asupra orizontului. Forma cenuşie a navei inamice, cu profilul ei jos şi ameninţător, umplu câmpul vizual. Brusc, în pupa apăru un val alb, ca un arc devenit strălucitor datorită căldurii fosforescente degajate de motoare. Cu încetineală, leneşă ca o bestie care se trezeşte fără a se teme de ceva, Vultura coti într-un viraj larg şi se depărtă în beznă. Siajul ei continuă să se vadă, precum gazele emanate de o rachetă, mult după ce nava fusese înghiţită de noapte.

Jack coborî binoclul şi se uită la silueta care tocmai se suia la bord. Katia zâmbi şi făcu iute cu mâna. Jack vorbi printre dinţi, cuvintele lui abia fiind auzite de Costas care stătea lângă el:

— Katia, eşti un înger!

CAPITOLUL 7

Elicopterul zbura jos peste munţii de coastă din vestul Turciei. Motorul lui reverbera peste golfurile adânci care crestau linia ţărmului. Către est, aura rozalie a zorilor de zi dezvăluia contururile zdrenţuite ale Platoului Anatoliei, iar

prin ceaţa de dimineaţă se puteau vedea, înspre Marea Egee, formele fantomatice ale insulelor.

Jack slăbi strânsoarea asupra manşei Lynx-ului şi puse elicopterul pe pilot automat. Aparatul avea să urmeze fără greş cursul pe care Jack îl introdusese în computerul de navigaţie şi avea să-i ducă la destinaţia programată, la circa cinci sute de mile marine spre nord-est.

Prin intercom se auzi o voce cunoscută.

— E ceva ce nu înţeleg în legătură cu discul nostru de aur, zise Costas. Presupun că a fost confecţionat în jurul anului 1600 înainte de Hristos, cu puţin timp înainte de naufragiul navei. Cu toate astea, singura paralelă pentru acele simboluri de pe banda exterioară este mai veche cu patru mii de ani şi se găseşte pe al doilea disc Phaistos din Creta.

Katia interveni şi ea:

— Este uluitor că limba Cretei din Epoca Bronzului era deja vorbită de primii colonişti din neolitic de pe insulă. Decodificarea pe care a făcut-o profesorul Dillen va revoluţiona imaginea despre originile civilizaţiei greceşti.

Jack era încă uimit de succesul repurtat de Katia în evitarea confruntării cu Vultura din seara precedentă. Faptul că scăpaseră fusese aproape un miracol, iar el ştia acest lucru. Katia spusese că îi arătase lui Aslan poze ale epavei romane pe care Jack o studiase cu o săptămână înainte şi îl convinsese că tot ce găsiseră erau amfore din lut, aşa că epava nu merita atenţia lui, iar Seaquest staţiona acolo doar ca să-şi testeze noile echipamente de întocmire a hărţilor subacvatice.

Jack era convins că nu fusese chiar aşa de simplu; Katia nu dorea sau nu putea să spună mai multe. O chestionase, dar ea rămăsese tăcută. Jack cunoştea prea bine lumea tenebroasă a afacerilor interlope, a negocierilor mafiote şi a mitei, în care cetăţenii fostei Uniuni Sovietice erau obligaţi să se descurce. În mod clar Katia se putea descurca de una singură în această lume.

Neliniştea sfâşietoare din timpul teleconferinţei desfăşurate în timp ce ea fusese plecată se transformase în dorinţă arzătoare de a continua. La întoarcere, Katia refuzase să se odihnească şi se alăturase lui Jack şi lui Costas care discutaseră plini de entuziasm despre epavă şi despre cum aveau să decurgă în viitor excavaţiile până târziu în noapte, odată ce se văzuseră scăpaţi de ameninţarea inamică.

Doar după ce ea îl asigurase că Vultura nu se va mai întoarce, Jack se hotărî să plece cu elicopterul dis-de-dimineaţă. Trebuia să fie o vizită de rutină, o inspecţie programată a navei Sea Venture, sora lui Seaquest, aflată în Marea Neagră, dar căreia acum i se dăduse un grad ridicat de prioritate datorită unei descoperiri uluitoare în largul coastelor nordice ale Turciei.

— Ce nu ştiţi niciunul dintre voi, zise Jack, este că acum dispunem de o datare independentă pentru discul de aur. Mesajul mi-a fost trimis prin e-mail în timp ce voi dormeaţi.

Îi dădu o bucată de hârtie lui Costas, care şedea pe scaunul copilotului. După o clipă se auzi un chiuit de încântare.

— Datare prin hidratare! Au reuşit! Întotdeauna mai atras de siguranţa oferită de ştiinţă decât de teorii care nu păreau să ajungă niciodată la o concluzie fermă, Costas revenea în elementul lui. Este o tehnică rafinată pe care o folosim la UMI, îi explică el Katiei. Anumite minerale absorb în timp o cantitate minusculă de apă pe suprafaţa lor. Acest proces de hidratare apare pe suprafeţe care au fost modelate sau formate de om, aşa că poate fi folosit la datarea artefactelor din piatră şi metal.

— Exemplul clasic este obsidianul, interveni Jack. Roca vulcanică sticloasă care se găseşte doar în Marea Egee şi doar pe insula Melos. Uneltele din obsidian din siturile de pe cuprinsul Greciei continentale au fost datate prin această metodă ca fiind din anul 12000 înainte de Hristos,

ultima fază a Epocii Glaciare. Este cea mai timpurie dovadă de comerţ maritim în lumea antică.

— Datarea prin hidratare a aurului a fost posibilă numai prin folosirea unor echipamente extrem de precise, zise Costas. UMI a devenit pionier în astfel de cercetări datorită numărului mare de ocazii când descoperim aur.

— Care este data? ceru Katia să afle.

— Cele trei benzi de simboluri au fost gravate la mijlocul celui de-al II-lea mileniu înainte de Hristos. Estimarea este pentru 1600, plus sau minus o sută de ani.

— Se potriveşte cu data naufragiului epavei, rosti Katia.

— Cu greu ar putea fi mai veche, sublinie Jack. Banda interioară este inscripţionată în limbaj micenian linear B, care a apărut în jurul acelei date.

— Dar asta a fost doar data simbolurilor, data când acestea au fost gravate în metal. Provine de la procesul de hidratare al simbolurilor. Costas vorbea cu o emoţie abia disimulată. Discul în sine e mai vechi. Mult mai vechi. Iar acel simbol central s-a găsit în matricea iniţială. Vreo bănuială? Abia făcu o scurtă pauză. Datează cam din anul 6000 înainte de Hristos.

Se făcuse o dimineaţă strălucitoare de vară, iar acum puteau vedea totul în jur, fără nici o oprelişte. Zburau peste promontoriul de nord-vest al Turciei, către Dardanele, canalul îngust care separa Europa de Asia. Spre est, canalul se lărgea în Marea Marmara înainte de a se îngusta din nou în Bosfor, strâmtoarea care ducea spre Marea Neagră.

Jack ajustă puţin cursul pilotului automat şi privi peste umărul lui Costas. Se vedea clar Gallipoli, marele deget de pământ înfipt în Marea Egee, care delimita ţărmul de nord al Dardanelelor. Imediat sub el se întindea câmpia Hissarlik, unde a fost cândva legendara Troia. Se găseau într-un vortex al istoriei, un loc unde marea şi solul se îngustau pentru a permite mari mişcări de populaţii dinspre sud spre nord şi dinspre est spre vest, din vremea primilor hominizi şi până la ridicarea Islamului. Scena paşnică de dedesubt

ascundea marile conflicte armate care se desfăşuraseră acolo, de la asediul Troiei la măcelul de la Gallipoli, petrecut trei mii de ani mai târziu, în cursul Primului Război Mondial.

Pentru Jack şi Costas acesta nu era un ţinut al fantomelor, ci un teritoriu familiar, care le amintea de realizările lor mai vechi. Aici făcuseră prima excavaţie, pe vremea când se aflau la baza NATO de la Izmir. Un ţăran scosese la iveală câteva lemne înnegrite şi fragmente dintr-o armură de bronz, între actuala linie de coastă şi ruinele Troiei. Excavaţia care urmase arătase că situl reprezenta linia ţărmului marin din Epoca Bronzului şi dezvăluise rămăşiţele arse ale unei caravane de galere de război incendiate în cursul unei imense conflagraţii armate în jurul anului 1150 înainte de Hristos.

Fusese o descoperire senzaţională. Practic erau primele artefacte din Războiul Troian, o descoperire care-i determinase pe savanţi să reconsidere imediat legendele odinioară dispreţuite ca fiind doar jumătăţi de adevăruri. Pentru Jack fusese o răscruce, experienţa care îi reaprinsese pasiunea pentru arheologie şi pentru misterele nerezolvate ale trecutului.

— Bun. Haideţi să vedem dacă am înţeles eu bine. Costas încerca să lege laolaltă extraordinarele revelaţii ale ultimelor zile într-un întreg coerent. Mai întâi este descoperit în Egipt un papirus care arată că Platon nu a inventat legenda Atlantidei. Aceasta i-a fost dictată unui grec pe nume Solon de către un preot egiptean în jurul anului 580 înainte de Hristos. Povestea era din timpuri imemoriale, înainte cu mii de ani de epoca faraonilor.

— Papirusul demonstrează, totodată, că textul lui Platon este un amalgam, interveni prompt Jack.

— Relatarea nu a ajuns în văzul publicului, deoarece a fost furată şi apoi pierdută. Ce a supravieţuit s-a transformat într-un amestec între sfârşitul civilizaţiei minoice din a doua parte a mileniului al II-lea înainte de HristoS. Şi ceea ce-şi

amintea Solon despre Atlantida. Confuzia lui i-a convins pe învăţaţi să echivaleze povestea Atlantidei cu erupţia de pe Thera şi cu distrugerea palatelor din Creta.

— Era singura interpretare plauzibilă, rosti Jack.

— Ştim că Atlantida era o citadelă, nu un continent sau o insulă. Se afla pe malul unei ape, avea o vale largă şi munţi înalţi în interior. Era protejată de simbolul taurului. La câteva zile de mers depărtare se găsea o cascadă, iar între cascadă şi Egipt se întindea o mare plină de insule. În urmă cu şapte-opt mii de ani, citadela a dispărut sub ape.

— Iar acum dispunem de această şaradă extraordinară a discurilor, spuse Katia.

— Legătura dintre papirus şi discuri este dată de acel simbol. Este exact acelaşi, ca litera H cu patru braţe pe fiecare parte.

— Cred că îl putem numi simbolul Atlantidei, se aventură Katia.

— Este singurul care nu are nici un echivalent cu un semn linear A sau linear B, rosti Jack. Ar putea fi o logogramă reprezentând însăşi Atlantida, precum taurul Knossos-ului minoic sau bufniţa Atenei din perioada clasică.

— Un lucru care mă nedumereşte, zise Costas, este motivul pentru care au fost fabricate de fapt discurile de lut şi discul de aur. Maurice Hiebermeyer afirma că tot ce însemna cunoştinţe sacre era transmis din gură în gură, de la un mare preot la altul pentru siguranţa menţinerii secretului informaţiilor. Ca atare, de ce a fost nevoie de un „decodor” sub forma acestor discuri?

— Am o teorie în privinţa asta, zise Jack.

Pe panoul de bord clipi o lumină roşie de avertizare. Jack trecu pe control manual şi comută alimentarea cu combustibil de la cele două rezervoare suplimentare, necesare pentru zboruri lungi. După ce reveni pe pilot automat introduse un CD într-o consolă şi coborî un ecran miniatural din tavanul carlingii. Pe acesta apăru o procesiune solemnă de bărci care părăsesc un oraş, în timp

ce locuitorii acestuia iscodesc prin ferestrele unor locuinţe elaborat terasate pe malul unei ape.

— Celebra frescă marină, găsită în anii 1960 în Casa Amiralităţii de la Akrotiri din Thera. De obicei e interpretată ca o ceremonie, poate de consacrare a unui nou mare preot.

Apăsă o tastă şi imaginea se schimbă cu o fotografie aeriană care arăta straturi de ziduri în ruine şi de balustrade care ieşeau dintr-o creastă muntoasă.

— Cutremurul care a avariat anul trecut Parthenon-ul a dislocat şi creasta de pe ţărmul din Paleo Kameni, „Vechea Insulă Arsă”, a doua ca mărime din grupul de insuliţe aparţinând Therei. Aşa au apărut ruinele unei construcţii care seamănă cu o mănăstire cocoţată pe vârf de munte. O mare parte din ce ştim despre religia cretană provine din aşa-numitele „sanctuare de vârf”, împrejmuiri sacre de pe crestele deluroase şi din munţii Cretei. Acum credem că insula Thera era cel mai mare sanctuar de vârf dintre toate.

— Căminul zeilor şi intrarea în lumea subpământeană, interveni Costas.

— Cam aşa ceva, răspunse Jack. Când Thera a erupt, sanctuarul în sine a fost pulverizat. Dar acolo exista şi o comunitate religioasă, una îngropată sub cenuşă şi lavă dincolo de căldare.

— Şi teoria ta despre discuri? îl îndemnă Costas.

— Ajung şi acolo, zise Jack. Mai întâi să ne gândim la epava noastră. Cel mai probabil naufragiul a fost provocat de o undă de şoc înainte de erupţia Therei.

Ceilalţi doi aprobară cu un murmur.

— Acum cred că era vorba de mai mult decât despre un negustor bogat. Gândiţi-vă la încărcătură. Medalioane şi lănţişoare de aur. Statui de aur şi de fildeş, unele aproape în mărime naturală. Altare de libaţiune sculptate din porfir egiptean extrem de rar. Vasul în formă de cap de taur. O bogăţie mult mai mare decât s-ar fi încredinţat în mod normal unei încărcături obişnuite.

— Şi ce sugerezi tu? întrebă Costas.

— Cred că am găsit comoara marilor preoţi din Thera, cel mai secret depozit de bogăţii al civilizaţiei din Epoca Bronzului. Cred că discurile reprezentau cele mai sacre posesiuni ale marilor preoţi. Discul de aur era cel mai vechi şi era scos doar pentru cele mai sacre ceremonii, iar iniţial nu avea alte însemne în afara simbolului central. Discul antic de lut, cel mai vechi din cele două discuri Phaistos, reprezenta mai degrabă un tabel de înregistrări decât un obiect venerat. Conţinea o cheie către informaţii, dar era scris cu simboluri vechi, pe care doar preoţii le puteau descifra. După cutremurul de avertisment, temându-se de apocalipsă, marele preot a ordonat ca aceste simboluri să fie gravate pe marginea discului de aur. Reprezentau un lexicon, o concordanţă între simbolurile vechi de pe discul de lut cu înscrisurile linear A şi linear B. Orice cretan învăţat şi-ar fi dat seama că grupările de silabe reprezentau o versiune ancestrală a propriei limbi.

— Aşadar, era o poliţă de asigurare, sugeră Katia. O carte de coduri pentru citirea discului de lut, în caz că piereau toţi preoţii.

— Da. Jack se întoarse către ea. Pe lângă minunatul vas în formă de cap de taur, scafandrii au venit la suprafaţă cu mai multe toiege din fildeş şi din abanos, superb sculptate cu imagini ale marii zeiţe-mame. Noi credem că făceau parte din lucrurile sacre ale minoienilor, în calitate de obiecte de ritual, precum accesoriile pe care le au cardinalii şi episcopii. Cred că îl însoţeau pe marele preot însuşi când acesta a părăsit sanctuarul de pe insulă.

— Şi discurile Phaistos?

— În acelaşi timp cu ştanţarea simbolurilor pe discul de aur, marele preot a ordonat confecţionarea unei replici din lut, un disc care părea să conţină un text similar, dar care în realitate nu avea nici un sens. Aşa cum spunea profesorul Dillen, această replică reprezenta o modalitate de a-i păcăli pe neaveniţii care ar fi căutat prea multe înţelesuri în

simboluri. Doar preoţii cunoşteau semnificaţia textului şi aveau acces la corespondenţa de pe discul de aur.

— Cum de au ajuns la Phaistos? vru Costas să afle.

— Cred că iniţial se găseau în acelaşi depozit cu discul de aur, în aceeaşi cămară de templu de pe insula Thera, răspunse Jack. Marele preot le-a trimis mai devreme cu un vas care a ajuns în siguranţă în Creta. Phaistos părea un refugiu sigur, la înălţime faţă de mare şi protejat de erupţia vulcanului de muntele Ida spre nord.

— Şi un centru religios, adăugă Katia.

— Lângă palat este Hagia Triada, un complex de ruine care a nedumerit arheologii de mult timp. Acolo au fost descoperite ambele discuri, la o distanţă de o sută de ani. Credem acum că era un fel de seminar, o şcoală de instruire pentru preoţii care urmau să fie trimişi către sanctuarele de vârf.

— Dar Phaistos şi Hagia Triada au fost amândouă distruse în timpul erupţiei, interveni Katia. Au fost puse la pământ de un cutremur şi n-au mai fost niciodată reocupate, iar discurile au rămas îngropate în ruine la doar câteva zile după ce au ajuns acolo din Thera.

— Am o ultimă întrebare, zise Costas. Cum de marele preot al templului din Saďs, din delta Nilului, ţtia de Atlantida la aproape o mie de ani după erupţia Therei şi pierderea discurilor?

— Cred că egiptenii cunoşteau povestea din aceeaşi sursă, de undeva din preistorie, iar povestea a supravieţuit separat în cadrul fiecărei civilizaţii. Era o chestiune sacră şi a fost transmisă din gură în gură cu scrupulozitate şi fără înfloriturі sau amendamente, aşa cum demonstrează detaliile identice ale simbolului Atlantidei de pe papirus şi de pe discuri.

— Trebuie să-i mulţumim lui Solon, Făcătorul-de-Legi, pentru conexiune, rosti Katia. Dacă nu ar fi copiat cu atâta grijă acel simbol alături de cuvântul grecesc Atlantis, astăzi n-am mai fi fost aici.

— Discurile din Phaistos erau lipsite de utilitate şi erau confecţionate din lut, zise Costas, iar valoarea lor rezida numai în simboluri. Dar discul din epavă este din aur masiv şi pur, şi este poate cel mai mare lingou care a supravieţuit din preistorie. Se răsuci pe scaunul lui şi se uită întrebător la Jack. Eu bănuiesc că aici se ascund mult mai multe. Cred că obiectul nostru din aur va descuia cumva poarta către un mister şi mai mare.

Trecuseră de Marea Marmara şi zburau peste Bosfor. Aerul limpede al Mării Egee se transformase într-o perdea de smog din cauza fumului ce se ridica din Istanbul. Abia distingeau Cornul de Aur, scobitura unde coloniştii greci fondaseră Bizanţul în secolul al VIII-lea înainte de Hristos. În apropierea lui, o pădure de minarete se ivea din ceaţa dimineţii. Pe promontoriu se vedea palatul Topkapi, odinioară simbolul decadenţei orientale, acum unul dintre cele mai bogate situri arheologice din lume. În apropiere de malul apei se găseau marile ziduri din Constantinopol, capitala Imperiului Bizantin, cea care menţinuse Roma în viaţă în estul lumii până la căderea oraşului în mâinile turcilor în 1453.

— Este unul dintre oraşele mele favorite, zise Jack. Odată ce înveţi să te descurci în el, dai peste cea mai bogată istorie din câte îţi poţi imagina.

— Când se termină toate astea, mi-ar plăcea să mă duci acolo, zise Katia.

În faţa lor se întindea Marea Neagră. Laturile stâncoase de pe fiecare parte a Bosforului păreau să se extindă la infinit. Echipamentul GPS arăta că asta era ultima parte a călătoriei spre est şi se îndreptau către o poziţie aflată la circa zece mile marine nord de portul turcesc Trabzon. Jack deschise canalul UMI de la emiţătorul VHF şi porni dispozitivul de bruiaj tastând un reper de poziţie pentru echipajul de pe Sea Venture.

Câteva clipe mai târziu, o lumină albastră clipi în colţul din dreapta jos al ecranului de deasupra consolei centrale.

— Vine poşta, rosti Costas.

Jack apăsă de două ori pe clapeta mouse-ului şi aşteptă apariţia adresei.

— E de la profesorul Dillen. Să sperăm că e traducerea discului Phaistos.

Katia se aplecă puţin pe scaunul din spate. Aşteptau cu toţii abia ascunzându-şi nerăbdarea. Curând toate cuvintele apărură pe ecran:

Dragul meu Jack, De la teleconferinţa noastră de noaptea trecută am muncit non-stop ca să termin traducerea. Au depins multe de colaborarea cu colegii din întreaga lume. Arhiva linear A, descoperită anul trecut la Knossos, a fost expediată multor cercetători pentru a o studia şi ştii şi tu cât de circumspecţi sunt savanţii cu rezultatele nepublicate ale muncii lor – aminteşte-ţi de problemele pe care le-am avut cu accesarea Manuscriselor de la Marea Moartă când ne-am început cercetările despre Sodoma şi Gomora. Din fericire, cei mai mulţi cercetători ai epigrafiei minoice sunt foşti studenţi de-ai mei.

Doar aversul celui de-al doilea disc avea sens. Efortul de a ascunde adevăratul text a fost şi mai mare decât am crezut noi.

Simbolul nostru misterios apare de două ori şi, pur şi simplu, l-am tradus ca fiind Atlantida.

Iată traducerea: „Sub semnul taurului se găseşte zeul vultur cu aripile întinse. (La) coada lui (se află) Atlantis-ul cu pereţi de aur, marea poartă aurie a (citadelei?). Vârfurile aripilor (lui) ating răsăritul şi apusul soarelui. (La) răsăritul soarelui (se află) muntele de foc şi metal. (Aici este) sala marilor preoţi [Sala tronului? Camera de audienţe?]. Deasupra (este) Atlantis-ul. (Aici e) zeiţa-mamă. (Aici e) locul zeilor (şi) arhiva cunoaşterii.”

Încă nu ştiu ce să fac cu chestia asta. Să fie o şaradă? Atât eu, cât şi Maurice suntem nerăbdători să aflăm ce crezi.

Al tău pentru totdeauna, James Dillen.

Citiră traducerea de câteva ori în tăcere. Costas vorbi primul. Ca întotdeauna, mintea lui căuta fapte acolo unde alţii vedeau doar mistere.

— Asta nu e o şaradă. Este o hartă a comorii.

CAPITOLUL 8

— Jack! Bun venit la bord!

Vocea se auzi peste zgomotul asurzitor al motoarelor Rolls-Royce în vreme ce acestea se opreau. Jack tocmai păşise pe flotoare – o modificare a configuraţiei uzuale cu roţi fixe, care permitea elicopterelor UMI să amerizeze. Se grăbi să strângă mâna lui Malcolm Macleod, mergând aplecat din pricina palelor rotorului care continua să se învârtă. Costas şi Katia îl urmau îndeaproape. În timp ce coborau, câţiva membri ai echipajului înconjurară Lynx-ul, asigurându-l pe punte, şi începură să descarce genţi cu echipamente din cală.

Sea Venture era diferit de Seaquest doar prin gama de echipamente menite să-i asigure rolul de navă-amiral a UMI pentru cercetările de mare adâncime. Nu cu mult timp în urmă condusese prima cercetare submarină cu oameni la bord a Gropii Marianelor din vestul Pacificului. Activitatea navei în Marea Neagră începuse cu o analiză de rutină a sedimentelor marine, dar, pe parcurs, căpătase o importanţă uluitoare.

— Urmaţi-mă la consola de pe punte.

Malcolm Macleod îi conduse sub acelaşi gen de ecran în formă de cupolă pe care îl văzuseră pe Seaquest. Macleod deţinea funcţia echivalentă cu cea a lui Jack în Departamentul de oceanografie. Era un om căruia Jack îi purta un respect profund datorită competenţei dovedite în cursul multor proiecte la care colaboraseră în întreaga lume.

Scoţianul îndesat şi cu păr roşu se aşeză pe scaunul operatorului de lângă consolă.

— Bine aţi venit pe Sea Venture. Cred că inspecţia navei mai poate aştepta până vă arăt ce am descoperit.

Jack confirmă din cap.

— Dă-i drumul.

— Aveţi idee de criza de salinitate din Messina?

Jack şi Costas încuviinţară, dar Katia părea nedumerită.

— Bun. În beneficiul noii noastre colege. Macleod îi zâmbi Katiei. Este denumită aşa după depozitele găsite în apropiere de Strâmtoarea Messina din Sicilia. La începutul anilor 1970, batiscaful de explorare la mare adâncime Glomar Challenger a extras mostre de fund de mare din Mediterana. Sub fundul mării a fost descoperit un imens strat de sedimente compacte formate prin evaporare, pe alocuri groase de trei kilometri. Acestea s-au format la sfârşitul Miocenului, cea mai recentă eră geologică, cam cu 5,5 milioane de ani în urmă.

— Sedimente formate prin evaporare? se miră Katia.

— În principal halit, rocă banală de sare, chestia care rămâne după evaporarea apei de mare. Deasupra şi dedesubtul ei sunt marne, sedimente marine normale din mâl şi carbonat de calciu. Stratul de sare s-a format în acelaşi timp pe tot cuprinsul Mediteranei.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că Mediterana s-a evaporat.

Katia se uită neîncrezătoare.

— Mediterana s-a evaporat? În întregime?

Macleod încuviinţă.

— Fenomenul a fost declanşat de o scădere dramatică a temperaturii atmosferice, o perioadă mult mai friguroasă decât recenta Eră Glaciară. Gheaţa polară a acaparat o mare parte din oceanele lumii, generând scăderi ale nivelurilor apelor din mări de până la cinci sute de metri. Mediterana a fost închisă complet şi a început să se evapore, lăsând în urmă doar nişte bălţi puturoase în cele mai adânci bazine.

— Ca la Marea Moartă, zise Katia.

— Chiar şi mai sărată, de fapt abia lichidă. Prea sărată pentru cele mai multe forme de viaţă, de aici şi numărul

scăzut de fosile. Zone întinse au devenit deşerturi.

— Şi când s-a umplut din nou?

— Cu circa două sute de mii de ani mai târziu. Probabil că a fost un proces dramatic, un rezultat al topirii masive a polilor. Primele şuvoaie de apă din Atlantic au devenit torente, cea mai mare cădere de apă din istorie, de o sută de ori mai mare decât Niagara, săpând Strâmtoarea Gibraltar până la adâncimea ei actuală.

— Şi ce relevanţă are asta pentru Marea Neagră? se interesă Katia.

— Criza de salinitate din Messina este un fapt stabilit ştiinţific. Macleod se uită la Jack. Vă va ajuta să credeţi incredibilul, adică ce vă voi spune imediat.

Se adunară în jurul staţiei pentru vehicule acţionate de la distanţă de pe Sea Venture, din capătul consolei. Macleod o invită pe Katia să ia loc în spatele ecranului şi îi arătă cum să folosească manetele.

— Gândeşte-te la maşinărie ca la un simulator de zbor. Foloseşte joystick-ul ca să o plimbi oriunde vrei, în sus sau în jos, în lateral sau în spate. Controlul vitezei se face cu ajutorul butonului din stânga.

Macleod îşi lăsă mâna pe mâna Katiei şi execută un cerc complet în sens orar, trăgând maneta cu forţă maximă. Ecranul în format mare rămase negru ca smoala, dar indicatorul de direcţie se roti cu 360 de grade. Indicatorul de adâncime arăta 135 de metri, iar un set de coordonate GPS indicau poziţia vehiculului acţionat de la distanţă, ROV7, cu o marjă de mai puţin de o jumătate de metru.

Macleod readuse maneta în poziţia iniţială.

— O răsucire în cădere liberă, urmată de o revenire perfectă. Îi zâmbi lui Jack, care îşi amintea bine întrecerile lor cu vehicule ROV din vremea când se antrenau împreună la unitatea UMI de testare a echipamentelor de adâncime din Bermude. Echipamentele ROV sunt folosite pe scară largă de către oamenii de ştiinţă de zeci de ani, explică Macleod. Dar în ultimii câţiva ani, tehnologia a devenit tot

mai rafinată. Pentru cercetări exploratorii folosim AUV-uri, adică vehicule operate autonom, care dispun de pachete de senzori multipli, ce includ sonar video şi cu scanare laterală. Odată ţinta identificată, desfăşurăm vehicule ROV aflate sub control direct. Vehiculul UMI Mark 7, pe care îl folosim acum, nu e cu mult mai mare decât o geantă diplomat şi e suficient de mic ca să pătrundă printr-o gaură subacvatică.

— Jucăriile astea sunt ca nişte roboţei, adăugă Costas. Iar controlul radio Doppler înseamnă că pot merge cincisprezece mile în plan orizontal sau pot coborî drept în cel mai profund abis oceanic.

— Aproape am ajuns, îl întrerupse Macleod. Activez luminile.

Lăsă maneta şi acţionă câteva comutatoare. Ecranul se trezi brusc la viaţă şi întunericul mocirlos fu înlocuit de un nor strălucitor de particule.

— Mâl, explică Macleod. Luminile noastre reflectă particulele de mâl deranjate de curentul de apă.

Începură să desluşească ceva mai concret, un fundal umbros care treptat deveni mai limpede. Era fundul apei, o întindere stearpă şi netedă de cenuşiu. Macleod porni radarul de contur al terenului cu care era dotat vehiculul şi care arătă cum fundul mării coboară cu o pantă de 30 de grade dinspre sud.

— Adâncime 148 de metri.

Brusc, în raza vizuală apăru o structură ciudată, ca un turn. Macleod opri vehiculul la câţiva metri depărtare.

— O altă invenţie ingenioasă a lui Costas, zise Macleod. Un excavator acţionat de la distanţă, capabil să foreze până la o sută de metri sub fundul apei sau să ridice cantităţi impresionante de sedimente. Cu mâna liberă, Macleod scotoci într-o cutie de lângă scaun. Şi asta este ceea ce am găsit chiar sub fundul apei.

Îi dădu Katiei un obiect negru strălucitor, de mărimea pumnului său. Katia îl cântări în palmă şi îi aruncă

scoţianului o privire întrebătoare.

— O piatră de plajă?

— Netezită la malul mării. De-a lungul întregii zone de aici am descoperit dovezi ale unei foste plaje, aflate acum la o sută cincizeci de metri adâncime şi la zece mile marine depărtare de ţărmul actual. Mai uluitoare este vechimea acestei pietre. Este una dintre cele mai impresionante descoperiri pe care le-am făcut vreodată.

Macleod introduse mai multe coordonate GPS şi imaginea de pe ecran începu să se deplaseze. Fundul luminat al mării era neschimbat atâta vreme cât vehiculul se menţinea pe aceeaşi linie de adâncime.

— L-am pus pe pilot automat. Mai avem cincisprezece minute până la destinaţie.

Katia îi dădu înapoi piatra neagră.

— Are vreo legătură cu criza de salinitate din Messina?

— În mod normal, cu siguranţă am fi plasat-o înainte de sosirea oamenilor – sau mai degrabă a umanoizilor – în această regiune cu două milioane de ani în urmă.

— Dar?

— Dar ne-am fi înşelat. Îngrozitor de tare. Ţărmurile scufundate nu sunt ceva neobişnuit în meseria noastră, dar aici avem parte de o chestie măreaţă. Urmaţi-mă şi am să vă arăt.

Macleod descărcă o hartă izometrică, generată de computer, a Mării Negre şi a Bosforului.

— Relaţia dintre Mediterana şi Marea Neagră este ca un fel de replică în miniatură a relaţiei dintre Atlantic şi Mediterana, explică el. Bosforul are doar cam o sută de metri adâncime. Orice coborâre a Mediteranei sub acest nivel, şi Bosforul devine un soi de pod de pământ, izolând Marea Neagră. Acestea au fost condiţiile care au permis primilor umanoizi să vină din Asia în Europa.

Deplasă cursorul ca să sublinieze trei sisteme fluviale care duceau în mare.

— Când Bosforul a ajuns pod uscat, evaporarea a determinat coborârea nivelului apei în Marea Neagră, la fel ca Mediterana în cazul crizei de salinitate. Numai că Marea Neagră a fost alimentată de cursurile de apă dulce din Dunăre, Nipru şi Don. S-a ajuns la un echilibru prin care ritmul de evaporare egala volumul de apă dulce intrat în mare, iar din acest moment încolo schimbarea s-a petrecut doar în nivelul de salinitate, iar Marea Neagră, în cele din urmă, a devenit un lac uriaş de apă dulce.

Apăsă o tastă şi computerul începu să simuleze evenimentele descrise de el, arătând cum Bosforul devine uscat şi cum Marea Neagră coboară la un nivel cu circa o sută cincizeci de metri mai scăzut decât nivelul actual şi cu cincizeci de metri sub nivelul Bosforului, unde nivelul era menţinut de deversările din fluvii.

Macleod se întoarse şi se uită la ceilalţi.

— Şi acum – surpriza. Asta nu e o imagine de la începutul Pleistocenului, din negura Erei Glaciare. Vedeţi aici Marea Neagră cu mai puţin de zece mii de ani în urmă.

Katia păru interzisă.

— Adică după Era Glaciară?

Macleod aprobă viguros din cap.

— Cea mai recentă glaciaţiune a atins maximul cu circa douăzeci de mii de ani în urmă. Noi credem că Marea Neagră a fost izolată cu ceva vreme înainte de asta şi scăzuse deja cu o sută cincizeci de metri. Plaja noastră a fost linia ţărmului pentru următoarele douăsprezece mii de ani.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Un eveniment asemănător crizei de salinitate din Mediterana. Gheţarii s-au topit, Mediterana a crescut, apa s-a năpustit în cascadă peste Bosfor. Cauza imediată a fost poate o retragere a calotei de gheaţă din vestul Antarcticii, cu circa şapte mii de ani în urmă. Credem că a fost nevoie de un singur an ca Marea Neagră să ajungă la actualul nivel. O rată de umplere de circa douăzeci de kilometri cubi

pe zi a dus la o creştere de circa patruzeci de centimetri pe zi sau doi până la trei metri pe săptămână.

Jack arătă spre partea de jos a hărţii.

— Ne poţi arăta mai îndeaproape zona asta?

— Desigur.

Macleod apăsă pe rând mai multe taste şi imaginea de pe ecran se mări pe coasta de nord a Turciei. Computerul continua să prezinte topografia uscatului de dinainte de inundaţie.

Jack se aplecă puţin şi zise:

— Acum suntem la unsprezece mile marine nord de coasta Turciei, adică la vreo optsprezece kilometri, iar adâncimea apei de sub noi este de circa o sută cincizeci de metri. Un gradient constant faţă de coasta actuală ar însemna o creştere de circa zece metri pentru fiecare kilometru şi jumătate de teren, să spunem cu un raport de unu la o sută şi cincizeci. Asta înseamnă o pantă slabă, de-abia sesizabilă. Dacă marea a crescut atât de repede precum spui tu, atunci avem de a face cu trei sau patru sute de metri inundaţi în fiecare săptămână, adică vreo cincizeci de metri pe zi.

— Sau chiar mai mult, zise Macleod. Înainte de inundaţie, o mare parte din ce zace sub noi se găsea la doar câţiva metri deasupra nivelului mării, cu o pantă mai accentuată în apropiere de actuala linie a ţărmului pe măsură ce începi să urci Platoul Anatoliei. În câteva săptămâni zone imense trebuie să fi fost acoperite de apă.

Jack privi tăcut harta preţ de câteva clipe.

— Vorbim despre neoliticul timpuriu, de începuturile agriculturii, spuse el. Cum puteau fi condiţiile de aici?

Macleod zâmbi.

— Pe tema asta am pus paleoclimatologii să muncească non-stop. Au efectuat o serie de simulări în care au introdus toate variabilele pentru a reconstitui mediul între sfârşitul Pleistocenului şi momentul inundaţiei.

— Şi?

— Ei cred că asta era cea mai fertilă regiune din întreg Orientul Apropiat.

Katia scoase un fluierat uşor.

— Ar putea fi un tablou cu totul nou al istoriei omenirii. O bucată de coastă maritimă, lată de douăzeci de kilometri, lungă de sute de kilometri într-una dintre zonele-cheie pentru dezvoltarea civilizaţiei. În plus, niciodată explorată până acum de arheologi.

Macleod tresălta de emoţie.

— Şi acum, motivul pentru care ne aflăm aici. Este timpul să ne întoarcem la monitorul ROV.

Fundul mării era acum mai ondulat, presărat din loc în loc cu stânci şi depresiuni acolo unde odinioară fuseseră râpe şi lunci de râu. Indicatorul de adâncime arăta că vehiculul ROV se găsea deasupra suprafeţei de teren scufundate, cu circa cincisprezece metri mai subţire şi cu un kilometru mai în interior faţă de linia antică a ţărmului. Coordonatele GPS începeau să coincidă cu cifrele ţintă programate de Macleod.

— Marea Neagră ar trebui să fie un paradis al arheologilor, zise Jack. Primele câteva sute de metri de la suprafaţă au nivel scăzut de sare – o reminiscenţă a lacului de apă dulce, dar şi ca rezultat al apelor aduse de fluvii. Organisme marine precum scoica sfredelitoare Teredo navalis au nevoie de un mediu mai salin, aşa că lemnul vechi poate supravieţui aici în condiţii perfecte. Visul meu dintotdeauna a fost să descopăr o triremă sau o navă antică de război cu vâsle.

— Dar este un coşmar pentru biologi, contraatacă Macleod. Sub nivelul de o sută de metri adâncime marea este otrăvită cu hidrogen sulfurat, ca rezultat al alterării chimice a apei de mare de către bacteriile care îl folosesc ca să digere imensele cantităţi de materii organice aduse de fluvii. Iar în zonele de mare adâncime e şi mai rău. Când apele cu salinitate crescută ale Mediteranei s-au năpustit peste Bosfor, ele au căzut aproape două mii de metri în cele

mai adânci zone ale mării. Apa aia e şi acum acolo, ca un strat nemişcat, gros de două sute de metri, incapabil să suporte vreo formă de viaţă. Este unul dintre cele mai toxice medii ale lumii.

— La baza NATO din Izmir am interogat un marinar de pe submarin care dezertase din Flota Mării Negre a Uniunii Sovietice, murmură Costas. Un inginer care lucrase cu sondele lor de mare adâncime. Pretindea că văzuse epave stând drepte pe fundul mării, cu chilele încă intacte. Mi-a arătat o poză în care se puteau vedea chiar forme de cadavre umane, ca un amestec de forme spectrale conservate în saramură. A fost una dintre cele mai înfiorătoare imagini pe care le-am văzut vreodată.

— Aproape la fel de remarcabilă ca asta.

În colţul din dreapta jos al ecranului clipi o lumină roşie în vreme ce echipamentul GPS se fixa pe coordonate. Aproape simultan, fundul mării se transformă într-o scenă extraordinară, care le tăie tuturor respiraţia. Chiar în faţa vehiculului, luminile reflectau un complex de construcţii joase, cu acoperişurile plate unindu-se unul cu altul, ca într-un pueblo indian. Încăperile de jos erau legate de cele de sus prin scări. Totul era învăluit într-un strat gros de mâl, ca o cenuşă vulcanică. Era o imagine dezolantă şi destul de înfricoşătoare, dar, cu toate acestea, le făcea inimile să bată mai repede.

— Fantastic! exclamă Jack. Ne putem apropia?

— O să mă postez acolo unde eram când ai sunat ieri.

Macleod trecu pe comenzi manuale şi deplasă vehiculul către o intrare într-unul dintre acoperişuri. Manevrând cu blândeţe maneta, intră în clădire, rotind uşor camera de luat vederi în jurul pereţilor. Aceştia erau decoraţi cu motive săpate în piatră abia vizibile în lumina slabă. Erau acolo păsări cu gât lung, poate ibişi, dar şi lei, şi tigri care alergau cu membrele întinse.

— Mortar hidraulic, comentă Costas.

— Ce? întrebă Jack, cu mintea în altă parte.

— Este singura cale prin care pereţii ăia puteau rezista sub apă. Amestecul trebuie să includă un agent de agregare hidraulic. Oamenii din vremea aceea au avut acces la cenuşă vulcanică.

În capătul camerei scufundate se vedea o formă care putea fi instantaneu recunoscută de orice student interesat de preistorie. Era forma de U a unor coarne de taur mai mari decât în realitate, încastrată într-o plintă mare, ca un altar.

— Este neolitic timpuriu. Nu mai am nici o îndoială. Jack devenise exuberant, cu atenţia concentrată în întregime pe imaginile din faţa lor. Asta este altarul unei gospodării, exact la fel ca acela excavat acum mai bine de treizeci de ani la Çatal Hüyük.

— Unde? se miră Costas.

— În Turcia Centrală, pe câmpia Konya, la circa patru sute de kilometri sud de aici. Posibil cel mai vechi oraş din lume, o comunitate agricolă stabilită acolo acum zece mii de ani, în preistoria agriculturii. Un conglomerat strâns de clădiri din chirpici, cu structuri din lemn exact la fel ca acestea.

— Un sit unic, rosti Katia.

— Până acum. Chestia asta schimbă totul.

— E mai mult de atât, zise Macleod. Mult mai mult. Sonarul arată anomalii ca aceasta de-a lungul vechii linii a ţărmului pe o distanţă de cam treizeci de kilometri într-o parte şi în alta. Apar la fiecare câţiva kilometri şi fiecare este fără îndoială un alt sat sau grup de gospodării.

— Uimitor. Jack gândea cu repeziciune. Terenurile astea trebuia să fi fost incredibil de productive, susţinând o populaţie mult mai mare decât semiluna fertilă a Mesopotamiei şi a Levantului. Se uită la Macleod cu un zâmbet larg pe chip. Pentru un expert în pungi hidrotermale marine de mare adâncime, te-ai descurcat de minune.

CAPITOLUL 9

Sea Venture lăsa în urmă o dâră albă de spumă în timp ce îşi croia drum la sud de poziţia ei de deasupra liniei scufundate a ţărmului antic. Cerul era senin, dar marea avea o culoare întunecată, în contrast cu albastrul profund al Mediteranei. În faţă se ridicau pantele împădurite ale nordului Turciei şi creasta Platoului Anatoliei, care marca începutul podişului Asia Minor.

Imediat ce vehiculul ROV fusese adus la bord, Sea Venture pornise cu viteză maximă spre baza de aprovizionare UMI de la Trabzon, portul de la Marea Neagră ale cărui case

spoite în alb strălucitor se înghesuiau pe ţărm, spre sud. Katia se bucura de prima ei ocazie de a se relaxa de la sosirea în Alexandria, cu trei zile în urmă. Părul îi flutura în briza marină, iar ea stătea la plajă într-un costum de baie minuscul, care îi ascundea prea puţin din trup. Lângă ea, pe punte, Jack se putea cu greu concentra asupra discuţiei pe care o purta cu Costas şi cu Macleod.

Costas îl sfătuise pe Macleod asupra celei mai bune modalităţi de a trasa o hartă a satului neolitic scufundat, subliniind succesul repurtat de ei cu fotogrametria în cazul epavei cretane. Conveniseră ca Seaquest să se alăture lui Sea Venture în Marea Neagră imediat ce avea să fie posibil; echipamentele de pe ea şi expertiza echipajului erau esenţiale pentru o investigaţie amănunţită şi completă. Un alt vas fusese deja detaşat din Cartagina ca să ajute la excavaţiile la locul epavei şi să preia sarcinile de la Seaquest.

— Dacă marea se înălţă cu patruzeci de centimetri pe zi după umplerea Bosforului, rosti Costas, vorbind împotriva vântului, atunci fenomenul ar fi fost observat de populaţia de pe coastă. După câteva zile ar fi ghicit că prognoza pe termen lung nu e deloc bună.

— Corect, fu de acord Macleod. Satul neolitic este cu zece metri mai sus decât linia antică a ţărmului. Ar fi avut cam o lună la dispoziţie ca să plece. Asta ar explica absenţa artefactelor în camerele pe care le-am văzut.

— Să fie ăsta potopul biblic? se aventură Costas.

— Practic fiecare civilizaţie dispune de un mit al inundaţiilor, dar cele mai multe sunt legate mai degrabă de revărsări ale râurilor decât de o catastrofă oceanică, rosti Jack. Cel mai probabil, revărsările catastrofale ale râurilor s-au petrecut în vremuri mai îndepărtate, înainte ca oamenii să înveţe cum să construiască diguri şi canale de colectare a apelor.

— Aşa ceva a părut dintotdeauna cea mai probabilă bază pentru povestea epică a lui Gilgameş, interveni Katia. O

poveste cu inundaţii scrisă pe douăsprezece tăbliţe de lut cu circa două mii de ani înainte de Hristos, descoperită în ruinele de la Ninive din Irak. Gilgameş era un rege sumerian al ţinutului Uruk de pe Eufrat, un loc unde oamenii s-au aşezat pentru prima dată către sfârşitul mileniului al VI-lea înainte de Hristos.

— Potopul biblic ar fi putut avea altă origine, adăugă Macleod. UMI a cercetat coasta israeliană a Mediteranei şi a descoperit dovezi ale activităţii umane datând de la sfârşitul Erei Glaciare şi până în perioada marii topiri de acum douăsprezece mii de ani. La cinci kilometri în largul mării am dat peste unelte de piatră şi resturi de adăposturi unde trăiau vânătorii din Paleolitic, înainte ca totul să fie înghiţit de ape.

— Sugerezi că israeliţii Vechiului Testament au păstrat amintiri ale acestor evenimente? întrebă Costas.

— Tradiţia orală poate supravieţui mii de ani, mai ales într-o societate relativ închisă. Dar este posibil ca şi unii dintre ţăranii noştri dislocaţi din Marea Neagră să se fi aşezat în Israel.

— Amintiţi-vă de Arca lui Noe, zise Jack. O corabie uriaşă construită după avertismentele legate de un potop. Perechi de animale din fiecare specie. Gândiţi-vă la ce facem noi. Marea ar fi fost principala lor rută de scăpare şi ar fi luat cu ei cât de multe animale ar fi fost posibil, în perechi reproducătoare ca să înceapă popularea în alte părţi.

— Credeam că nu dispuneau de corăbii aşa de mari în vremea aceea, zise Costas.

— Şantierele din neolitic puteau construi bărci lungi capabile să care mai multe tone de mărfuri. Primii agricultori din Cipru aveau bivoli uriaşi, strămoşii vitelor de azi, dar şi porci, şi căprioare. Niciuna din aceste specii nu era indigenă; ca atare, puteau fi aduse acolo doar prin intermediul bărcilor. Chestia asta se întâmpla în jurul anului 9000 înainte de Hristos. Probabil că acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Creta o mie de ani mai târziu.

Costas îşi scărpină gânditor barba.

— Deci legenda lui Noe ar putea conţine un sâmbure de adevăr, în sensul că nu a existat o singură corabie mare, ci multe corăbii mai mici, care cărau oameni şi animale dinspre Marea Neagră.

Jack încuviinţă.

— Este o idee foarte atrăgătoare.

Motoarele de pe Sea Venture încetiniră când nava se apropie de intrarea în portul Trabzon. Lângă cheiul estic se vedeau siluetele cenuşii a două vedete rapide FPB-57 din clasa Dogan, cu ajutorul cărora marina militară turcă riposta la ameninţarea crescândă a contrabandei din Marea Neagră. Turcii adoptaseră o poziţie dură, fără compromisuri, lovind puternic şi iute, şi trăgând în plin. Văzând aceste vase, Jack se simţi în siguranţă, ştiind că relaţiile lui din cadrul marinei turce aveau să-i ofere o protecţie rapidă în caz că dădeau de necazuri în apele teritoriale ale acestei ţări.

Stăteau lângă balustrada de pe puntea superioară, în vreme ce Sea Venture se îndrepta spre cheiul vestic. Costas privea la pantele împădurite care străjuiau oraşul.

— Unde să se fi dus după dezastru? Acolo sus nu erau condiţii prielnice pentru agricultură.

— Ar fi fost obligaţi să meargă mult în interior, fu Jack de acord. Iar asta era o populaţie numeroasă, de cel puţin câteva zeci de mii de persoane, judecând după numărul de aşezări pe care l-am văzut pe sonar.

— Aşa că grupurile de oameni s-au împărţit.

— Poate că a fost un exod organizat, orchestrat de o autoritate centrală, ca să se asigure şansa maximă de descoperire de teritorii potrivite pentru întreaga populaţie. Unii au luat-o spre sud, peste acea culme, alţii spre est, alţii spre vest. Malcolm a menţionat Israelul. Mai există şi alte destinaţii evidente.

Costas vorbea emoţionat.

— Civilizaţiile timpurii. Egiptul. Mesopotamia. Valea Indusului. Creta.

— Nu este chiar aşa de imposibil. Cuvintele fură rostite de Katia, care se ridicase în capul oaselor şi acum era complet absorbită de discuţie. Una dintre cele mai uimitoare trăsături ale istoriei limbilor este aceea că o bună parte a lor au o rădăcină comună. Cele mai multe dintre limbile vorbite astăzi în Europa, Rusia, Orientul Mijlociu şi pe subcontinentul indian au o singură origine.

— Indo-europeană, zise Costas.

— O limbă maternă antică, despre care mulţi lingvişti cred deja că provine din regiunea Mării Negre. Putem reconstitui vocabularul acestei limbi din cuvinte comune existente în limbi ulterioare, cum ar fi pitar în sanscrită, pater în latină, vater în germană şi father în engleză.

— Dar cuvintele legate de agricultură? întrebă Costas.

— Vocabularul demonstrează că arau pământul, purtau haine din lână şi prelucrau pielea animalelor. Domesticiseră animale precum oile, porcii şi boii. Aveau structuri sociale complexe şi exista diferenţiere în funcţie de avere. Se închinau unei mari zeiţe-mamă.

— Ce sugerezi?

— Mulţi dintre noi cred deja că expansiunea indo-europeană a mers mână în mână cu extinderea agriculturii, ca un proces treptat desfăşurat de-a lungul multor ani. Acum sugerez că totul a fost rezultatul unei singure migraţii. Fermierii noştri din Marea Neagră au fost indoeuropenii iniţiali.

Jack sprijini pe balustradă un caiet de schiţe şi cu un creion trasă repede contururile unei hărţi a lumii antice.

— Uitaţi aici o ipoteză, zise el. Indo-europenii noştri îşi părăsesc ţinutul natal de pe coasta Mării Negre. Desenă o săgeată mare spre est de poziţia lor curentă. Un grup se îndreaptă spre Caucaz, actuala Georgie. Unii dintre ei călătoresc pe uscat către munţii Zagros, ajungând în cele din urmă în Valea Indusului din Pakistan.

— Probabil că au zărit Muntele Ararat la scurt timp după ce au dat de uscat, interveni Macleod. Priveliştea trebuie să fi fost extraordinară, căci masivul este mult mai semeţ decât oricare dintre munţii pe care îi cunoşteau ei. Poate că s-a fixat în folclor ca fiind locul unde ei şi-au dat în sfârşit seama că au scăpat de ape.

Jack desenă o altă săgeată pe hartă.

— Un al doilea grup se îndreaptă spre sud, peste Platoul Anatoliei, către Mesopotamia, aşezându-se pe malurile Tigrului şi ale Eufratului.

— Iar un alt grup o ia spre nord-vest, către Dunăre, propuse Costas.

Jack trasă o a treia săgeată pe hartă.

— Unii se aşază la gurile Dunării, alţii folosesc sistemul de râuri ca să ajungă în inima Europei.

Macleod vorbi emoţionat:

— Britania a devenit insulă la sfârşitul Erei Glaciare, când s-a revărsat Marea Nordului. Dar oamenii aceştia dispuneau de tehnologia necesară ca să treacă dincolo. Să fi fost ei primii agricultori din Britania, strămoşii oamenilor care au construit Stonehenge?

— Limba celtă din Britania era indo-europeană, adăugă Katia.

Jack trasă o săgeată spre vest, care se despărţi în mai multe ramuri precum coroana unui copac.

— Iar ultimul grup, poate cel mai important, vâsleşte spre vest şi trece Bosforul, apoi se reîmbarcă şi traversează Marea Egee. Unii se aşază în Grecia şi în Creta, alţii în Israel şi în Egipt, alţii ajung tocmai în Italia şi în Spania.

— Probabil că Bosforul era o privelişte uluitoare, interveni Costas. Ceva care a rămas în memoria colectivă precum Muntele Ararat pentru grupul estic, de unde şi Cataracta lui Bos menţionată pe disc.

Katia se uită la Jack, cu subînţeles.

— Se potriveşte de minune cu dovezile lingvistice, zise ea. Există mai mult de patruzeci de limbi vechi cu rădăcini

indo-europene.

Jack dădu din cap şi se uită la harta lui.

— Profesorul Dillen mi-a spus că limbajul linear A al cretanilor şi simbolurile din Phaistos sunt cele mai apropiate dovezi de care dispunem despre limba comună indo-europeană. Insula Creta ar putea să fie considerată cea mai mare păstrătoare a culturii indo-europene.

Între timp, Sea Venture ajunsese de-a lungul cheiului din Trabzon. Mai mulţi membri ai echipajului săriseră peste distanţa mică ce separa nava de chei şi se agitau acum ca să asigure parâmele în jurul pilonilor de pe mal. Pe doc se adunase un mic grup de persoane, constituit din oficialităţi turce şi personal de la depozitul de aprovizionare UMI, dorind cu toţii să afle ultimele noutăţi. Printre ei se distingea chipul arătos al lui Mustafa Alkozen, un fost ofiţer turc de marină care acum ajunsese reprezentantul UMI în Turcia. Jack şi Costas îi făcură cu mâna vechiului lor prieten, fericiţi să reînnoiască un parteneriat care începuse în vremea când amândoi lucrau la baza din Izmir, iar Mustafa se alăturase la excavarea galerelor din Războiul Troian.

Costas se întoarse şi se uită la Macleod.

— Am o ultimă întrebare.

— Dă-i drumul.

— Data.

Macleod zâmbi cu toată gura şi bătu cu palma o porthartă pe care o ţinea în mână.

— Mă gândeam când o să întrebaţi asta.

Scoase trei fotografii mari şi le dădu din mână în mână. Erau instantanee luate de camera de luat vederi a vehiculului ROV şi aveau adâncimea şi coordonatele imprimate în colţul din dreapta jos. Pozele arătau o structură lemnoasă mare, traversată de bârne.

— Pare a fi un şantier de construcţii, zise Costas.

— Am dat peste el ieri, era lângă casa cu altarul. La momentul abandonării satului i se adăugau camere noi.

Macleod arătă spre o stivă de lemne de pe fundul mării. Am folosit jetul de apă de pe ROV ca să curăţăm mâlul depus. Sunt trunchiuri tăiate, la care scoarţa este încă la locul ei, iar pe suprafaţă se mai văd urmele de sevă. Macleod îşi deschise portharta şi scoase un tub de plastic lung de circa o jumătate de metru. Tubul conţinea o mostră subţire lemnoasă. Vehiculul ROV dispune de un burghiu tubular care poate extrage mostre de până la doi metri lungime din lemn şi alte materiale compacte.

Mostra de culoarea mierii era remarcabil de bine conservată, ca şi cum ar fi fost de curând scoasă dintr-un copac viu. Macleod trecu mostra lui Costas, care îşi dădu seama imediat despre ce era vorba.

— Dendrocronologie.

— Te-ai prins. Pentru Asia Minor există o secvenţă continuă de inele de copac din jurul anului 8500 înainte de Hristos şi până astăzi. Am forat în inima buşteanului şi am descoperit cincizeci şi patru de inele, suficiente pentru datare.

— Şi?

— În laboratorul de pe Sea Venture avem un scanner care potriveşte secvenţele de bază în câteva secunde.

Jack se uită mirat la Macleod, care se bucura de prelungirea suspansului pentru creşterea efectului.

— Tu eşti arheologul, zise Macleod. Tu ce estimezi?

Jack îi făcu jocul.

— La scurt timp după sfârşitul Erei Glaciare, dar suficient de departe în timp ca Mediterana să fi ajuns la nivelul Bosforului. Aş spune mileniul al VIII-lea, poate al VII-lea înainte de Hristos.

Macleod se sprijini de balustradă şi se uită fix la Jack. Ceilalţi aşteptară ţinându-şi respiraţia.

— Aproape, dar nu destul. Copacul ăla a fost tăiat în 5545 înainte de Hristos, plus sau minus un an.

Costas părea neîncrezător.

— Imposibil! Este mult prea târziu!

— Se coroborează cu toate celelalte datări prin inele de copac de la faţa locului. Se pare că am subestimat cu un mileniu timpul cât i-a luat Mediteranei ca să ajungă la actualul ei nivel.

— Cei mai mulţi lingvişti îi plasează în timp pe indo-europeni între 6000 şi 5000 înainte de Hristos! exclamă Katia. Totul se potriveşte de minune.

Jack şi Costas se apucară de balustradă când nava fu definitiv amarată la cheiul de sub ei. După atâtea aventuri împreună, împărtăşeau aceleaşi presimţiri şi îşi puteau ghici reciproc gândurile. Cu toate astea, nici unuia nu-i venea să creadă încotro se îndreptau acum. Era o posibilitate atât de extraordinară, încât minţile lor aproape că nu o putură accepta până în momentul în care îşi dădură seama că, de fapt, totul avea logică.

— Data aceea, zise Costas încetişor. Am mai văzut-o şi înainte.

În vocea lui Jack, care se aplecă spre Macleod, se putea distinge convingerea:

— Îţi spun eu ceva despre aceşti indo-europeni. Aveau o citadelă măreaţă la malul mării, un depozit de cunoştinţe în care se intra prin nişte porţi mari de aur.

— Ce tot spui acolo?

Jack se opri, apoi rosti aproape cu sfială:

— Atlantida.

— Jack, prietene! Mă bucur să te văd.

Vocea profundă veni dinspre o siluetă de pe mal, a cărei piele negricioasă era acoperită de nişte pantaloni de în şi de o cămaşă albă cu logoul UMI înscris pe ea.

Jack se aplecă şi strânse mâna lui Mustafa Alkozen. Uitându-se dincolo de oraşul modern, la ruinele cetăţii, le venea greu să creadă că aici fusese pe vremuri capitala regatului Trebizond, fortificaţie medievală a Bizanţului, renumită pentru splendoarea şi decadenţa ei. Din cele mai timpurii vremuri, oraşul înflorise ca un reper al comerţului între est şi vest, o tradiţie continuată acum de explozia

pieţei negre şi a contrabandiştilor care veniseră cu miile după căderea Uniunii Sovietice, transformând oraşul într-un cuib al traficanţilor şi al agenţilor crimei organizate din est.

Malcolm Macleod o luase înainte ca să trateze cu mulţimea de oficialităţi locale şi de jurnalişti care se strânsese la sosirea navei. Conveniseră ca anunţul legat de descoperirea satului din neolitic să fie intenţionat vag, până ce aveau să afle mai multe din excavaţii. Ştiau că ochi neobosiţi le supravegheau deja mişcările prin satelit şi nu aveau chef să dea în vileag mai mult decât minimul necesar pentru satisfacerea curiozităţii jurnaliştilor. Din fericire, situl se afla la unsprezece mile în largul mării, în interiorul apelor teritoriale turceşti. Vedeta rapidă aparţinând marinei turce, amarată de cealaltă parte a portului, primise deja misiunea de a ţine continuu sub observaţie locul până la terminarea investigaţiilor, iar sitului i se acordase statut de protecţie specială din partea guvernului turc.

— Mustafa, ţi-o prezint pe noua noastră colegă. Doctor Katia Svetlanova.

Katia îşi trăsese o rochie peste costumul de baie şi ducea cu ea un computer de mici dimensiuni şi o geantă cu documente. Strânse mâna întinsă şi îi zâmbi lui Mustafa.

— Doctor Svetlanova. Jack mi-a povestit prin radio despre erudiţia dumneavoastră extraordinară. Mă bucur să vă cunosc.

Jack şi Mustafa porniră în faţa celorlalţi către depozitul UMI de la capătul cheiului. Jack vorbea cu ardoare, dar încet, punându-l pe Mustafa la curent cu toate evenimentele petrecute de la descoperirea papirusului. Decisese să profite de oprirea lui Sea Venture pentru aprovizionare ca să-l pună pe turc la treabă, introducându-l în acelaşi timp în cercul restrâns al celor care aveau cunoştinţă de existenţa papirusului şi a discurilor.

Chiar înainte de a intra în clădirea joasă din beton, Jack îi dădu lui Mustafa un bilet pe care turcul îl pasă secretarei.

Biletul conţinea o listă de echipamente arheologice şi de scufundare din depozitul UMI de care Jack avea nevoie şi pe care o întocmise în ultimele minute înainte de a coborî de pe Sea Venture.

Fură ajunşi din urmă de Katia şi de Costas în faţa unei uşi mari de oţel. După ce Mustafa formă un cod de securitate, uşa se roti şi turcul îi conduse printr-o serie de laboratoare şi ateliere de reparaţii. În capăt intrară într-o încăpere plină cu dulapuri de lemn şi cu o masă la mijloc.

— Camera hărţilor, îi explică Mustafa Katiei. Mai are şi rolul de centru de comandă. Vă rog să luaţi loc.

Deschise un sertar şi scoase de acolo o hartă a Mării Egee şi a regiunii de sud-est a Mării Negre, cuprinzând coasta turcă tocmai până la graniţa cu Republica Georgia. Întinse harta şi o prinse de masă. Dintr-un alt sertar mic de dedesubt extrase un set de indicatori de navigaţie şi rigle cartografice, pe care le puse laolaltă, în vreme ce Katia îşi pornea computerul.

După câteva clipe, femeia îşi ridică privirea.

— Sunt gata.

Conveniseră ca ea să traducă papirusul în timp ce ei încercau să găsească o logică pe hartă.

Katia citi încet de pe ecran:

— Printre insule până ce marea se îngustează.”

— E clar că asta se referă la Arhipelagul Egeean văzut dinspre Egipt, zise Jack. Marea Egee cuprinde peste o mie cinci sute de insule într-un spaţiu limitat. Într-o zi senină, la nord de Creta, nu poţi naviga în nici o direcţie fără să zăreşti măcar o insulă.

— Aşadar, îngustimea trebuie să se refere la Dardanele, presupuse Costas.

— Cheia e dată de următorul pasaj. Cei trei bărbaţi se uitară aşteptând la Katia. „Dincolo de Cataracta lui Bos.”

Jack se însufleţi brusc.

— Ar fi trebuit să fie al naibii de evident. Bosforul, intrarea în Marea Neagră.

Costas se întoarse către Katia şi o întrebă pe un ton aproape neîncrezător:

— Să fie cuvântul Bosfor atât de vechi?

— E vechi de cel puţin două mii cinci sute de ani, din vremea primelor scrieri geografice greceşti. Dar probabil că e cu mii de ani mai vechi. Bos înseamnă „taur” în indo-europeană.

— Strâmtoarea Taurului, zise Costas. S-ar putea să mă hazardez acum, dar mă gândesc la simbolurile cu tauri din casa aceea din neolitic şi din Creta minoică. Sunt destul de abstracte, arătând coarnele taurului ca pe un soi de şa, ca un fel de pictogramă japoneză. Probabil că exact aşa părea Bosforul dinspre Marea Neagră înainte de inundaţie, ca o şa mare ascunsă pe o culme, la mare înălţime faţă de apă.

Jack se uită plin de admiraţie la prietenul lui.

— Nu încetezi niciodată să mă uimeşti. E cea mai bună idee pe care am auzit-o de mulţi ani.

Costas se înflăcără pe marginea temei:

— Pentru oamenii care se închinau în faţa taurului, priveliştea acelei ape năvălind printre coarne trebuie să fi fost oribilă, ca un semn de la zei.

Jack încuviinţă şi se întoarse către Katia.

— Aşadar, acum suntem în Marea Neagră. Ce mai urmează?

— Şi apoi cale de douăzeci de dromoi de-a lungul ţărmului sudic.”

Jack se aplecă înainte.

— S-ar putea să avem o problemă aici. Există înregistrări ale unor călătorii pe Marea Neagră din perioada romană. Unul dintre ele începe aici, în locul pe care romanii îl denumeau Lacul Maeotic. Arătă înspre Marea Azov, laguna de lângă peninsula Crimeii. De acolo a fost nevoie de unsprezece zile ca să ajungă în Rhodos. Doar patru zile au fost petrecute pe Marea Neagră.

Mustafa se uită gânditor la hartă.

— Aşadar, o călătorie de douăzeci de zile dinspre Bosfor, douăzeci de dromoi sau parcursuri, ne-ar duce dincolo de litoralul estic al Mării Negre.

Costas părea descurajat.

— Poate că bărcile din acele vremuri erau mai lente.

— Dimpotrivă, ripostă Jack. Bărcile cu vâsle erau mai rapide decât cele cu pânze, deoarece erau mai puţin supuse capriciilor vântului.

— Iar curentul produs de inundaţie ar fi fost destul de puternic spre est, rosti Mustafa, cu o expresie severă. Suficient cât să împingă o barcă spre mal în doar câteva zile. Mă tem că Atlantida este dincolo de graniţele acestei hărţi din mai multe puncte de vedere.

În cameră se lăsă o atmosferă de dezamăgire apăsătoare. Brusc Atlantida părea la fel de îndepărtată ca întotdeauna, doar o poveste consemnată în analele mitului şi ale fabulaţiei.

— Există o soluţie, zise Jack încet. Relatarea egipteană nu se bazează pe experienţe proprii. Dacă ar fi fost astfel, n-ar fi descris niciodată Bosforul ca pe o cascadă, de vreme ce Mediterana şi Marea Neagră se egalizaseră cu mult timp înainte ca egiptenii să înceapă să exploreze atât de departe spre nord. Sursa lor a fost o relatare provenită de la migratorii dinspre Marea Neagră, care îşi povesteau călătoria dinspre Atlantida. Egiptenii pur şi simplu au inversat-o.

— Bineînţeles! Mustafa era iarăşi emoţionat. Dinspre Atlantida înseamnă împotriva curentului. Descriind ruta către Atlantida, egiptenii au folosit aceleaşi măsuri ale călătoriei precum li se spusese. Nu ar fi bănuit niciodată că există o diferenţă semnificativă între cele două.

Jack se uită la Mustafa.

— Avem nevoie de o modalitate de a estima viteza curentului, de a calcula parcursul pe care o barcă din neolitic l-ar fi făcut împotriva fluxului. Asta ar trebui să ne ofere distanţa pentru cursa fiecărei zile şi măsura dinspre

Bosfor către punctul de îmbarcare aflat la douăzeci de zile depărtare.

Mustafa se îndreptă şi replică încrezător:

— Aţi venit unde trebuia.

CAPITOLUL 10

Soarele apunea când grupul se adună iarăşi în camera hărţilor. Timp de trei ore, Mustafa stătuse aplecat deasupra câtorva ecrane de computer într-o încăpere anexă şi, cu doar zece minute înainte, îi chemase pe toţi ca să-i anunţe că era gata. Alături de ei apăru şi Malcolm Macleod, care programase o conferinţă de presă pentru a anunţa descoperirea satului din neolitic, în momentul la care nava de luptă a marinei turce avea să se afle pe poziţie deasupra sitului, a doua zi de dimineaţă.

Costas îşi trase primul un scaun. Ceilalţi se adunară în jurul lui, în vreme ce Costas inspectă cu nerăbdare consola.

— Ce ai obţinut?

Fără să-şi ia privirea de la ecranul central, Mustafa răspunse:

— Au fost câteva chestii în programul de navigaţie pe care a trebuit să le reglez, dar întreaga poveste se leagă foarte frumos.

Colaboraseră pentru prima dată cu Mustafa când acesta era locotenent-comandor la Unitatea de Cercetare-Dezvoltare a Navigaţiei cu ajutorul Computerului (CAN) din baza NATO de la Izmir. După plecarea din marina turcă şi obţinerea unui doctorat în arheologie, Mustafa se specializase în aplicarea tehnologiei CAN în scopuri ştiinţifice. În ultimul an lucrase cu Costas la un pachet inovator de aplicaţii software pentru calcularea efectului vântului şi a curenţilor asupra navigaţiei în Antichitate. Privit drept una dintre cele mai strălucite minţi din domeniu, Mustafa era şi un redutabil conducător de unitate, care îşi dovedise valoarea de mai multe ori când UMI avusese ocazia să opereze în apele teritoriale turceşti.

Apăsă câteva taste şi pe ecranul central apăru imaginea unei bărci.

— Peste asta am dat eu şi Jack.

— Este construită din cheresteaua din neolitic descoperită anul trecut la gurile Dunării, explică Jack. Este o barcă deschisă, lungă de circa douăzeci şi cinci de metri şi lată de circa trei în zona de deschidere maximă. Folosirea vâslelor a devenit larg răspândită abia la sfârşitul Epocii Bronzului, aşa că barca are cincisprezece vâslaşi cu padele pe fiecare parte. Putea căra o pereche de boi, aşa cum am ilustrat aici, câteva perechi de animale mai mici, cum ar fi porci şi capre, circa două duzini de femei şi copii şi un echipaj de rezervă de vâslaşi.

— Eşti convins că n-aveau pânze? întrebă Macleod.

Jack dădu din cap.

— Navigarea cu pânze a fost o invenţie a Epocii Bronzului de pe Nil, unde bărcile puteau pluti spre deltă şi apoi naviga înapoi în susul fluviului datorită vântului predominant dinspre nord. Este foarte posibil ca egiptenii să fi introdus navigaţia cu pânze în Marea Egee, unde vâslitul reprezenta de fapt o modalitate mai bună de a ocoli insulele.

— Programul arată că barca ar face şase noduri pe o mare de un calm total, zise Mustafa. Asta înseamnă şase mile marine pe oră, adică aproximativ şapte mile terestre.

— Ar fi avut nevoie de lumina zilei ca să îşi ancoreze barca la ţărm, să aibă grijă de animale şi să facă tabăra de noapte, zise Jack. Şi să facă aceste operaţiuni în ordine inversă dimineaţa.

— Acum ştim că exodul s-a petrecut la sfârşitul primăverii sau la începutul verii, dezvălui Macleod. Am cercetat cu dispozitivul de studiere a fundului mării de înaltă rezoluţie o zonă de un kilometru pătrat în jurul satului din neolitic. Mâlul ascundea un sistem de câmpuri cultivate perfect conservate, la care se adaugă brazde de plug şi şanţuri de irigaţii. Laboratorul de paleomediu tocmai a terminat

analiza mostrelor luate de către ROV. Rezultatele spun că recolta în speţă era de cereale – o singură specie de grâu, mai exact Triticum monococcum, semănată cam cu două luni înainte de inundaţie.

— De obicei grâul se cultivă la astfel de latitudini prin aprilie sau mai, remarcă Jack.

— Corect. Aşadar, vorbim de iunie sau de iulie, cam la două luni după umplerea Bosforului.

— Şase noduri înseamnă patruzeci şi opt de mile marine la o cursă de opt ore, continuă Mustafa. Asta presupune un echipaj odihnit, apă şi provizii, şi o zi de lucru de opt ore. În ape calme, barca noastră ar fi ajuns la destinaţie de-a lungul ţărmului sudic în ceva mai mult de unsprezece zile. Apăsă o tastă de unsprezece ori, făcând să înainteze reprezentarea miniaturală a bărcii de-a lungul unei hărţi izometrice a Mării Negre. De-abia aici intră cu adevărat în joc programul CAN.

Apăsă din nou şi simularea se modifică uşor. Marea deveni agitată, iar nivelul coborî ca să prezinte Bosforul ca o imensă cascadă.

— Suntem în vara lui 5545 înainte de Hristos, cam la două luni după începerea inundaţiilor. Repoziţionă barca în apropiere de Bosfor. Prima variabilă este vântul. Vara, vânturile dominante sunt dinspre nord. Bărcile care navigau spre vest puteau înregistra avansuri serioase abia după ce ajungeau la Sinope, la jumătatea distanţei de-a lungul ţărmului sudic, acolo unde coasta se înclină pe direcţia vest-sud-vest. Înainte de asta, urcând de-a lungul coastei dinspre vest-nord-vest ar fi avut nevoie de vâsle.

— Cât de diferită era clima? întrebă Katia.

— Principalele fluctuaţii de astăzi sunt cauzate de oscilaţiile Atlanticului de Nord, răspunse Mustafa. În faza caldă, presiunea atmosferică scăzută de deasupra Polului Nord generează vânturi puternice dinspre vest, care menţin aerul arctic în nord, ceea ce înseamnă că Mediterana şi Marea Neagră sunt fierbinţi şi uscate. În faza

rece, aerul arctic coboară spre sud şi direcţia vântului în Marea Neagră este dinspre nord. În esenţă, este mai vântoasă şi mai umedă.

— Iar în Antichitate?

— Credem că Holocenul timpuriu, adică primele câteva mii de ani după marea topire, a corespuns mai degrabă unei faze reci. Vremea era mai puţin aridă ca astăzi şi mai bogată în precipitaţii. Sudul Mării Negre ar fi fost un loc optim pentru dezvoltarea agriculturii.

— Şi efectul asupra navigaţiei? întrebă Jack.

— Vânturi nordice şi vestice mai puternice cu douăzeci până la treizeci la sută. Am introdus aceste date şi a rezultat o predicţie adecvată pentru fiecare sector de coastă de cincizeci de mile marine la două luni de la inundaţie, incluzând efectul vântului asupra deplasării apei.

— Cea de-a doua variabilă trebuie să fie inundaţia în sine.

— Este vorba de zece mile cubice de apă de mare care curg zilnic timp de optsprezece luni, apoi o încetinire în următoarele şase luni până la atingerea echilibrului. Exodul a avut loc în perioada de curgere maximă. Apăsă o tastă şi pe ecranul din dreapta apăru o secvenţă de cifre. Asta arată viteza curentului la est de Bosfor. Se diminuează de la douăsprezece noduri în dreptul cascadei până la aproape două noduri în sectorul cel mai estic, aflat la mai bine de cinci sute de mile depărtare.

Costas interveni:

— Dacă fermierii noştri din neolitic făceau doar şase noduri, n-ar fi putut niciodată să ajungă la Bosfor.

Mustafa aprobă.

— Pot prezice chiar unde au efectuat ultima oprire, la treizeci de mile est de locul în care curentul a devenit prea puternic. De acolo au traversat pe jos malul asiatic al Bosforului către Dardanele. Probabil că şi curentul din acea strâmtoare era foarte puternic, aşa că mă îndoiesc că s-au urcat din nou în bărci înainte de a ajunge la Marea Egee.

— Asta a însemnat un drum al naibii de lung, rosti Macleod. Aproape două sute de mile marine.

— Probabil că au dezmembrat chilele şi au folosit boii din bărci ca să tragă buştenii pe sănii, replică Jack. Bărcile vechi erau confecţionate prin prinderea buştenilor laolaltă cu ajutorul lianelor, ceea ce permitea dezmembrarea uşoară a carenelor.

— Poate că grupul care s-a îndreptat spre est chiar şi-a lăsat bărcile la poalele Muntelui Ararat, rosti Katia. Poate că au dezmembrat carenele şi le-au cărat până în punctul unde a devenit limpede că nu aveau să mai aibă nevoie de buşteni, spre deosebire de grupul vestic, care vedea probabil în permanenţă marea în cursul călătoriei.

Costas se uită concentrat la Dardanele.

— Poate chiar au plecat mai departe de pe dealul Hissarlik. E posibil ca unii dintre fermierii noştri să fi rămas pe loc ca să devină fondatorii cetăţii Troia.

Cuvintele lui Costas readuseră în minţile tuturor importanţa descoperirii făcute. Pentru câteva clipe se lăsară cu toţii copleşiţi de un sentiment de emoţie profundă. Cu atenţie şi metodă, puseseră laolaltă piesele unui puzzle cu care cărturarii se confruntau de generaţii întregi, descoperind un model care nu mai cădea în păcatul speculaţiei. Nu mai luau acum vălul de pe un colţ al istoriei, ci începeau să rescrie istoria la scară largă. Cu toate astea, sursele acestei activităţi erau atât de învăluite în fantezie, că totul părea încă o plăsmuire, o revelaţie al cărei adevăr nici nu îndrăzneau încă să-l conştientizeze.

Jack se întoarse către Mustafa.

— Cât de mult înseamnă douăzeci de dromoi în asemenea circumstanţe?

Mustafa arătă spre ecranul din dreapta.

— Mergem înapoi din punctul de debarcare din apropiere de Bosfor. În ultima zi au mers doar cu o jumătate de nod împotriva curentului şi a vântului, ceea ce a însemnat o distanţă nu mai mare de patru mile. Apăsă o tastă şi barca

se deplasă uşor spre est. Apoi distanţele cresc progresiv, până ce ajungem la trecerea peste Sinope, unde au străbătut treizeci de mile pe zi. Apăsă o tastă de douăsprezece ori şi barca sări o jumătate de drum înapoi de-a lungul coastei Mării Negre. Apoi lucrurile devin mai grele pentru câteva zile, datorită luptei cu vântul în vreme ce se deplasează spre nord-vest.

— Asta înseamnă cincisprezece zile, zise Jack. Unde ajungem în final?

Mustafa apăsă tasta de alte cinci ori şi barca sfârşi undeva în colţul de sud-est al Mării Negre, exact pe conturul prezis al coastei de dinainte de inundaţie.

— Bingo, rosti Jack.

După ce tipări datele CAN, Mustafa îi conduse pe ceilalţi într-o zonă adiacentă camerei hărţilor. Diminuă intensitatea luminii şi aranjă câteva scaune în jurul unei console centrale de mărimea unei mese de bucătărie. Apăsă un comutator şi suprafaţa mesei se lumină.

— O masă holografică luminoasă, explică Mustafa. Este ultima modă în reprezentarea holografică. Poate modela o imagine tridimensională a oricărei zone de pe fundul mării pentru care avem date din cercetări, de la întregi funduri oceanice la sectoare late de doar câţiva metri. Cum ar fi siturile arheologice.

Dădu o comandă şi masa se umplu de culori. Era o excavaţie subacvatică, strălucitor de clară, cu fiecare detaliu subliniat. O mare parte din sedimente fuseseră îndepărtate dezvăluind rânduri de obiecte din ceramică şi lingouri de metal zăcând peste o chilă, cu buşteni ieşind în afară de fiecare parte. Carena era cuibărită într-o scobitură deasupra unei pante abrupte, de fiecare parte a scobiturii văzându-se, acolo unde odinioară cursese lavă, nişte limbi mari de rocă ce dispăreau în adâncuri.

— Aşa arăta epava cretană acum zece minute. Jack mi-a cerut să cer transmiterea datelor aici ca să poată monitoriza progresul. Odată ce acest echipament va putea

fi folosit online, vom intra cu adevărat în era lucrului de la distanţă şi vom fi în stare să realizăm excavaţii fără ca măcar să ne udăm.

Înainte era nevoie de mari eforturi de planificare a siturilor subacvatice, măsurătorile fiind efectuate manual. Acum toate acestea fuseseră eliminate prin folosirea fotogrametriei digitale, o metodă sofisticată de cartografiere care folosea un vehicul dirijat de la distanţă pentru a lua imagini care erau transmise direct spre Seaquest. Într-o trecere de zece minute deasupra epavei în acea dimineaţă, vehiculul ROV colectase mai multe informaţii decât în cursul unei întregi excavaţii în trecut. La fel ca în cazul hologramelor, datele alimentau un proiector laser care construia un model din latex al sitului în sala de conferinţe de pe Seaquest. Modificările se făceau permanent, pe măsură ce scafandrii îndepărtau artefactele şi sedimentele. Sistemul inovator constituia un alt motiv de a-i mulţumi lui Efram Iacobovici, binefăcătorul fondator al UMI, care pusese la dispoziţia lor întreaga expertiză a companiei lui gigant de software.

În acea după-amiază Jack îşi petrecuse câteva ore cercetând hologramа în cursul unei teleconferinţe cu echipa de excavare. Pentru ceilalţi însă priveliştea avea darul de a le tăia respiraţia, ca şi cum s-ar fi trezit brusc transportaţi pe fundul Mării Egee, la opt sute de mile marine depărtare. Imaginea arăta progresul remarcabil realizat în cele douăzeci şi patru de ore trecute de la plecarea lor cu elicopterul. Echipa scosese cea mai mare parte a încărcăturii şi trimisese un nou transport de artefacte la adăpostul sigur din muzeul din Cartagina. Sub un strat de amfore din ceramică pline cu tămâie rituală se găsea o carenă mult mai bine conservată decât ar fi îndrăznit Jack să-şi imagineze, cu îmbinările atât de vizibile de parcă ar fi fost şlefuite abia cu o zi înainte.

Mustafa apăsă din nou o tastă.

— Şi acum la Marea Neagră.

Pe ecran, epava se dezintegră într-un caleidoscop de culori din care se ivi harta Mării Negre. În centru se vedea câmpia abisală, lumea subacvatică toxică de la o adâncime de aproape 2200 de metri. În jurul marginii ei se găseau apele de coastă, mai puţin adânci, care aveau pante mai blânde decât în cele mai multe zone ale Mediteranei.

Mustafa apăsă o altă tastă pentru a ilumina linia coastei de dinainte de inundaţie.

— Zona noastră ţintă. În colţul îndepărtat de sud-est apăru o lumină pâlpâitoare. Patruzeci şi două de grade latitudine nordică, patruzeci şi două de grade longitudine estică. Nu putem fi mai exacţi de atât cu calculele noastre privind distanţa de la Bosfor.

— E o zonă destul de mare, avertiză Costas. O milă marină înseamnă un minut de latitudine, iar un grad are şaizeci de minute. Asta înseamnă trei sute şaizeci de mile pătrate.

— Amintiţi-vă că ne interesează un loc de coastă, rosti Jack. Dacă urmărim linia veche a ţărmului dinspre pământ ar trebui în cele din urmă să ne atingem ţinta.

— Cu cât o putem localiza mai exact acum, cu atât mai bine, interveni Mustafa. Conform măsurătorilor, vechea linie de coastă din acest sector este la cel puţin treizeci de mile în larg, cu mult dincolo de apele teritoriale. Va fi clar pentru oricine că noi căutăm ceva de-a lungul unui contur precis. Vom trezi suspiciuni.

Dinspre ceilalţi se auzi un murmur când conştientizară cu toţii implicaţiile acţiunii lor. Harta le arăta cât de periculos de aproape aveau să se afle de ţărmul cel mai îndepărtat al Mării Negre, o Coastă Barbară a epocii moderne, unde estul se întâlnea cu vestul într-o manieră nouă şi ameninţătoare.

— Mă intrigă această caracteristică. Macleod arătă înspre o neregularitate a fundului mării, o creastă lungă de circa cinci kilometri, paralelă cu vechea linie a ţărmului. Pe partea dinspre mare se vedea un soi de hău care cobora sub cinci sute de metri adâncime, o anomalie pentru o

pantă care nu cobora la un asemenea nivel decât la peste treizeci de mile mai în larg. Este singura ridicătură pe o zonă de mile în jur. Dacă eu aş fi vrut să construiesc o cetate, mi-aş fi dorit o poziţie dominantă. Asta este un loc evident.

— Dar pasajul final din papirus vorbeşte de lacuri sărate, zise Costas.

Katia prinse sugestia din zbor şi citi imediat din computerul ei:

— Apoi ajungi la citadelă. Iar acolo, dedesubt, se întinde o vastă câmpie aurie, bazinele adânci, lacurile sărate, oriunde vezi cu ochii."

— Este imaginea mea despre Mediterana în cursul crizei de salinitate din Messina, comentă Costas. Lacuri sărate nemişcate, precum sudul Mării Moarte astăzi.

— Cred că am o explicaţie. Mustafa apăsă o tastă şi holograma se transformă într-o imagine de aproape a sectorului sud-estic. Odată ce nivelul apei a coborât cu o sută şi cincizeci de metri, o mare parte din zona dinspre uscat a acelei creste abia se uscase, fiind doar cu un metru sau doi deasupra vechii linii a ţărmului. Zone întinse se găseau, de fapt, la câţiva metri sub nivelul mării. În vreme ce acest nivel a atins punctul de minim, către sfârşitul Pleistocenului, în acele depresiuni au rămas lacuri sărate. Erau puţin adânci şi se evaporau repede, lăsând în urmă imense depozite de sare. Ar fi fost vizibile de pe un loc mai înalt, de undeva de la distanţă, căci acolo n-ar fi crescut nici un fel de vegetaţie.

— Şi să ne amintim ce importantă era sarea, zise Jack. Era un conservant vital, o marfă importantă de negoţ. Primii romani au prosperat datorită faptului că ţineau sub control masivele de sare de la gurile Tibrului, iar aici s-ar putea să avem o poveste similară, petrecută cu câteva mii de ani înainte.

Costas interveni gânditor:

— Câmpie aurie” poate însemna câmpuri de grâu şi de orz, o întindere bogată de cereale cultivate, având munţii Anatoliei în fundal. Era „câmpia de sub munte” din relatarea lui Plato.

— Te-ai prins, zise Mustafa.

— Am dreptate să cred că o parte din acea creastă este deasupra nivelului apei astăzi?

Costas se uită la geomorfologia hologramei.

— Este vârful unui mic vulcan. Creasta face parte din zona de perturbaţie seismică de-a lungul plăcii asiatice, care se extinde spre vest la nord de falia anatoliană. Vulcanul nu este complet adormit, dar n-a erupt în decursul istoriei cunoscute. Căldarea are cam un kilometru în diametru şi se înalţă la trei sute de metri deasupra nivelului mării.

— Cum se numeşte?

— Nu are un nume, răspunse Macleod. Este un teritoriu disputat încă din timpul Războiului Crimeii, care a avut loc între 1853 şi 1856, între Turcia otomană şi Rusia ţaristă. Se găseşte în ape internaţionale, dar se află aproape chiar în dreptul graniţei dintre Turcia şi Georgia.

— Zona este interzisă de multă vreme, continuă Mustafa. Cu câteva luni înainte de prăbuşirea Uniunii Sovietice din 1991, un submarin nuclear s-a scufundat în condiţii misterioase undeva în preajma acestei zone. Ceilalţi păreau intrigaţi, aşa că Mustafa continuă cu prudenţă: Nu a fost găsit niciodată, dar operaţiunea de căutare a dus la schimburi de focuri între navele de război turceşti şi sovietice. Era un potenţial focar de război global, date fiind afiliaţiile Turciei la NATO. Ambele părţi au convenit să se retragă şi confruntarea a fost ascunsă opiniei publice, dar rezultatul este acela că în această zonă nu s-au făcut nici un fel de cercetări hidrografice.

— Se pare că suntem din nou pe cont propriu, rosti Costas cu o mină întunecată. Avem ţări prietene de fiecare parte, dar care nu pot interveni.

— Facem tot ce putem, zise Mustafa. Acordul de cooperare economică de la Marea Neagră, semnat în 1992, a dus la înfiinţarea Blackseafor, grupul de cooperare navală al Mării Negre. Este mai mult o formă fără fond, şi cea mai mare parte a interdicţiei maritime turceşti a continuat să fie unilaterală, dar cel puţin există baza legală pentru o intervenţie. În plus, există un licăr de speranţă din punct de vedere ştiinţific. Comisia Oceanografică Naţională Turcă evaluează acum o ofertă din partea Academiei de Ştiinţe a Georgiei pentru a colabora într-un studiu care ar include şi insula respectivă.

— Dar n-avem nici o speranţă să ne poată asigura cineva protecţia, zise Costas.

— Nimic stabilit dinainte. Situaţia este mult prea delicată. Mingea e în terenul nostru.

Soarele apusese şi pantele împădurite din spatele luminilor Trabzonului erau învăluite în întuneric. Jack şi Katia se plimbau agale de-a lungul plajei de pietriş. Scârţâitul paşilor lor se alătura sunetului valurilor care se spărgeau leneşe de ţărm.

Ceva mai devreme participaseră amândoi la o întrunire de la reşedinţa viceamiralului de la comanda Blackseafor, iar aroma acelor de brad care îi învăluise în cursul recepţiei în aer liber îi urmărea în noapte. Lăsaseră debarcaderul estic mult în spate. Jack era îmbrăcat în smoching, dar îşi slăbise gulerul cămăşii şi îşi scosese cravata, băgând-o în buzunar alături de Crucea pentru Servicii Deosebite pe care o purtase, după multe ezitări, cu această ocazie.

Katia era îmbrăcată cu o rochie de seară neagră şi lucioasă. Îşi despletise părul şi îşi scosese pantofii ca să se plimbe pe plajă cu picioarele goale.

— Arăţi fantastic.

— Nici tu nu arăţi prea rău. Katia se uită la Jack şi îi zâmbi, atingându-i braţul uşor. Cred că am mers suficient de departe.

Urcară puţin şi se aşezară unul lângă altul pe o lespede înaltă de piatră. Luna care răsărea arunca scânteieri luminoase pe apă. În faţa lor, valurile dansau şi sclipeau. Deasupra orizontului nordic se vedea o fâşie întunecată, ca un val de furtună năpustindu-se dinspre stepele ruseşti. Briza răcoroasă prevestea o schimbare deloc dorită a vremii, care avea să agite marea în următoarele zile.

Jack îşi trase picioarele sus şi îşi cuprinse genunchii cu braţele, cu privirea fixată asupra orizontului.

— Asta este întotdeauna cel mai tensionat moment, atunci când eşti pe cale să faci o descoperire măreaţă. Iar orice întârziere este extrem de frustrantă.

Katia îi zâmbi din nou.

— Ai făcut tot ce ai putut.

Discutaseră modul de a ajunge pe Seaquest a doua zi. Înainte de recepţie, Jack vorbise cu Tom York pe o linie sigură a UMI. La acea oră Seaquest îşi croia drum cu maximă viteză către Bosfor, după ce lăsase explorarea epavei în seama echipajului navei de rezervă. La momentul întâlnirii programate pentru a doua zi de dimineaţă, Seaquest trebuia să se afle deja în apele Mării Negre. Erau cu toţii nerăbdători să ajungă cât mai repede pe vas şi să se asigure că echipamentul era bine pregătit.

Katia privea în gol, părând preocupată de ceva.

— Nu împărtăşeşti entuziasmul meu.

Când Katia răspunse, cuvintele ei confirmară sentimentul lui Jack că nu era în apele ei.

— Pentru voi, occidentalii, oamenii precum Aslan sunt nume fără chip, la fel ca inamicii din timpul Războiului Rece, zise ea. Dar pentru mine ei sunt oameni în carne şi oase. Monştri care au transformat ţara mea într-un ţinut dezolant al violenţei şi lăcomiei. Ca să-ţi dai seama de asta trebuie să fi trăit acolo, într-o lume a terorii şi a anarhiei cum Occidentul nu a mai văzut din Evul Mediu. Anii de represiune au alimentat o frenezie a îmbogăţirii prin orice mijloace, în cadrul căreia singura pretenţie asupra

controlului o au gangsterii şi lorzii crimei. Vocea Katiei era încărcată de emoţie. Iar ăştia sunt semenii mei. Eu fac parte dintre ei.

— Dar ai voinţa şi forţa să lupţi împotriva acestei situaţii.

Jack era irezistibil atras de ea.

— Vom intra în lumea mea şi nu ştiu dacă te pot proteja acolo. Katia se întoarse spre el şi se uită lung în ochii lui. Dar bineînţeles că împărtăşesc entuziasmul tău incredibil.

Se apropiară unul de celălalt şi se sărutară, la început cu blândeţe, apoi cu pasiune. Jack se simţi brusc copleşit de dorinţă simţindu-i trupul lipit de al său. Îi dădu jos bretelele rochiei şi o trase mai aproape.

CAPITOLUL 11

— Menţinem cursul la trei-unu-cinci grade. Adâncime şaizeci şi cinci de metri, rată de urcare de un metru pe secundă. Ar trebui să ajungem curând la suprafaţă.

Jack se uită în stânga prin geamul de plexiglas al cupolei. În ciuda întunericului, îl putea desluşi pe Costas sub o cupolă identică la circa cincisprezece metri depărtare. Capul lui părea separat de trup în lumina bizară împrăştiată de panourile cu instrumente. Pe măsură ce se înălţară mai mult, submersibilul se vedea tot mai clar. În vehicul era loc pentru un singur om. Carcasa era înclinată în faţă, astfel ca pilotul să poată sta confortabil înăuntru. Dedesubt se găseau tancurile de balast asemănătoare unor pontoane, iar în spate se găsea compartimentul acumulatorilor care alimentau cu energie o duzină de jeturi cu apă orientabile, poziţionate în jurul structurii externe. Două braţe articulate echipate cu cleşti dădeau submersibilului aparenţa unui imens scarabeu.

— Gata, am ajuns.

Jack ridică privirea şi văzu silueta lui Seaquest la douăzeci de metri deasupra lui. Reglă evacuarea balastului ca să încetinească urcuşul şi se uită din nou la Costas, care manevra la rândul lui vehiculul pregătindu-l pentru ieşirea la suprafaţă.

Costas îi zâmbea prietenului său.

— Misiune îndeplinită.

Costas avea toate motivele să fie mulţumit de sine. Tocmai încheiaseră testele marine pentru Aquapod IV, cel mai nou submersibil pentru o singură persoană pe care echipa lui îl proiectase pentru UMI.

Putea atinge o adâncime maximă de o mie cinci sute de metri, aproape dublu faţă de modelul precedent. Bateria cu litiu-anod asigura o durată de funcţionare de cincizeci de ore la o viteză de croazieră de trei noduri. Scufundarea lor de o oră din acea dimineaţă către fundul Mării Negre demonstrase că echipamentul era bine pregătit pentru sarcina care îi stătea în faţă – o explorare de-a lungul fostei linii a ţărmului mai către est decât merseseră până atunci.

— Seaquest, aici Aquapod Alpha. Venim sus fără probleme. Terminat.

Îi puteau zări deja pe cei patru scafandri aşteptându-i chiar sub suprafaţa apei ca să-i ghideze. La zece metri distanţă de destinaţie, se opriră ca să unească vehiculele, o procedură standard pentru a le împiedica să se ciocnească unul de altul în ape agitate. Jack rămase nemişcat, iar Costas manevră cu grijă până ce bolţurile de prindere se aliniară. La o apăsare de buton, cei patru cilindri metalici se fixară în urechile de prindere de pe cadrul exterior al celuilalt vehicul.

— Conectare asigurată. Trageţi-ne sus!

Scafandrii coborâră iute şi ataşară cablul de ridicare. Jack şi Costas comutară pe aşteptare şi decuplară sistemele care menţineau vehiculele la orizontală. În vreme ce scafandrii înotau înapoi spre poziţiile de siguranţă, operatorul de la macara ridică încet submersibilele în carena navei.

Ajunseră la suprafaţă în interiorul unei camere inundate de mărimea unui mic hangar de avioane. Seaquest era echipată cu un doc interior, o dotare utilă pentru situaţiile când vremea era prea rea ca să permită operaţiuni pe punte sau atunci când submersibilele trebuiau să rămână

ascunse de privirile indiscrete. Carena se deschisese precum trapa pentru bombe a unui avion uriaş. În vreme ce cele două secţiuni se închideau, Jack şi Costas desfăcură clemele de prindere a cupolei, care serveau în acelaşi timp şi ca loc de intrare în submersibile. Sub vehicule alunecă o platformă externă şi le înălţă precum un ascensor de pe un portavion, prinzându-le strâns când apa se scurse complet de pe corpul lor.

Tom York îi întâmpină pe cei doi la ieşirea din vehicule.

— Cred că a fost un test încununat de succes, nu?

Jack coborî primul pe punte. Vorbi repede, în timp ce se dezbrăca de costumul de scafandru:

— Nici o problemă de raportat. Vom folosi Aquapod-urile după-amiază pentru recunoaştere. Braţele robotice vor trebui înlocuite de camere video digitale şi lumini subacvatice.

— Se face imediat.

Jack privi în jur şi văzu echipa de la întreţinere lucrând deja la submersibile. Costas stătea aplecat peste dispozitivul de reîncărcare a acumulatorilor, cufundat într-o conversaţie cu un tehnician. Jack zâmbi în sinea lui văzând că prietenul său uitase să-şi scoată casca în entuziasmul de care se lăsase cuprins ca să discute despre performanţele submersibilului cu echipa sa de ingineri.

Jack continuă să vorbească cu York şi îşi înghesui costumul într-unul dintre vestiarele aliniate pe pereţii încăperii.

— Mai avem o oră până ce Seaquest ajunge pe poziţii. Avem ocazia să ne revizuim pentru ultima dată opţiunile. Aş vrea ca tot personalul să se adune în sala consolelor de pe punte la ora unsprezece.

Douăzeci de minute mai târziu stăteau în faţa unui semicerc format din bărbaţi şi femei în interiorul modulului de comandă de pe Seaquest. York pornise sistemul automat de navigaţie şi de supraveghere, activând legătura electronică, care permitea navei să fie comandată de la consola de lângă Jack. Ecranul semisferic de deasupra lor

afişa o vedere panoramică a mării, cu suprafaţa ei cenuşie anunţând venirea furtunii puternice care se pregătea de douăzeci şi patru de ore să se abată asupra lor dinspre nord.

Jack îşi puse braţele la piept şi se adresă grupului:

— Avem un echipaj redus şi de aceea misiunea noastră va fi şi mai provocatoare. Nu am de gând să vă mint. Ne confruntăm cu un risc real, probabil cel mai mare din câte ne-am confruntat până acum.

După ce ajunsese pe Seaquest cu elicopterul în ziua precedentă, Jack decisese să reducă numărul de oameni la minimum. Întregul echipaj se oferise voluntar, dar el refuzase să pună în pericol vieţile oamenilor de ştiinţă a căror treabă începea cu adevărat abia după ce ei descopereau ceva. În plus faţă de ofiţerii de punte şi de ingineri, îi selectase pe cei mai experimentaţi specialişti în tehnică militară, incluzând câţiva foşti membri ai Forţelor Speciale pe care Jack îi cunoştea de pe vremea când lucra în marină.

— La ce sprijin ne putem aştepta din afară?

Întrebarea fusese rostită de Katia, care stătea între ceilalţi membri ai echipajului, purtând un costum standard albastru de scafandru cu emblema UMI pe umăr. Jack încercase să o convingă să plece cu ceilalţi atunci când Sea Venture le ieşise în întâmpinare în dreptul Trabzonului, dar ea insistase că expertiza ei lingvistică avea să fie vitală pentru descifrarea oricăror inscripţii pe care aveau să le descopere. De fapt, Jack îşi dăduse seama din lungile ore petrecute împreună în noaptea precedentă că ea n-avea să-l părăsească acum când navigau spre o zonă periculoasă, mai ales că între ei se înfiripase o legătură puternică şi ea împărtăşea sentimentul lui de responsabilitate faţă de Seaquest şi faţă de echipaj.

— O să-l las pe şeful securităţii să răspundă la asta.

Peter Howe păşi în faţă şi îi luă locul lui Jack.

— Vestea proastă este că ne vom găsi în ape internaţionale, dincolo de limita de douăsprezece mile convenită în cadrul unui protocol din 1973 semnat între Uniunea Sovietică şi Turcia. Vestea bună este că Georgia şi Turcia au semnat un acord de securitate privind coasta maritimă în 1998 şi au fost de acord să ne sprijine în eventualitatea unei descoperiri majore. Documentul invocat ar fi memorandumul de înţelegere pe care părţile l-au semnat sub ratificare a ONU pentru a desfăşura cercetări geologice în cooperare asupra acelei insule vulcanice. Vor acţiona conform prevederilor legii internaţionale. Făcu un pas în spate şi se uită la harta estului Mării Negre, de deasupra consolei. Problema e că ne vor veni în ajutor doar dacă pot îndepărta suspiciunile ruşilor legate de submarinul ăla de care s-a auzit ultima dată în 1991, undeva în apropiere. Orice bănuială de implicare a altor naţiuni într-o căutare în zonă va face lucrurile s-o ia razna. Literalmente. Şi mai există şi alte motive de îngrijorare. De la începutul anilor nouăzeci, ruşii au participat activ în războiul civil din Abhazia, pretinzând că reprezintă o forţă stabilizatoare, dar în realitate cu scopul de a readuce zona sub influenţa Moscovei. Principalul lor interes este legat de petrol. În 1999, monopolul lor asupra Mării Caspice a fost ameninţat de prima conductă care evita teritoriul rus, din Baku în Azerbaidjan la Supsa pe coasta Georgiei, în apropiere de Abhazia. Ruşii ar face orice ca să preîntâmpine alte investiţii occidentale în zonă, chiar dacă asta înseamnă anarhie şi război civil. Howe se întoarse cu faţa către adunare. Am informat ambasada rusă că vom desfăşura un studiu hidrografic sub patronajul unui contract comun turco-georgian. Se pare că au înghiţit nada. Dar dacă zăresc cumva nave de luptă îndreptându-se către acea zonă, vor presupune că ne interesează submarinul. Poate că ursului rus i sau tocit ghearele, dar continuă să deţină cea mai mare flotă din regiune. Relaţiile dintre Ankara şi Moscova sunt deja la nivelul îngheţului din cauza

comerţului cu stupefiante. Din povestea asta s-ar putea naşte cel puţin un incident internaţional urât, foarte posibil un război, care ar putea escalada repede către un conflict care să cuprindă toată această parte din lume.

— O chestiune de interes minor, interveni Costas. Nu credeam că Georgia dispune de o flotă.

— Asta-i altă problemă, replică sumbru York. Georgienii nu au moştenit practic nimic din Flota Mării Negre a sovieticilor. Dispun de o vedetă rapidă Project 206MP construită de ucraineni şi un cuter al Pazei de Coastă americane retras din serviciul activ şi transferat conform Programului american de Articole Excedentare ale Apărării. Dar nu vă faceţi speranţe prea mari. Vedeta nu are rachete deoarece nu există facilităţi de depozitare şi testare. Iar cuterul dispune de o singură mitralieră de calibrul cincizeci.

— Asta nu e adevărata marină georgiană.

Se întoarseră cu toţii spre Katia.

— Adevărata flotă a lor este ascunsă de-a lungul coastei dinspre nord, zise ea. Este flota lorzilor crimei organizate, oameni din Asia Centrală care folosesc Abhazia ca să acceseze zonele bogate în prăzi din Marea Neagră şi Mediterana. De-astea trebuie să ne temem, prieteni, nu de ruşi. Vorbesc acum din proprie experienţă.

Echipajul o ascultă pe Katia cu profund respect. În ochii lor ea căpătase o statură impresionantă de vreme ce reuşise să detensioneze de una singură situaţia încordată din Marea Egee cu două zile înainte.

— Şi marina turcă?

Costas se uită plin de speranţă la Mustafa, care venise la bord de pe Sea Venture cu o zi înainte.

— Dispunem de o prezenţă solidă în Marea Neagră, replică turcul. Dar suntem extrem de solicitaţi în războiul împotriva contrabandei. Ca să sprijine Seaquest, marina turcă ar fi obligată să transfere unităţi din Marea Egee. Nu se pot face realocări în avans, deoarece orice schimbare din

cadrul flotei Mării Negre ar trezi imediat suspiciunile ruşilor. Guvernul meu îşi va asuma riscul doar dacă se face o descoperire majoră.

— Deci suntem pe cont propriu.

— Mă tem că da.

În scurta pauză care urmă, York detaşă doi membri ai echipajului sus, deoarece vântul care se înteţea ameninţa unele echipamente care trebuiau legate mai bine de punte. Jack interveni repede ca să concentreze discuţia asupra problemei imediate, iar tonul lui precipitat se datora timpului scurt pe care-l aveau la dispoziţie până ce nava ajungea la destinaţie.

— Trebuie să fim siguri că atingem punctul corect de prima dată. În mod cert suntem deja supravegheaţi prin satelit şi urmăriţi de oameni care nu vor înghiţi prea mult povestea cercetării hidrografice.

Unul dintre foştii infanterişti de marină ridică mâna.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar ce anume căutăm mai exact?

Jack se trase într-o parte ca echipajul să poată vedea ecranul de computer din faţa consolei.

— Mustafa, te las pe tine să explici de ce suntem aici.

Mustafa apelă la imaginea izometrică a Mării Negre şi parcurse iute interpretarea dată de ei textului din papirus, făcând barca să înainteze de-a lungul liniei ţărmului până ce aceasta ajunse în sectorul sud-estic. Acum că plecaseră din port, Jack decisese să acorde încredere deplină echipajului de pe Seaquest. Cei care nu aflaseră încă detaliile stăteau acum fascinaţi. Chiar şi veteranii erau încântaţi la gândul unei descoperiri care părea desprinsă din ceţurile legendei.

— Vom atinge punctul de destinaţie urmărind conturul aflat la o sută cincizeci de metri adâncime, linia ţărmului de dinainte de inundaţie. Pe măsură ce ne deplasăm către est dinspre Trabzon, acest contur înaintează în mare. Acum Seaquest este la doar douăsprezece mile marine în largul mării, dar treptat se va depărta de ţărm pe măsură ce

mergem spre est. Apăsă o tastă şi imaginea se transformă într-o vedere de aproape. Asta este scenariul care se potriveşte cel mai bine Atlantidei. Este o zonă a fundului mării lungă de douăzeci de mile marine şi lată de cinci. Conturul de o sută cincizeci de metri adâncime se desfăşoară pe partea nordică, deci aici ne uităm la ceea ce odinioară a fost uscat. Dacă micşorăm nivelul mării la nivelul acelui contur, atunci ne facem o idee de cum arăta totul înainte de inundaţie. Imaginea se transformă într-o câmpie uscată care ducea spre o creastă lungă de mai mulţi kilometri de-a lungul coastei. Dincolo de aceasta se vedea vulcanul. Nu există prea multe detalii, deoarece această zonă nu dispune de prea multe informaţii din măsurători. Dar noi suntem convinşi că locul trebuie să fie creasta sau vulcanul. Creasta se înalţă la o sută de metri peste vechea linie a ţărmului. Problema e că pe ea nu există nici un platou pentru o citadelă. Iar în lipsa acestui element papirusul este greu de înţeles.

— Vulcanul este punctul de relief dominant, observă Howe. Partea de nord-vest formează o serie de platforme terasate înainte de a ajunge la o creastă. O cetate construită aici ar fi avut o poziţie impresionantă, cu privelişti care se întindeau pe kilometri întregi de jur împrejur. Se poate imagina un oraş care s-ar fi întins de-a lungul pantelor mai domoale de lângă linia ţărmului.

— Apărarea a constituit probabil un factor, deşi nu unul major dacă în apropiere nu existau alte oraşe-state, presupuse Jack. Singura ameninţare putea proveni de la bandele de vânători nomazi, o ultimă rămăşiţă a Erei Glaciare, dar aceştia erau puţini la număr. Găsirea unui teren ridicat a avut mai degrabă de a face cu evitarea inundaţiilor şi a terenurilor mlăştinoase.

— Cum rămâne cu activitatea vulcanică? întrebă York.

— Nu a existat nici o erupţie semnificativă de peste un milion de ani, replică Mustafa. Ce se vede astăzi reprezintă activitate ocazională, mai degrabă gheizere de abur şi gaze

care se revarsă pe măsură ce presiunea din miez creşte periodic.

Se uitară la ecranul de realitate virtuală, unde puteau desluşi o insulă la orizont. Era vârful vulcanului, care rămăsese deasupra apei după inundaţie. Fuioarele de abur care se înălţau din pisc păreau să se alăture cerului cenuşiu care cobora tot mai mult, ca o avangardă a furtunii care se apropia dinspre nord cu o viteză alarmantă.

Jack vorbi din nou:

— În Antichitate, evenimentele seismice erau aproape invariabil privite ca semne de la zei. Un vulcan cu activitate slabă putea deveni un motiv de concentrare a observaţiei rituale, poate chiar unul dintre motivele iniţiale de stabilire în acest loc. Într-o astfel de regiune fertilă m-aş aştepta ca atât vulcanul, cât şi creasta să fi fost ocupate. Dar noi trebuie să alegem între cele două. S-ar putea să nu mai avem ocazia pentru o nouă încercare înainte de sosirea unor vizitatori nepoftiţi. Mai avem douăzeci de minute până ce Seaquest ajunge deasupra crestei. Accept orice sugestie.

Se lăsă o pauză scurtă, răstimp în care Jack vorbi în particular cu York. Efectuară mai multe ajustări la consola de navigaţie şi parcurseră imaginile de supraveghere prin radar. Până să se întoarcă din nou cei doi spre echipaj, Katia îşi scoase computerul şi tastă o serie de comenzi.

— Oricare dintre locuri s-ar potrivi textului, zise ea. Atât creasta, cât şi vulcanul dădeau spre o vale largă către sud, cu munţi îndepărtaţi în zare şi lacuri sărate acoperind distanţa.

— Papirusul mai spune ceva care poate fi de ajutor? întrebă un membru al echipajului.

— Nu prea. Katia se uită iarăşi la text şi clătină din cap. Fragmentele finale ale scrierii par să se refere la interiorul cetăţii.

— Mai este ceva.

Se uitară cu toţii la Costas, care privise neclintit imaginea insulei pe măsură ce aceasta devenea mai mare şi mai bine

definită. Costas îşi desprinse privirea de la ecran şi se întoarse spre Katia.

— Spune-ne prima frază după ce ajungem la Atlantida.

Katia tastă o comandă şi citi de pe ecran.

— Sub semnul taurului.”

Se uitară cu toţii nedumeriţi la Costas.

— Cunoaşteţi barul de pe terasa Muzeului Maritim din Cartagina. Se auzi un murmur general de aprobare. De acolo se vede Golful Tunis spre est, cu soarele în asfinţit împrăştiindu-şi lumina trandafirie peste apele mării şi cu vârfurile muntoase gemene de la Ba'al Qarnain înălţându-se către cer în fundal. Dădură cu toţii din cap. Ei bine, probabil că mai puţini dintre voi ştiu cum arată priveliştea dis-de-dimineaţă. Soarele răsare în miezul verii chiar peste şaua dintre vârfuri. Pentru fenicieni era un munte sfânt, dedicat zeului cerului. Ba'al Qarnain înseamnă Domnul-cu-Două-Coarne. Costas se întoarse către Jack. Cred că „semnul taurului” se referă la profilul acelei insule.

Îşi ridicară cu toţii privirea către masa de stânci de pe ecran.

— Sunt nedumerit, interveni Howe. De unde suntem noi, insula nu arată deloc aşa.

— Încearcă din altă direcţie, sugeră Costas. Noi privim dinspre sud-est. Ce ziceţi de priveliştea dinspre linia ţărmului, de dedesubtul vulcanului, acolo unde ar fi putut exista o aşezare?

Mustafa apăsă repede câteva taste ca să reorienteze priveliştea dinspre nord-est, crescând şi magnitudinea imaginii pentru a aduce nivelul privirii la nivelul vechii linii a ţărmului de sub vulcan.

Se auzi un murmur general de uluire când imaginea se stabiliză. Deasupra lor se înălţau două vârfuri separate de o şa adâncă.

Costas se uită triumfător la ecran.

— Acolo, doamnelor şi domnilor, sunt coarnele noastre de taur.

Jack îi zâmbi cu toată gura prietenului său.

— Ştiam eu că în cele din urmă vei face ceva util. Se întoarse către York. Cred că am primit răspunsul. Fixează un curs către insula aia, cu viteză maximă.

CAPITOLUL 12

Farurile gemene de pe fiecare parte a Aquapod-urilor aruncau o lumină strălucitoare asupra fundului mării. Fasciculele erau orientate spre interior, ca să conveargă la cinci metri mai jos. Lumina reflecta milioane de particule de mâl în suspensie ca şi cum vehiculele ar fi trecut prin nişte văluri nesfârşite de smog. Bucăţi mari şi disparate de stâncă apăreau şi dispăreau în urma lor, pe măsură ce treceau pe lângă ele cu viteză maximă. Spre stânga, fundul cobora abrupt într-un abis, iar cenuşiul dezolant al fundului mării se transforma într-un negru ameninţător, lipsit de orice formă de viaţă.

Difuzorul intercomului se trezi la viaţă.

— Jack, aici Seaquest. Mă auzi? Terminat.

— Te auzim clar şi tare.

— Sonda a prins ceva. Vocea lui York părea încărcată de emoţie. Ar trebui să ajungi pe poziţie peste circa cinci sute de metri menţinând traiectoria curentă. Trimit coordonatele spre tine ca să le poţi programa.

Mai devreme, în cursul aceleiaşi zile, insula se ivise la orizont ca o apariţie mitică. Chiar înaintea sosirii lui Seaquest, marea se liniştise complet, ca într-o pauză bizară în care păruse să-şi adune toate forţele pentru o lovitură năprasnică. Pe măsură ce vântul se înteţise din nou şi împinsese ceaţa către malul pustiu, se simţiseră cu toţii ca nişte exploratori care dăduseră peste o lume pierdută. Lipsită de vegetaţie şi cu stâncile golaşe, insula părea bătrână de când lumea, un pustiu redus de vreme şi de timp la pura sa esenţă. Cu toate astea, dacă instinctele lor funcţionaseră bine, tocmai aici prinseseră rădăcini pentru prima dată speranţele şi potenţialul omenirii.

Opriseră Seaquest la două mile marine vest de insulă. Pentru recunoaşterea pantelor scufundate ale insulei preferaseră să folosească o sondă sonar în locul unui vehicul ROV, care era limitat la cercetare vizuală. Timp de trei ore sonarul nu depistase nimic neobişnuit, aşa că luaseră decizia să lanseze şi Aquapod-urile. Viteza devenea acum un factor esenţial.

Jack îi arătă pumnul cu degetul ridicat în sus lui Costas, care se plimba deasupra fundului mării de-a lungul izoclinei de 140 de metri adâncime. Îşi puteau simţi unul altuia emoţia, o stare de anticipare care nu avea nevoie de un schimb de cuvinte. Din momentul acelui apel telefonic în cursul căruia Hiebermeyer scosese primele cuvinte despre papirus, Jack ştiuse că urmau să aibă o imensă revelaţie. În tot timpul durerosului proces de descifrare şi de traducere, el se simţise încrezător că acum era vorba de Marea Descoperire, că de această dată stelele erau aliniate cum trebuie. Şi totuşi ritmul evenimentelor de după descifrarea codului îi lăsase prea puţin timp de reflecţie. Cu doar câteva zile înainte se simţea emoţionat până în străfundul sufletului de descoperirea epavei cretane. Acum se găseau pe punctul de a face cea mai mare descoperire arheologică din toate timpurile.

Aquapod-urile încetiniră şi îşi continuară tăcute drumul, fiecare dintre ocupanţii lor conştientizând prezenţa celuilalt la doar câţiva metri distanţă prin intermediul cupolelor de plexiglas.

Câteva clipe mai târziu, din smog începură să se materializeze forme spectrale. Studiaseră imaginile satului neolitic din apropiere de Trabzon, anticipând acest moment. Dar nimic nu i-ar fi putut pregăti pentru intrarea într-un loc care fusese pierdut pentru restul lumii timp de aproape opt mii de ani.

Iar acum acest lucru se petrecea în realitate.

— Încetineşte! Jack rosti cuvintele printre dinţi. Uită-te acolo.

Ceva ce semăna cu nişte ondulaţii ciudat de regulate de pe fundul mării căpătă o formă nouă când Jack trase un jet de apă din tun pentru curăţarea depunerilor. Pe măsură ce mâlul se aşeza, văzură gurile căscate ale unei perechi de vase imense din ceramică, îngropate unul lângă altul între nişte pereţi scunzi. Un alt jet dezvălui o a doua pereche de vase, şi ondulaţiile continuau identic în susul pantei cât vedeau cu ochii.

— Este o magazie, probabil pentru grâne, zise Jack. Sunt la fel cu acele pithoi de la Knossos. Doar că sunt cu patru mii de ani mai vechi.

Brusc în faţa lor apăru o formă mai mare, care le bloca complet drumul înainte. Pentru o clipă li se păru că ajunseseră la capătul lumii. Se găseau la baza unei creste enorme, ca un perete, care se întindea pe aceeaşi linie în ambele direcţii. Peretele era întrerupt de pervazuri şi fisuri, ca frontul unei cariere. Apoi zăriră mai multe petice rectangulare, ciudate, de întuneric, unele aflate la intervale regulate pe acelaşi nivel.

Îşi dădură seama uluiţi la ce anume se uitau.

Era un conglomerat uriaş de pereţi şi acoperişuri plate, cu ferestre şi intrări, toate învăluite într-o pătură de mâl. Semăna cu satul neolitic, doar că la o scară gigantică. Clădirile se înălţau pe patru sau cinci niveluri, la părţile superioare ajungându-se prin terase sau platforme de acoperiş legate prin scări.

Îşi opriră Aquapod-urile şi se holbară uluiţi, forţându-şi minţile să înregistreze o imagine care părea mai degrabă fantastică decât reală.

— Este ca un stup uriaş, se minună Costas.

Jack închise ochii şi apoi îi redeschise. Neîncrederea era înlocuită de uluire pe măsură ce mâlul stârnit de Aquapod-uri începu să se aşeze la loc şi să dezvăluie de jur împrejurul lor semnele de neconfundat ale activităţii umane.

— Oamenii ieşeau pe acoperişuri prin chepengurile alea. Inima lui Jack bătea cu putere, îşi simţea gura uscată precum iasca, dar se forţă să vorbească cu tonul lipsit de pasiune al unui arheolog profesionist. Bănuiesc că fiecare din aceste blocuri găzduia o familie extinsă. Pe măsură ce grupul devenea mai mare, construiau în sus, adăugând niveluri făcute din cărămizi de pământ prinse cu lemn. În timp ce urcau vedeau că blocurile erau împânzite cu un labirint de alei, amintind în mod uluitor de bazarele medievale din Orientul Mijlociu. Probabil că aici meşteşugurile şi comerţul înfloreau, rosti Jack. Nu se poate ca aceşti oameni să fi fost doar fermieri. Erau experţi în ceramică, în tâmplărie şi în metalurgie. Se opri, privind fix prin cupola de plexiglas la ceea ce părea vitrina unui magazin de la parter. Cineva care a trăit aici a confecţionat discul acela de aur.

Timp de câteva minute trecură peste mai multe clădiri cu acoperişuri plate. Ferestrele întunecate se holbau la ei ca nişte ochi lipsiţi de vedere prinşi în lumina farurilor puternice. Cam la cinci sute de metri est de magazie, aglomeraţia de clădiri se sfârşea brusc. În mâlul din faţa lor puteau distinge un alt complex, aflat poate la douăzeci de metri depărtare, iar sub ei se găsea un spaţiu mai larg şi mai drept decât o alee.

— Este un drum, zise Jack. Probabil cobora la malul antic al mării. Să mergem acolo şi apoi să ne reluăm cursul iniţial.

Cotiră spre sud şi urmară panta uşor ascendentă a drumului. Două sute de metri mai departe, drumul se intersectă cu un altul care mergea est-vest. Cotiră şi îl urmară pe acesta spre est, cu Aquapod-urile menţinând o altitudine de douăzeci de metri ca să evite masa de clădiri de pe ambele laturi.

— Extraordinar! exclamă Jack. Blocurile astea sunt separate de o reţea regulată de străzi, cea mai veche din istorie.

— Cineva a proiectat acest loc.

Mormântul lui Tutankhamon, palatul din Knossos, zidurile legendare ale Troiei, toate aceste descoperiri râvnite ale arheologiei păreau brusc neinteresante pe lângă minunile care se aflau acum în faţa lor.

— Atlantida! izbucni Costas. Acum câteva zile nici măcar nu credeam că există. Privi spre silueta aflată sub cealaltă cupolă de plexiglas. Aş aprecia nişte mulţumiri.

Jack zâmbi, în ciuda preocupării lui pentru imaginile fabuloase care îl înconjurau.

— Bine. Tu ne-ai îndreptat în direcţia bună. Îţi datorez un gin tonic mare.

— Asta am primit şi data trecută.

— Atunci o rezervă pentru toată viaţa.

— S-a făcut.

O clipă mai târziu, clădirile de pe ambele laturi dispărură brusc şi fundul mării ieşi din raza lor vizuală. Pe o distanţă de cincizeci de metri mai departe nu se vedea nimic în afara unui nor de particule de mâl suspendate.

— Sonarul meu de adâncime arată că fundul mării este cu aproape douăzeci de metri sub nivelul drumului, exclamă Jack. Propun să coborâm şi să mergem înapoi până la punctul unde au dispărut clădirile.

Manevrară tancurile de balast până ce luminile dezvăluiră fundul mării. Era plat şi lipsit de orice construcţie, spre deosebire de suprafaţa ondulată pe care o traversaseră în drum spre marginea vestică a oraşului.

Câteva minute mai târziu ajungeau înapoi în punctul unde văzuseră ultimele structuri. În faţa lor, fundul mării se înălţa abrupt la un unghi de 45 de grade până ce atingea baza clădirilor şi capătul drumului de deasupra.

Costas îşi deplasă Aquapod-ul înainte până ce tancurile sale de balast se aşezară pe fund, după care ţâşni drept în sus. Direcţionă un jet puternic de apă înspre pantă şi apoi se retrase până la poziţia lui Jack.

— Exact cum credeam.

Mâlul se curăţă şi dezvălui privirii o terasă asemănătoare unui stal dintr-un teatru. Între podea şi începutul terasei se găsea un perete vertical înalt de trei metri.

— Chestia asta a fost săpată direct în piatră, zise Costas. Este tuf, nu? Aceeaşi rocă închisă la culoare folosită în Roma antică. Uşoară, dar dură, uşor de excavat, dar foarte rezistentă.

— Dar n-am văzut nici un fel de lucrare de zidărie, protestă Jack.

— Undeva trebuie să existe nişte structuri masive.

Jack studia cu atenţie ceea ce vedea în faţa lui.

— Asta e mai mult decât o exploatare de rocă. Hai să urmăm terasele astea şi să vedem unde ne duc.

Douăzeci de minute mai târziu traversaseră trei laturi ale unui vast teren scufundat, semănând cu o curte, lung de aproape un kilometru şi lat de o jumătate de kilometru. În vreme ce drumul respecta linia vechiului ţărm, mergând paralel sau în unghiuri drepte faţă de acesta, terenul era aliniat spre sud-est. Îl parcurseseră în sensul acelor de ceasornic şi se găseau acum la graniţa sud-estică, în poziţie opusă faţă de punctul de plecare. Deasupra lor, drumul şi clădirile porneau exact la fel ca în cealaltă parte.

— Seamănă cu un stadion, murmură Costas. Îmi amintesc că povesteai despre curţile palatelor din Creta care erau folosite pentru lupte cu tauri, pentru sacrificii şi alte ritualuri.

— Curţile minoice erau mai mici, răspunse Jack. Chiar şi arena Colosseum-ului din Roma are doar optzeci de metri în diametru.

Chestia asta este uriaşă. Se gândi câteva clipe. E doar o bănuială, dar înainte de a merge mai departe aş vrea să văd ce se află în mijloc.

Dinăuntrul cupolei sale, Costas încuviinţă din cap.

Începură să traverseze terenul spre vest. După circa 150 de metri se opriră. În faţa lor se găsea o masă de stâncă

acoperită de mâl, de o formă neregulată şi destul de deosebită pe margini.

Costas proiectă jetul de apă spre stâncă, învăluindu-şi vehiculul în mâl. După câteva clipe, vocea lui se auzi prin intercom:

— Sunt nişte stânci rămase în picioare după ce restul a fost exploatat.

Jack se îndreptă încet spre sud-est, de-a lungul unui pinten stâncos care se întindea la douăzeci de metri faţă de masa principală. Se termina într-o formă rotunjită înaltă de aproape doi metri şi lată de circa cinci. Costas urmări cum Jack curăţă suprafaţa cu ajutorul tunului său cu apă, îndepărtând mâlul ca să lase roca goală.

Priviră transfiguraţi forma care ieşi la iveală. Mintea refuza să accepte ceea ce se afla în faţa lor.

— Doamne!

— Este… îngăimă Jack.

— Este o labă, şopti Costas.

— O labă de leu. Jack îşi reveni repede în fire. Chestia asta trebuie să fie o statuie gigantică, lungă de cel puţin o sută de metri şi înaltă de treizeci.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Un sfinx.

Pentru câteva clipe cei doi oameni se holbară unul la altul prin cupolele lor într-o tăcere stupefiată. În cele din urmă, vocea lui Costas pârâi în intercom.

— Pare incredibil, dar totul este posibil în acest loc. Orice ar fi acolo sus, e la mare distanţă de ruta noastră de intrare şi n-aveam cum să vedem. Mă duc să verific.

Jack rămase pe loc în vreme ce Costas pluti în sus, dispărând treptat până ce din el nu se mai văzu decât un cerc de lumină tot mai slabă. Exact atunci când şi acesta păru să dispară, se opri brusc la circa treizeci de metri faţă de fundul mării.

Jack aşteptă nerăbdător raportul lui Costas. După mai bine de un minut, nu se mai putu abţine:

— Ce vezi?

Vocea care se auzi păru ciudat de reţinută.

— Aminteşte-mi. Un sfinx are trup de leu şi cap de om. Corect?

— Corect.

— Ia vezi asta ca alternativă.

Costas aprinse reflectoarele la maximum. Imaginea care apăru undeva sus era uluitoare şi terifiantă, precum materia din care se plăsmuiesc coşmarurile. Era ca şi cum un fulger într-o noapte furtunoasă revelase o bestie uriaşă înălţându-se deasupra lor, cu trăsăturile învăluite într-un licăr fantomatic care năvălea înainte printre vălătuci rostogolitori de nori.

Jack privi mirat în sus, abia înregistrând o imagine pentru care întreaga lor experienţă şi anii de explorări şi descoperiri extraordinare nu-i pregătise cu nimic.

Era un cap imens de taur, cu coarnele lui uriaşe înălţându-se dincolo de arcul luminos, cu nările pe jumătate deschise, ca şi cum ar fi fost gata să-şi coboare botul şi să dea cu copita în pământ înainte de măcel.

După câteva clipe care părură o eternitate, Costas îşi puse Aquapod-ul în mişcare şi plimbă fasciculul luminos de-a lungul gâtului bestiei, arătând locul unde devenea un trup de leu.

— Este sculptat din rocă vie, bazalt după cum arată, zise el. Coarnele se întind cel puţin zece metri deasupra clădirilor. Chestia asta trebuie să fi fost odinioară lavă care curgea spre mare. Acum Costas cobora mai repede şi curând ajunse lângă Jack. Este cu faţa spre vulcan, continuă el. Asta explică aliniamentul bizar al curţii. Respectă mai degrabă orientarea vârfurilor gemene decât cea a liniei ţărmului, care ar fi fost un model mai practic pentru dispunerea străzilor.

Jack se gândi la semnificaţia observaţiei lui Costas.

— Iar soarele la răsărit ar fi strălucit chiar între coarne şi cele două vârfuri, zise el. Trebuie să fi fost o privelişte pe

cinste, pe care şi anticii cu greu şi-ar fi putut-o imagina în fanteziile lor despre Atlantida.

Cele două vehicule se ridicară încet peste parapet, iar jeturile de apă stârniră o furtună de mâl când se îndepărtară de fundul curţii. În spatele lor, forma taurului-sfinx fu înghiţită de întuneric, dar imaginea capului uriaş cu coarnele curbate deasupra rămase întipărită în memoria celor doi bărbaţi.

Perimetrul sud-estic era mai sus decât restul, înălţându-se vertical cu cel puţin zece metri.

— Este o scară, rosti Jack. O intrare grandioasă în curte.

Vehiculele cotiră în lateral, Jack spre stânga şi Costas spre dreapta.

În scurt timp, fiecare vehicul apăru faţă de celălalt doar ca un licăr gălbui depărtat în întuneric. În capul scării se găsea o alee largă, a cărei suprafaţă, în urma curăţării cu jeturi de apă, se dovedi albă şi lustruită.

— Pare o pardoseală de marmură.

— Habar n-aveam că oamenii săpau în piatră atât de timpuriu. Costas fusese oricum uimit de cantitatea de rocă din curte, iar acum se trezea în faţa unor lucrări de zidărie. Credeam că săpatul în piatră a început doar odată cu egiptenii.

— Vânătorii din Epoca de Piatră săpau după pietre din care să-şi facă unelte, dar asta este cea mai timpurie dovadă de construcţie în piatră. Precede primele cariere egiptene cu cel puţin două mii de ani.

Continuară să exploreze în tăcere, niciunul din ei nefiind capabil să înţeleagă pe deplin ceea ce descoperiseră. În spatele lor se vedea o dâră fosforescentă în apă, ca un siaj de vapor. Aleea avea aceeaşi orientare ca şi curtea, conducând dinspre privirea feroce a taurului-sfinx direct către baza vulcanului.

— Văd structuri în dreapta mea, anunţă Costas. Piedestaluri, stâlpi, coloane. Tocmai trec pe lângă una

pătrată, cu un diametru de circa doi metri. Se înalţă dincolo de raza mea vizuală. Pare un obelisc.

— Şi aici e la fel, rosti Jack. Sunt aşezate simetric, la fel ca în curţile exterioare ale templelor egiptene din Luxor şi Karnak.

Luminile reflectoarelor dezvăluiau o succesiune de forme ciudate de fiecare parte a aleii, apărând în raza lor vizuală şi apoi dispărând ca nişte fantasme într-o furtună de nisip. Văzură altare şi socluri, statui cu capete de animal şi membre sculptate ale unor creaturi prea bizare pentru a fi descifrate. Cei doi bărbaţi începeau să se simtă neliniştiţi, ca şi cum ar fi fost atraşi de aceste santinele nemişcate într-un univers mai presus de puterea lor de înţelegere.

— Parcă este intrarea în Hades, comentă Costas.

Traversară spaţiul îngust dintre şirurile bizare de statui, o prezenţă abia ghicită părând să le reproşeze că-i încalcă domeniul care îi aparţinuse doar ei timp de milenii. Văd nişte blocuri pătrate, fiecare lung de patru sau cinci metri şi înalt poate de doi. Costas păru să se însufleţească brusc. Aici s-a consumat toată cariera de piatră!

Se opri chiar în pragul pasajului de trecere şi folosi jetul de apă ca să îndepărteze mâlul de la baza peretelui. Reglă fasciculul luminos ca acesta să lumineze structura.

Jack se găsea cam la zece metri de Costas şi îi putea vedea faţa când se uita la el.

— E rândul meu să încerc.

Jack purjă apă şi începu să se ridice, dar în loc să se înalţe treptat, dispăru brusc peste o margine apropiată.

Câteva minute mai târziu, vocea lui pârâi prin intercom.

— Costas. Mă auzi? Este incredibil.

— Ce anume?

Se lăsă o pauză.

— Gândeşte-te la cele mai impunătoare monumente ale Egiptului antic.

Jack şi vehiculul lui reapărură şi coborâră la loc în pasajul de trecere.

— Doar nu-i o piramidă!

— Te-ai prins.

— Dar piramidele au pante laterale. Chestiile astea sunt verticale.

— La ce te uiţi tu este baza unei terase masive, îi explică Jack. La vreo zece metri deasupra noastră se transformă într-o platformă largă de circa zece metri. Mai sus de asta este o altă terasă cu aceleaşi dimensiuni, apoi alta, şi aşa mai departe. M-am dus pe toată lungimea acestei laturi şi am văzut terasa continuând pe partea de sud-est. Este acelaşi tipar de bază ca la primele piramide egiptene, piramidele în trepte de la începutul mileniului al III-lea înainte de Hristos.

— Cât de mare e?

— Aici e diferenţa. Chestia asta este uriaşă, mai degrabă ca Marea Piramidă din Giseh. Aş aprecia că are o sută cincizeci de metri la bază şi optzeci de metri în înălţime, aproape la jumătatea distanţei până la nivelul apei. Este incredibil. Trebuie să fie cel mai vechi şi mai mare edificiu zidit din lume.

— Şi pe partea mea?

— Identic. O pereche de piramide gigantice care marchează capătul aleii de procesiune. Dincolo de asta mă aştept să găsim un soi de templu sau de complex funerar, săpat poate chiar în partea laterală a vulcanului.

Costas activă monitorul de navigaţie, care se înălţă în faţa lui precum colimatorul unui avion de vânătoare. Jack se uită în jos la ecranul lui, pe care era transmisă aceeaşi imagine.

— O hartă a fundului mării recent desecretizată, explică Costas. Întocmită de un vas de supraveghere britanic care efectua măsurători manuale după ce aliaţii au înfrânt Turcia otomană la sfârşitul Primului Război Mondial. Din nefericire, Marina Regală a dispus doar de un interval scurt de timp înainte ca Republica Turcă să capete controlul, iar sovieticii să închidă poarta de acces în Marea Neagră. Este

cea mai detaliată hartă de care dispunem, dar la o scară de unu la cincizeci de mii abia se disting nişte contururi vagi.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te la insulă. Costas apăsă o comandă pentru o privire de aproape. Singurele trăsături neregulate suficient de mari ca să poată fi văzute erau cei doi munţi subacvatici din partea de nord-vest a insulei. Ciudat de simetrici, nu-i aşa?

— Piramidele! Jack zâmbi cu toată gura. Şi aşa s-a zis şi cu munca noastră de detectivi. Atlantida este trecută pe hartă de mai bine de optzeci de ani.

Se strecurară prin centrul pasajului, abia zărind de fiecare parte piramidele cu îmbinările lor din zidărie masive şi perfect alăturate. Aşa cum estimase Jack, trecură de cel mai îndepărtat colţ al lor după 150 de metri. Treptele continuau în întuneric.

Singurul sunet care se auzea pe măsură ce se deplasau era foşnetul jeturilor de apă care menţineau o altitudine constantă la un metru deasupra fundului mării.

— Atenţie!

Se auzi un zgomot brusc de lovitură şi o înjurătură înfundată. Pentru o fracţiune de secundă, atenţia lui Costas se îndreptase în altă parte şi el se ciocnise de un obstacol aflat chiar în faţa lui.

— Ai păţit ceva?

Jack venea la cinci metri în spate, dar acum se repezi spre el şi se uită îngrijorat prin geamul de plexiglas la vârtejul de mâl creat.

— Nici o stricăciune evidentă, răspunse Costas. Din fericire ne târam ca melcul.

Derulă un diagnostic de rutină asupra braţului mecanic şi al farului luminos înainte de a se da înapoi cu câţiva metri.

— Regula numărul unu la şofat spune să te uiţi mereu pe unde mergi, îi zise Jack.

— Mersi de sfat.

— Aşadar, ce era?

Se străduiră să vadă ceva prin norul de mâl. Tulburarea apei redusese vizibilitatea la mai puţin de un metru, dar, pe măsură ce sedimentele se aşezau la loc, începură să discearnă o formă curioasă chiar în faţa lor.

— Pare o oglindă de baie supradimensionată, zise Costas.

Era un disc uriaş, cu un diametru de aproximativ cinci metri, aşezat pe un piedestal înalt de vreo doi metri.

— Să verificăm inscripţiile, propuse Jack. Tu împrăştie mâlul şi eu o să mă ridic ca să văd dacă apare ceva.

Costas desfăcu o mănuşă metalică de pe panoul cu instrumente, îşi băgă braţul stâng în ea şi îşi flexă degetele. Braţul articulat din faţa Aquapod-ului îi imită fidel mişcările. Îndreptă braţul către tunurile cu apă care se iveau de sub fuzelaj şi selectă un tub de mărimea unui creion. După ce activă jetul, începu să cureţe metodic discul de la centru spre margine, trasând mişcări circulare pe stâncă.

— Este o rocă cu granulaţie fină. Vocea venea dinspre haloul galben care îl înconjura acum pe Costas din pricina mâlului stârnit. Granit sau brecie, similar cu porfirul egiptean. Doar că ăsta are puncte verzui, la fel ca lapis lacedaemonia din Sparta. Probabil că era marmură din partea locului, scufundată de inundaţie.

— Vezi vreo inscripţie?

— Sunt câteva semne liniare.

Costas dădu uşor înapoi ca să ajungă la nivelul lui Jack. Când mâlul se aşează, întreg modelul se dezvălui privirilor.

Jack scoase un chiot de bucurie.

— Da!

Cu o precizie geometrică, zidarul sculptase un complex de semne orizontale şi verticale pe suprafaţa lustruită. În centru era un simbol ca litera H, cu o linie verticală atârnând de linia orizontală şi cu părţile laterale extinzându-se într-un şir de linii orizontale scurte, precum capătul unei grădini cultivate.

Jack scormoni cu mâna liberă în costumul lui şi scoase triumfător o copie a discului de aur pentru Costas. Era o

replică exactă, confecţionată cu ajutorul laserului în Muzeul din Cartagina, unde originalul se afla acum în siguranţă sub cheie în seiful muzeului. Copia ajunsese pe Sea Venture cu elicopterul la scurt timp după sosirea lor pe navă.

— Am adus asta cu mine pentru orice eventualitate, zise Jack.

— Atlantis.

Costas se uită triumfător la Jack.

— Asta trebuie să fie semnul intrării. Jack era cuprins de entuziasm, dar se uită îngrijorat la prietenul lui. Trebuie să mergem mai departe. Deja am depăşit cu mult timpul de întoarcere şi Seaquest aşteaptă să restabilim contactul.

Accelerară şi alunecară în jurul discului de piatră, dar aproape imediat încetiniră când se văzură în faţa unei înclinări bruşte a pantei. Pasajul se micşoră la dimensiunile unei scări înguste, nu cu mult mai lată decât cele două Aquapod-uri. Când începură să se ridice, îşi dădură seama de pantele stâncoase abrupte ale vulcanului situate de ambele părţi ale pasajului.

Costas ridică farurile şi se uită cu atenţie în faţă, amintindu-şi de coliziunea petrecută cu câteva minute înainte. După ce se ridicară doar cu câţiva paşi, zise:

— E ceva ciudat aici.

Jack se concentra asupra unei serii de capete de animal sculptate care se înşiruiau pe partea dinspre el a scării. Păreau să se desfăşoare în sus, atrăgându-l şi pe el, şi erau sculptate în mod identic în dreptul fiecărei trepte. La prima vedere semănau cu leii stilizaţi din arta sumeriană şi egipteană, dar când se uită mai îndeaproape, Jack constată cu uimire că aveau nişte incisivi uriaşi, la fel ca tigrii mamut din Era Glaciară. Cât de multe mai avea de aflat din acel loc!

— Ce e? întrebă el.

Vocea lui Costas părea nedumerită.

— Este incredibil de întuneric deasupra noastră, aproape beznă. Ne-am ridicat la o adâncime de o sută de metri şi ar

trebui să observăm mai multă lumină de afară. Ar trebui să se lumineze, nu să se întunece. Trebuie să fie vorba de ceva care blochează. Propun să… Stop! ţipă el dintr-odată.

Aquapod-urile se opriră instantaneu la doar câţiva centimetri de obiectul care le bloca calea.

— Isuse! Costas expiră cu putere. Era s-o fac din nou.

Cei doi se uitară uluiţi. Deasupra lor se găsea o formă colosală, ameninţătoare, care se întindea peste tot. Stătea transversal peste scară, blocându-le înaintarea şi ascunzând orice intrare care s-ar fi putut găsi dincolo de ea.

— Doamne, exclamă Jack. Văd nişte nituri. Este o epavă.

Mintea i-o luă razna şi trecu iute din Antichitatea îndepărtată în lumea modernă, la o intruziune care părea de-a dreptul o blasfemie după tot ce văzuseră acolo.

— Trebuie să se fi înţepenit între piramide şi vulcan.

— Exact ce ne lipsea, spuse Jack, resemnat. Probabil din Primul sau al Doilea Război Mondial. În Marea Neagră există o mulţime de nave scufundate de submarine germane şi nemenţionate pe hartă.

— Mă încearcă un presentiment urât în legătură cu asta. Costas îşi apropiase vehiculul de curba carenei. Ne vedem peste câteva clipe.

Se depărtă spre stânga şi aproape că ieşi din raza vizuală, apoi viră şi se roti din mers, cercetând cu reflectoarele masa neagră. Jack se întrebă câte stricăciuni fuseseră provocate şi cât timp preţios avea să fie irosit ca să fie depăşit acest obstacol nedorit.

— Ei bine, ce e?

Costas veni lângă el şi vorbi încet, cu un amestec de nelinişte şi emoţie.

— Poţi uita de Atlantida pentru o vreme. Tocmai am descoperit un submarin nuclear rusesc.

CAPITOLUL 13

— Este un vas din clasa Akula, un submarin de atac cu propulsie nucleară. Nu am nici o îndoială că e Kazbek, nava

care a dispărut în acest sector în 1991.

York se aplecă peste ecranele consolei de punte de pe Seaquest, cu privirea pendulând între imaginea de sonar pe care tocmai o primiseră de la un vehicul ROV care inspectase epava şi un set de detalii tehnice descărcate din baza de date a UMI referitoare la tipurile de nave ale fostului bloc sovietic.

Jack şi Costas se întorseseră de mai puţin de o oră şi intraseră imediat în conferinţă cu York şi Howe. Furtuna care se pregătise toată dimineaţa dinspre nord îşi făcea acum simţită prezenţa, iar Howe activase sistemul de compensare pentru a menţine nava stabilă. Lucrurile luau o turnură ameninţătoare, fapt care întărea dorinţa lui Jack de a se întoarce cât mai repede sub apă. Toţi oamenii disponibili se îngrămădeau în jurul consolei în încercarea de a găsi o soluţie pentru sinistra prezenţă care le bloca accesul către fundul mării.

— Akula este denumirea NATO, în ruseşte înseamnă „rechin”. Kazbek este numele celui mai înalt vârf muntos din Caucaz. Katia veni lângă consolă şi îi dădu zâmbind o cafea lui Jack. Denumirea sovietică a fost Proiectul 971.

— Cum de ştii toate astea?

Întrebarea veni dinspre un om de ştiinţă pe nume Lanowski, care se alăturase echipei de pe Seaquest în Trabzon. Era un bărbat cu părul lung şi ochelari groşi, care o privea pe Katia cu evidentă neîncredere.

— Înainte de a studia pentru doctorat am făcut stagiul militar ca analist în Departamentul pentru război submarin din Serviciul de Informaţii al Marinei Sovietice.

Omul de ştiinţă se jucă cu ochelarii lui şi nu mai zise nimic.

— Le consideram ca fiind cele mai bune submarine de atac, echivalentul celor americane din clasa Los Angeles, adăugă ea. Kazbek a fost construit la Komsomolsk-pe-Amur în 1988 şi şi-a început serviciul în prima parte a lui 1991. Are un singur reactor nuclear, contrar estimărilor serviciilor de informaţii occidentale. Dispune de patru

tuburi lanstorpile de 650 de milimetri şi şase de 533 de milimetri pentru arme multiple, inclusiv rachete de croazieră.

— Dar nu dispune de focoase nucleare, rosti York cu fermitate. Asta nu este o navă cu rachete balistice. Mă nedumereşte de ce ruşii au fost atât de fanatici în păstrarea secretului despre pierderea lui. Noi oricum cunoşteam cea mai mare parte a tehnologiei, de vreme ce acest gen de submarin a apărut pentru prima dată la jumătatea anilor optzeci. Chiar înainte de a pleca din Marina Regală am participat la o vizită în cadrul acţiunilor organizate sub auspiciile Tratatului de Reducere a Armelor Strategice la baza de submarine a Flotei Nordului din Yagel' naya de lângă Murmansk, unde ni s-a oferit un tur cu ghid la bordul ultimului tip de Akula. Am văzut totul, cu excepţia camerei reactorului şi a centrului de operaţiuni tactice.

— O echipă UMI a dezmembrat un Akula I în cursul operaţiunii de curăţare de la Vladivostok de acum doi ani, adăugă Costas. Eu personal l-am dezmembrat bucată cu bucată.

Unul dintre membrii echipajului interveni:

— Ce s-a întâmplat cu Kazbek? O defecţiune la reactor?

— Aşa ne-am temut şi noi pe vremea aceea. Mustafa Alkozen păşi în faţă ca să se adreseze grupului. O topire a miezului ar fi antrenat o scurgere radioactivă majoră, ucigând echipajul şi iradiind marea pe mile distanţă în jur. Cu toate astea, sistemele turceşti de avertizare nu au detectat nici un fel de radiaţie anormală în apele teritoriale.

— Oricum, o defecţiune la un reactor rareori duce la topire, adăugă York. Mai des se întâmplă să reducă, de fapt, emisiunea de radiaţii. Şi asta nu-i totul. Dacă miezul nu poate fi reactivat, mai există întotdeauna motoarele diesel ca rezervă.

— Ce vom vedea acum ar putea răspunde la întrebare.

Costas le atrase atenţia asupra monitorului video de deasupra consolei, unde fuseseră descărcate imaginile

luate din Aquapod-ul lui de pe fundul mării. Costas apucă o telecomandă şi derulă cu repeziciune o serie de scene spectaculoase cu taurul-sfinx şi piramidele, până ce formele deveniră mai puţin distincte. Opri înregistrarea video la o masă de metal contorsionat. Conturul epavei era scos în evidenţă de un cerc gălbui, acolo unde lumina farurilor era reflectată de sedimentele suspendate în apă.

— Pupa, rosti simplu Costas. Elicea, sau ce a mai rămas din ea. Cele şapte pale sunt intacte, dar elicea este desprinsă din ax. Învălmăşeala aia din fundal este una din cârmele de adâncime, iar deasupra ei se vede clar stabilizatorul cu bulb, caracteristic pentru clasa Akula de peste carena superioară.

— Trebuie să fi fost un impact al naibii de dur, comentă un membru al echipajului.

— Am verificat piramida din est chiar înainte de a ieşi la suprafaţă, continuă Costas. Se văd stricăciuni mari la zidăria din colţul opus vulcanului. Noi bănuim că submarinul vira sud-vest cu viteză maximă de peste treizeci de noduri şi a detectat acele structuri prea târziu ca să treacă pe un curs de evitare a lor. Prin viraj brusc la babord a fost evitată totuşi o ciocnire frontală, dar prin asta au zdrobit pupa de piramidă, cu rezultatele pe care le puteţi vedea. Submarinul a continuat să meargă în virtutea inerţiei vreo sută de metri până ce prova s-a înfundat într-o crevasă chiar înainte de scară. Nava s-a scufundat chiar între piramidă şi vulcan.

— Incredibil, exclamă York. Este o tâmpenie pură să navighezi cu asemenea viteză atât de aproape de o insulă necartografiată.

— Ceva a mers incredibil de prost, aprobă Costas.

— Din câte ştim nu au existat supravieţuitori, continuă York. Cu toate astea, chiar şi la o sută de metri adâncime, echipajul ar fi avut o şansă dacă folosea versiunea sovietică a vestelor de salvare cu glugă Steinke şi aparate de respirat. Chiar şi un singur cadavru plutitor ar fi fost

detectat de sateliţi datorită emiţătorului radio miniatural încorporat în glugă. De ce n-au lansat o baliză SLOT, pentru comunicaţii? Coca mă nedumereşte şi mai mult. Tu spui că avariile au fost externe şi nu există dovezi de spargere a carcasei. De ce n-au golit rezervoarele de balast? Akula are structură dublă, cu o flotabilitate pozitivă de trei ori mai mare decât în cazul unei nave cu o cocă simplă.

— Toate sunt nişte întrebări foarte bune. Jack ieşi din umbra unde se postase ca să asculte cu atenţie comentariile. Şi este posibil să găsim răspunsuri. Dar noi trebuie să ne vedem de obiectivul nostru. Timpul ne presează amarnic.

Se deplasă în faţa grupului, lângă Costas, şi cercetă cu atenţie feţele tuturor.

— Suntem aici ca să găsim inima Atlantidei, nu ca să reîncepem Războiul Rece. Credem că textul ne conduce în interiorul acelui vulcan, mai sus de aleea de procesiune care vine dinspre taurul-sfinx, către un soi de sanctuar. Scara continuă sub submarin, dar nu şi dincolo de el. Am verificat.

Jack îşi puse mâinile în şolduri.

— Obiectivul nostru se găseşte sub un cilindru metalic lung de o sută optzeci şi opt de metri, cântărind nouă sute de tone. Trebuie să presupunem că tancurile de balast nu pot fi golite. Chiar dacă am fi dispus de echipamentul necesar ca să deplasăm submarinul, activităţile noastre ar fi fost evidente de la suprafaţă şi ruşii s-ar repezi peste noi ca ulii. Orice încercare de a obţine ajutor din afară ar însemna pierderea iniţiativei. Atlantida ar deveni un tărâm liber pentru toţi indivizii ca Aslan şi banda lui de piraţi. Imaginile pe care le-aţi văzut de la faţa locului ar fi ultimele. Se opri şi continuă încet: Avem o singură opţiune. Va trebui să intrăm şi să ne croim drum prin stâncă.

— Adâncime şaptezeci şi cinci de metri şi coborâm. Ar trebui să intrăm în raza vizuală.

Katia se uită prin hubloul de plexiglas din stânga ei. Ceea ce la început păruse o beznă de nepătruns se transformase treptat într-un peisaj marin de forme şi umbre masive. Coca neagră a submarinului scufundat se ivi brusc în faţa lor, în toată splendoarea ei înfricoşătoare.

Costas trase înapoi de manetă şi se întoarse către copilot.

— Jack, pregăteşte trenul de aterizare. Pregăteşte-te pentru un salt.

Katia şedea alături de doi membri ai echipajului şi de o masă de echipamente în compartimentul central al navei DSRV-4, vehiculul standard de salvare de mare adâncime pentru toate navele UMI din clasa Sea. Podeaua din faţă conţinea un sas universal care practic se putea potrivi cu ieşirea de salvare de pe orice submarin, permiţând marinarilor prinşi înăuntru să fie scoşi în grupuri de opt sau zece. Membrii echipajului făcuseră ultimele reglaje ale gulerului etanş, pentru a se potrivi submarinului rusesc.

Mai devreme cu douăzeci de minute zăriseră pentru ultima dată nava Seaquest în vreme ce silueta ei se pierdea în apele agitate de deasupra.

— Vin la 180 de grade spre sud. Adâncime 95 de metri.

Se auzi un zgomot înfundat când se alipiră părţii din faţă a submarinului. În faţa lor se înălţa chioşcul, cu periscopul şi antena abia vizibile în lumina farurilor deasupra găurilor de tub de pe punte. Pentru prima dată puteau aprecia imensitatea submarinului, aproape dublu ca greutate faţă de Seaquest şi lung cât un teren de fotbal.

Costas se uită la Jack.

— Submarinele din clasa Akula erau cele mai discrete submarine proiectate vreodată de sovietici. Dispun de un strat care absoarbe ecourile, confecţionat din bucăţi subţiri de cauciuc peste carcasa exterioară, cu menirea de a absorbi impulsurile active de sonar. De aceea zgomotul a fost atât de redus când ne-am aşezat pe navă. Totodată, cauciucul uşurează munca de prindere de cocă prin folosirea ventuzelor hidraulice.

Împinse uşor maneta înainte şi vehiculul DSRV se apropie cu câţiva metri de aripioara centrală. Când coborî din nou, în raza vizuală apăru intrarea în sasul de evacuare.

— Exact cum bănuia York. Sasul e închis şi sigilat. Dacă ar fi încercat cineva să fugă de pe vas, sasul ar fi fost deschis.

Costas calculase că vechea scară de piatră trebuia să se găsească sub compartimentul torpilelor, de la prova, ceea ce făcea ca sasul de evacuare din faţă să fie cel mai apropiat punct de acces. Katia explicase că şi în caz de urgenţă minoră, uşile etanşe ar fi izolat automat reactorul de zona operaţională din prova, astfel închizând orice cale de acces către sala torpilelor dinspre pupa.

— Uşurel.

Costas folosise sistemul digital de navigaţie ca să alinieze vehiculul DSRV cu ţinta. O clipă mai târziu se auzi un zgomot înfundat când inelul de andocare se aşează peste sasul de evacuare. Opri afişajul de navigaţie şi ridică patru mânere de pe fiecare latură a manşei, aducând vehiculul DSRV la nivelul punţii submarinului şi acţionând picioarele stabilizatoare cu ventuzele lor de fixare.

— Contact uşor. Cuplarea este asigurată.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se întoarse către Katia şi către ceilalţi doi membri ai echipajului.

— Haideţi să exersăm procedura pentru ultima dată. Sonarul cu penetrare în adâncime de pe ROV spune că partea din faţă a submarinului a rămas etanşă faţă de apă. De restul nu suntem siguri deoarece reactorul şi alte echipamente umplu o bună parte a spaţiului interior, dar s-ar putea ca şi aici totul să fie uscat.

Se târî până la tunelul de cuplare, cu Jack pe urmele lui.

— Chiar sub noi este sasul de evacuare din prova, continuă el. În cazul unei evadări din mediu inundat, membrii echipajului urcă în ecluză şi îşi conectează aparatele de respirat. Uşa etanşă de jos se închide, ecluza se umple şi oamenii fug prin ieşirea de sus.

— Şi în cazul unei evacuări din mediu uscat? se interesă Katia.

— Vehiculul DSRV se cuplează direct la sasul exterior, răspunse Costas. În cazul submarinului Akula I modificat, acesta este fixat la doi metri în interior, ceea ce creează o cameră suplimentară ca măsură de siguranţă pentru echipajul de salvare. Cu sasul nostru închis, ne putem lipi de coca exterioară, putem pompa apa din camera-tampon şi putem deschide sasul de evacuare, aflat cu doi metri mai jos, cu ajutorul braţului articulat. Apoi, folosind senzorii externi ai vehiculului DSRV, testăm mediul interior fără ca noi să ne expunem.

Costas le făcu semn celor doi membri ai echipajului, şi aceştia se apucară să asigure cuplarea. După ce blocară manual inelul etanş, se deplasară în partea din spate a submersibilului şi se postară unul lângă altul la o consolă mică. Printr-o simplă apăsare de buton, protecţia exterioară a sasului din faţa Katiei se retrase în interiorul vehiculului DSRV, dezvăluind un dom concav de plexiglas. Acesta se lumină când se activă un far de adâncime şi membrii echipajului începură să deschidă uşa etanşă de pe submarin. Câteva clipe mai târziu se auzi un şuierat când apa de mare din interiorul camerei fu evacuată şi înlocuită cu aer dintr-unul din cilindrii cu aer la înaltă presiune din exteriorul vehiculului DSRV.

— Camera evacuată şi egalizată, anunţă unul dintre oameni. Activez acum braţul articulat.

Katia se înghesui între Costas şi Jack ca să vadă mai bine. Sub ei se vedea un tub subţire care se termina cu un dispozitiv ca o săpăligă, ale cărui mişcări erau controlate printr-un joystick şi un monitor de control.

— Lucrează pe baza diferenţei de presiune, explică Costas. Am umplut camera cu aer la presiunea mediului înconjurător, la fel ca în interiorul DSRV. Fixăm braţul ăla de sas, îl zgâlţâim ca să tragem un pic de el, apoi descreştem lent presiunea din cameră până ce ajunge la niveluri

inferioare celei din submarin. După care, bingo! capacul sare de la sine.

Urmăriră cum braţul robotic degajează siguranţa şi apucă mânerul central. Braţul se încordă când operatorul manual aplică presiune pe el. Omul se concentra asupra unui ecran care îi oferea o privire de aproape a carenei submarinului.

— Presiunea un bar. O reduc acum.

Deschise puţin o supapă de pe o ţeavă de deasupra lui şi activă o pompă de evacuare care scoase aer din cameră.

— Virgulă nouăzeci şi cinci de bari. Virgulă nouăzeci. Virgulă optzeci şi cinci. Virgulă optzeci. Acum!

Când închise valva, văzură cu toţii cum sasul se înalţă ca împins de o undă. Braţul se retrase automat şi trase capacul, lipindu-l de partea laterală a camerei. Puteau vedea interiorul submarinului, reflectoarele luminând ţevăria şi manetele din compartimentul de dedesubt.

— Presiunea virgulă şaptezeci şi cinci.

— Cam la cât mă aşteptam. Costas se uită la bărbat. Dă-mi toate coordonatele de mediu înainte de a compensa.

În submarin fu coborât un senzor de mediu, care includea un spectrometru de gaze, un contor Geiger şi un dozimetru de radiaţii.

— Doza de radiaţii este zero punct şase miliremi pe oră, mai puţin ca într-un avion de pasageri. Nivel general de noxe moderat, fără indicaţii de scurgeri majore de gaze sau substanţe chimice. Conţinut ridicat de amoniu, datorat probabil descompunerilor organice. Oxigenul la opt punct doi la sută, azotul la şaptezeci la sută, dioxidul de carbon la douăzeci şi doi la sută, monoxidul de carbon la zero punct opt la sută, ceea ce este un pic riscant în caz de expunere prelungită. Temperatura plus două grade Celsius.

— Mulţumesc, Andy. Costas se uită la Jack. Dacă intrăm acum acolo, ar fi ca şi cum am ateriza pe vârful Everest în ţinută tropicală cu gura plină de ouă stricate.

— Minunat, rosti Jack. De ce se întâmplă mereu astfel de lucruri când preiei tu conducerea?

Costas zâmbi şi privi iarăşi consola.

— Andy, compensează la presiunea mediului ambiant folosind oxigen pur şi dă drumul absorbanţilor de CO2.

Se auzi un şuierat ascuţit când vehiculul DSRV începu să pompeze oxigen din rezervoarele exterioare prin culoarul deschis.

— Submarinele din clasa Akula dispun de propriile dispozitive de absorbţie, rosti Katia. Dacă le-am putea activa, ne-ar face treaba. Mai există o unitate care prelucrează apa de mare pentru a elibera oxigen. Submarinele astea pot rămâne scufundate luni întregi dispunând de aer mai curat şi mai bine oxigenat decât la suprafaţă.

Costas îşi şterse sudoarea de pe sprâncene şi se uită la ea.

— Ar dura prea mult. Bateria care a alimentat aceste sisteme probabil s-a descărcat complet la câteva luni de la oprirea motorului diesel auxiliar, iar eu prefer să economisesc acumulatorii de pe DSRV pentru reactivarea iluminatului de urgenţă. Epuratorul nostru încorporează arzătoare de monoxid de carbon şi hidrogen, precum şi o serie întreagă de filtre chimice.

Dinspre consolă se auzi o voce:

— Am ajuns la nivel de presiune ambientală. În zece minute ciclul de absorbţie va fi gata.

— Bine, zise Costas. E timpul să ne pregătim.

Purtau costume mulate, confecţionate din neopren întărit cu kevlar, o combinaţie a ultimului tip de echipament din dotarea trupelor SEAL ale marinei americane pentru caz de război chimic şi biologic. În jurul gleznelor aveau labe flexibile din siliciu, care puteau fi trase sub picioare în condiţii subacvatice.

Costas îi instrui repede în timp ce îşi închidea clemele:

— Ar trebui să putem respira fără probleme, dar vă sugerez să purtăm oricum măşti pe feţe, deoarece regulatoarele de presiune se vor umezi şi vor încălzi aerul în vreme ce vor filtra impurităţile reziduale din atmosferă.

Dispunem de o rezervă suplimentară de oxigen, care porneşte imediat ce senzorul detectează deteriorarea condiţiilor atmosferice.

Masca era, de fapt, o cască întărită cu siliciu, care urma îndeaproape contururile feţei. După ce îşi puse propriul echipament, Jack o ajută pe Katia să-şi fixeze sistemul de supravieţuire, un rucsac ranforsat din polipropilenă, care conţinea un aparat compact de respiraţie cu oxigen, un regulator multifuncţional şi un set triplu de tuburi de oxigen, din oţel aliat cu titan şi încărcate la o presiune de opt sute de ori mai mare decât cea atmosferică. Tuburile UMI erau ultrauşoare şi zvelte, cântărind toate mai puţin decât un singur tub vechi de scafandru şi fiind proiectate atât de ergonomic, încât cu greu puteau fi sesizate ca o încărcătură suplimentară.

La încheieturile mâinilor, afişaje ofereau date complete despre mediu, precum şi calcule pentru o serie întreagă de amestecuri de respirat din heliul, oxigenul şi aerul inclus în tuburi. Gazul era amestecat automat, computerul ţinând cont de adâncime, de profilul de scufundare, de temperatură şi chiar de fiziologia individuală.

— Intercomul ar trebui să ne lase să comunicăm cu DSRV-ul, zise Costas. Porniţi-l când activaţi sistemul SCLS, chiar înainte de a intra în epavă.

După ce se verificară bine reciproc, Jack luă un pistol Beretta 92FS de calibru 9 milimetri de pe un raft de deasupra chepengului. Introduse un încărcător cu cincisprezece cartuşe şi sigilă arma într-un toc impermeabil, în care mai intră un încărcător de rezervă.

— Echipament standard. Se uită încrezător la Katia, amintindu-şi conversaţia lor din noaptea precedentă despre riscurile implicate. În jocul ăsta nu poţi fi niciodată prea prudent.

— Doctore Howard. Mesaj urgent de pe Seaquest.

— Pune-l pe difuzoare. Jack îşi ridică vizorul şi luă microfonul de la tehnician. Aici Howard. Recepţie.

— Jack, aici e Tom. Vocea se auzea cu întreruperi din pricina electricităţii statice. Vremea asta ne-a venit în cele din urmă de hac. Sunt descărcări electrice violente, iar vizibilitatea s-a redus la cincizeci de metri. Forţa furtunii a ajuns la nivelul zece şi este în creştere. E mult mai rea decât m-am temut. Nu pot menţine actuala poziţie atât de aproape de insulă. Repet, nu pot menţine actuala poziţie. Recepţie.

În ciuda pârâiturilor, i se simţea clar panica din voce.

Jack apăsă butonul de răspuns.

— Care este previziunea meteo? Recepţie.

— Este unul dintre cele mai puternice fronturi atmosferice înregistrate vreodată pentru această perioadă a anului. Acum aveţi ocazia de a anula misiunea. Recepţie.

Vehiculul DSRV era prea mare ca să fie lansat la apă prin docul interior de pe Seaquest, de aceea fusese lansat cu ajutorul dispozitivelor de la pupa. Experienţa le dăduse o imagine despre consecinţele întoarcerii pe o mare agitată.

— Care este alternativa? Recepţie.

— Veţi fi pe cont propriu timp de douăzeci şi patru de ore. Intenţionez să duc Seaquest douăzeci de mile marine spre nord în spatele furtunii şi apoi să o iau pe urma ei înapoi spre sud. Recepţie.

— Nu e posibil ca DSRV-ul să urmeze Seaquest pe o asemenea distanţă sub apă, mormăi Costas. Acumulatorii sunt proiectaţi să ajungă pe durata operaţiunilor de salvare şi ne-ar susţine doar câteva mile înainte de a se epuiza.

Jack medită câteva clipe înainte de a duce microfonul la buze.

— Tom, lasă-ne o clipă. Recepţie.

În tăcerea scurtă care urmă, Jack se uită la ceilalţi şi primi câte o încuviinţare scurtă. Andy şi Ben erau veterani ai UMI. Andy era specialist în submersibile şi tehnicianul-şef al lui Costas, în vreme ce Ben era un fost infanterist de marină din Marina Regală care slujise în cadrul Secţiei de nave speciale înainte de a se alătura Departamentului de

securitate al lui Peter Howe. Amândoi l-ar fi urmat pe Jack oriunde şi erau profund dedicaţi obiectivelor UMI.

Jack simţi un fior de adrenalină când văzu răspunsul unanim şi fără rezerve primit din partea celor doi. Merseseră prea departe ca să lase ţinta să le scape printre degete. Probabil că mişcările lui Seaquest stârniseră deja destul interes în rândul inamicilor, oameni capabili să-i elimine fără nici o ezitare dacă ei le-ar fi stat în cale. Ştiau cu toţii că asta era singura lor şansă.

Jack ridică iarăşi microfonul.

— Rămânem. Repet, rămânem pe loc. Vom folosi vremea în avantajul nostru. Presupun că în zonă nu vor putea să apară nici nave inamice.

Vom avea nevoie de timpul în care voi veţi fi plecaţi ca să trecem prin submarin. Recepţie.

— Înţeleg. Vocea abia se mai auzea din pricina paraziţilor. Retrageţi baliza radio şi folosiţi-o doar în caz de urgenţă, deoarece emisia ei se aude pe o rază de mile în jur. Aşteptaţi să vă contactăm. Mult noroc tuturor. Seaquest terminat.

Pentru câteva clipe, singurul sunet care se auzi fu zumzăitul uşor al epuratoarelor de CO2 şi bâzâitul motorului electric folosit la retragerea balizei radio.

— Cele zece minute s-au scurs, rosti Ben de la consolă. Se poate merge înăuntru.

— Bun. Haideţi să dăm drumul la spectacol.

Andy veni şi desfăcu clema de andocare. Chepengul se deschise către exterior fără nici un fel de rezistenţă. Presiunea din DSRV se egalizase cu cea din submarin.

Costas îşi petrecu picioarele peste chepeng şi găsi treptele scării de pe peretele interior. Vru să-şi ridice masca, dar se opri.

— Încă un lucru.

Jack şi Katia se uitară la el.

— Asta nu e Marie Celeste. Kazbek avea un echipaj complet de şaptezeci şi trei de oameni când s-a scufundat.

S-ar putea să dăm peste un tablou de groază acolo.

— Vom înainta spre partea din faţă prin coridor. Peretele din spatele nostru sigilează compartimentul reactorului.

Costas păşi de pe ultima treaptă a scării în puţul de evacuare şi se răsuci. Lampa din frunte aruncă un fascicul tremurător de lumină în inima submarinului. Jack îl urma îndeaproape, încovoiat din pricina înălţimii şi a mâinii întinse către Katia. Aceasta aruncă o ultimă privire în sus, spre ceilalţi doi bărbaţi care se uitau din DSRV, după care trecu la rândul ei prin tambuchi.

— Ce e chestia aia albă? întrebă ea.

De jur împrejurul lor, suprafeţele navei erau acoperite de un fel de crustă deschisă la culoare. Katia îşi frecă mănuşa de o balustradă, mişcare în urma căreia substanţa se împrăştie precum zăpada, lăsând să se vadă metalul strălucitor de dedesubt.

— Este un precipitat, răspunse Costas. Probabil un rezultat al reacţiei de ionizare dintre metal şi nivelurile în creştere de dioxid de carbon după ce epuratoarele au încetat să mai funcţioneze.

Luciul fantomatic se adăuga impresiei că acel loc era total izolat şi aşa de îndepărtat de imaginile din afară, încât vechiul oraş părea să aparţină unui alt gen de lume a viselor.

Îşi continuară încet drumul de-a lungul unei pasarele înălţate într-un spaţiu deschis aflat în întuneric. După ce făcu câţiva paşi înăuntru, Costas se opri sub un panou electric aşezat între ţevile de deasupra capetelor lor. Căută în trusa cu scule de la centură un aspirator pneumatic miniatural ataşat unui cartuş cu CO2, pe care îl folosi ca să îndepărteze precipitatul dintr-o priză. După ce conectă un cablu pe care el îl adusese din DSRV, o lumină indicatoare portocalie se aprinse deasupra panoului.

— Ei, drăcie! Încă funcţionează după atâţia ani. Şi noi care credeam cu toţii că tehnologia sovietică era aşa de rămasă în urmă… Se uită la Katia. N-am vrut să te ofensez.

— Nici nu m-am gândit la asta.

Câteva momente mai târziu se aprinse iluminatul de avarie fluorescent, ca un şir de descărcări electrice îndepărtate. După ce îşi stinseră lămpile cu care erau echipate căştile, în faţa lor apăru o lume bizară, o junglă de aparate şi echipamente învăluite într-un linţoliu alb. Era ca şi cum s-ar fi găsit într-o peşteră de gheaţă, impresie întărită de luminile albăstrui şi de aburii respiraţiei care ieşeau din măştile lor în aerul aproape îngheţat.

— Asta este postul de comandă, zise Costas. Aici ar trebui să găsim indicii despre ce s-a întâmplat.

Îşi croiră cu prudenţă drum către capătul coridorului şi coborâră câteva trepte. Pe punte zăcea o stivă de puşti Kalaşnikov, cu bine cunoscutele încărcătoare în formă de banană aruncate în faţa scării. Jack ridică una de jos, în vreme ce Katia privea în jur.

— Armament al Forţelor Speciale, comentă ea. AK-74M, cu cartuşe de 5,45 milimetri, derivate din AK-47. Din cauza înrăutăţirii situaţiei politice, Divizia de Constraspionaj a Statului Major Sovietic a trimis trupe spetsialnoe naznachenie, pentru operaţiuni speciale, pe unele submarine nucleare. Trupele sunt mai cunoscute sub acronimul lor: spetsnatz. Cei de la GRU erau îngroziţi de trădare sau insurecţie şi trupele spetsnaz le erau subordonate direct lor, mai degrabă decât comandantului.

— Dar armele lor, în mod normal, trebuie să fi fost încuiate în rastel, sublinie Jack. Şi aici mai e ceva ciudat. Scoase încărcătorul şi trase de închizător. Încărcătorul este pe jumătate gol, iar arma are glonţ pe ţeavă. Cu arma asta s-a tras.

O verificare rapidă dezvălui faptul că şi celelalte arme erau într-o stare asemănătoare. Sub puştile de asalt se vedea o grămadă de pistoale, încărcătoare goale şi cartuşe trase.

— Arată ca şi cum cineva a făcut curăţenie după o bătălie.

— Exact asta s-a întâmplat. Costas vorbi din mijlocul încăperii. Uitaţi-vă în jurul vostru.

În centru se găsea un scaun de comandă, flancat de două coloane care găzduiau ţevile periscoapelor. În pereţii de pe margine se găseau comenzile pentru arme şi dispozitive pentru navigaţie, totul constituind inima operaţională a navei.

Oriunde se uitau, vedeau urme ale distrugerii. Monitoarele de computer fuseseră reduse la bucăţi de sticlă spartă, cu măruntaiele scoase afară într-un haos de cabluri şi plăci de circuite. Ambele periscoape erau zdrobite într-un hal de nedescris, iar ocularele atârnau în afară în nişte unghiuri imposibile. Harta de navigaţie fusese ruptă cu violenţă, iar găurile de pe suprafaţa ei nu puteau constitui decât rezultatul evident al unor focuri de armă automată.

— S-a tras zdravăn în camera de comandă. Costas inspecta distrugerile din capătul încăperii. Acum îmi dau seama de ce nu se puteau mişca.

— Dar unde sunt? vru Katia să afle. Membrii echipajului?

— Au existat supravieţuitori, comentă Costas. Cineva a stivuit acele arme şi bănuiesc că au existat şi cadavre care au fost făcute să dispară.

— Oriunde s-ar fi dus, n-a fost aici, zise Jack. Propun să mergem în cabinele de dormit.

Katia îi conduse către compartimentele din faţă ale submarinului. Plonjară din nou în întuneric. Sistemul electric auxiliar furniza iluminat de urgenţă doar în compartimentele principale. Pe măsură ce înaintau, Jack şi Costas abia desluşeau silueta Katiei care se ţinea de balustradă şi se lupta cu lampa de pe cască.

Se auzi un zgomot brusc şi un ţipăt înfiorător. Jack şi Costas se năpustiră înainte. Katia se prăbuşise pe coridor.

Jack se aplecă deasupra ei şi îi verifică regulatorul. Pe chipul lui apăru îngrijorarea atunci când se uită în ochii ei.

Katia mormăia ceva incoerent în rusă. După câteva clipe se ridică într-un cot şi cei doi bărbaţi o ajutară să se ridice

în picioare. Katia îngăimă cu greu:

— Am avut un şoc, asta-i tot. Tocmai am văzut.

Vocea i se stinse. Katia ridică braţul şi arătă în direcţia camerei sonarului din capătul coridorului.

Jack îşi aprinse lampa. În faţa lor se ivi o scenă de groază, ca o fantomă ieşită din cele mai groaznice coşmaruri. Distinse în întuneric silueta învăluită în acelaşi linţoliu alb a unui bărbat spânzurat, cu braţele atârnând ca ale unei păpuşi şi cu chipul grotesc privind spre intruşi cu ochi din care viaţa dispăruse de mult.

Era chiar spectrul morţii, paznicul unui mormânt în care nici o fiinţă vie nu avea ce căuta. Jack simţi brusc că îl cuprinde un fior de gheaţă.

Katia îşi reveni şi se ridică. Cu mare prudenţă, cei trei se strecurară în cameră. Cadavrul era îmbrăcat cu hainele de culoare închisă ale unui ofiţer sovietic de marină şi atârna cu gâtul prins de un laţ din cablu. Podeaua era plină de ambalaje de alimente şi alte resturi.

— Se numea Serghei Vasilievici Kuzneţov. Katia citea dintr-un jurnal pe care îl găsise pe masa de lângă cadavru. Căpitan de rangul doi, marina sovietică. Ordinul Steaua Roşie pentru servicii în slujba securităţii statului. Era zampolit-ul de pe Kazbek, zamestitel' komandira po politicheskoi chasti, comandantul-adjunct pe probleme politice. Responsabil cu supravegherea corectitudinii politice şi asigurarea faptului că ordinele transmise comandantului erau duse la îndeplinire.

— Un fanatic KGB, trase Costas concluzia.

— Îmi vin în minte câţiva comandanţi din Flota Mării Negre care nu ar fi neplăcut impresionaţi de o asemenea privelişte. Katia continuă să citească. Şi-a petrecut ultimele zile chiar aici. Sonarul activ fusese oprit ca să nu le dezvăluie prezenţa. Dar supravegheau zona cu ajutorul sonarului pasiv în căutarea oricăror vase care ar fi trecut prin vecinătate.

Întoarse o pagină.

— Doamne! Ultima consemnare este din douăzeci şi cinci decembrie, 1991. Ca o coincidenţă, asta a fost ultima zi când peste Kremlin a mai fluturat Steagul Roşu. Se uită cu ochii măriţi la Jack şi la Costas. Submarinul s-a dus la fund în data de 17 iunie a aceluiaşi an, ceea ce înseamnă că omul a supravieţuit aici mai bine de şase luni!

Se uitară cu toţii cu o fascinaţie îngrozită la cadavru.

— Este posibil, rosti Costas în cele din urmă. Mă refer din punct de vedere fizic. Bateria putea susţine epuratoarele de CO2 şi aparatul de desalinizare prin electroliză care extrage oxigen din apa de mare. În plus, în mod evident, a avut din belşug ce bea şi ce mânca. Inspectă cu privirea mulţimea de sticle goale de votcă aruncate printre resturile de pe podea. Cu psihicul este cu totul altă chestiune. Mă depăşeşte modul cum putea rămâne cineva întreg la minte în astfel de condiţii.

— Jurnalul este plin de retorică politică, genul de propagandă comunistă lipsită de conţinut pe care o absorbeam ca pe o religie, zise Katia. Ca ofiţeri politici erau aleşi doar cei mai fanatici membri de partid, echivalentul gestapoviştilor nazişti.

— Aici s-a petrecut ceva foarte bizar, murmură Jack. Nu pot să cred că în şase luni nu a găsit nici o cale de a semnaliza la suprafaţă. Putea lansa manual o baliză printr-un tub lanstorpilă sau putea arunca în apă deşeuri. Nu are nici un sens.

— Ascultaţi la asta.

Vocea Katiei trăda un interes aparte în vreme ce dădea paginile, oprindu-se din când în când ca să cerceteze vreo însemnare. Ezită câteva clipe, apoi începu să traducă:

— Eu sunt cel ales. Mi-am îngropat camarazii cu toate onorurile militare. Şi-au sacrificat viaţa pentru Patrie. Tăria lor îmi dă şi mie tărie. Trăiască Revoluţia!”

Katia îşi ridică privirea din pagină.

— Ce înseamnă? întrebă Costas.

— Conform acestui jurnal, au fost doisprezece. La cinci zile după scufundare au ales un om care să supravieţuiască. Ceilalţi au luat tablete cu cianură. Corpurile lor au fost lestate şi lansate prin tuburile lanstorpilă.

— Renunţaseră cu toţii la speranţă?

Lui Costas nu-i venea să creadă ce auzea.

— Erau hotărâţi dincolo de orice logică să nu lase submarinul să cadă în mâinile NATO. Erau pregătiţi să-l distrugă, dacă vreun ajutor venit din partea cuiva se dovedea ostil.

— Aproape că îmi dau seama de logică, zise Costas. Ai nevoie de un singur om care să detoneze încărcăturile explozive. Un om foloseşte mai puţină hrană şi aer, aşa că submarinul poate fi păzit mult mai mult timp. Toţi ceilalţi sunt în plus, ei reprezintă o irosire de resurse preţioase. Probabil că au ales persoana cea mai puţin susceptibilă să o ia razna.

Jack îngenunche lângă sticlele goale şi clătină din cap.

— Trebuie să fie mai mult de atât. Chiar şi aşa, socoteala nu iese.

— Lumea lor era pe punctul de a se prăbuşi, rosti Costas. Încăpăţânaţii de aici erau probabil convinşi că reprezintă un ultim bastion al comunismului, un ultim câine de pază împotriva Vestului.

Se uitară la Katia.

— Ştiam cu toţii că sfârşitul se apropie, zise ea, iar unii refuzau să accepte asta. Dar niciodată nu au fost trimişi fanatici în submarine nucleare.

O întrebare îi chinuia încă de când dăduseră peste cadavrul spânzurat, şi acum Costas o formulă în sfârşit:

— Ce s-a întâmplat cu restul echipajului?

Katia citea o altă pagină din jurnal, iar pe chip îi apăru o expresie tot mai confuză pe măsură ce punea lucrurile cap la cap.

— A fost exact aşa cum ne-am imaginat noi atunci în contraspionajul naval, doar că mai rău, zise ea. Asta a fost

un submarin care a dezertat. Comandantul lui, Evgheni Mihailovici Antonov, era într-o misiune de patrulare de rutină dinspre Flota Mării Negre spre Sevastopol. A dispărut spre sud fără a mai stabili vreodată contactul.

— Nu putea spera să iasă din Marea Neagră fără să fie depistat, observă Costas. Turcii menţin o acoperire radar de 100% peste Bosfor.

— Nu cred că asta a fost intenţia lui. Cred că se îndrepta spre o întâlnire, poate chiar pe această insulă.

— Pare un moment prost ales pentru a dezerta, remarcă Jack. Chiar la sfârşitul Războiului Rece, cu spectrul prăbuşirii Uniunii Sovietice la orizont. Orice ofiţer deştept de marină ar fi văzut ce avea să urmeze. Era mult mai logic să reziste şi să aştepte.

— Antonov era un om de frunte de pe submarin, dar şi un individualist. Îi ura atât de mult pe americani, că fusese socotit prea riscant să i se dea comanda unui submarin cu rachete nucleare. Nu cred că aici a fost vorba de un act de dezertare.

Jack era în continuare nedumerit.

— Trebuia să fi avut ceva de oferit cuiva, ceva care să merite.

— Jurnalul spune ce s-a întâmplat cu el? întrebă Costas.

Katia citise înainte, fără să mai ridice privirea.

— Amicul nostru, zampolit-ul, trebuie să fi ştiut ce se întâmplă cu câteva ore înainte de scufundare. Şi-a tras aproape de el echipa spetsnaz şi s-a confruntat cu comandantul în camera de comandă. Antonov le dăduse deja arme ofiţerilor lui, dar nimeni nu se poate pune cu puştile de asalt. După o luptă sângeroasă, i-au obligat pe comandant şi pe ceilalţi supravieţuitori să se predea, dar nu înainte ca submarinul să iasă de sub controlul lor şi să se ciocnească de fundul mării.

— Ce i-au făcut comandantului?

— Înainte de confruntare, Kuzneţov a izolat sala maşinilor şi a inversat sensul de rotaţie al ventilatoarelor ca ele să

pompeze înăuntru monoxidul de carbon strâns de epuratoare. Tehnicienii probabil că au murit înainte de a şti ce li se întâmplă. Cât despre Antonov şi oamenii lui, au fost forţaţi să meargă dincolo de puţul de evacuare şi au fost încuiaţi în compartimentul reactorului.

— Moarte prin iradiere lentă. Poate dura zile întregi, săptămâni chiar. Costas se holbă la chipul mumificat, o santinelă hidoasă care părea legată de datorie chiar şi în moarte. Părea gata să zdrobească cu un pumn ţeasta zbârcită. Ţi-ai meritat sfârşitul, sadic nemernic!

CAPITOLUL 14

— Este un submarin al morţii. Cu cât ieşim mai repede de aici, cu atât mai bine.

Katia închise jurnalul şi îi scoase din camera sonarului, pe lângă cadavrul spânzurat. Evită să se uite pentru ultima dată la mort. Imaginea groaznică i se întipărise deja adânc în minte.

— De-acum înainte ţinem lămpile aprinse permanent, comandă Costas. Presupun că individul a aranjat nava ca aceasta să sară în aer.

După câţiva paşi ridică mâna.

— Deasupra noastră este trapa de încărcare a armamentului, rosti el. Ar trebui să putem lua liftul în jos până în compartimentul torpilelor. Este un puţ deschis de lift, dar are o scară pe interior.

Se duseră la marginea puţului, chiar dedesubtul chepengului. Dar înainte de a păşi pe platforma superioară, Costas se opri şi se uită la una dintre ţevile care duceau din camera sonarului în jos. Îndepărtă crusta subţire care se depusese pe ţeavă, lăsând să se vadă o pereche de sârme acoperite în plastic roşu, care fuseseră lipite de metal.

— Aşteptaţi aici.

Îşi croi drum înapoi către compartimentul sonarului, oprindu-se din loc în loc ca să îndepărteze crusta depusă. Dispăru repede în spatele cadavrului spânzurat, apoi îşi croi drum înapoi.

— Exact aşa cum bănuiam, zise el. Firele duc la un comutator care a fost legat de consolă. Este un comutator SPDT, un dispozitiv care poate iniţia un curent şi poate controla două circuite diferite. Cred că firele duc până în compartimentul torpilelor, unde amicul nostru a activat câteva focoase. Explozia ar face vasul fărâme, şi pe noi odată cu el.

Costas o luă înainte, urmărind firele, iar însoţitorii lui îl urmară cu mare grijă. Crusta estompa zgomotul paşilor lor transformându-l în sunete înfundate care reverberau de-a lungul puţului. La jumătatea coborâşului se opriră ca să se uite printr-o uşă în sala ofiţerilor, unde lămpile de pe căştile lor le dezvăluiră o altă scenă, cu aşternuturi în dezordine şi diverse pachete împrăştiate pe podea.

Câteva clipe mai târziu Costas ajunse la baza puţului.

— Bun. Iluminatul de urgenţă funcţionează şi aici.

Compartimentul următor era plin de suporţi bine amaraţi, iar accesul spre capăt se făcea printr-un coridor îngust. Fusese proiectat ca torpilele să poată fi coborâte prin puţ direct pe suporţi, de unde împingătoare automate le introduceau în tuburile lanstorpile.

— O încărcătură normală pentru un Proiect 971U înseamnă treizeci de proiectile, zise Katia. Până la douăsprezece rachete de croazieră SS-N-21 Sampson şi o varietate de rachete antinavă. Dar e probabil ca focoasele cele mai puternice să se găsească pe torpile.

Costas urmări firele într-un pasaj îngust de trecere între suporţii din stânga coridorului central. După câteva minute de stat pe coate şi pe genunchi, se ridică cu o privire triumfătoare în ochi.

— Bingo! Priviţi cele două locaşuri din faţa voastră. O pereche de torpile 65-76 Kit. Sunt cele mai mari torpile construite vreodată, lungi de aproape unsprezece metri. Fiecare transportă o încărcătură de 450 de kilograme de HE, suficient cât să străpungă coca blindată cu titan a unui

submarin. Ar trebui să fie simplu să dezactivez focoasele şi să îndepărtez firele.

— De când ai devenit expert în dezamorsarea torpilelor ruseşti? se miră Jack.

— De fiecare dată când încerc ceva nou, pare să meargă. Ar trebui să ştii asta deja. Costas deveni brusc serios. Nu avem de ales. Fitilele sunt electromagnetice şi circuitele trebuie să se fi avariat după atâţia ani petrecuţi în acest mediu. Probabil că şi aşa sunt periculos de instabile, iar echipamentele noastre pot deranja câmpul electromagnetic. Este o problemă pe care n-o putem evita.

— Bine, ai câştigat. Jack se uită la Katia, care încuviinţă. Am venit până aici. Hai s-o facem.

Costas se lăsă pe spate în spaţiul îngust dintre suporţi şi împinse cu picioarele până ce capul îi ajunse la un sfert din lungimea torpilelor. Îşi ridică vizorul o clipă şi strâmbă din nas când inspiră pentru prima dată aerul din submarin fără a beneficia de filtrul SCLS.

Ceilalţi doi i se alăturară, Jack în spaţiul îngust dinspre stânga, Katia în coridorul central, mai larg. Îl puteau vedea pe Costas stând cu faţa în sus, în spaţiul dintre torpile. Acesta se târî spre torpila de lângă Jack până ce ajunse cu capul aproape sub monstrul metalic.

— Avem noroc. Torpilele au un capac cu şuruburi în carcasa exterioară, ceea ce permite armarea manuală a focoaselor în eventualitatea căderii sistemului electronic. Capacul de pe asta a fost desfăcut şi firul e înăuntru. Ar trebui să ajung acolo, să desfac siguranţa şi apoi să tai firul. Costas se rostogoli pe o parte şi inspectă cealaltă torpilă. La fel e şi aici.

— Adu-ţi aminte că totul e variabil la chestiile astea, îl avertiză Katia. Nu sunt electrice, ca majoritatea torpilelor, ci funcţionează pe bază de kerosen şi peroxid de hidrogen. Submarinul Kursk a fost distrus în Marea Barents în anul 2000 de explozia peroxidului de hidrogen scurs de la o torpilă 65-76, exact ca asta.

Costas se strâmbă şi dădu din cap. Se rostogoli înapoi şi rămase nemişcat între cei doi suporţi, cu lampa luminând drept în sus.

— Care este întârzierea de detonare? se interesă Jack.

— Mă pun în postura amicului nostru. Dacă el şi prietenii lui doreau cu atâta ardoare să protejeze acest submarin, atunci, cu siguranţă, aveau un plan de rezervă în caz că mureau toţi. Trebuie să se fi gândit că epava va fi în cele din urmă descoperită. Eu bănuiesc că a pus o bombă-capcană la acest detonator. Ar fi prea simplu aşa cum e acum.

— Şi ce propui?

— Există o singură posibilitate evidentă.

Costas întinse mâna spre trusa lui de scule şi scoase un dispozitiv de dimensiunea unui calculator de buzunar. Când activă senzorul, se văzu licărul verzui al unui ecran digital. Ridică dispozitivul până la firul care trecea printre torpile, chiar deasupra capului său şi îl ataşă cu grijă de el folosind o clemă miniaturală.

— Isuse! Exact aşa cum bănuiam.

— Ce anume?

— Asta este un volt-ampermetru. Indică un curent de cincisprezece miliamperi. Firul ăsta este activ.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă Jack.

— Înseamnă că firele sunt legate la un locaş de baterie. Probabil că bateriile principale ale submarinului, bazate pe acid şi pe plumb, conţin încă suficientă tensiune acumulată ca să producă un curent de mică intensitate. Legătura trebuie să fie un circuit continuu de la polul pozitiv al bateriei la cel negativ, comutatorul din camera sonarului formând declanşatorul, iar cele două focoase – legătura. O astfel de conexiune a fost riscant de realizat, dar probabil că au calculat că amperajul va fi prea slab ca să detoneze focoasele. Cheia o constituie aici un impuls electric în caz că cineva încearcă să îndepărteze firele. Deconectează declanşatorul focoaselor şi obţii instantaneu un impuls electric. Comută chestia din camera sonarului şi obţii

acelaşi lucru. Nu există un întrerupător care să oprească curentul. Am fi pulverizaţi înainte de a-mi lua degetele de pe fir.

Jack expiră cu zgomot şi se sprijini de un suport.

— Şi acum ce facem?

— Este vorba de curent continuu, aşa că vorbim de un singur sens. Dacă tai negativul, se produce un impuls şi noi devenim istorie. Dacă tai pozitivul, totul ar trebui să se oprească şi noi să fim în siguranţă.

— Şi care e unul şi care e celălalt?

Costas îşi roti capul spre dreapta şi privi trist înspre Jack.

— Poate că amicul nostru va râde ultimul. Nu am cum să-mi dau seama cu un amperaj atât de slab. Jack închise ochii. După câteva clipe, Costas vorbi din nou: Ca să detonezi o bombă cu un impuls electric, punctul de declanşare trebuie să fie în contact direct cu materialele explozive din detonator sau cu încărcătura principală. Era obligatoriu să fi deschis focosul ca să introducă firul activ. Pe partea Katiei este mai mult spaţiu de manevră, aşa că eu aş bănui că acolo este prins. Chestia asta înseamnă că firul din stânga mea este cel pozitiv.

Costas se răsuci spre Katia şi se împinse cât putu de tare în lungul torpilei, întinzându-şi braţul stâng pe sub suport până ce atinse firul care ieşea din focos. Îşi coborî palma pe podea şi începu să zgârie crusta de pe ea.

— Simt un fir.

Katia descoperi mai mult şi trase uşor de fir până la puţul de încărcare cu torpile. Se grăbi într-acolo şi se uită cu atenţie în sus, după care se întoarse.

— Se întoarce la comutator, anunţă ea.

— Bun. Acum m-am convins.

Costas îşi retrase braţul şi căută în trusa lui o unealtă multifuncţională, pe care o desfăcu, transformând-o într-un cleşte de mare precizie pentru tăiat fire electrice. Cauciucul din mănuşa lui avea să-i furnizeze izolare faţă de şocul

electric, deşi, dacă se întâmpla aşa ceva, el n-avea să mai trăiască suficient de mult ca să-i mai pese.

Îşi întoarse capul către Jack.

— Eşti alături de mine?

— Da.

Costas reveni pe poziţia dinainte, ţinând acum cu mâna stângă cleştele chiar sub firul care atârna sub forma unui arc larg de gaura de intrare din focos.

Rămase nemişcat câteva secunde. Singurele sunete care se auzeau erau picăturile de condens care cădeau şi respiraţiile lor gâfâite. Katia şi Jack se uitară unul la celălalt pe sub suportul de torpile.

Costas asuda sub masca lui, aşa că şi-o trase cu mâna dreaptă de pe faţă ca să vadă mai bine. Îşi scoase mănuşa şi îşi şterse sprânceana înainte de a se uita fix la fir.

Katia închise strâns ochii în fracţiunea de secundă de care avu nevoie Costas ca să fixeze braţele cleştelui pe fir. Costas apăsă cu putere şi se auzi un trosnet puternic.

Apoi se lăsă tăcerea.

Toţi trei îşi ţinură respiraţia parcă pentru o veşnicie. Apoi Costas scoase un oftat din rărunchi şi se prăbuşi pe podea. După câteva clipe îşi puse unealta la loc şi îşi reconectă vizorul şi aparatul de respirat. Îşi înălţă capul spre Jack cu un licăr jucăuş în ochi.

— Vezi? Nici o problemă.

Jack avea privirea distantă a unui om care văzuse moartea în faţă de prea multe ori. Îşi îndreptă privirea spre Costas şi reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Nici o problemă.

CAPITOLUL 15

La intrarea în compartimentul armelor, Costas extrase un alt dispozitiv din trusa de la şold, o cutie galbenă de mărimea unui telefon celular. Deschise capacul şi le arătă un mic ecran LCD care licărea verzui.

— Sistem de poziţionare globală, anunţă el. Ar trebui să ne rezolve problema.

— Cum poate funcţiona aici? se interesă Katia.

Pe ecran apăru un şir de cifre.

— Cutiuţa asta este specialitatea noastră, o combinaţie de receptor GPS acustic subacvatic cu un computer de navigaţie, răspunse Jack. Înăuntrul submarinului nu putem emite unde acustice, aşa că nu avem acces la GPS. Am descărcat informaţiile tehnice pentru această clasă de submarine din baza de date a UMI şi le-am corelat cu o serie de repere GPS pe care le-am luat de la balize de suprafaţă din afara submarinului în cursul inspecţiei noastre cu Aquapod-ul din această dimineaţă. Computerul ar trebui să ne ajute să ne orientăm ca şi cum am folosi GPS-ul real.

— Gata, anunţă Costas. În Aquapod am fixat un reper acolo unde scara dispare sub submarin. Este pe partea din babord a compartimentul torpilelor. Curs la două sute patruzeci şi unu de grade faţă de poziţia noastră curentă, şapte virgulă şase metri înainte şi doi metri mai jos. Asta ne duce dincolo de suporţii de torpile, chiar în faţa tancului de balast din babord.

În vreme ce Costas se uită ca să găsească o cale printre suporţi, Katia întinse mâna şi îl apucă de braţ.

— Înainte de a merge mai departe trebuie să vezi ceva.

Arătă spre coridorul central din compartimentul armelor, chiar în spatele locului unde stătuseră cuprinşi de o panică mortală cu câteva minute înainte.

— Coridorul ăla ar fi trebuit să fie liber ca să permită dispozitivelor să preia torpilele de pe suporţi şi să le încarce în tuburi. Dar e blocat.

Ar fi trebuit să le sară în ochi, dar îşi concentraseră atenţia pe bombă şi neglijaseră restul încăperii.

— Este vorba de două lăzi mari.

Costas se strecură în spaţiul îngust de pe partea stângă, între lăzi şi suporţii torpilelor. Capul abia i se mai ivea pe deasupra celei mai ridicate cutii.

— Mai sunt două în spate. Şi alte două dincolo de ele. Costas îşi continuă drumul. Vocea i se auzea tot mai înfundată: Şase cu totul, fiecare lungă de patru metri şi lată de circa un metru şi jumătate. Probabil că au fost coborâte prin puţ şi puse în locurile astea cu ajutorul macaralei pentru torpile.

— Sunt cutii cu proiectile? întrebă Jack.

Costas reapăru şi se scutură de precipitatul alb care i se agăţase de costum.

— Sunt prea scurte pentru o torpilă sau pentru o rachetă şi prea late ca să fie lansate prin tuburi. Ar trebui să deschidem una dintre ele, dar nu dispunem nici de timp şi nici de echipamentul necesar.

— Se văd nişte semne.

Katia se ghemui în faţa lăzii de jos şi frecă energic crusta depusă. Aceasta căzu şi dezvălui o suprafaţă metalică, pe care se vedeau mai multe cifre ştanţate în două grupuri separate.

— Coduri ale Ministerului Sovietic al Apărării. Katia arătă spre grupul superior de cifre. E clar că sunt arme.

Mâna i se deplasă către celălalt grup, pe care îl inspectă cu mai multă atenţie.

— Electro… Se opri puţin. Electrochimpribor.

Începeau să-şi dea seama de grozăvie.

— Combinatul Electrochimpribor, rosti Katia încetişor. Cunoscută drept Uzina 418, principala locaţie sovietică de asamblare a armelor termonucleare.

Costas se prăbuşi greoi lângă un suport metalic.

— Sfântă Fecioară! Chestiile astea sunt arme nucleare. Fiecare dintre aceste cutii are dimensiunile potrivite unui focos nuclear SLBM8.

— Mai exact, de tip SS-N-20 Sturgeon. Katia se ridică cu faţa la cei doi bărbaţi. Fiecare dintre ele este de cinci ori mai puternică decât bomba de la Hiroshima. Sunt şase lăzi, cu câte zece focoase în fiecare. Se opri şi se uită la ele. Autorităţile au mers până în pânzele albe ca să păstreze

secretul pierderii acestui submarin. După aceea au urmat nişte dispariţii misterioase de persoane, mai ales în Sevastopol, portul de domiciliu al Kazbek. Acum cred că a fost vorba de victime ale unei epurări de tip stalinist. Execuţiile au trecut neobservate în vâltoarea evenimentelor din acel an.

— Vrei să spui că aceste arme au fost furate? întrebă Costas, neîncrezător.

— Armata sovietică a fost profund deziluzionată după războiul din Afganistan din anii optzeci. Marina a început să se dezintegreze, cu navele scoase pe uscat şi echipajele trimise acasă. Salariile erau plătite neregulat sau deloc. În ultimii ani ai Uniunii Sovietice s-au vândut mai multe informaţii Occidentului decât în momentele culminante ale Războiului Rece.

— Şi unde intră Antonov în acest joc? întrebă Costas.

— Era un om care putea fi folosit în scopuri bune, dar care devenea periculos atunci când scăpa hăţurile din mână. Ura glasnost-ul şi perestroika şi ajunsese să urască regimul pentru înţelegerea încheiată cu Occidentul. Asta pare a fi ultimul lui act de sfidare.

— Dacă regimul nu mai putea lovi în Occident, atunci o putea face el, murmură Costas.

— Iar echipajul lui l-ar fi urmat oriunde, mai ales dacă-i momea cu nişte bani frumoşi.

— Oare unde să fi vrut să ducă lăzile astea?

— La Saddam Hussein în Irak. La talibanii din Afganistan. La miliţiile Hezbollah din Siria. La nord-coreeni. Amintiţi-vă că era anul 1991.

— Trebuie să fi existat un intermediar, zise Jack.

— Vulturii dădeau deja târcoale, chiar înainte de colapsul Uniunii Sovietice, spuse Katia.

— L-am subestimat pe amicul nostru, ofiţerul politic, rosti Costas încetişor. O fi fost el un fanatic, dar este posibil să fi salvat omenirea de cea mai mare catastrofă din istoria ei.

— Lucrurile încă nu s-au sfârşit aici. Jack se îndreptă. Undeva acolo este un client nemulţumit, cineva care urmăreşte şi aşteaptă de ani de zile. Iar potenţialii lui clienţi sunt acum mai răi decât înainte; sunt terorişti mânaţi doar de ură.

Lucirea albăstruie de la iluminatul de urgenţă de pe submarin abia penetra întunericul din capătul sălii torpilelor. Costas îşi porni lampa de pe cască înainte de a o lua înainte prin hăţişul de suporţi de torpile către coordonatele indicate de dispozitivul lui. Jack şi Katia îl urmau îndeaproape. Costumele de pe ei căpătau un luciu tot mai fantomatic pe măsură ce se frecau tot mai des de crusta albă care se lipise de toate suprafeţele din interiorul submarinului. După ce se strecurară printr-un ultim pasaj de trecere îngust se ghemuiră în şir indian pe o pasarelă din zona chilei navei.

Costas se sprijini cu spatele de peretele chilei. Îşi petrecu degetele printr-una dintre bucăţile de fier care compuneau grătarul de sub picioare.

— Aici e aici.

Se încordă şi trase cu toate puterile. Câteva secunde mai târziu, grătarul se mişcă cu un scrâşnet metalic şi o ploaie de precipitat. Jack se târî înainte ca să-l ajute pe Costas să dea obiectul la o parte şi să-i facă loc să-şi bage picioarele dedesubt şi să privească în bezna din faţa lui. Costas coborî până când casca lui ajunse cu puţin sub nivelul pasarelei.

— Mă aflu pe podeaua de deasupra chilei, anunţă el. Mai departe de aici nu se poate merge fără să intri într-o supă toxică.

Îşi scoase dispozitivul GPS din buzunar.

Jack păşi peste gaură ca s-o lase pe Katia să se ducă spre margine. Toate cele trei lămpi luminau acum ecranul verzui.

— Bingo! Costas îşi desprinse privirea de pe ecran şi se uită la peretele aflat la mai puţin de un braţ distanţă. Mă aflu la cinci metri deasupra locului unde treptele au dispărut sub submarin. Suntem chiar peste ţintă.

— Cum arată chila? întrebă Jack.

— Avem noroc. În cea mai mare parte a lungimii sale, Kazbek are o structură dublă, o cocă interioară rezistentă la presiune şi o cocă exterioară hidrodinamică externă separate între ele de douăzeci de centimetri de cauciuc. Furnizează o izolare acustică mai bună şi spaţiu pentru rezervoare de balast. Dar chiar înainte de domul de la prova există un singur înveliş pentru a permite mai mult spaţiu intern.

Katia se aplecă puţin.

— Nu înţeleg prea bine ceva.

— Spune.

— Între noi şi stâncă se află un perete de metal gros de douăzeci de centimetri. Cum trecem de el?

Costas îşi arcui gâtul şi se uită la Katia. Îşi lăsase vizorul deschis încă de la dezamorsarea bombei, şi pe chipul lui amestecul de sudoare uscată şi de precipitat părea un soi de vopsea rituală de război.

— Lumină amplificată prin emisie stimulată de radiaţie.

Katia căscă gura.

— Laser?

— Te-ai prins.

În acel moment se auzi un zgomot metalic în spatele lor. Înainte de a pleca din compartimentul armelor, Costas le transmisese prin radio lui Andy şi lui Ben din DSRV să vină în camera torpilelor. Cei doi îşi făceau acum apariţia complet echipaţi cu costume şi tuburi de oxigen.

— Vom avea nevoie de o deschidere mai mare, le spuse Costas celor doi. După aceea coborâţi şi veniţi lângă mine.

Jack şi Katia scoaseră alte două grătare, ca oamenii să poată coborî pe podeaua de dedesubt. Imediat ce ajunseră în spaţiul strâmt, aceştia îşi deschiseră rucsacii şi începură să asambleze dispozitivul laser.

Costas făcu un cerc cu diametrul cam de un metru în chilă, folosindu-se de cretă şi de un centimetru de plastic drept compas. Se dădu la o parte când cele două ajutoare ale sale

montară dispozitivul în poziţie de lucru. Dispozitivul semăna cu un modul lunar la scară miniaturală, cu picioare articulate care porneau de la o unitate centrală de mărimea unui computer desktop. Ben ţinu dispozitivul în faţa ecranului GPS, în vreme ce Andy poziţionă picioarele în jurul cercului de cretă. După o scurtă verificare, apăsă un buton şi picioarele se fixară bine de chilă prin intermediul ventuzelor de prindere. În acelaşi timp, prin fiecare articulaţie pătrunse o tijă metalică pentru asigurarea dispozitivului pe locaşul lui.

Ben desfăcu un tub telescopic din ambele părţi ale dispozitivului, cu un capăt spre centrul cercului de cretă şi celălalt spre masa de metal a grilajelor din puntea de deasupra. În stânga dispozitivului se găsea o cutie cu capacul desfăcut şi cu diametrul de circa o jumătate de metru. Deasupra tubului se vedea un sistem de ochire, iar sub el un mâner şi un trăgaci.

După o verificare rapidă, Ben conectă un cablu pe care îl aduseseră cu ei din DSRV. Ecranul LCD din spatele dispozitivului se trezi la viaţă şi parcurse un şir de instrucţiuni prestabilite înainte de a se opri la un fundal presărat cu icon-uri.

— Bună treabă, băieţi, zise Costas. Şi acum să punem copilaşul ăsta la treabă.

Tastă o serie de comenzi, cu privirea deplasându-se între ecran şi tastatură. După ce finalizăprogramul, se aplecă şi îşi fixă ochiul drept în manşonul de ochire, efectuând mici ajustări ale poziţiei tubului prin folosirea unor manete scurte aflate de o parte şi de alta a tubului.

La mai puţin de cinci minute după conectarea sursei de curent, Costas se ridică şi se uită în sus la Jack.

— Suntem gata.

— Dă-i drumul.

Costas apucă mânerul cu trăgaci. După ce apăsă pe acesta, dintr-un tub catodic de deasupra tastaturii începu să iasă un fascicul cărămiziu.

— T minus şaizeci de secunde. Lumina deveni de un verde constant. Gata de acţiune, anunţă Costas.

— Durata? se interesă Jack.

— Două minute. Am fi tăiat metalul ca pe unt, dar asta ar fi însemnat descărcarea completă a acumulatorilor din DSRV. Chiar şi cu ce facem acum, limita de siguranţă va fi serios ameninţată dacă vrem să folosim vehiculul DSRV ca să ne întoarcem pe Seaquest. Costas se uită la Katia, cu o emoţie abia stăpânită. Te uiţi acum la un laser cu semiconductori în spectrul infraroşu îndepărtat, explică el. Dacă legi copilaşul ăsta de cele două baterii argint-zinc de şapte sute de amperi din DSRV vei obţine un fascicul de energie de zece kilowaţi şi lungimea de undă de zece virgulă şase microni. E suficient ca să-i facă pe Klingonieni9 să se gândească bine înainte să atace. Jack mormăi nerăbdător în vreme ce Costas verifică cronometrul şi apăsă încă o tastă. Vizorul este un dispozitiv de poziţionare care ne permite să transmitem fasciculul perpendicular pe întăriturile chilei, continuă el. Laserul produce acum o gaură în chilă cu diametrul de un centimetru. Tocmai l-am îndreptat spre o supapă cu sens unic care ne permite să extrudăm materialul menţinând apa de mare în afară.

— Teoretic, ripostă Jack.

— Un duş rece este mereu bine-venit.

Modulul începu să emită un sunet de avertizare. Costas îşi reluă poziţia din spatele ecranului şi iniţie o serie de teste. După o pauză, îşi puse mâna dreaptă în jurul mânerului.

— Fasciculul se opreşte automat cu cinci milimetri înainte de a termina. Acum îl reactivez. Apăsă trăgaciul şi rămase nemişcat. După câteva momente, lumina verde reveni brusc la culoarea cărămizie. Costas privi prin ochitor. Sudoarea de pe frunte îi curgea pe tub. Se lăsă pe spate şi se linişti. Supapa a ţinut. Am trecut dincolo.

Costas se dădu la o parte ca să-l lase pe Ben în locul lui la consolă. Împreună terminară de montat cutia cu capacul

deschis aflată în stânga dispozitivului. În interiorul ei o reţea de linii sclipea verzui, ca scena unui teatru miniatural.

— Ben are mai multă experienţă practică, zise Costas. O parte din program este atât de nouă încât eu n-am avut ocazia să mă joc cu el înainte de a pleca spre excavaţiile de la epavă.

— Adică n-ai mai încercat asta înainte? întrebă Katia.

— Trebuie să existe un început pentru orice.

Katia închise ochii câteva clipe. În ciuda tehnologiei de ultimă oră şi a planificării în stil militar, se părea că operaţiunile UMI, inclusiv dezamorsarea bombelor-capcană, se desfăşurau pe ghicite.

— Aici copilaşul îşi arată toată puterea, comentă Costas cu entuziasm. Asta este unul dintre cele mai sofisticate lasere multifuncţionale produse vreodată. Urmăriţi cutia.

Luminozitatea verzuie se transformă într-o imagine care pulsa la fiecare câteva secunde. Fiecare pulsaţie lăsa în urmă o imagine de o complexitate crescândă, cu linii ce deveneau treptat tot mai clare. Cam după un minut, imaginea deveni tridimensională. Ca şi cum cineva ar fi introdus acolo o bucată verde de plastilină pentru a fi modelată.

— O hologramă! exclamă Katia.

— Corect. Costas rămase lipit de imagine. Faza a doua a constat în înserarea unui laser cu ultraviolete de energie înaltă prin gaura practicată în chilă, un dispozitiv de scanare care reproduce imaginea în interiorul cutiei sub forma unei holograme. Laserul poate fi reglat ca să reflecte materialele de o anumită densitate, în acest caz bazaltul vulcanului.

Jack se uită la Katia.

— Folosim chestia asta ca să realizăm copii ale unor artefacte, zise el. Rezultatele scanării sunt transferate unui laser cu infraroşu de mare intensitate, care poate tăia practic orice material cu o acurateţe de un micron, dimensiune mai mică decât a unei particule de praf.

— Acest dispozitiv a realizat copia sinterizată din polimer a discului de aur de pe epava cretană.

Jack dădu din cap.

— UMI a dezvoltat şi echipamentele hardware de care a fost nevoie pentru reproducerea „marmurii Elgin” pentru Parthenon-ul din Atena.

Costas se aplecă peste consolă.

— Bine, Ben. Rezoluţie maximă.

Fasciculul verzui care se deplasa în sus şi în jos începu să precizeze trăsăturile care apăruseră sub formă brută cu câteva momente înainte. Se puteau discerne bombamente ale bazaltului, un perete de lavă format cu milenii înainte ca primii umanoizi să atingă acele ţărmuri.

Katia observă prima trăsăturile regulate de la baza imaginii.

— Văd trepte! exclamă ea.

Urmăriră cum liniile orizontale capătă o formă evidentă. Ultimele câteva trepte care urcau pe peretele stâncos se terminau într-o platformă lată de cinci metri. Deasupra platformei, o streaşină stâncoasă se întindea până la submarin, închizând complet platforma.

Ben începu numărătoarea finală cu fiecare trecere a laserului.

— Nouăzeci şi şapte, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi nouă, sută la sută. Rezoluţie completă.

Ochii tuturor se concentrară pe masa întunecată din centrul imaginii. Ceea ce păru la început o ceaţă opacă se transformă treptat într-o nişă dreptunghiulară înaltă de patru metri şi lată de trei. Se găsea în spatele platformei, dincolo de scări şi fusese în mod clar săpată în stâncă.

Când scanerul se retrase, nişa deveni complet vizibilă. În centru se vedea o deschizătură verticală de la podea la tavan. De-a lungul marginilor inferioară şi superioară se extindeau alte deschizături orizontale. Fiecare panou era împodobit cu simboluri în formă de U, reprezentând, fără nici o urmă de îndoială, coarne de taur.

Costas scoase un fluierat uşor, iar Katia se aplecă să vadă mai bine.

Jack căută în buzunarul costumului şi scoase o bucată mototolită de hârtie. Citi cu voce joasă traducerea făcută de Dillen:

— Marea poartă de aur a citadelei.”

Costas se uită la prietenul lui şi îi zări emoţia de pe chip.

— Nu pun mâna în foc pentru aur, zise Jack. Dar vă pot spune un lucru cert. Am găsit poarta de intrare în Atlantida.

CAPITOLUL 16

Jack se uita la Katia aflată de cealaltă parte a pasarelei. Femeia discuta cu Costas, poziţia ei contorsionată subliniind îngustimea spaţiului dintre suporţii armelor şi coca submarinului. Dansul haotic al lămpilor de pe căşti părea să intensifice grozăvia scenei din jurul lor. Ar fi trebuit să se audă măcar geamătul metalului şi să se vadă semnele uzurii caracteristice oricărei structuri de navă. Jack trebuia să-şi amintească faptul că Kazbek ajunsese pe fundul mării cu mai puţin de două decenii înainte şi încă dispunea de integritatea necesară pentru a face faţă cu brio presiunii apei. Totul părea ciudat în interiorul fantomatic, cu linţoliul de precipitat care arăta de parcă s-ar fi constituit în sute de mii de ani, precum secreţia unei peşteri de var.

În timp ce scruta cu privirea întunericul de dincolo, Jack simţi o strânsoare bruscă, un fior de teamă primordială, pe care nu o putea controla.

„Nu aş putea permite să se întâmple din nou.

Nu aici. Nu acum.”

Se forţă să îşi mute privirea de la interior la zona de activitate de dedesubt. Pentru o clipă închise ochii şi strânse din fălci, chemând în ajutor toată forţa lui ca să lupte cu strânsoarea de cleşte a claustrofobiei. Îngrijorarea ultimelor ore îl făcea vulnerabil, deschizând o breşă în armura lui.

Trebuia să aibă mare grijă.

Exact în clipa în care respiraţia începu să-i revină la normal, Costas se uită la el şi îi arătă imaginea holografică a versantului. Era o dovadă uluitoare a faptului că se aflau chiar deasupra ţintei.

— Faza trei este să trecem prin chila submarinului până la acea poartă de acces, îi zise el Katiei.

— Floare la ureche, cum aţi spune voi.

— Aşteaptă şi o să vezi.

Se auzi brusc un şuierat, asemănător aburului ţâşnind dintr-un boiler.

— Există o distanţă de cinci metri între carena submarinului şi peretele stâncos, rosti Costas. Trebuie să fabricăm ceva asemănător unui tunel de evacuare. Arătă înspre un cilindru ataşat de dispozitiv. Acesta e plin cu siliciu lichefiat, hidrosilicat electromagnetic – sau EH-4. Noi îi spunem „pasta magică”. Şuieratul este sunetul ieşirii forţate a substanţei, împinsă de presiunea gazului, prin gaura pe care tocmai am creat-o în exteriorul carenei, unde se coagulează ca un gel.

Se opri ca să se uite la afişajul de pe ecran. Când procentul ajunse la sută la sută, şuieratul dispăru brusc.

— Bun. Andy. Extrudare completă.

Andy închise valva şi o fixă de un al doilea cilindru.

Costas se întoarse la Katia.

— Pe scurt, vom construi, ca o extensie a carenei submarinului, un tub flexibil etanş din material pe bază de siliciu.

— Pasta magică.

— Da. Aici intervine Lanowski.

— Oh.

Katia se strâmbă amintindu-şi de nou-venitul din Trabzon, chipul acela care refuza să creadă că ea putea şti ceva despre submarine.

— Poate că nu e un partener ideal pentru cină, zise Costas, dar este un strălucit inginer, specializat în materiale policompozite. L-am racolat de la MIT când Departamentul

Apărării a apelat la UMI ca să găsească o cale de a conserva epavele din cel de-al Doilea Război Mondial de la Pearl Harbor. El a descoperit un material de sigilare hidraulic care poate tripla rezistenţa rămăşiţelor, poate extrage sărurile marine dăunătoare din fierul vechi şi poate inhiba procesul de coroziune. Bineînţeles că aici folosim materialul pentru un scop diferit. Lanowski a descoperit că este şi un agent excepţional de legare pentru anumite minerale cristaline.

— Şi cum îl faci să ia forma dorită? întrebă Katia.

— Aici vine partea ingenioasă.

În vreme ce ei discutau, Ben şi Andy fuseseră ocupaţi cu asamblarea altei componente a dispozitivului laser. În jurul marcajului cu cretă plasaseră în cerc o serie de dispozitive mici, fiecare fixat de carenă printr-o ventuză plasată cu un pistol de vid. Din acestea ieşeau fire care duceau la un panou de control de lângă consolă.

— Astea sunt diode. Costas arătă spre dispozitive. Semiconductori în stare solidă. Fiecare are ataşată o bobină care acţionează ca un magnet la trecerea unui curent prin ea. Cablul de la DSRV se conectează în panoul de control şi apoi la aceste fire. Am folosit cablul ca să încărcăm o baterie de rezervă, aşa că putem opera independent dacă e nevoie. Oricum, dispunem de suficient voltaj ca să trimitem un curent electric chiar prin metalul carenei. Costas se dădu la o parte într-un spaţiu tot mai strâmt, ca să permită celor doi să ocupe poziţii în spatele panoului de control. Amestecul este în suspensie în dioxid de carbon lichid, explică el. Soluţia e mai densă decât apa de mare, iar presiunea la o asemenea adâncime o împiedică să se transforme în bule. Învelişul cauciucat al submarinului este lipicios ca o hârtie de muşte şi ar trebui să împiedice amestecul să se desprindă de cocă.

Cei doi membri ai echipajului apelaseră la o versiune a imaginii holografice de pe monitorul computerului. Andy citea coordonatele, iar Ben tasta cifrele, fiecare intrare

generând o minusculă cruce pe ecran. Crucile începură să descrie un cerc neregulat în jurul porţii.

— Lanowski a găsit o modalitate de a folosi nanotehnologia cristalelor pentru a cultiva un mediu magnetic în soluţie, continuă Costas. Deocamdată amestecul este ca o fibră de sticlă în stare lichidă amorfă, cu milioane de filamente minuscule înghesuite unul în celălalt. Dacă aplicăm un impuls electromagnetic, ele se vor uni pe direcţia impulsului rigidizând materialul.

— Ca betonul armat, zise Katia.

— Analogie corectă. Doar că din punct de vedere al greutăţii specifice şi al densităţii, materialul nostru este cam de o sută de ori mai puternic decât orice alt material de construcţie cunoscut.

Crucile minuscule deveniră un cerc continuu şi o lumină verde licări pe bara de control de dedesubt. Andy se ridică de pe scaun şi Costas îi luă locul în faţa cutiei holografice.

— Bun. Să-i dăm drumul, propuse Costas. Ben apăsă un buton de pe panoul de control. Se auzi o uşoară vibraţie şi lumina care înconjura imaginea începu să pulseze. Indicatorul se ridică repede la sută la sută şi clipi verde. Am intrat în afaceri. Costas aruncă o privire spre Katia plin de emoţie. Tocmai am trimis un curent de 140 de volţi prin intermediul diodelor, magnetizând amestecul EH-4 care se va poziţiona ca un tub cu grosimea peretelui de un centimetru, faţă de coordonatele reprezentate de cruci. Tubul are formă conică, baza mai largă cuprinzând întreaga platformă de stâncă. Bătu uşor cu degetul în tastatură. Sub acţiunea curentului, materialul se va fixa solid de carenă. Sonda trimisă a arătat că bazaltul are un grad ridicat de magnetism, deci curentul a putut penetra roca în ciuda neregularităţilor de la suprafaţă.

Andy desfăcu firele care duceau de la diode către panoul electronic.

— Acum, odată aplicată sarcina iniţială, ne trebuie doar două fire pentru a menţine sarcina constantă, zise Costas.

După ce îndepărtăm restul vom putea avea acces la carenă şi vom putea completa ultima fază.

— Tăierea metalului? întrebă Katia.

Costas dădu din cap.

— Mai întâi trebuie să uscăm compartimentul. Andy va activa o pompă de evacuare care va aspira apa prin gaură şi o va goli în submarin. Spaţiul interior mai poate înghiţi o creştere de nivel de un metru. Oricum nava asta nu pleacă nicăieri.

— Încă nu, interveni Jack.

Urmărise în tăcere procedurile de pe pasarelă, de parcă ar fi fost o scenă dintr-un film SF. Se gândea îngrozit la ce aveau de făcut ca să prevină oroarea nucleară.

— Gata pentru pornirea pompei, zise Ben.

Costas apăsă butonul şi vibraţia fu înlocuită de uruitul unui motor electric. Câteva secunde mai târziu auziră sunetul apei care era aruncată în bezna de dedesubt.

— Simultan introducem aer la presiune atmosferică, îi informă Costas. Tubul este suficient de rezistent pentru a împiedica implozia sub presiunea apei de mare.

Sunetul apei încetă brusc şi Andy arătă spre ecran.

— Apa a fost evacuată, anunţă el. Iniţiem faza patru. Jack se aplecă şi se uită cu mare atenţie la cutia holografică pentru a depista modificări ale peretelui de stâncă. Imaginea pulsatilă demonstra că scanerul fusese reactivat şi transmitea date la convertorul holografic. Poarta tăiată în piatră pare să reziste, rosti în continuare.

Costas se uită la hologramă.

— Sonda detectează infiltraţii fine de-a lungul marginilor. Exact aşa cum am prezis.

— Am întocmit acest scenariu noaptea trecută pe Seaquest, explică Jack. Am presupus că treptele vor conduce către o poartă. Totodată am presupus că apa de mare şi-a croit drum şi a inundat tot ce este dincolo de poartă. Faptul că poarta nu s-a deschis sub greutatea apei dinăuntru arată că există ceva, din piatră, care nu permite

ca acest lucru să fie făcut din afară. Nu poate fi vorba de sedimente marine, căci hidrogenul sulfurat din apă distruge orice substanţe pe bază de calciu.

În spatele lor se auzi un sunet şuierat când pompa de evacuare intră automat în acţiune ca să absoarbă apa care se adunase în capătul îndepărtat al camerei.

— De asemenea, trebuie să existe un soi de încuietoare, murmură Jack. Dacă asta este cu adevărat calea spre inima Atlantidei, atunci anticii trebuie să se fi asigurat că-i ţin pe vizitatorii nepoftiţi la distanţă.

— Oricum ar fi, o să intrăm uzi acolo, spuse Costas.

Katia părea uluită.

— Uzi?

— E singura noastră cale de a ajunge dincolo de acea poartă, zise Costas. Vom ieşi uscaţi de aici, dar va trebui să sigilăm chila şi să inundăm camera. Dacă poarta se deschide spre interior, va trebui să egalizăm presiunea împotriva greutăţii apei de pe cealaltă parte. Odată înăuntru, vom fi sub apă până ce vom ajunge la nivelul mării.

Ben şi Andy efectuau ultimele reglaje la un braţ articulat pe care îl întinseseră de la unitatea centrală la un punct chiar deasupra cercului de cretă. După ce verificară din nou poziţia braţului, Ben petrecu prin el o ventuză de fixare, în vreme ce Andy se aşeză în spatele consolei şi tastă o serie de comenzi.

Costas se aplecă pentru a inspecta dispozitivul înainte de a se adresa celor doi însoţitori.

— Braţul acesta este o extensie a laserului pe care l-am folosit ca să facem gaura din carenă. Se roteşte în sensul acelor de ceasornic în jurul unei axe centrale şi ar trebui să taie metalul cu uşurinţă. Din fericire, submarinele din clasa Akula au fost făcute din oţel, nu din titan.

— Dar placa de metal tăiată nu va fi proiectată în interior odată cu inundarea tubului? întrebă Katia.

— Unghiul de tăiere este orientat înspre afară, aşa că placa se va roti spre tunel şi, de îndată ce plecăm, se va fixa la loc datorită presiunii apei.

Andy se răsuci spre Costas.

— Toate sistemele sunt pregătite. Gata de faza finală.

Costas strânse marginea pasarelei şi inspectă pentru ultima dată echipamentul.

— Daţi-i drumul.

Katia urmări fascinată cum laserul începe să descrie un arc în sensul acelor de ceasornic în chila submarinului, braţul articulat rotindu-se în jurul unităţii centrale ca un compas supradimensionat. Tăietura era lată de doar câţiva milimetri şi urmărea linia cercului trasat cu cretă de Costas în jurul reperului GPS. După ce fasciculul completă primul sfert de cerc, Ben poziţionă un mic tub metalic pe tăietură. Cu o mişcare agilă împinse un cilindru miniatural cu CO2 în spatele tăieturii, iar acesta împinse o bandă magnetică spre exterior, creând astfel o balama ca placa rezultată din tăiere să se lipească de peretele tunelului.

— Încă cincisprezece minute, anunţă Costas. E timpul să ne pregătim.

Jack întinse mâna spre Costas, ca să-l ajute pe acesta să revină pe pasarelă.

— Din clipa în care tambuchiul se închide nu mai dispunem de vreo plasă de siguranţă. Vieţile noastre depind de echipamente şi de modul cum lucrăm împreună.

Încet, metodic, verifică echipamentul de supravieţuire pe care îl aduseseră din DSRV. După ce calibră computerul de decompensare fixat pe încheietura mâinii stângi, Costas verifică curelele de pe costumul Katiei.

— Amestecul de kevlar are o rezistenţă bună la impactul cu metal sau piatră, rosti el. Costumul este compartimentat, aşa că o breşă nu înseamnă că vei fi complet inundat. Chiar şi aşa, trebuie să fim extrem de atenţi. La aproape o sută de metri adâncime suntem sub cea mai joasă termoclină şi

temperatura exterioară va fi de doar câteva grade Celsius, adică la fel de scăzută ca în Atlantic.

După ce îl rugă pe Jack să arunce o privire asupra echipamentului său, Costas îşi desprinse o consolă mică de pe umărul stâng. Consola avea un ecran LCD şi era conectată la rucsacul de pe spatele lui.

— Când se va inunda tubul de trecere, vom fi supuşi presiunii apei de mare înconjurătoare, de aproape zece atmosfere, explică el. Întâmplător este aceeaşi adâncime ca în cazul epavei cretane, aşa că vom folosi amestecul nostru de respiraţie deja testat. O adâncime mai mare ar creşte toxicitatea oxigenului. Este imperios necesar ca pasajul acela de trecere să o ia în sus şi nu în jos.

— Cum rămâne cu răul de decompresie? întrebă Katia.

— Nu ar trebui să constituie o problemă. Costas repuse consola în locaşul ei de prindere. La această adâncime amestecul se bazează în principal pe heliu şi pe oxigen. Azotul creşte pe măsură ce urcăm, iar regulatorul dozează automat amestecul pe măsură ce presiunea descreşte. Dacă nu întârziem prea mult, ar trebui să avem nevoie doar de câteva opriri scurte de decompresie ca să lăsăm gazul în exces să se disipeze din sângele nostru pe măsură ce urcăm.

— Vom urca, afirmă cu tărie Jack. Bănuiala mea este că vom ajunge la un fel de sanctuar de vârf.

— Are sens din punct de vedere geologic, zise Costas. Ar fi fost o sarcină herculeană să se sape orizontal prin straturi de bazalt compact. Ar fi dat peste pungi dure şi chiar peste coşul vulcanului. Era mai simplu să sape un tunel în sus, de-a lungul liniei de scurgere a lavei, cam la acelaşi unghi ca scara de acces.

— Ei bine, ştim deja că oamenii aceia erau nişte ingineri străluciţi, rosti Katia în timp ce îşi acorda receptorul VHF pe aceeaşi frecvenţă cu a celorlalţi. Puteau exploata o carieră de dimensiunea unui stadion de fotbal, puteau construi piramide mai impresionante decât orice altceva din

Egiptul antic. Nu cred că săparea de tunele le punea mari probleme. Îşi reinstală dispozitivul de comunicaţie pe cască. Putem să ne aşteptăm la orice.

Laserul se apropia de punctul ce marca jumătatea cercului şi singurul zgomot care se auzea era uruitul slab al generatorului. Spre deosebire de tăietura rugoasă a unei flăcări oxiacetilenice, marginea lăsată de laser era netedă de parcă ar fi fost croită de o maşinărie de înaltă precizie. Înaintarea constantă a braţului robotic părea să numere ultimele minute înainte ca ei să păşească în necunoscut.

Chiar atunci când laserul intra în ultimul sfert de cerc, se auzi brusc o vibraţie. Ca şi cum un cutremur de pământ ar fi scuturat întregul submarin. Vibraţia fu urmată de un pocnet sec şi de un zgomot metalic înfundat, după care se lăsă o tăcere ameninţătoare.

— Cuplaţi acumulatorul de rezervă! comandă Costas.

— Am făcut-o deja. Nici o pană de curent depistată.

Zgomotul laserului reveni în vreme ce Andy trase de cablul care venea din DSRV şi inspectă ecranul pentru a depista probleme.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Jack.

— S-a auzit prin carenă, replică Andy. Nu-mi dau seama de sursă.

— Nu e din faţă, interveni Ben. Suntem la doar câţiva metri de prova şi ne-am fi dat seama de orice impact aici. Trebuie să vină din spate, poate dinspre zona uşii sigilate a camerei reactorului.

Costas se uită cu severitate la Jack.

— Trebuie să presupunem că DSRV-ul a fost compromis.

— Compromis, cum adică? vru Katia să afle.

— Adică avem vizitatori.

Jack trase manşonul pistolului său Beretta şi verifică dacă arma avea glonţ pe ţeavă. După ce se convinse, lăsă manşonul încet la loc şi fixă piedica pe poziţia de siguranţă. Dacă era nevoie, putea trage cele cincisprezece cartuşe Parabellum de nouă milimetri în câteva secunde.

— Nu pricep, rosti Katia. E vorba de oamenii noştri?

— Imposibil, afirmă categoric Costas. Furtuna va mai dura până mâine în zori, deci încă douăsprezece ore. Seaquest este la o distanţă de cel puţin zece mile marine spre nord. Este prea departe pentru a trimite un Aquapod, iar pe vremea asta este imposibil ca vreun elicopter să coboare într-atât încât să lanseze scafandri aproape de acest loc.

— Dacă erau scafandri UMI, ar fi luat contact cu noi până acum, chiar dacă ar fi trebuit să bată codul Morse în carena submarinului, zise Ben.

Katia continua să fie nedumerită.

— Dar cum putea Seaquest să rateze aşa ceva? Trebuie să fi ajuns înainte de începutul furtunii, şi totuşi monitoarele nu au arătat nici o navă de suprafaţă pe o rază de cincisprezece mile.

— În astfel de condiţii supravegherea prin satelit este aproape inutilă, dar radarul de pe Seaquest ar fi trebuit să detecteze orice anomalie din acest sector. Costas se opri, cu degetele bătând darabana pe balustradă. Mai există o posibilitate. Se uită la Jack. E posibil ca o navă să fi fost deja pe poziţie de cealaltă parte a vulcanului, prea aproape de stânci ca semnătura ei pe ecran să fie descifrabilă. Un submersibil lansat de acolo putea descoperi submarinul Kazbek şi se putea cupla cu DSRV-ul, permiţând unei echipe de asalt să intre prin sasul de evacuare.

— Asta ar explica zgomotul, interveni Ben.

— Deja pe poziţie? Katia nu părea convinsă. Cum puteau fi deja pe poziţie în spatele insulei? Nimeni altcineva nu are textul despre Atlantida, nimeni nu deţine expertiza necesară pentru a-l traduce şi pentru a-i interpreta indicaţiile. Se uită la bărbaţii din jur. Mă tem pentru siguranţa lui Seaquest.

Jack se uită la Katia o clipă mai mult decât ceilalţi. În acea fracţiune de secundă îşi dădu seama că lipsea ceva, că ea ascundea mai multe decât simpla îngrijorare pe care încercau cu toţii să o mascheze. Exact în clipa în care vru s-

o întrebe, un alt zgomot zgudui submarinul şi nu mai lăsă loc pentru speculaţii. Jack îşi băgă pistolul în tocul de la piept.

— Costas, tu stai aici cu Andy. Tunelul ar putea fi singura noastră cale de salvare. Ben, tu vii cu mine.

— Vin şi eu. Katia vorbi răspicat. Vom avea nevoie de toată puterea de foc pe care o vom putea aduna. Submarinele Akula au un rastel de rezervă în sala de mese de pe puntea de deasupra noastră. Ştiu locaţia.

Nu era momentul unei dispute. Îşi dădură repede jos echipamentele din spate şi le sprijiniră de peretele navei.

Ghemuindu-se pe pasarelă, Jack spuse:

— Oamenii ăştia n-au venit să sape după relicve antice. Vor presupune că le-am găsit noi prada şi nu dispun de comunicaţii cu suprafaţa. Dacă ne elimină pot încheia tranzacţia care a dat greş cu ani în urmă. Acum nu mai e vorba doar despre Atlantida. La cinci metri mai încolo se află suficiente focoase nucleare ca să pună capăt civilizaţiei occidentale.

Când păşi pe prima treaptă a scării care ducea la puntea superioară, Katia se feri într-o parte ca să evite norul de precipitat alb dislocat de Jack. După ce urcă cu grijă vreo zece trepte, îl bătu uşor pe picior, în acelaşi timp făcându-i semn lui Ben, care venea în urma ei.

— Asta e, şopti ea.

Ajunseseră pe puntea de deasupra compartimentului torpilelor, unde zăriseră dormitoarele echipajului de pe submarin în cursul trecerii lor, cu mai puţin de o oră înainte. Katia deschise uşa etanşă şi dădu la o parte resturile îngrămădite în jurul intrării. Jack veni imediat după ea, iar Ben îi urmă o clipă mai târziu. După ce se treziră toţi trei îngrămădiţi în spaţiul întunecat, Jack întinse mâna şi aprinse lampa de pe casca Katiei.

— Este la minim, şopti el. Ar trebui să fie în regulă câtă vreme nu luminezi direct în puţ, unde s-ar putea reflecta de pasarela de deasupra noastră.

Katia îndreptă fasciculul îngust către capătul îndepărtat al încăperii. Dincolo de o grămadă de mese se vedea o uşă întredeschisă. Katia le făcu semn să rămână pe loc şi îşi croi drum prin încăpere, având grijă să evite orice zgomot şi menţinând raza îndreptată drept înainte. În timp ce ea se strecura prin deschizătura uşii, Ben se aplecă în spate, în puţ, ca să asculte dacă se auzea vreun sunet de sus.

După câteva minute de tăcere încordată, Katia reapăru, cu lampa stinsă pentru a evita trimiterea unui fascicul luminos direct în puţ. Când se apropie de ei, văzură că era încărcată cu arme.

— Un AKS-47U, şopti ea. De asemenea, un pistol Makarov, care seamănă cu un Walther PPK. Rastelul cu arme aproape că a fost complet golit şi asta-i tot ce am găsit. Mai e o cutie cu cartuşe.

— Va merge.

Ben luă arma de pe umărul femeii. AKS-47U avea dimensiuni similare cu MP5-ul fabricat de Heckler & Koch, arma poliţiştilor din Occident, dar spre deosebire de cele mai multe pistoale-mitralieră folosea cartuşe de puşcă de mare viteză, calibru 5,45 milimetri. Inginerii de la Biroul de Proiectare a Armamentului Kalaşnikov perfecţionaseră un amortizor de zgomot care nu altera viteza glonţului şi dezvoltaseră un sistem de recuperare a gazelor care făcea arma mult mai fiabilă la foc automat decât oricare altă armă de acelaşi calibru.

Se auzi un alt zgomot înfundat, undeva departe în măruntaiele submarinului. Jack ridică alarmat capul şi cu toţii ciuliră urechile ca să asculte. Ceea ce la început părea un zgomot metalic îndepărtat devenea tot mai distinct, o succesiune de pocnituri înfundate care se repetau timp de douăzeci de secunde, după care încetau.

— Zgomote de paşi, şopti Jack. Pe puntea de deasupra noastră, îndreptându-se spre turnul de evacuare. Cred că amicii noştri sunt în camera de comandă. Trebuie să-i interceptăm înainte de a ajunge la puţul de încărcare.

Jack şi Katia luară fiecare câte un încărcător pentru Kalaşnikov şi introduseră cartuşe din cutia cu muniţie. Katia îi dădu încărcătorul ei lui Ben, care îl puse împreună cu cartuşele rămase într-o pungă de la centură. Ataşă celălalt încărcător la puşcă, armă şi puse piedica. Katia înşfăcă pistolul Makarov şi îl strecură sub centura din jurul taliei.

— Bun, şopti Jack. Mergem.

Li se păru că trecuse o eternitate de când se împiedicaseră de cadavrul oribil de la intrarea în camera sonarului. Ajungând la ultimele trepte ale scării, Jack se simţi recunoscător pentru întunericul care îi ascundea de privirile fixe ale santinelei.

Întinse mâna în jos ca s-o ajute pe Katia să urce. Câteva secunde mai târziu toţi trei stăteau cu armele gata de tragere. Prin coridorul dinspre pupa vedeau iluminatul intermitent de urgenţă din camera de control.

Jack îi conduse în şir indian pe partea stângă a coridorului, cu pistolul Beretta îndreptat în faţă. Chiar înainte de intrare încremeni şi ridică un braţ, în semn de avertizare. Katia se ghemui în spatele lui, în vreme ce Ben păru că se topeşte în întunericul din cealaltă parte.

De unde era, Katia nu vedea decât o masă informă de echipamente dezarticulate şi de console zdrobite. Linţoliul de precipitat dădea un aer bidimensional scenei, ca şi cum s-ar fi uitat cu toţii la un tablou prea abstract ca să poată discerne forme şi texturi distincte.

Katia zări brusc motivul pentru care se oprise Jack. Lângă rămăşiţele contorsionate ale periscopului, o siluetă fantomatică se desprinse de fundal, trădată doar de mişcare. Cum silueta se îndrepta spre ei, era limpede că nu conştientiza prezenţa lor.

Pistolul Beretta al lui Jack scoase un zgomot asurzitor. Prin furtuna albă care se scutură de pe pereţi, Katia urmări silueta dându-se înapoi, sprijinindu-se de tubul periscopului şi apoi căzând pe punte. Jack trase alte cinci focuri în

succesiune rapidă, fiecare glonţ stârnind un ropot de schije care se împrăştiară prin încăpere.

Katia era uluită de ferocitatea acelor sunete. Spre groaza ei, văzu silueta ridicându-se încet şi îndreptând pistolul-mitralieră Uzi pe care îl căra spre coridor. Zărea clar punctele de impact ale gloanţelor lui Jack pe vesta din kevlar a individului. Inamicul lor trase din Uzi o rafală sălbatică ce trimise gloanţele şuierând prin coridor şi lovind echipamentele din spatele lor.

Din întunericul lateral se auzi o rafală sacadată ţâşnind din arma lui Ben. Zgomotul era mai puţin înfricoşător, datorită amortizorului, dar efectul părea mult mai puternic. Gloanţele izbiră silueta care înainta şi o împinseră înapoi spre periscop. Omul trase în gol un arc de gloanţe spre tavanul încăperii. Impactul fiecărui glonţ îl izbea ca un ciocan, ceea ce îi făcea membrele să danseze haotic. Când vesta din kevlar se făcu bucăţi, pieptul lui căzu în faţă într-un unghi grotesc, acolo unde şira spinării îi fusese ruptă de gloanţe. Omul muri înainte de a atinge podeaua.

O altă armă automată, de undeva din capătul îndepărtat al încăperii, se adăugă vacarmului. Ecoul răsună în întregul submarin.

Jack se ghemui şi se lăsă pe călcâie ca un alergător înainte de start.

— Foc de acoperire!

Ben goli restul încărcătorului în cameră, iar Jack ţâşni şi alergă spre zona centrală, cu pistolul Beretta trăgând înspre spaţiul de dincolo de tubul periscopului, de unde plecase al doilea foc de armă. Se auziră un ţipăt şi un zgomot metalic, urmate de paşi care se retrag. Katia alergă în urma lui Jack. O dureau urechile de la zgomotele de împuşcături. De îndată li se alătură şi Ben, şi toţi trei se ghemuiră jos, la baza periscopului distrus.

— Câţi mai sunt? întrebă Ben.

— Doi, poate trei. Pe unul l-am lichidat. Dacă îi putem ţine pe coridor, le vom limita câmpul de tragere.

Cei doi bărbaţi îşi scoaseră încărcătoarele şi le reîncărcară. În vreme ce Ben introducea în încărcător cartuşe din punga lui, Katia se uită la scena carnagiului de lângă ei.

Era o privelişte înfiorătoare. În mijlocul unui amestec de sânge care începea să se închege şi tuburi de cartuşe de Uzi, trupul omului zăcea într-un unghi nefiresc, cu pieptul îndoit de două ori şi cu capul stând cu faţa în jos. Gloanţele distruseseră aparatul de respirat, tuburile de oxigen şi regulatorul, împroşcând totul cu fragmente de os şi de carne. Dedesubt se vedea o gaură imensă acolo unde fuseseră inima şi plămânii lui. În cavitate pătrunsese furtunul rupt al regulatorului de oxigen, şi acum producea o spumă sângerie care şuiera şi bolborosea într-o parodie grotescă a ultimelor răsuflări ale individului.

Katia îngenunche şi înălţă capul omului. Se înfioră şi îi dădu iute drumul. Jack era sigur că îl recunoscuse. Întinse mâna ca s-o apuce de umăr şi ea se răsuci pe călcâie.

— În nava asta moartea s-a distrat destul. Katia arăta brusc obosită. Acum e momentul să i se pună capăt. Înainte ca Jack să o poată opri, Katia se ridică şi înălţă ambele braţe în semn de predare. Păşi în spaţiul dintre periscoape. Numele meu este Katia Svetlanova.

Vorbi tare în rusă, cuvintele ei rezonând în încăpere.

Urmă imediat o mare agitaţie şi zgomotul unei conversaţii înfundate. Apoi o voce masculină îi răspunse într-un dialect pe care nici Jack şi nici Ben nu-l recunoscură. Katia îşi coborî braţele şi începu un dialog aprins care dură câteva minute. Părea să controleze complet situaţia. Vocea ei demonstra autoritate şi încredere, în vreme ce bărbatul părea că are ezitări şi dovedeşte un mare respect. După o ultimă propoziţie scurtă, Katia se aplecă şi îşi puse pistolul la centură.

— Este kazah, rosti ea. I-am spus că am pus bombe-capcană pe coridoare de aici şi până în camera torpilelor. I-am mai spus că negociem doar faţă în faţă cu liderul lor.

Asta nu se va întâmpla, dar ne va da un răgaz până ce ei vor hotărî care le e următoarea mişcare.

Jack se uită la ea. Fusese de două ori providenţială în evitarea dezastrului, mai întâi împiedicând un atac al Vulturei în Marea Egee, iar acum negociind cu asasinii. Se părea că atâta vreme cât ea e prezentă, inamicii lor păstrau distanţa şi îşi cântăreau cu atenţie faptele.

— Oamenii ăştia, zise el. Presupun că sunt amicii noştri de pe Vultura.

— Ai dreptate, rosti ea încetişor. Şi sunt teribil de nemiloşi.

— Ce facem acum? întrebă Ben.

În acea clipă se auzi un zgomot înfundat de undeva din submarin.

— Asta e răspunsul tău, răspunse Jack.

Era un semnal, stabilit dinainte cu Costas, care îi anunţa că operaţiunea de tăiere a chilei se încheiase. Jack se ridică şi îi conduse pe ceilalţi doi afară din camera de control, ocolind balta de sânge care curgea încă din bărbatul ucis. Retrăgându-se de-a lungul coridorului, Jack privi pentru ultima dată în urmă la ceea ce mai rămăsese din încăpere ca să se asigure că nu erau urmăriţi.

Îl lăsară pe Ben ghemuit în umbră lângă capătul puţului de încărcare. El îşi anunţase intenţiile şi le făcuse semn lui Jack şi Katiei să-şi continue drumul. Cu doar un încărcător şi jumătate la dispoziţie, şansele nu erau de partea lui, dar Jack ştia că dacă se ajungea la o confruntare, fiecare cartuş avea să-şi găsească o ţintă precisă.

Jack şi Katia avură nevoie doar de câteva minute ca să parcurgă ruta de-acum cunoscută în josul puţului şi de-a lungul sălii torpilelor. Ajungând la deschiderea din pasarelă, îşi îmbrăcară în tăcere echipamentele lăsate acolo, verificându-se unul pe celălalt şi activându-şi consolele regulatoarelor.

Ştiau ce aveau de făcut. Nu câştigau nimic stând cu Ben şi cu Andy într-un asediu care nu putea avea decât un singur rezultat. Apărarea lor se baza pe forţa ameninţării Katiei,

iar când aceasta avea să cedeze, numărul lor nu avea să mai însemne nimic. Asta era singura lor şansă, singura lor speranţă de a da peste ajutoare câtă vreme furtuna îşi făcea de cap deasupra.

Miza era cumplit de mare.

Coborând pe podeaua chilei, observară vizorul deja închis şi casca sigilată ermetic ale lui Costas. Îi urmară imediat exemplul, dar în prealabil Katia îi dădu pistolul ei lui Andy.

— S-ar putea să ai mai mare nevoie de el decât mine, zise ea.

Andy dădu din cap şi apucă arma înainte de a se întoarce cu faţa la ecran. În timp ce Jack îl informă repede despre situaţia din camera de comandă, Costas termină operaţiunea de retragere a braţului telescopic. Laserul tăiase în carena navei un cerc perfect cu diametrul de un metru şi jumătate.

— Pivotează pe balamalele pe care le-am inserat, spuse Andy. Acum tot ce am de făcut este să reduc presiunea aerului din tunelul de trecere şi ar trebui să ţâşnească în afară ca un chepeng.

Se uitară confuzi la carenă, îngrijoraţi de pericolele care îi aşteptau, şi totuşi atraşi inexorabil de emoţia descoperirii unei lumi pierdute şi aflate mai presus de cele mai îndrăzneţe vise ale lor.

— Bun, zise Costas. Să-i dăm drumul.

CAPITOLUL 17

Costas se ghemui şi trecu dincolo, atent să evite muchia ascuţită a marginii tăiate de laser în carenă. Întinse mâna ca să testeze tăria peretelui magnetizat al tubului şi apoi se întoarse să-i ajute pe Katia şi pe Jack. Odată ce trecură cu bine, Costas se strădui să închidă chepengul artificial, temându-se că o fisură a peretelui ar putea provoca o inundaţie de necontrolat în submarin. Fâsâitul scos de închiderea chepengului fu dovada suficientă a preciziei chirurgicale a laserului.

Deşi peretele era translucid, la o asemenea adâncime nu prea exista lumină naturală, care şi aşa ar fi fost blocată de platforma stâncoasă care se întindea până la submarin şi îi separa de lumea subacvatică de afară.

Când îşi activară lămpile de pe căşti, de jur împrejurul lor lumina se reflectă în ţesătura cristalină a peretelui, producând o strălucire albă. În faţa lor, panta stâncoasă părea şocantă, căci verdele monocrom al hologramei nu le oferise nici un indiciu despre compoziţia suprafeţei lustruite. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o fotografie în sepia, cu o bordură ceţoasă încadrând imaginea unei cunoştinţe de mult pierdute.

Înaintară încet, îndreptându-se tot mai mult pe măsură ce tunelul se lărgea. Materialul era dur ca o piatră şi se lipise bine de stâncă, în ciuda firişoarelor de apă care curgeau pe lângă platformă. După vreo opt metri de mers, ajunseră la un punct unde amestecul se sudase magnetic de stâncă. Costas o luă primul pe trepte şi se ghemui pentru a cerceta suprafaţa stâncoasă.

— Lipsă aproape totală de sedimente marine, nici măcar alge nu sunt. Nu am văzut niciodată o mare mai moartă ca aceasta. Dacă ne-am scoate căştile, locul ăsta ar puţi a ouă clocite din pricina hidrogenului sulfurat din apă.

Potrivi volumul pe consola lui de comunicaţii şi se uită în spate ca să fie sigur că este auzit de ceilalţi. Jack rosti ceva a încuviinţare, dar era preocupat de imaginea din faţa lui. El şi Katia stăteau unul lângă celălalt la doar câţiva metri depărtare, în întuneric, la capătul platformei.

Costas veni lângă ei şi lampa de pe casca lui îi ajută să vadă şi mai bine. Chiar în faţa lor se găsea o nişă dreptunghiulară tăiată în stâncă, cam de două ori mai înaltă decât ei şi de trei ori mai lată. Era ascunsă cam la trei metri adâncime în peretele stâncos şi fusese şlefuită şi finisată fără cusur. Pe peretele din spate se găsea imaginea care îi vrăjise când văzuseră holograma, conturul unei porţi mari duble.

Katia dădu prima glas evidenţei, cu o voce gâtuită de emoţie:

— Este din aur!

Când îşi îndreptară cu toţii fasciculele luminoase asupra unui singur punct, aproape că fură orbiţi de strălucire. Katia îşi plimbă cu atenţie lumina lămpii peste marginea inferioară, sub reflexia strălucitoare.

— Placată cu aur, după părerea mea, rosti Costas. Aur bătut şi şlefuit, apoi ataşat de pardoselile de piatră de dedesubt. În acea perioadă râurile din Caucaz erau pline cu aur, dar ar fi fost nevoie de o cantitate prea mare ca poarta să fie făcută din aur solid. Şi oricum ar fi fost prea moale.

O perdea fină de apă izbucnea din cavitatea interioară pe la marginile porţii. Lumina căştilor se reflecta în milioane de curcubeie minuscule, ca un halou care se adăuga efectului ameţitor al aurului.

— Sunt fixate de un pervaz, ca o adâncitură joasă în rocă de jur împrejurul marginii. Costas se uită la colţul din dreapta jos. Asta împiedică porţile să ţâşnească spre noi. Sunt proiectate să se deschidă spre interior, aşa cum ne-am gândit. Se îndreptă de spate şi se întoarse către Jack. Trebuie să inundăm camera ca să egalizăm presiunea apei pe ambele laturi ale porţii. Suntem gata?

Ceilalţi doi încuviinţară şi îşi ajustară consolele regulatoarelor, schimbând modul de respiraţie de la aer comprimat la amestec subacvatic necesar pentru a supravieţui la aproape o sută de metri adâncime. Katia se clătină un pic, simţind o uşoară ameţeală când inspiră amestecul neobişnuit. Costas se întinse ca s-o susţină.

— Te vei obişnui, zise el. Îţi va limpezi mintea pentru toate inscripţiile alea pe care o să le traduci.

Katia şi Jack îşi verificară reciproc tuburile de oxigen înainte de a-i face semn lui Costas că totul este în regulă. Acesta se întoarse la submarin. După ce îşi activă propriul regulator, bătu cu un instrument în carena navei, într-o succesiune rapidă de semnale. Câteva secunde mai târziu,

un jet puternic de apă ţâşni prin gaura din centrul chepengului, lovindu-se de peretele stâncos cu forţa unui tun cu apă. Andy inversase sensul pompei de absorbţie şi scosese apa din carenă prin intermediul unui dispozitiv de filtrare ca s-o cureţe de toxine şi de particule solide.

Se lipiră cu toţii de perete ca să evite jetul de apă care curgea pe lângă ei. Când acesta ricoşă din stâncă şi începu să-i ude, Jack icni de durere.

— Ce e? se repezi Katia. Eşti bine?

— Nu-i nimic.

Poziţia lui Jack spunea exact contrariul. Încerca să stea lipit de stâncă, dar corpul îi era aplecat în faţă. Jack se îndreptă încet abia când apa ajunse la nivelul coapselor, cu toate că respiraţia gâfâită i se auzea clar prin intercom.

— Am păţit-o în timpul micului nostru schimb de focuri. Tonul lui căuta să-i mascheze durerea. Am încasat un glonţ când am ieşit din încăpere. Nu am spus nimic pentru că nu se mai putea face nimic. Glonţul a trecut prin stratul de kevlar, aşa că am un compartiment compromis la costum. Apa e rece. O să-mi treacă.

Realitatea era mult mai gravă. Chiar dacă era o rană produsă de un Uzi fără putere mare de penetrare, glonţul îi fracturase o coastă şi îi lăsase o gaură în muşchi. Jack pierduse deja mult sânge şi ştia că puterile n-aveau să-l mai ţină mult. Şuvoiul de apă oprise sângerarea şi-i amorţea durerea, dar gaura din costumul lui era mai mare decât crezuse el. În acele condiţii apropiate de limita îngheţului era doar o chestiune de timp până ce temperatura corpului avea să-i scadă la un nivel alarmant.

Încercând să-şi controleze respiraţia, Jack simţi că-l cuprinde un val brusc de ameţeală, un semn sigur al lipsei de oxigen. Corpul lui resimţea nevoia de îngrijire după pierderea unei cantităţi mari de sânge şi acum reacţiona nemulţumit. Jack intră în stare de hiperventilaţie.

„Nu din nou.”

Amorţea tot mai tare în timp ce apa îl învăluia şuierând. Jack simţea o nevoie cruntă de spaţiu pe măsură ce locul se umplea cu apă şi o spaimă tot mai puternică pe măsură ce claustrofobia îl cuprindea în ghearele ei.

Avea nevoie disperată să se convingă singur că totul era o chestiune fiziologică, o reacţie naturală de adaptare a corpului şi nu o panică oarbă.

„Linişteşte-te. Fii calm.”

Începu să respire sacadat. Îngenunche pe podea, cu braţele atârnând şi capul în piept, pe măsură ce zgomotul aparatului de respiraţie se estompa tot mai mult în mugetul apei din jurul lui. Abia conştientiza prezenţa Katiei şi a lui Costas în faţă. Cei doi păreau să nu-l fi observat şi aşteptau ridicarea nivelului apei cu linişte şi calm.

Închise ochii.

Un torent de apă îl împinse brusc înapoi, încercuindu-i trupul ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unui vârtej. Pe lateral apa părea să-l mângâie, în vreme ce greutatea frontală îl apăsa cu putere, ca o masă distrugătoare care îl ţintuia de perete.

Deschise ochii şi se îngrozi.

Nu văzu decât un chip oribil apropiindu-se de el, cu orbitele goale şi cu un rânjet descărnat, prins de un trup care dansa ca o păpuşă dementă, cu braţele fantomatice fluturând în încercarea de a-l cuprinde pe Jack într-o îmbrăţişare mortală. Cu fiecare mişcare, apa se învolbura de petice albe şi cenuşii care păreau să se desprindă de apariţia aceea monstruoasă ca nişte fulgi de zăpadă.

Jack nu se putea opune. N-avea scăpare din coşmarul acesta care-l paraliza. Groaza îl copleşea şi îl făcea incapabil de orice reacţie.

Nu mai putea respira. Gura îi încremeni în mijlocul unui urlet.

„Este o halucinaţie.” O urmă de raţiune îi spunea că intrase într-o stare de narcoză. „Omul pe care l-am ucis în cadrul schimbului de focuri. Cadavrul spânzurat din camera

sonarului.” Erau fantomele submarinului, spectre care rămăseseră acolo ca să-i bântuie pe ei.

Îşi închise ochii, luptând din toate puterile să nu alunece în beznă.

Într-o fracţiune de secundă se trezi cu cinci luni înainte, în puţul de mină, locul coşmarului său. Simţi din nou şocul gazului care îl împingea în sus prin puţ, lovindu-l de bârnă, rupându-i furtunul de aer şi stingând luminile. Senzaţia de sufocare în bezna ca smoala înainte de a fi găsit de Costas, care îl adusese la viaţă făcându-i respiraţie gură la gură. Groaza clipei când al doilea val îl smulsese din strânsoarea lui Costas şi îl împinsese către suprafaţă. Orele petrecute în camera de decompresie, ore de epuizare punctate de momente de groază cumplită atunci când clipele de panică reveneau. Trăise experienţa pe care toţi scafandrii o urăsc, care distruge încrederea în sine obţinută cu mare efort în ani de zile şi care azvârle pe oricine într-un univers în care autocontrolul şi toţi parametrii de echilibru trebuie reconstruiţi cu mare durere de la zero.

Iar acum se întâmpla din nou.

— Jack! Uită-te la mine. Totul e bine. A trecut.

Costas se uită în ochii larg deschişi ai lui Jack şi îl strânse bine de umeri. Când vuietul apei se domoli şi Jack începu să-şi audă iarăşi respiraţia, se cutremură din tot corpul şi apoi începu să se relaxeze.

„E Costas. E încă în cameră.”

— Trebuie să fi fost unul dintre cadavrele aruncate de Kuzneţov prin tuburile lanstorpilă. S-a agăţat în nişa din stâncă şi a fost desprins de acolo de jetul de apă. O privelişte cam macabră.

Costas arătă spre silueta fantomatică care acum se îndrepta prin apă spre carena submarinului, cu torsul rupt oribil în locul de unde Costas îl apucase, provocând desprinderea ţesuturilor adipoase care se mai agăţau încă de scheletul osos.

În loc să simtă repulsie, Jack fu încercat de un imens sentiment de uşurare, de entuziasmul supravieţuitorului care a văzut neantul în faţă şi i-a supravieţuit. Valul de adrenalină care trecea acum prin el l-ar fi putut purta prin orice încercare i-ar fi stat în faţă.

Forţa apei o împinsese pe Katia în spate, lipind-o de perete. Femeia nu observase atacul lui de panică. Jack se uită la ea şi vorbi răguşit prin intercom, continuând să gâfâie:

— A fost rândul meu să fiu şocat, asta-i tot.

Katia n-avea de unde să cunoască demonii care îl bântuiau, forţa care îl pusese la încercare şi aproape îi provocase sfârşitul.

Vârtejul se opri în cele din urmă şi apa atinse un nivel acceptabil de limpezime la scurtă vreme după încetarea turbulenţei. Privirea lui Costas rămase aţintită asupra lui Jack până ce acesta se linişti complet. O clipă mai târziu, Costas se întinse şi desfăcu clamele care ţineau prinse aripioarele costumului lui Jack, apoi îşi trase labele de silicon peste picioare şi le potrivi la locul lor.

Jack se rostogoli şi urmări bulele propriei respiraţii transformându-se în picături translucide care se loveau una de alta pe tavanul tunelului de trecere. Simţi tubul de oxigen trăgându-l spre fund şi introduse rapid un jet de aer în costum ca să atingă un nivel normal de flotabilitate.

Costas înotă dinspre submarin către peretele stâncos. Când ajunse acolo, în urechile lor răsună un zgomot strident. Jack reuşi să se relaxeze după minutele de groază pe care le trăise, dar începu să tremure inexplicabil.

— Hei, Mickey Mouse, zise el. Cred că ar trebui să-ţi activezi modulatorul de voce.

Combinaţia dintre presiunea mare şi heliul inspirat distorsiona vocile făcându-le să sune comic, dar UMI pusese la punct un dispozitiv de corecţie tocmai pentru a evita genul de reacţie pe care Jack o găsea atât de greu de controlat.

— Scuzele mele. Voi încerca din nou.

Costas răsuci un comutator de pe partea laterală a vizorului. Găsi o frecvenţă potrivită şi comută pe automat, asigurându-se că modulatorul va răspunde la schimbările de presiune şi amestec de gaz pe măsură ce adâncimea la care se aflau ei se modifica.

— Andy a micşorat intensitatea câmpului magnetic ca să facă membrana semiflexibilă, permiţând presiunii apei de mare să influenţeze acest spaţiu şi să echilibreze presiunea apei din spatele acelei porţi. Acum sunt 9,8 bari la aproape 100 de metri. La adâncimea asta, avem amestec doar pentru o jumătate de oră.

Cu lămpile reduse la jumătate ca să limiteze reflecţia, îşi dădeau mai greu seama de caracteristicile intrării. Pe fiecare panou se vedea magnificul simbol al coarnelor de taur, simbol pe care-l văzuseră şi în hologramă, ca nişte forme în mărime naturală, bătute în aur, ce ieşeau uşor în relief.

Costas desprinse altă sculă-minune din centură.

— E ceva conceput în laboratorul de geofizică de la UMI, zise el. Radar de penetrare a solului, care generează impulsuri electromagnetice de scurtă durată pentru a vedea ce ascunde solul. Noi le spunem „fulgere acustice”. Semnalul GPR10 pătrunde pe o adâncime de doar cinci metri, dar ne poate spune unde se găseşte un obiect solid de cealaltă parte.

Scoase antena dispozitivului şi înotă de-a lungul bazei porţii de intrare, oprindu-se lângă intrarea dintre porţi.

— E clar, anunţă el. Nici un fel de rezistenţă pe o distanţă de jumătate de metru, care trebuie să reprezinte grosimea porţilor. M-am uitat cu atenţie de-a lungul pragului inferior şi nu am văzut nimic care să ne creeze probleme.

— Metalul este corodat? întrebă Katia.

— Aurul nu este afectat aproape deloc de apa de mare. Costas puse la loc dispozitivul şi îşi trecu degetele peste

prag. Îşi mişcă trupul înainte şi înapoi de câteva ori, apoi se opri. Acum îi dăm drumul, anunţă el.

Cu o mişcare bruscă se năpusti în porţi, împingându-se cu toată forţa. Continuă să împingă câteva clipe, apoi se dădu înapoi, epuizat. Uşile păreau dăltuite în rocă solidă, cu conturul înalt de doi metri abia vizibil în peretele stâncos.

— N-am făcut nimic, rosti el gâfâind.

— Stai. Uită-te la asta.

Jack înota la un metru deasupra şi se trezise învăluit într-un nor de bule de aer de la respiraţia lui Costas. Privirea lui fusese atrasă de un detaliu curios de pe suprafaţa porţii, reflectat prin turbulenţă, o anomalie prea măruntă ca să fie detectată de holograma laser.

O concavitate superficială, de dimensiunea unei farfurii, era centrată între cele două seturi de coarne de taur. Crăpătura dintre uşi era ascunsă în spatele ei, făcând-o să semene cu un sigiliu gravat în metal după ce uşile fuseseră închise pentru ultima dată.

Katia se apropie de el şi întinse mâna ca să atingă zona.

— Pare un cristal, rosti ea. De formă complexă, cu multe unghiuri drepte şi zone plane.

Cristalul era imaculat, atât de meşteşugit realizat că părea aproape invizibil. Felul în care Katia îşi mişca mâna, urmărind contururile formei, semăna cu suita de gesturi a unui mim. Abia când îşi micşorară intensitatea fasciculelor luminoase de pe căşti, din întuneric începu să se întrevadă o formă, în care lumina se reflecta ca o prismă pentru a revela linii şi unghiuri.

Când Jack îşi mişcă poziţia, îşi dădu brusc seama despre ce era vorba.

— Doamne, tresări el. Simbolul Atlantidei!

Pentru câteva clipe priviră uluiţi. Uitară de toate încercările prin care trecuseră în ultimele ore şi se simţiră din nou copleşiţi de emoţie.

— În Aquapod-uri am zărit simbolul sculptat într-un soi de efigie în faţa piramidelor, rosti Jack. Mi se pare firesc să îl

găsim şi aici.
— Da, rosti Katia. Ca un semn de bun augur care să marcheze un loc sfânt.
Costas îşi apăsă vizorul peste cristal.
— Gravura este incredibilă, murmură el. Cei mai mulţi compuşi pe bază de siliciu nu pot rezista atât de mult în apă de mare cu o concentraţie atât de ridicată de sulf fără să formeze un strat superficial.
Jack se gândea intens şi se uita fix la poartă. Brusc mormăi ceva şi scoase un pachet pe care îl ascunsese lângă pistolul Beretta.
— Mi-am adus şi eu un mic talisman. Despachetă copia discului de aur de pe epava cretană. Lumina de pe cască dezvălui simbolul de acum cunoscut de pe suprafaţa obiectului.
— Iată cheia spre Atlantida, spuse el cu entuziasm.
Costas izbucni plin de emoţie:
— Bineînţeles! Luă discul de la Jack şi îl ridică. Forma convexă a discului se potriveşte exact în concavitatea porţii. Simbolul de pe disc este pe dos, imprimat în metal, în vreme ce cristalul este o imagine în oglindă. Discul ar trebui să se potrivească precum o cheie în broască.
— Bănuiam eu că s-ar putea dovedi util, zise Jack.
— Uşa aia n-are de gând să se clintească nici măcar cu un centimetru, zise Costas. Asta ar putea fi unica noastră şansă.
Jack dădu de câteva ori din picioare, până ce ajunse direct în faţa simbolului de pe uşă. Katia veni imediat în stânga lui.
— Există o singură cale de a afla, rosti.
CAPITOLUL 18
Când Jack aşează discul pe uşă, cristalul păru să-l absoarbă, ca şi cum o forţă primordială atrăgea una spre alta două jumătăţi ale unui întreg pe care destinul le ţinuse depărtate prea multă vreme. Discul se potrivi cu cristalul şi alunecă încet în interior până ce ajunse la acelaşi nivel cu uşile.
— Bingo, rosti el încetişor.

Îşi puse palma pe metal şi dădu cu putere din picioare ca să mai scadă din presiunea apei. Dintr-odată discul dispăru înăuntru şi se roti iute în sensul acelor de ceasornic, mişcarea generând o deplasare a apei din jur ca şi cum ar fi fost acţionată de palele unei elice. Când se opri din rotaţie, se auzi un zgomot, discul ieşi singur şi uşile se întredeschiseră.

Când le dădu în lături, Jack nu mai întâmpină nici o rezistenţă. Pe moment nu văzură nimic din pricina turbulenţei iscate când apa rece ca gheaţa dinăuntru se amestecă cu apa de mare din jurul lor. Jack inspiră profund ca să-şi ascundă un spasm de durere, o senzaţie de junghi acolo unde ruptura din costum îi expusese pieptul la apa îngheţată. Ceilalţi doi îi zăriră grimasa, dar ştiau că el le-ar fi refuzat orice ajutor.

Costas trecuse între timp de mâl şi examina mecanismul din canatul porţii.

— Fascinant, îngăimă el. Poarta era ţinută de o bară de granit în formă de cruce. Partea de sus a fost sculptată în creste şi şanţuri, ca o roată dinţată. Cristalul era încastrat într-un cilindru de piatră cu creste similare. Când Jack a apăsat discul, roţile dinţate s-au pus în mişcare.

Costas scoase discul din cristal şi i-l dădu lui Jack ca acesta să-l pună bine.

— Şi cum de s-a răsucit din proprie voinţă? întrebă Katia.

— Capetele drugilor sunt lestate, probabil prin nişte cavităţi interioare adiacente canaturilor. La angrenarea roţilor dinţate, greutăţile au tras de cei doi drugi, care au rotit cilindrul.

— O dovadă impresionantă de inginerie.

— Un scop simplu, un proiect bine gândit, durabilitate a materialelor. Costas le zâmbi prin vizor. Ar fi câştigat în mod categoric premiul întâi la competiţia studenţească de la MIT din vremea mea.

Îşi comutară fasciculele luminoase pe putere maximă. Apa din faţa lor era limpede precum cristalul, purificată de orice

materii contaminante în miile de ani scurse de când se strecurase printre crăpăturile porţii.

Lumina se reflecta de pereţii stâncoşi. Se găseau într-o încăpere dreptunghiulară de mărimea compartimentului pentru torpile din submariN. Imediat în faţa lor se afla un piedestal masiv tăiat din stânca brută.

— Este un altar! exclamă Jack. Se văd canalele pe unde se scurgea sângele spre scările de afară.

— Sacrificii umane? întrebă Costas.

— Au o lungă istorie la popoarele semitice din Orientul Apropiat, răspunse Katia. Gândiţi-vă la Avraam şi la Isaac din Vechiul Testament.

— Dar niciodată la scară de masă, ripostă Jack. Povestea cu Avraam şi Isaac este pilduitoare tocmai fiindcă e o excepţie. Şi cretanii sacrificau oameni, dar singura dovadă o constituie un sanctuar de vârf din apropiere de Knossos, unde un cutremur a dărâmat altarul în mijlocul ritualului şi a conservat scheletul. Probabil că aşa ceva se întâmpla numai când erau ameninţaţi de catastrofe precum erupţia de pe Thera.

Înotau către piedestalul din centrul încăperii, cu fasciculele convergând asupra marginii platformei de sacrificiu. Când dădură cu ochii de partea de sus, se confruntară cu o imagine aproape prea fantastică pentru a fi înţeleasă, un spectru care dispăru ca un duh de îndată ce se apropiară de el.

— Aţi văzut ce am văzut şi eu? icni Katia.

— Extraordinar, murmură Costas. Oasele trebuie să se fi dezintegrat cu mii de ani în urmă, dar în nemişcarea apei sărurile de calciu au rămas acolo unde au căzut. Cea mai mică turbulenţă şi au dispărut ca un nor de fum.

Pentru o fracţiune de secundă zăriseră un taur uriaş, cu forma lui uriaşă redusă la o amprentă de umbre albe, ca un negativ fotografic estompat. În colţurile mesei se vedeau găurile unde îi fuseseră legate membrele înainte de sacrificiu, dar frânghia care le ţinuse strânse se

dezintegrase demult în apa de mare care cuprinsese carcasa animalului în îmbrăţişarea ei de gheaţă.

Jack ridică un pumnal de ritual care zăcea pe o latură a mesei. Prăselele din piatră erau gravate cu desenul unei bestii înfiorătoare, pe jumătate taur, pe jumătate vultur.

— Uite răspunsul tău, zise el încet. Curtea cu statuia colosală de lângă linia ţărmului a fost prima arenă de lupte de tauri din lume. Animalele condamnate erau aduse pe aleea de procesiune printre piramide, apoi urcate pe scări până la locul de sacrificiu. Acesta era spectaculos, având o privire generală asupra întregului oraş care se întindea pe câmpia de dedesubt, iar momentul sacrificiului era probabil ales să coincidă cu primele raze de lumină solară ivite printre vârfurile gemene ale vulcanului şi coarnele taurului-sfinx din arena de dedesubt. Probabil că întregul oraş participa la ceremonie cu răsuflarea tăiată.

Se opri şi se uită cu solemnitate la ceilalţi doi prin vizorul său.

— Tocmai am văzut rămăşiţele ultimului sacrificiu, ale ultimei tentative disperate făcute de preoţi de a stăvili înaintarea mării înainte ca porţile acestei încăperi să fie încuiate definitiv.

Înotară peste altar şi se îndreptară către o gaură neagră căscată în spatele încăperii. Pe măsură ce se apropiau, reflexiile luminoase deveneau tot mai intense din pricina pereţilor care păreau nişte draperii de cristal şi aur.

— Atlantida cea cu pereţii de aur”, rosti Jack încetişor.

Chiar înainte de a ajunge la portal, Costas coti spre dreapta şi se apropie mult de perete.

— Este pirită de fier, aurul prostului. Vocea lui părea uimită. Cristalele sunt atât de mari şi de apropiate că totul arată ca o placă de aur până ce te apropii suficient ca să vezi mai bine.

— Dar insula e vulcanică, făcută din rocă vulcanică, le aminti Katia.

— În principal din bazalt, fu Costas de acord. Magmă topită care s-a răcit prea rapid pentru a se mai forma cristale minerale. Bazaltul dintre creastă şi linia veche a ţărmului avea conţinut scăzut în siliciu, aşa că s-a răcit încet, pe măsură ce a curs peste stratul de sedimente calcaroase. La un nivel superior s-a format din lavă acidă, bogată în silicaţi, care s-a solidificat imediat ce a ajuns la suprafaţă. Din Aquapod-uri am observat incluziuni de obsidian, sticla vulcanică neagră care se formează la răcirea rapidă a lavei curgătoare.

— Lamele din obsidian erau cele mai ascuţite arme cunoscute până la fabricarea oţelului cu conţinut ridicat de carbon în Evul Mediu, zise Jack. Pumnalul ăla a fost făcut din obsidian.

Costas se apropie de ei înotând de-a lungul peretelui.

— Incredibil, rosti el. Obsidian pentru unelte, tuf pentru lucrări de zidărie, cenuşă vulcanică pentru mortar, sare pentru conservarea hranei. Ca să nu mai menţionăm un sol foarte fertil şi o mare plină de peşte. Oamenii ăştia aveau de toate.

— Cum rămâne cu granitul folosit la construcţia uşilor? insistă Katia.

— Tot de origine vulcanică, răspunse Costas. Dar nu reprezintă rezultatul erupţiilor vulcanice. Este o rocă de intruziune care se formează adânc în scoarţa terestră pe măsură ce magma se răceşte încet, producând structuri cristaline dominate de feldspat şi cuarţ. Se numeşte rocă plutonică, după zeul grec al lumii subterane. A fost împinsă în sus de tectonica plăcilor.

— Asta explică şi o altă resursă, interveni Jack. Tot presiunea a fost cea care a metamorfozat sedimentele de calcar în marmură, furnizând astfel piatră cu granulaţie fină pentru sculpturile de afară. Mai jos pe pantele muntelui şi pe creasta dinspre vest trebuie să existe adevărate exploatări.

— Ne aflăm în interiorul unui vulcan compozit, continuă Costas. O combinaţie de munte şi vulcan, cu straturile de lavă întrepătrunse de cenuşă de erupţie şi stâncă. Gândiţi-vă la Sfânta Elena, la Vezuviu, la Thera. În loc să se acumuleze în spatele unui dop şi să erupă exploziv, magma urcă prin straturile de rocă plutonică şi se solidifică sub forma unui scut bazaltic, eveniment care se repetă de fiecare dată când se acumulează presiune. Eu cred că în adâncurile acestei insule se află, de fapt, o căldare în fierbere de gaze şi lavă, care îşi croieşte drum prin fisurile stâncii, formând un labirint de pasaje de trecere şi de caverne. Undeva, foarte jos, vulcanul ăsta este străbătut, la propriu vorbind, de râuri de foc.

— Şi pirita? întrebă Katia.

— Un ghem neobişnuit de dens de fier, forţat să urce odată cu granitul. Faptul că se răceşte foarte încet în interiorul scoarţei terestre a dat naştere cristalelor imense. Sunt fabulos de mari, unicat în lume.

Se întoarseră ca să arunce o ultimă privire asupra lumii pe care o părăseau. În lumina lămpilor lor, apa era plină de culoare, din pricina reflecţiilor aurii ale pereţilor stâncoşi.

— Încăperea asta este visul oricărui geolog, murmură cu respect Costas. Dacă ai şlefui pereţii, spectacolul luminos ar orbi orice spectator. Pentru preoţi camera trebuie să fi arătat ca un semn divin. Este o operă remarcabilă de efecte pirotehnice a vulcanului însuşi.

Dincolo de altar puteau desluşi carena submarinului de la capătul tunelului. Era o amintire a inamicului sinistru care le bara calea de întoarcere către lumea de deasupra şi a

faptului că singura lor speranţă de salvare a lui Ben şi Andy se găsea în bezna de smoală dinaintea lor.

Înainte de a se confrunta cu întunericul grozav al portalului de trecere, Costas înotă înapoi spre centrul încăperii. Scoase ceva de la centură şi înconjură înot altarul înainte de a se întoarce, trăgând după el o fâşie portocalie prinsă de rucsacul din spinare.

— E ceva la care m-am gândit din clipele când am auzit despre legendele care se întind în timp până la conflictul dintre micenieni şi minoieni în Epoca Bronzului, explică el. Când Tezeu a ajuns în Knossos ca să ucidă Minotaurul, Ariadna i-a dat un ghem de sfoară care să-l ghideze prin labirint. Sub stânca asta nu avem acces la GPS şi putem naviga doar prin recunoaşterea reperelor şi a adâncimii. Firul Ariadnei ar putea fi singura măsură de siguranţă de care dispunem.

Jack ieşi primul din camera de sacrificiu şi trecu prin portal, cu lumina lămpii îndreptată înainte. După circa zece metri, pasajul se îngustă şi coti spre dreapta. Se opri ca să-i lase pe ceilalţi să vină lângă el; spaţiul le permitea să stea toţi trei unul lângă altul.

Erau singuri în nemişcarea de moarte a unui loc în care nici o fiinţă umană nu mai intrase din zorii civilizaţiei. Jack se simţea cuprins de o emoţie care-i era familiară, fluxul de adrenalină reuşind pe moment să anihileze efectele rănii şi îndemnându-l să-şi continue drumul în necunoscut.

Pasajul începu să şerpuiască în curbe alternative, fiecare cotitură părând să mărească exagerat distanţa faţă de intrare. Experienţa prin care treceau era debusolantă, ca şi cum arhitecţii antici ai acestei lumi ar fi cunoscut efectul neliniştitor al absenţei liniilor drepte asupra simţului de orientare al oamenilor.

Se opriră când Costas scoase ultima bucată de bandă şi ataşă un mosor nou de rucsacul din spate. În spaţiul strâmt, lămpile lor aruncau o lumină strălucitoare pe pereţii a căror

suprafaţă era atât de lucioasă, încât părea să fi fost menţinută lustruită de-a lungul mileniilor.

Jack înotă câţiva metri în faţă şi observă ceva pe perete.

— Văd însemne.

Ceilalţi doi înotară repede spre el.

— Făcute de mâna omului, afirmă Costas. Săpate în stâncă. Seamănă cu desenele alea din jurul hieroglifelor găsite de Hiebermeyer pe papirusul antic din templul unde Solon l-a vizitat pe marele preot.

Sute de însemne aproape identice erau aliniate în douăzeci de şiruri orizontale care se întindeau dincolo de curba din pasaj. Fiecare însemn cuprindea un simbol înconjurat de o bordură ovală, de genul desenelor la care făcuse referire Costas. Simbolurile din desene erau rectilinii, fiecare dintre ele având o coloană verticală şi un aranjament de linii orizontale care ieşeau pe ambele părţi ale coloanei.

— Par a fi nişte rune, zise Costas.

— Imposibil, ripostă Katia. Runele îşi au originea în alfabetele etrusc şi latin, în urma contactelor cu zona mediteraneană în timpul perioadei clasice. Asta înseamnă cu şase mii de ani mai târziu.

Cei doi bărbaţi se retraseră ca să-i facă mai mult loc. Katia inspectă îndeaproape unul dintre registre, apoi se dădu în spate pentru o privire de ansamblu.

— Nu cred că ăsta este un alfabet, rosti ea. În cazul unui alfabet există o corespondenţă directă între grafeme şi foneme, între simbol şi unitatea de sunet. Cele mai multe alfabete dispun de douăzeci până la treizeci de simboluri şi doar puţine limbi au mai mult de patruzeci de sunete semnificative. Aici sunt prea multe permutaţii în numărul şi în localizarea liniilor orizontale. În consecinţă, sunt insuficiente pentru a fi logograme, unde simbolurile reprezintă un cuvânt, ca în chineză.

— Silabe? sugeră Costas.

Katia clătină din cap.

— Simbolurile de pe discurile din Phaistos sunt fonograme silabice. Nu se poate ca atlanţii să fi dezvoltat două sisteme silabice care să fie folosite în context sacru.

— Pregăteşte-te să fii uluită.

Vocea lui Costas se auzea tare şi clar prin sistemul de comunicaţii, chiar dacă el dispăruse după următoarea curbă a coridorului. Ceilalţi doi înotară către el.

Simbolurile se sfârşeau brusc în dreptul unei linii verticale săpate din podea până în tavan. Dincolo de linie se găsea un taur magnific, cu trupul săpat în basorelief. Taurul avea mărime naturală, cu capul înzestrat cu coarne arcuite îndreptat spre ei, cu corpul masiv odihnindu-se pe o platformă şi cu picioarele întinse. Ochii fuseseră sculptaţi cu grijă ca să se vadă irisul şi erau neobişnuiţi de mari, ca şi cum bestia ar fi fost surprinsă într-un moment de spaimă de moarte.

— Bineînţeles, exclamă Katia. Sunt numerice!

Jack înţelese imediat.

— Asta este ritualul de sacrificiu din camera de la intrare, rosti el cu entuziasm. Simbolurile trebuie să însemne o poveste, o arhivă a fiecărui sacrificiu.

— Sunt chiar aranjate boustrophe-don. Katia se uită la Costas. După cum ştiţi din greaca modernă, bous înseamnă „bou”, iar strophos „a răsuci”. „Aşa cum se răsuceşte boul când ară un câmp”, în direcţii alternate. Ca urma unui şarpe.

Katia arătă spre modul în care linia care mărginea fiecare desen sărea apoi către linia de dedesubt.

Costas se întoarse spre Jack, cu ochii scânteind de emoţie.

— Când să fi avut loc sacrificiile?

— În cadrul evenimentelor legate de agricultură şi de schimbarea anotimpurilor. Solstiţiile de vară şi de iarnă, venirea primăverii, sărbătoarea recoltei.

— Ciclul lunar? propuse Costas.

— Foarte posibil, răspunse Jack. Probabil că intervalul dintre lunile pline a reprezentat prima măsurătoare exactă

a timpului din istorie. Diferenţa dintre anul lunar şi cel solar conta enorm pentru oamenii care depindeau de aflarea momentului în care se găsesc în cadrul unui ciclu de recoltă. Ciclul sinodic, adică ciclul lunar, este mai scurt decât anul solar cu unsprezece zile, aşa că se intercalează o lună în plus la fiecare trei sau patru ani. Probabil că s-au făcut observaţii astronomice pentru măsurarea diferenţei la sanctuarele cretane din vârf de munte. Pun pariu că şi aici există un observator.

Costas arătă înspre un set de simboluri bizare aflate chiar deasupra taurului.

— De-asta întreb eu, zise el.

Ceea ce la început părea un ornament ciudat căpătă brusc un sens nou. Imediat deasupra spinării animalului se vedea un disc lat de circa două lăţimi de palmă. Pe fiecare parte a discului se întindea o succesiune de imagini asemănătoare, în mod simetric, mai întâi o jumătate de disc, apoi un sfert şi, în cele din urmă, o singură linie curbată.

— Iată măreţul ciclu lunar, proclamă Costas. Luna nouă, pătrarul, luna la jumătate, luna plină, apoi acelaşi lucru în sens invers.

— Discul de aur, rosti Jack cu voce moale. Era un simbol lunar. Aversul reprezintă luna plină, iar profilul eliptic descrie luna când trece prin ciclul ei lunar.

Nu era nevoie să scoată discul din buzunar ca toată lumea să ştie că are dreptate, că forma aceea asemănătoare unei lentile se potrivea exact cu depresiunea concavă a discului săpat în stânca de deasupra lor.

Costas înotă la câţiva metri în stânga taurului. În faţa lui se întindeau, ca un soi de covor exotic, şirurile de inscripţii săpate în perete.

— Numărul maxim de linii de pe partea dreaptă a fiecărei tulpini este şase, iar adesea numărul de tăieturi continuă şi pe partea stângă. Faptul că uneori sunt şapte linii pe acea parte aproape că îmi distruge teoria.

— Care e? întrebă Jack.

Îl auziră pe Costas inspirând adânc prin regulator.

— Fiecare desen reprezintă un an, iar fiecare linie orizontală o lună. Parcurgi mai întâi partea dreaptă, apoi urci sus pe stânga. Ianuarie înseamnă dreapta jos, decembrie stânga sus.

Jack înotă de-a lungul peretelui, deasupra lui Costas, unde cele mai multe desene conţineau numărul maxim de linii.

— Bineînţeles, exclamă el. Cele cu o linie suplimentară conţin treisprezece. Trebuie să reprezinte anii cu luna suplimentară din calendarul lunar. Uitaţi-vă la secvenţa de aici. Luna în plus apare alternativ la fiecare trei sau patru desene, exact aşa cum ar trebui procedat ca să se menţină echilibrul între anul lunar şi cel solar.

— Cum ţii socoteala lunilor lipsă?

Katia se scufundase la nivelul podelei şi examina desenele de jos. Unele conţineau doar linia verticală, iar altele doar una sau două linii orizontale, în locuri care păreau alese la întâmplare pe fiecare parte.

— Cele mai multe sacrificii sunt pentru recompense, corect? Sunt efectuate în speranţa returnării a ceva, a unui semn de favoare din partea zeilor. Unde se poate face asta mai bine decât în cazul unui vulcan activ? Magma dă pe afară, au loc cutremure, ba chiar apar curcubeie provocate de gaze şi de aburi.

— Aşadar, se făcea întotdeauna un sacrificiu la începutul lunii lunare. Katia urmărise cu atenţie ideile lui Costas. Dacă se observa vreun semn înainte de următoarea lună nouă, atunci se săpa o linie. Dacă nu, atunci nu exista nici o însemnare.

— Exact, rosti Costas. Partea centrală din faţa lui Jack conţine multe simboluri, cam pentru fiecare lună timp de douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani. Apoi urmează lungi perioade cu simboluri puţine. Eu cred că dacă am dispune de un tipar de activitate pentru acest vulcan, am vedea un model similar, cu decenii de activitate alternând cu perioade similare de adormire. Nu vorbim aici de erupţii

spectaculare, ci mai degrabă de un cazan care se revarsă încet înainte de a se umple din nou.

— Dacă judecăm după marcaje, ultimul sacrificiu a fost în mai sau în iunie, exact data inundaţiei indicate de analizele pentru polen efectuate în Trabzon, rosti Katia. Timp de câţiva ani înainte nu există nici un fel de însemnări. Se pare că au avut noroc cu ultimul lor sacrificiu.

— Aveau nevoie de noroc, rosti Costas.

Se uitară la ultimul simbol, o însemnare făcută parcă în pripă, care contrasta flagrant cu inciziile atente din anii anteriori. Abia dacă îşi imaginau groaza oamenilor care se confruntau cu o catastrofă inimaginabilă, căutând cu disperare un semn de speranţă înainte de a abandona o patrie unde prosperaseră încă de la începuturile istoriei lor.

Jack înotă până la peretele opus, ca să aibă o privire de ansamblu.

— Sunt cam o mie cinci sute de desene laolaltă, calculă el. Mergând înapoi de la data inundaţiei, care a fost 5545 înainte de Hristos, ajungem undeva în mileniul al VIII-lea înainte de Hristos. Incredibil! O mie cinci sute de ani de utilizare continuă, neîntreruptă de război sau dezastre naturale, o vreme când existau suficiente animale pentru sacrificiul unui taur în fiecare lună. Atlantida nu a înflorit peste noapte.

— Aminteşte-ţi că noi ne uităm aici la o arhivă de evenimente de la lărgirea coridorului, îl avertiză Costas. Asta a fost iniţial o fisură vulcanică accesibilă din afară. Pun pariu că locul ăsta a fost vizitat cu mult înainte de primul sacrificiu.

— Trebuie să ne punem în mişcare, zise Jack. Nu ştim ce ne aşteaptă înainte.

Taurul sculptat se transformă într-o formă sinuoasă, alungită pe măsură ce se curba în jurul ultimei cotituri a peretelui. Când trecură de coadă, coridorul se îndreptă şi continuă fără deviere până unde ajungea lumina lămpilor. De o parte şi de alta erau săpate nişe în rocă, fiecare ca un

vas la suprafaţă în interiorul unei platforme retrase, ca în cazul unei urne miniaturale.

— Pentru torţe sau lumânări, făcute probabil din grăsime animală, observă Jack.

— E bine de ştiut că se foloseau la ceva resturile acelor tauri, comentă Costas.

Înotară mai departe. După circa cincisprezece metri, pasajul se termină brusc în dreptul a trei intrări, două dintre ele aşezate oblic pe fiecare parte a unei intrări centrale. Coridoarele de dincolo păreau să se întindă în mod identic în bezna de smoală a inimii vulcanului.

— Un alt test, rosti Costas pe ton neutru.

— Nu pasajul central, rosti Jack. E prea evident.

Katia se uita cu atenţie la intrarea din dreapta, iar ceilalţi doi înotară spre ea. Se adunară cu toţii în prag şi dădură tăcuţi din cap. Katia se împinse înainte şi preluă conducerea. Coridorul era larg doar cât să înoate doi dintre ei unul lângă celălalt şi înalt cât un stat de om.

Coridorul continua vreo douăzeci de metri, pereţii lui netezi nelăsând să se întrezărească ceva. Distanţa dintre Katia şi ceilalţi doi se mări când Costas se opri ca să mai pună un mosor în rucsac, iar Jack îl aşteptă. Se sprijini cu mâna înmănuşată de stânca din dreptul lui.

Se strâmbă.

— Apa e mai caldă. O simt.

Nici Costas şi nici Katia nu puteau simţi temperatura exterioară prin costumele lor, iar până atunci nu avuseseră nici un motiv să monitorizeze termometrele din consolele lor.

— Mă încearcă un sentiment neplăcut în privinţa asta, zise Costas. Trebuie să fie un canal vulcanic care încălzeşte apa. Trebuie să ieşim de aici.

Îşi dădură brusc seama că nu primeau răspuns de la Katia. Jack înotă repede înainte şi înţelese imediat de ce. Căştile lui începură să pârâie tot mai tare din pricina electricităţii

statice, astfel încât nici un fel de recepţie nu mai era posibilă.

— Câmp electromagnetic local. Vocea lui Costas deveni mai clară pe măsură ce se apropie înot de Jack. Probabil e vorba de o acumulare de ferită în rocă, o bucată concentrată de mineral, precum pirita din încăperea de la intrare.

O curbă la dreapta le arătă unde dispăruse Katia din raza lor vizuală. Înotară repede, privind doar întunericul din faţa lor. Când virară, pereţii se schimbară de la o suprafaţă lustruită la aparenţa rugoasă a unei stânci neprelucrate. Priveliştea dinainte deveni unduitoare ca un miraj.

— Frige, icni Jack. Nu pot merge mai departe.

Trecuseră dincolo de pereţii prelucraţi de mâna omului şi se treziră înconjuraţi de contururile neşlefuite ale unei fisuri vulcanice. Katia apăru brusc prin miraj ca o fantasmă într-o furtună a deşertului şi în aceeaşi fracţiune de secundă sesizară ceva ca o forţă întunecată în spatele ei, un soi de vârcolac al adâncurilor care năvălea spre ei extrem de hotărât.

— Fugiţi! ţipă Katia. Înapoi la pasaj!

Jack se întinse către ea, dar fu aruncat pe spate de un ghiont enorm, căruia nu i se putu împotrivi. Tot ce îi rămânea de făcut era să încerce cu disperare să evite marginile tăioase ale sedimentelor de lavă, în timp ce toţi trei se rostogoleau prin apă cu o viteză năucitoare. Înainte de a-şi da seama ce se întâmpla se treziră înapoi în coridorul cu pereţi şlefuiţi. O zguduitură cumplită îi lăsă şocaţi şi ameţiţi la circa zece metri distanţă de fisură.

Katia respira sacadat şi se lupta cu ea însăşi ca să-şi controleze respiraţia. Jack înotă spre ea şi îi verifică echipamentul. Pentru o fracţiune de secundă îşi aminti de propria spaimă, dar reuşi să şi-o îndepărteze din minte, hotărât să nu se mai lase cuprins de ea.

— Cred că nu a fost drumul bun, icni ea.

Costas se îndreptă şi înotă înapoi câţiva metri ca să reînnoade banda tăiată de forţa care aproape că îi anihilase pe toţi trei. Reintraseră în zona de tulburare magnetică şi vocea lui se auzea cu pârâituri prin intercom.

— O explozie freatică. Se întâmplă atunci când apa atinge lava topită. Efectul e identic cu al prafului de puşcă. Se opri ca să-şi recapete suflul, cu propoziţiile punctate de inspirări adânci din regulator. Iar culoarul ăsta este ca o ţeavă de tun. Dacă n-ar fi sărit în aer printr-un loc undeva în spatele nostru, am fi fost următorii pe lista sacrificiilor.

Se întoarseră repede la cele trei intrări. O evitară pe cea centrală, continuând să aibă încredere în instinctul lui Jack. Când se apropiară de intrarea din stânga, Jack se prăbuşi la podea, copleşit de o senzaţie cumplită de rău după eforturile pe care le făcuse să se adapteze la trecerea bruscă de la căldura sfâşietoare la apele reci ca gheaţa din pasaj.

— N-am nimic, icni el. Lăsaţi-mă o clipă.

Costas se uită îngrijorat la el, apoi o urmă pe Katia spre pragul intrării. Aceasta încă nu-şi revenise din pricina şocului şi vocea îi era încordată.

— E rândul tău să o iei înainte, zise ea. Vreau să stau lângă Jack.

CAPITOLUL 19

Tunelul din stânga coborî brusc, iar pereţii se îngustau şi mai mult ghidându-i către mijlocul vulcanului. Jack era tot mai agitat când trebui să se confrunte, pe lângă durerea lui din rană, şi cu efectele destabilizatoare ale creşterii presiunii pe măsură ce se afundau în bezna de gheaţă a tunelului.

— Dedesubt sunt nişte trepte săpate, anunţă Costas. Va trebui să ne rugăm ca să ajungă în curând la un nivel plan. Încă zece metri şi s-a zis cu noi.

Pe măsură ce coborau, Costas se uită tot mai îngrijorat la indicatorul de adâncime. Compensatoarele automate de flotabilitate le pompau aer în costume ca să împiedice

strivirea trupurilor. După câţiva metri, coborâşul îşi accentuă alarmant panta. Pentru o clipă Jack şi Katia nu văzură nimic, din cauza norului de bule scos de Costas când acesta se scufundă în faţa lor.

— E-n regulă, se auzi vocea acestuia. Văd o podea.

Treptele de dedesubt se transformară în locaşuri săpate în piatră. Jack se scufundă ultimii câţiva metri şi aterizâ în genunchi. Katia îl urmă.

— O sută şaisprezece metri, mormăi Costas. Asta-i limita amestecului de respirat. Doar câţiva metri şi regulatoarele ar fi cedat.

Nu se auzi nici un răspuns de la ceilalţi doi şi Costas le cercetă neliniştit feţele în căutarea indiciilor de narcoză cu azot. Pe măsură ce ochii lui se obişnuiau cu mediul înconjurător, Costas îşi dădu seama de ce tăceau. Limitele claustrofobice ale tunelului făcuseră loc unei imense camere săpate de lavă, din care conţinutul letal dispăruse de mult timp pentru a lăsa în loc o cavitate alungită asemănătoare unui salon dintr-un castel medieval. Analogia părea şi mai reuşită când Costas se uita înapoi la punctul lor de intrare. Tunelul de deasupra se căsca precum gura unui coş antic de evacuare, iar peretele stâncos de dedesubt se lăţea ca un cămin dintr-un castel aristocratic.

Încăperea părea a fi rezultatul unui fenomen în întregime natural. Forma era rezultatul mai degrabă al acţiunii forţelor titanice din crusta terestră decât al acţiunilor umane. În timp ce încerca să se adapteze la dimensiunile locului, Costas începu să distingă diverse forme în bazalt pe ambele laturi, ca nişte umbre contorsionate, rezultate din revărsarea unui râu de lavă care încremenise în timpul curgerii. Brusc, observă ce anume captivase atenţia celorlalţi doi şi, ca şi cum ar fi fost brusc supus unui test extrem de greu, se concentră doar asupra formelor geologice. Imediat ce recunoscu alternativa, în faţa ochilor îi apăru o scenă fantastică. Pereţii erau acoperiţi cu o menajerie spectaculoasă de animale pictate şi incizate în

piatră, formele lor respectând contururile încăperii şi folosind avantajul tiparelor naturale ale bazaltului. Unele picturi erau în mărime naturală, altele mai mari de atât, dar realizate într-un stil naturalist, care făcea uşoară identificarea lor.

Dintr-o singură privire Costas văzu rinoceri, bizoni, căprioare, cai, pisici uriaşe şi tauri. Erau cu sutele, unele animale stând singure, dar cele mai multe aşezate în grupuri, în vreme ce imaginile se adunau una peste alta ca într-o pânză reutilizată de mai multe ori. Efectul tridimensional era uluitor, iar în combinaţie cu efectul uşor halucinogen al azotului inspirat îi dădea impresia că animalele erau vii, o masă de bestii flămânde care se năpusteau spre el ca un miraj îndepărtat.

— Incredibil. Jack sparse în fine tăcerea, cu o voce în care se citea uşor şocul. Salonul strămoşilor.

Costas se desprinse de imaginea uluitoare şi se uită întrebător la prietenul său.

— Tu ai fost primul, zise el, care ai presupus că aici au existat oameni cu mult înainte de acele sacrificii de tauri. Ei bine, uite dovada ta. Aceste picturi sunt din Paleoliticul Superior, ultima perioadă a Vechii Epoci de Piatră, când oamenii vânau animale mari pe lângă gheţari. Tocmai am înotat înapoi în timp cu mii de ani până la prima explozie a creativităţii artistice umane, adică cu treizeci şi cinci până la douăsprezece mii de ani în urmă.

— Cum poţi fi sigur?

— Uită-te la specii.

Înotară în linie către centrul galeriei. Bulele respiraţiei li se ridicau în nori mari argintii către tavan. Oriunde îşi îndreptau lămpile apăreau noi minuni ale artei din vechime. În ciuda nevoii stringente de a merge mai departe, erau cu toţii atraşi de splendoarea peisajului din jurul lor.

— Nu există animale domestice, rosti Katia. Nu sunt vaci, oi, porcI. Iar unele dintre animale mi se par specii dispărute.

— Chiar aşa, rosti Jack, cu o emoţie evidentă în voce. Megafauna Erei Glaciare, mamifere supradimensionate care s-au stins la sfârşitul Pleistocenului, cu zece mii de ani în urmă. Chestia asta este uluitoare. Taurii, de exemplu, nu sunt vite, ci auroci, Bos primigenius, o specie de bou sălbatic, strămoş al vitelor domestice, care au dispărut în această regiune până în neolitic. Rinocerul este rinocerul lânos, o altă specie dispărută care era mai înaltă de doi metri. Arătau ca nişte boi uriaşi, singura relicvă a megafaunei Pleistocenului care s-a conservat până în zilele noastre.

Pe măsură ce înaintau, pe peretele din stânga apăru o formă imensă, cu torsul ieşit în afară din stâncă. Era de aproape trei ori mai înaltă decât ei şi avea doi colţi imenşi, lungi de cel puţin şase metri.

— Un mamut cu blană! exclamă Jack. Mamuţii au dispărut la sud de Caucaz în cursul ultimei ere interglaciare, când pentru ei s-a făcut prea cald la o asemenea latitudine sudică. Ori aceşti artişti primitivi au cutreierat întinderi enorme, până la marginea gheţarilor din stepele nordice, ori avem în faţa ochilor o pictură veche de cel puţin patruzeci de mii de ani.

— Credeam că picturile rupestre din Paleolitic au fost descoperite doar în vestul Europei, murmură Katia.

— În special în Pirinei şi Dordogne, cele mai faimoase fiind la Altamira şi Lascaux. Astea sunt singurele la est de Italia, prima dovadă că vânătorii primitivi europeni au ajuns la graniţele de vest ale Asiei.

— Cred că aceste picturi aveau un soi de semnificaţie religioasă, zise Costas. Un cult al animalelor, adularea spiritului animalelor?

— În zorii istoriei, când au apărut primele manifestări artistice, multe din aceste reprezentări probabil că aveau o dimensiune magică, afirmă Jack. Mai ales dacă erau opera şamanilor sau a vracilor, oameni care căutau astfel de locuri, unde imaginile desenate de ei aveau un efect uluitor.

— Sau ale vracilor femei, interveni Katia. Multe triburi de vânători primitivi erau societăţi matriarhale şi adorau o zeiţă-mamă. Femeile nu se ocupau doar cu creşterea copiilor şi culegerea fructelor.

În raza lor vizuală apăru o altă imagine colosală, un zimbru mascul gigant. Era dublat de o imagine identică pe peretele opus, un aranjament unic care evidenţia animalele ca pe nişte santinele fioroase înfruntând pe oricine se aventura prin galerie. Stăteau ghemuite înainte pe picioarele lor musculoase şi păreau extrem de excitate sexual.

— Arată ca taurul de sacrificiu din coridor, observă Costas. Iar poziţia este la fel ca a taurului-sfinx gigant din arenă.

Jack se gândea la implicaţiile descoperirii lor.

— La momentul inundaţiei cele mai multe dintre aceste animale erau bestii mitice din trecut, mamutul şi rinocerii fiind asemănători cu sfinxul sau grifonul din culturile ulterioare. Singura verigă de continuitate era taurul. Pentru vânătorii preistorici, aurocii masivi reprezentau cel mai puternic simbol de potenţă. Pentru primii fermieri, boii erau cruciali ca animale de povară şi de lucru, iar vitele pentru carne, lapte şi veşminte.

— Spui că atlanţii din neolitic se închinau la imagini vechi deja de treizeci de mii de ani?

Lui Costas nu-i venea să creadă ce auzea.

— Nu toate picturile sunt atât de vechi, răspunse Jack. Cele mai multe galerii de picturi rupestre nu sunt omogene, ci reprezintă acumulări episodice în perioade îndelungate, cu picturi mai vechi care au fost retuşate sau înlocuite. Dar chiar şi cele mai recente adăugiri, de la sfârşitul Erei Glaciare, trebuie să fie vechi de cel puţin douăsprezece mii de ani, cu mai bine de cinci mii de ani înainte de sfârşitul Atlantidei.

— Pentru oamenii Atlantidei asta ar însemna cam ceea ce înseamnă pentru noi Epoca Bronzului, rosti Katia.

— În societăţile preistorice arta a supravieţuit în general doar dacă a continuat să aibă semnificaţie culturală sau religioasă, rosti Jack. Până în acest punct, toate coridoarele au fost îndreptate şi şlefuite, şi totuşi patronii Atlantidei au lăsat în mod deliberat această încăpere nealterată. Aceste picturi erau venerate ca imagini ancestrale.

Jack înotă mai departe şi inspectă cocoaşa imensă a mamutului, atent să nu deranjeze pigmenţii care supravieţuiseră atâta amar de vreme în apa nemişcată.

— Ştiam că Atlantida trebuie să ne ofere surprize extraordinare, rosti el, dar nu m-am aşteptat niciodată să descopăr prima legătură clară între credinţele primilor homo sapiens şi strămoşii noştri din neolitic, un cult al taurului care a existat încă din zorii timpului. Jack se împinse uşor mai departe, continuând să privească imaginea uluitoare a mamutului. Sau să descopăr cea mai timpurie operă artistică din întreaga lume.

Se găseau la mai bine de treizeci de metri de ieşirea prin horn şi la jumătatea galeriei. Deasupra lor stânca se înălţa semeaţă ca o catedrală, cu tavanul – un sigiliu încremenit de lavă îngheţată. Pe măsură ce siluetele aurocilor se estompară, apărură alte grupuri de animale, pe alocuri atât de dense încât păreau nişte cirezi care se repezeau cu capetele înainte.

— În Lascaux există şase sute de picturi şi douăsprezece mii de schiţe, murmură Jack. Aici trebuie să fie de trei sau patru ori mai multe. Este senzaţional. Ca şi cum am fi dat peste un Luvru preistoric.

El şi Katia erau atât de absorbiţi de scenele uluitoare de pe pereţi, că niciunul nu înregistră faptul că ajunseseră la capătul încăperii. Costas îi alertă pe amândoi, după ce înotase înaintea lor, în urma consultării computerului de pe consolă.

— Uitaţi-vă în faţa voastră, rosti el.

Capătul galeriei se găsea la mai puţin de zece metri. Îşi plimbară fasciculele luminoase peste stâncă şi văzură că

aceasta era lipsită de picturi, cu suprafaţa netezită şi şlefuită, ca a coridoarelor pe care le străbătuseră. În aceeaşi clipă, începură să distingă contururile unei imagini săpate. Era imensă, întinzându-se pe cel puţin cincisprezece metri de-a lungul întregului perete.

Fasciculul lui Costas li se alătură şi imaginea deveni completă.

— Este o pasăre de pradă! exclamă Katia.

— Vulturul-zeu cu aripile întinse”, rosti Jack cu voce moale.

Era un basorelief realizat în aceeaşi manieră ca taurul de sacrificiu din coridor. Semăna în mod remarcabil cu vulturii imperiali din Mesopotamia sau Roma antică, cu capul rotit rigid la dreapta şi cu ochiul privind hulpav în jos. Aici însă, în loc să se întindă în lateral, aripile erau ridicate în sus către colţurile încăperii. Ca şi cum pasărea era pe punctul de a se năpusti asupra prăzii sale, cu ghearele aproape întinse spre podea.

— Este mai puţin vechi decât picturile, rosti Jack. Vânătorii din Paleolitic nu dispuneau de unelte ca să sape în bazalt. Trebuie să fie contemporan cu desenul taurului din neolitic.

Când lumina lămpilor căzu pe ghearele înfricoşătoare, îşi dădură seama că vulturul stătea peste o serie de intrări întunecate de la baza peretelui. Erau patru intrări cu totul, câte una sub fiecare vârf de aripă şi câte una sub fiecare gheară. Se pare că avem patru opţiuni, continuă Jack.

Cercetară imediat peretele în căutare de indicii, conştienţi că timpul pe care îl mai puteau petrece la o asemenea adâncime devenea periculos de scurt. Părăsiseră submarinul cu aproape o jumătate de oră înainte. După ce înotară de-a lungul peretelui inspectând fiecare prag de trecere, se adunară iarăşi în centru.

— Sunt identice, rosti Katia, cu îngrijorare în glas. Va trebui să tragem iarăşi la sorţi.

— Staţi o clipă. Costas se uita la imaginea de deasupra lor, cu aripile aproape pierdute în înălţimile cavernoase ale încăperii. Forma aia. Am mai văzut-o undeva înainte.

Ceilalţi doi urmăriră privirea lui Costas. De emoţie, Katia abia mai respira.

— Simbolul Atlantidei!

Costas jubila.

— Umerii şi aripile sunt H-ul central al simbolului. Picioarele sunt partea de jos. Simbolul Atlantidei este un vultur cu aripile întinse!

Jack scoase emoţionat discul, ca să vadă cu toţii desenul rectiliniu imprimat în suprafaţă, o imagine atât de familiară şi totuşi până acum atât de imposibil de descifrat în forma ei stilizată.

— Poate că este ca simbolul egiptean ankh, rosti Katia. Hieroglifa unei cruci cu o buclă deasupra ei, care semnifică forţa vieţii.

— Când am văzut pe coridor reprezentările sacrificiilor m-am gândit că simbolul Atlantidei este mai mult decât o cheie, că este în acelaşi timp şi un dispozitiv numeric, rosti Costas. Poate un cod binar, folosind linii orizontale şi verticale pentru 0 şi 1, sau un calculator pentru relativizarea ciclurilor solare şi lunare. Acum însă pare a fi o simplă reprezentare a vulturului sacru, o abstractizare care putea fi uşor copiată pe materiale diferite datorită liniilor drepte. Şi cu toate astea…

— Ar putea conţine un mesaj, interveni Jack.

— O hartă?

Jack înotă până la Katia.

— Îţi aminteşti traducerea făcută de Dillen discului din Phaistos?

Katia îşi scoase repede de la umăr computerul de buzunar aflat într-o husă impermeabilă. După câteva clipe, pe ecran începu să se deruleze un paragraf:

Sub semnul taurului se întinde zeul vultur cu aripile întinse. (La) coada lui (se află) Atlantis-ul cu pereţi de aur, marea poartă aurie a (citadelei?). Vârfurile aripilor (lui) ating răsăritul şi apusul soarelui. (La) răsăritul soarelui (se află) muntele de foc şi cristal. (Aici este) sala marilor preoţi.

— Opreşte aici! Jack se întoarse către Costas. Care sunt coordonatele noastre?

Costas bănuise ce vrea prietenul lui şi îşi cerceta deja busola.

— Luând în calcul varietatea magnetică a rocii, aş spune că acest perete este orientat aproape perfect est-vest.

— Corect. Jack îşi făcu iute ordine în gânduri. „Semnul taurului” se referă la acest vulcan, la vârfurile gemene. „Zeul vultur cu aripile întinse” este această imagine de deasupra noastră, cu aripile aliniate perfect spre soare la răsărit şi la apus. „Sala marilor preoţi” este la soare-răsare. Asta înseamnă poarta estică, sub aripa stângă.

Costas dădu din cap, cu privirea fixată asupra simbolului.

— E mai mult decât atât. Luă discul de la Jack, mângâind liniile în timp ce vorbea. Imaginaţi-vă că asta este o hartă, nu o reprezentare la scară, ci o diagramă, ca un plan de metrou. Linia verticală, corespunzând picioarelor vulturului, este pasajul care duce de la uşă la suprafaţa muntelui. Aceste două linii de la jumătatea superioară a piciorului vulturului sunt coridoarele moarte, aşa cum erau şi sub desenul taurului. Acum ne aflăm în inima simbolului, locul de unde aripile se întind spre stânga şi spre dreapta.

— Deci cele două porţi din faţa noastră conduc spre gâtul şi capul vulturului, zise JacK. Iar textul de pe disc are un mesaj dublu, spunându-ne nu numai să apucăm pe poarta estică, dar şi să urmăm coridoarele de dincolo până la un punct care corespunde cu vârful aripii stângi.

— Şi atunci încotro merg celelalte coridoare? întrebă Katia.

— Eu aş zice că majoritatea lor formează un complex de tunele şi de galerii ca acesta. Imaginează-ţi o mănăstire subterană, cu săli de cult, spaţii de cazare pentru preoţi şi călugări, bucătării şi zone de depozitare a hranei, biblioteci şi ateliere de lucru. Vânătorii din paleolitic care au ajuns primii aici poate că au observat aşezarea simetrică, o ciudăţenie a naturii care putea fi concepută ca o imagine a

unui vultur cu aripile întinse. Ulterior, săpătorii în piatră puteau întări conturul imaginii.

— Din nefericire nu mai avem timp pentru explorări. Costas înotase alături de Jack şi se uita alarmat la tuburile cu amestecul pentru respirat ale acestuia. Rana de glonţ şi expunerea la apă ţi-au agravat respiraţia. Aproape că ai ajuns pe rezerva de urgenţă. Dispui de suficient amestec ca să te întorci la submarin, dar cam atât. Tu alegi.

Jack nu ezită cu răspunsul. Câtă vreme atacatorii lor se găseau tot acolo, nu se puteau întoarce prin submarin. Singura lor şansă era să găsească o modalitate de a ajunge la suprafaţă prin hăţişul de tunele.

— Mergem mai departe.

Costas se uită la prietenul lui şi dădu din cap fără să scoată o vorbă. Katia se întinse şi apucă braţul lui Jack. Înotară împreună spre poarta din stânga, aruncând o ultimă privire spre caverna din spatele lor. În vreme ce fasciculele lor luminoase dansau pe suprafaţa ondulată, animalele păreau tot mai distorsionate şi alungite, ca şi cum s-ar fi întins ca să se ia după ei, o cavalcadă fantastică gata să năvălească afară din tenebrele Erei Glaciare.

Când ajunse la colţ, Costas se opri ca să potrivească un nou mosor de bandă. Apoi înotă înainte până la întunericul porţii, cu Jack şi Katia de-o parte şi de alta a lui.

— Bun, rosti el. Urmaţi-mă!

CAPITOLUL 20

— Theseus, aici Ariadna. Theseus, aici Ariadna. Mă auzi? Recepţie.

Tom York repetă mesajul pe care îl transmitea în mod continuu de jumătate de oră, folosind numele de cod asupra cărora căzuse de acord cu Jack şi cu ceilalţi înainte ca aceştia să plece în vehiculul DSRV către submarinul eşuat. Închise microfonul şi îl puse la locul lui în furca emiţătorului radio aflat lângă consola radar. Noaptea se sfârşea şi Seaquest aproape că ajunsese înapoi la poziţia de plecare, după ce ocolise furtuna care îşi continua drumul către

malul sudic al Mării Negre. Chiar dacă trecuseră douăsprezece ore de când se despărţiseră, York nu părea din cale afară de îngrijorat. Probabil durase ceva timp ca echipa să pătrundă în submarin, iar echipamentele laser ale lui Costas erau netestate. Poate că hotărâseră să nu desprindă baliza radio de vehiculul DSRV până ce condiţiile meteo de la suprafaţă nu se îmbunătăţeau.

Anterior, prin intermediul legăturii UMI cu sediul GCHQ din Cheltenham, sediul Serviciului de Comunicaţii şi Culegere a Informaţiilor al Marii Britanii, York aflase că unul dintre noii sateliţi de cartografiere terestră avea să apară deasupra capetelor lor peste mai puţin de o oră. În acel moment se găseau la marginea razei lui de acţiune, iar fereastra de lucru avea să fie mai mică de cinci minute, şi ar fi trebuit să le ajungă timpul ca să obţină o imagine de mare rezoluţie a insulei dacă stratul de nori se ridica suficient de mult ca să permită o priveliştе lipsită de obstacole de pe o traiectorie orbitală aflată la şase sute de kilometri înălţime. În cazul unor obstacole vizuale în cale, senzorii în infraroşu ai satelitului puteau furniza o imagine detaliată, dominată de radiaţia intensă a vulcanului, dar cu şanse de depistare a unor oameni dacă aceştia se găseau suficient de departe de miezul fierbinte.

— Căpitane, pământ în faţă. Sud-sud-vest, dincolo de prova tribord.

Odată cu apariţia zorilor, York şi timonierul trecuseră din realitatea virtuală din modulul de comandă pe puntea de sus. În vreme ce nava se înălţa şi cobora pe marea încă agitată, York prinse bine balustrada cu mâna şi se zgâi prin fereastra scăldată de ploaie, inspectând echipamentele de pe punte care supravieţuiseră furtunii. Lumina cenuşie a zorilor dezvălui o mare agitată, cu suprafaţa tumultuoasă brăzdată de berbeci albi de spumă. Orizontul se lărgi în mod continuu pe măsură ce aburii de ceaţă se împrăştiară şi razele soarelui trecură printre nori.

— Distanţa trei mii de metri, estimă York. Redu viteza la un sfert şi du-ne pe curs de şaptezeci şi cinci de grade.

Un membru al echipajului verifică distanţa cu telemetrul cu laser, în vreme ce York confirmă reperul GPS şi se aplecă peste Harta Amiralităţii de lângă busola-compas. Câteva clipe mai târziu, insula se ivi spectaculos în raza lor vizuală, cu suprafaţa ei sclipitoare înălţându-se într-un con aproape perfect.

— Doamne! exclamă marinarul de alături. Erupe!

York înşfăcă un binoclu. Umbrela care învăluia insula nu era doar ceaţă marină, ci o ciupercă înălţându-se chiar din vulcan. Pe măsură ce baza norului se ridica, ciuperca se înălţă spre cer ca o panglică, partea de sus legănându-se uşor înainte de a se desprinde şi a o lua spre sud, purtată de vânt. În mijloc se vedea o frântură de curcubeu, ca o fâşie de culoare ce licărea în lumina soarelui.

York privi prin binoclu timp de un minut.

— Nu cred, replică el. Nu se văd particule solide. Am mai văzut aşa ceva, în insulele Vanuatu din Pacificul de Sud. Apa de ploaie saturează straturile poroase superioare de cenuşă şi se vaporizează când vine în contact cu magma, generând un soi de ciupercă mare, care se înalţă ore întregi după dispariţia norilor de ploaie. Dar n-am mai văzut niciodată ceva de asemenea dimensiuni. Se pare că aburul a fost canalizat într-un singur horn, producând o coloană care nu pare a avea mai mult de douăzeci de metri lăţime.

— Dacă povestea asta s-a petrecut şi în Antichitate, trebuie să fi părut un fenomen uluitor, supranatural, rosti marinarul.

— Aş vrea ca şi Jack să poată vedea asta. York se uită gânditor la valuri. Dă credibilitate teoriei lui că muntele era sacru, un loc de adoraţie, precum sanctuarele alea cretane din vârf de munte. Oamenilor trebuie să li se fi părut a semăna chiar cu căminul zeilor.

York îşi ridică iarăşi binoclul ca să cerceteze vulcanul acolo unde începea să coboare în pantă în faţa lor. Suprafaţa

părea pustie şi lipsită de forme de viaţă. Cenuşa arsă de pe con lăsa loc unei aglomerări bazaltice. Cam la jumătatea distanţei până jos, York zări o linie de pete întunecate deasupra unor formaţiuni rectangulare care semănau cu nişte platforme sau balcoane. Închise ochii deranjat de lumina soarelui, îi deschise să se uite din nou, apoi mormăi încruntat. Îşi lăsă binoclul jos şi se duse la telescopul de înaltă rezoluţie de lângă busola-compas, moment în care fu întrerupt de o voce din uşă:

— Ce mai privelişte! Presupun că sunt vapori de apă.

Pe punte îşi făcu apariţia Peter Howe. Purta cizme verzi de cauciuc, pantaloni maro din postav şi un pulover alb pe gât, iar în mâini ducea două căni aburinde.

— Arăţi de parcă ai fi răsărit din Bătălia Atlanticului, zise York.

— Mai degrabă Bătălia Mării Negre. A fost o noapte a naibii de grea, spuse el cu o voce obosită care-i trăda accentul neo-zeelandez. Howe îi dădu o cană lui York şi se prăbuşi pe scaunul timonierului. Nu se bărbierise şi pe chip i se citea epuizarea. Ştiu că ne-ai ţinut în afara razei de acţiune a furtunii, dar tot a trebuit să muncim din răsputeri ca să nu ne trezim cu lucrurile aruncate peste bord. A fost cât p-aici să pierdem submarinul de salvare.

Retrăseseră submersibilul la scurt timp după ce părăsiseră vehiculul DSRV, iar pasagerii din el fuseseră trimişi în siguranţă pe Sea Venture, aflată la o distanţă de circa treizeci de mile marine vest. Chiar dacă era asigurat în docul intern, aceasta se bălăngănise pe suporţii ei de amarare toată noaptea, aproape provocând o răsturnare care ar fi fost fatală navei şi echipajului. Dacă eforturile lui Howe şi ale echipajului n-ar fi fost încununate de succes, n-ar fi avut altă şansă decât să renunţe la submarin, lucru care poate ar fi salvat Seaquest, dar le-ar fi anihilat singura modalitate de salvare de urgenţă.

— Avem doar un echipaj de doisprezece oameni, continuă Howe, care au muncit din răsputeri toată noaptea. Ce mai e

nou?

York se uită la monitorul SATNAV11 şi urmări cum coordonatele lor converg cu poziţia de unde lansaseră vehiculul DSRV cu o zi înainte. Furtuna se potolise aproape complet, după agitaţia din timpul nopţii, marea abia dacă se unduia, iar soarele de dimineaţă se reflecta pe suprafaţa sticloasă a insulei. Avea să fie o zi perfectă de vară.

— Dacă vom continua să nu aflăm nimic de la Jack încă şase ore, trimit scafandrii după el. Între timp, poţi stabili echipajul pentru cartul următor, ca oamenii să se odihnească. O să sun adunarea la ora douăsprezece.

— Şi îngerii noştri păzitori?

— La fel. Dacă nu o să obţinem un contact radio, vom declara starea de urgenţă la ora douăsprezece.

„Îngerii păzitori" erau forţa navală de asalt, ultima lor rezervă. O fregată turcă şi o flotilă de vedete trecuseră deja prin Bosfor şi se îndreptau cu toată viteza spre ei, iar în Trabzon o escadrilă de elicoptere Seahawk cu militari din Brigada Marină Amfibie a Forţelor Speciale Turceşti erau în stare de alertă maximă. Mustafa Alkozen şi o echipă de diplomaţi turci de rang înalt zburaseră până în Tbilisi, capitala Georgiei, ca să se asigure că orice intervenţie militară avea să însemne un efort de colaborare deplină între cele două naţiuni.

— Bun. Howe vorbea cu o evidentă uşurare. Voi verifica tunul de la prova şi apoi o să închid eu însumi ochii o vreme. Ne vedem la prânz.

York încuviinţă şi se duse la busola-compas. Cu douăzeci de minute înainte, timonierul raportase o anomalie imensă pe fundul mării, o fisură tectonică neraportată până atunci, lungă de zece kilometri şi adâncă de peste cinci sute de metri. York urmărise cum dispozitivul lor de măsurare a adâncimii întocmise harta înaintării lor de la canion până la linia vechiului ţărm, adâncă de 150 de metri. În momentul acela ajunseseră la poziţia de întâlnire şi se aflau la o milă marină şi jumătate nord-nord-vest de insulă, aproape de

locul unde Jack şi Costas zăriseră pentru prima dată oraşul antic din Aquapod-uri, cu o zi înainte.

York se uită înspre insulă. Vârfurile gemene şi şaua se vedeau acum limpede acolo unde piscul muntos se prăbuşise, cu mii de ani în urmă. Rămase nemişcat, întrebându-se ce se găsea dedesubt. Aproape că era de necrezut că apele din faţa lui ascundeau cea mai mare minune a lumii antice, un oraş mai vechi cu mii de ani decât oricare altul din istoria omenirii, cu piramide măreţe, statui colosale şi locuinţe multietajate, unde trăise o comunitate umană mai avansată decât oricare alta din preistorie. Iar ca să pună capac la toate, undeva dedesubt zăcea epava sinistră a unui submarin nuclear sovietic, unul dintre nenumăratele lucruri împotriva cărora York îşi petrecuse o jumătate din viaţă ca să le distrugă.

O voce se auzi cu întreruperi prin radio:

— Seaquest, aici e Sea Venture. Mă auzi? Recepţie.

York apucă microfonul şi rosti emoţionat:

— Macleod, aici Seaquest. Dă-ne coordonatele. Recepţie.

— Suntem încă blocaţi în Trabzon din cauza furtunii. Vocea era distorsionată şi ezitantă, ca efect al celor 100 de mile de haos electromagnetic. Dar Mustafa a reuşit să aibă acces la un satelit. E gata să transmită imagini în infraroşu. Ar trebui să ajungă la voi chiar acum.

York se răsuci ca să vadă mai bine ecranul de pe panoul de navigaţie, ducându-se lângă marinarul care ţinea timona. Un ecran pâlpâitor de culori se stabiliză treptat într-un peisaj stâncos, apoi se fragmentă într-un mozaic de pixeli.

— Te uiţi la partea centrală a insulei. Vocea lui Macleod abia se auzea. Malul estic este sus. Mai avem doar câteva momente înainte de a pierde satelitul.

Jumătatea de sus a ecranului rămase în obscuritate, dar o nouă trecere arătă o imagine vie în centru. Alături de formaţiunile contorsionate de lavă se zărea marginea unei platforme largi, un grup de stânci egal distanţate erau abia

vizibile spre stânga. Spre dreapta se desluşea conturul de neconfundat al unei scări tăiate în stâncă.

— Da! Marinarul lovi aerul cu pumnul. Au reuşit!

York îi urmări imediat privirea. Pe scară se detaşau două puncte roşii, aflate clar în mişcare. Un al treilea punct apăru din haosul de pixeli în vârful ecranului.

— Ciudat. York deveni neliniştit. Urcă dinspre mal, dar Jack era convins că pasajul subteran avea să-i ducă în apropiere de vârful vulcanului. În plus, ar fi trebuit să stabilească un contact radio imediat ce au ajuns la suprafaţa apei.

Ca la comandă, suspiciunile lui fură confirmate de imagini. Pe ecran apăru o a patra, apoi o a cincea siluetă, urcând de o parte şi de alta a scării.

— Isuse, exclamă marinarul. Nu sunt ai noştri.

Imaginea se dezintegră şi pârâitul radioului deveni continuu. Privirea marinarului se îndreptă iute spre o lumină de avertizare de pe ecranul adiacent.

— Domnule, ar trebui să veniţi ca să vedeţi asta.

York îşi reveni din reveria lui şi se duse acolo unde marinarul stătea în faţa radarului militar Racal Decca TM1226 de căutare şi de navigaţie la suprafaţă.

— Avem un contact în partea estică a insulei. Nu pot fi sigur până ce imaginea nu devine mai clară, dar aş spune că este o navă de război de dimensiunea unei fregate, poate un FAC mai mare.

Chiar în acea clipă se auzi un muget teribil deasupra capetelor lor şi cei doi bărbaţi fură aruncaţi cu violenţă pe spate. York se ridică repede şi alergă spre tribord la ţanc pentru a vedea un nor de picături de apă ţâşnind la cinci sute de metri de prova. În acelaşi moment auziră zgomotul îndepărtat de tun, sunetul reverberându-se de insulă şi rostogolindu-se către ei în aerul limpede al dimineţii.

— Toate sistemele au căzut, repet, toate sistemele au căzut, ţipă marinarul. Radarul, radioul, computerele. Totul e mort.

York se năpusti înapoi în cabină şi privi iute în jur. Prin uşa camerei de navigaţie observă că monitorul lui se stinsese. Luminile şi radioul VHF de pe punte nu mai funcţionau, la fel receptorul GPS şi toate celelalte ecrane LCD. York trase imediat de maneta claxonului manual şi deschise capacul tubului de voce care se făcea auzit în toate compartimentele navei.

— Ascultaţi cu atenţie! tună el peste sunetul alarmei. Alarmă de gradul zero. Alarmă de gradul zero. Suntem atacaţi. Toate sistemele electronice au căzut. Repet, toate sistemele electronice au căzut. Maiorul Howe să se prezinte de urgenţă pe punte. Restul echipajului să se adune în docul interior şi să pregătească lansarea submarinului de salvare Neptune II.

Închise capacul şi se uită la timonier, cu o faţă extrem de gravă.

— O bombă E.

Celălalt bărbat dădu cunoscător din cap. Cea mai serioasă suplimentare a arsenalului terorist din ultimii ani era constituită de bombele cu impuls electromagnetic, proiectile care, atunci când explodau, emiteau un impuls de microunde cu o putere de mai multe milioane de waţi. Cea mai puternică bombă de acest tip putea face ca un trăsnet să pară un bec amărât şi putea scoate din funcţiune toate aparatele electrice, computerele şi sistemele de comunicaţii din raza lor de acţiune.

— E timpul să te alături celorlalţi, Mike, îi ordonă York timonierului. Bateriile de rezervă din submarin şi modulul de comandă sunt ecranate împotriva interferenţelor electromagnetice, aşa că ar trebui să fie încă în stare de funcţionare. Eu şi Peter vom rămâne cât vom putea şi, dacă va fi nevoie, vom pleca cu modulul. Este imperios necesar să ajungeţi în apele teritoriale turceşti înainte de a vă transmite poziţia. Codul de apel este „Ariadna are nevoie de îngerul păzitor” pe canalul UMI securizat. Ca membru cu vechime al echipajului, preiei comanda de la mine.

— Înţeles, domnule. Şi mult noroc, căpitane.

— Şi vouă.

În timp ce marinarul cobora scara grăbit, York îşi concentră binoclul asupra extremităţii estice a insulei. Câteva secunde mai târziu, de după stânci îşi făcu apariţia o formă joasă, cu o provă la fel de ameninţătoare ca un bot de rechin. În lumina limpede a dimineţii, fiecare detaliu al navei părea accentuat, de la turela de tun din faţa suprastructurii zvelte la capotajele motoarelor de la pupa.

York ştia că nu poate fi decât Vultura. În afară de Statele Unite şi Marea Britanie, doar ruşii construiseră obuze de artilerie cu impuls electromagnetic. În timpul ultimului conflict din Golf, neutralitatea bine calculată a Rusiei îi făcuse pe mulţi conservatori să sugereze că aceasta furnizase în secret arme insurgenţilor. New Yorkul primise confirmarea a ceea ce mulţi bănuiau, anume că obuzele făceau parte dintr-un trafic ilegal de arme din vechile arsenale sovietice până la terorişti prin intermediul lumii interlope. Probabil că Aslan nu era singurul lord al războiului care reţinuse o parte din valoroasele echipamente pentru uzul lui personal.

În timp ce York îşi pregătea costumul de protecţie, Howe veni bălăbănindu-se pe scară. Era deja pe jumătate îmbrăcat cu un combinezon de luptă alb şi îi dădu lui York unul identic. Cei doi bărbaţi se echipară repede şi fiecare luă o cască dintr-o ladă de sub consolă. Căştile din kevlar încorporau antifoane masive pentru urechi şi viziere retractabile blindate.

— Deci asta e, rosti Howe.

— Domnul fie cu noi.

Cei doi alunecară de-a lungul scării până pe punte. În spatele suprastructurii, helipadul era gol. Elicopterul Lynx îşi luase zborul către Trabzon de îndată ce se dezlănţuise furtuna.

— Sistemul automat de tragere este inutil fără partea electronică, rosti Howe. Dar echipamentul era setat pe

manual ultima dată când l-am verificat, aşa că ar trebui să-l putem manevra cu mâna.

Singura lor speranţă o constituia surpriza. Cei de pe Vultura nu aveau de unde să ştie că ei dispuneau de armament; acesta era camuflat în cursul operaţiunilor normale de pe Seaquest. Intenţia lui Aslan era fără îndoială să abordeze duşmanul, să-l jefuiască şi apoi să se descotorosească de navă. York şi Howe aveau prea puţină forţă la îndemână ca să schimbe soarta lui Seaquest, dar îşi puteau vinde pielea destul de scump. Cu armele de pe Vultura aţintite asupra lor, ştiau că prima lor lovitură avea să dezlănţuie iadul, un măcel furios căruia nava nu-i putea rezista şi nu-i putea supravieţui.

Împreună, cei doi se ghemuiră în mijlocul punţii din faţă şi ridicară un chepeng circular. Sub ei se găsea blindajul cenuşiu al turelei de tun, cu ţevile gemene Breda de 40 de milimetri ridicate în poziţie verticală.

Howe coborî pe platforma din spatele mecanismului de ochire şi se uită în sus la York.

— Trebuie să fim gata de tragere imediat ce ridicăm turela şi ochim ţinta. Va trebui să facem asta folosind vechea metodă. Eu sunt tunarul şi tu eşti observatorul.

În mod normal arma ar fi fost comandată de pe puntea navei, găsirea ţintei fiind asigurată de un radar de urmărire Bofors 9LV 200 Mark 2 şi tragerea de un sistem de control al tirului 9LV 228. Dar, după cum stăteau lucrurile, York nu putea folosi nici măcar laserul manual de găsire şi trebuia să se bazeze în întregime pe talentele lui de navigaţie. Din fericire îşi aminti distanţa de la coordonatele de întâlnire până la marginea estică a insulei, unde Vultura stătea acum expusă cu întreaga parte laterală.

— Distanţa trei mii trei sute de metri. York îşi ridică braţele sub forma unui reper, cu braţul drept ţinut la patruzeci şi cinci de grade faţă de prova lui Seaquest şi braţul stâng spre pupa Vulturei. Azimut două sute patruzeci de grade pe axa noastră.

Howe repetă instrucţiunile şi roti volanul de lângă scaunul tunarului până ce ţevile fură aţintite asupra Vulturei. Calculă repede unghiul de elevaţie, deplasând un reper pe compasul metalic semicircular, astfel ca ţevile să fie aliniate cu ţinta când ei aveau să ridice turela.

— Presiunea şi umiditatea aerului normale, viteza vântului neglijabilă. La distanţa asta nu e nevoie de compensare.

York coborî pe podea lângă Howe ca să-l ajute cu muniţia. Banda de alimentare a tunului cu proiectile era goală de vreme ce nava nu fusese pregătită de luptă înainte de atac, şi în orice caz nu funcţiona în lipsa acţionării electrice. Ca atare, cei doi începură să extragă proiectile din rastelul de rezervă de pe fiecare parte a interiorului turelei.

— Va trebui să folosim alimentarea manuală, zise Howe. Brizante pentru ţeava stângă, penetrante pentru cea dreaptă, câte cinci proiectile pentru fiecare. Mă îndoiesc că vom avea ocazia să tragem mai multe. Vom folosi HE pentru ţintire, deoarece impactul e mai vizibil, apoi trecem la lovituri solide.

York începu să introducă proiectilele în greutate de cinci kilograme fiecare în locaşurile din banda de alimentare, cele cu vârf roşu în stânga şi cele cu vârf albastru în dreapta. După ce termină, Howe se aşeză pe scaunul tunarului şi trase culasa fiecărei ţevi ca să introducă primul proiectil.

— E al naibii de frustrant să dispui doar de zece proiectile pentru un tun care trage patru sute cincizeci de obuze pe minut, observă Howe cu nonşalanţă. Poate că zeii Atlantidei ne vor zâmbi.

Cei doi oameni îşi coborâră vizierele. York îşi strecură trupul în spaţiul îngust din faţa volanului care controla înălţarea ţevilor, în vreme ce Howe strânse în mâini controlul manual care ridica şi cobora turela. După ce testă volanul, se uită la York.

— Gata să ridicăm turela?

York ridică degetul mare în sus.

— Acum!

În timp ce turela se înălţă, York simţi un fior de adrenalină curgându-i prin vene. Se confruntase cu acţiuni ostile de multe ori în viaţă, dar întotdeauna de pe poziţia detaşată a unui om aflat pe puntea sau în camera de control. Acum avea să angajeze inamicul într-o luptă mortală, din spatele metalului rece al unui tun. Pentru prima dată simţea ce trebuia să fi simţit oamenii ghemuiţi în spatele tunurilor de pe nava Victoria a lui Nelson sau înăuntrul puternicelor turele ale cuirasatelor în Bătălia de la Jutland sau de la Capul Nord. Supravieţuirea lor era în joc, iar şansele nu erau de partea lor dacă aveau în vedere tunul de 130 de milimetri de pe Vultura, dotat cu un sistem ultramodern de ochire prin GPS.

Platforma turelei se ridică deasupra punţii şi în raza vizuală apăru silueta navei inamice. După ce urmări ţevile coborând la nivelul prestabilit şi fixându-se pe locul lor, York blocă volanul de elevaţie şi ridică braţul drept.

— La semnalul meu!

Howe desfăcu piedica şi îşi fixă degetul pe trăgaci.

— Foc!

Se auzi un bubuit asurzitor şi ţeava din stânga reculă cu violenţă pe arcurile sale. York înşfăcă binoclul şi urmări traiectoria proiectilului în vreme ce acesta vui prin aer. Câteva clipe mai târziu o arteziană uriaşă ţâşni în imediata apropiere a ţintei.

— Douăzeci de grade stânga, ţipă York.

Howe roti volanul de azimut şi fixă mecanismul.

— Foc!

Se auzi un alt bubuit şi se văzu un jet de flăcări ţâşnind din tunul din stânga. Camera de gaz ejectă instantaneu tubul gol şi încărcă un proiectil nou.

— Lovit! strigă York. Penetrante serie de cinci proiectile!

Văzuse un licăr roşu apărând în locul în care proiectilul explodase la impactul cu metalul bordajului, trimiţând un nor de schije peste pupa navei inamice. Acum speranţa lor

era ca acea lovitură în plin să avarieze sistemul de propulsie al navei, provocând daune motoarelor care confereau Vulturei o viteză superioară aproape oricărei alte nave de suprafaţă.

— Foc!

Howe deblocă trăgaciul din dreapta şi îl ţinu apăsat. Cu un zgomot de ciocan uriaş, tunul trase cele cinci proiectile în ritm sacadat. Magazia de proiectile se goli în mai puţin de o secundă, iar tuburile arse zburară peste platformă la fiecare recul.

Chiar înainte ca ecoul să se sfârşească, dinspre pupa lui Seaquest se auzi zgomotul devastator al unei explozii şi puntea fu străbătută de o vibraţie înfiorătoare. Cei doi bărbaţi văzură îngroziţi cum nava încasează peste şase lovituri directe, chiar deasupra liniei de plutire. La o asemenea distanţă, puternicul amestec exploziv Nitrex însemna că Vultura putea trage practic pe o traiectorie orizontală. Proiectilele penetrante cu uraniu sărăcit sfâşiară Seaquest de la pupa până la mijloc. Era ca şi cum nava ar fi fost jupuită de o furcă uriaşă, fiecare proiectil străbătând-o fără efort şi ieşind de cealaltă parte într-un jet de flăcări şi resturi.

— Va urma puntea, ţipă York. Apoi vom urma noi.

În vreme ce Seaquest gemea şi icnea, York îşi potrivi binoclul asupra pupei navei inamice. În locurile unde fusese lovită se vedeau norişori de fum. Atenţia îi fu atrasă de o mişcare, şi York îşi deplasă binoclul în jos. Spre ei se îndrepta o barcă gonflabilă mare, motoarele ei puternice generând un siaj în formă de V. Înăuntrul bărcii se vedeau siluete ghemuite. Barca depăşise deja jumătatea distanţei şi se apropia cu repeziciune.

— Se apropie o barcă inamică, distanţa opt sute de metri, strigă el. Cobor ţevile la elevaţie minimă. Voi trage la vedere!

York manevră frenetic volanul de elevaţie, în vreme ce Howe înălţă cătarea metalică din faţa scaunului tunarului.

Exact în clipa în care degetele i se încleştară pe trăgaciul din stânga, se auzi o explozie asurzitoare care îi aruncă pe amândoi la podea. Însoţită parcă de zgomotul a o mie de ferestre sparte simultan, peste turelă se abătu o ploaie de schije metalice. Una dintre ele pătrunse adânc în piciorul lui York şi pantalonii i se îmbibară imediat de sânge. Câteva secunde mai târziu, alte două explozii măturară puntea şi o izbitură năprasnică punctă impactul unui alt proiectil penetrant care trecu prin cabina pilotului şi se prăbuşi în mare la prova tribord.

York se ridică în picioare, cu urechile ţiuind şi fără a-şi putea folosi piciorul stâng, şi se uită la gaura imensă unde fusese puntea. Pentru un om însurat cu marea, priveliştea era cutremurătoare, era ca şi cum şi-ar fi privit neajutorat femeia pe care o iubea zbătându-se în chinurile morţii, oarbă, fără grai, cu chipul distrus.

— Hai să punem mâna pe nemernicii ăştia.

Vocea îi era rece şi calmă, în ciuda durerii.

— Înţeles, domnule.

Howe se aşează la loc pe scaunul tunarului, cu barca în vizor, în vreme ce aceasta se năpustea spre ei de la mai puţin de două sute de metri depărtare. Cu ţevile de tun coborâte la maxim, trase proiectilele brizante rămase la intervale de o secundă. Primul proiectil căzu prea aproape, dar ridică un val imens de apă, care înălţă barca până ce aceasta păru să decoleze. Al doilea proiectil trecu pe sub barcă şi o scoase complet din apă, cu pupa drept în sus, astfel că amândoi văzură cum şase oameni se agaţă cu disperare de margini. Al treilea proiectil explodă lângă motoare, aprinzând rezerva de combustibil şi transformând barca şi pe ocupanţii acesteia într-o minge de foc care începu să se rostogolească spre Seaquest cu o viteză înspăimântătoare.

Cei doi nu mai puteau să se bucure. Sfârşitul lor avea să fie violent şi nemilos, după cum şi prevăzuseră.

Când primele fragmente din barca incendiată loviră turela, York şi Howe simţiră o undă uriaşă de şoc sub picioare. Metalul se contorsionă grotesc dintr-o parte a punţii în cealaltă. O clipă mai târziu, un alt proiectil dislocă turela din locaşul ei şi îi aruncă pe cei doi către pasarela din tribord. Se treziră învăluiţi într-un ocean de foc, un vârtej arzător care îi aruncă imediat într-un vid nimicitor.

În timp ce se lupta cu moartea, York zări pentru ultima dată Seaquest, o torţă care continua în mod miraculos să plutească, devenită de nerecunoscut, şi totuşi la fel de sfidătoare precum vulcanul care se înălţa impasibil în fundal.

CAPITOLUL 21

Plonjând în bezna de smoală a tunelului de sub aripa stângă a vulturului, văzură că pereţii fuseseră neteziţi şi şlefuiţi ca în coridoarele precedente. Pe parcursul primilor metri dincolo de sala strămoşilor Costas fusese în frunte, dar curând tunelul se lărgi, şi Jack şi Katia putură să înoate în linie cu el. După circa zece metri, din podea se formă o scară, cu treptele uzate de timp urcând într-un ritm constant pe întreaga distanţă pe care o puteau lumina lămpile lor.

— De data asta zeii sunt cu noi, zise Costas. Dacă am mai fi stat câteva minute la adâncimea asta, am fi rămas aici pe vecie.

În urcare îşi economisiră energia folosind compensatoarele de flotabilitate ca să se înalţe. Pereţii erau sculptaţi cu o frescă continuă de tauri în mărime naturală, a căror forme sinuoase aminteau izbitor de picturile cu tauri din Creta minoică. Pe măsură ce urcau, desenele păreau să dea din picioare şi să lucească pe fiecare parte a tunelului.

Chiar când Jack începuse să respire mai uşor, computerul lui îl avertiză că intra pe rezerva de oxigen. Jack sesiză o întrerupere de moment a regulatorului în clipa în care rezerva intră în funcţiune, apoi regulatorul reveni la funcţionare normală.

— Pe măsură ce urcăm şi presiunea se micşorează, vei primi mai mult volum din rezervă, îl asigură Costas. Dacă rămâi fără aer, putem respira unul de la celălalt.

— Minunat.

Jack se strâmbă prin vizor, după care se concentră să-şi menţină flotabilitatea la limita neutralităţii.

În următoarele câteva minute nu se auzi decât zgomotul bulelor de oxigen care ieşeau prin tuburi. După o sută de metri, Costas le făcu semn să se oprească.

— Acum suntem la şaptezeci de metri sub nivelul mării, îi anunţă el. Computerul meu spune că avem nevoie de o pauză de decompresie de cinci minute. Chiar dacă am folosit în principal heliu şi oxigen, am absorbit mult azot. Trebuie să eliminăm gazul.

În ciuda durerii mari din partea laterală a trupului, Jack se forţă să nu intre în hiperventilaţie. Se prăbuşi epuizat pe trepte şi băgă mâna în buzunar după disc.

— E timpul să mai citim o dată harta, spuse el.

Ceilalţi doi se aşezară lângă el, iar Jack roti discul până ce simbolul ajunse aliniat cu direcţia tunelului.

— Dacă noi am descifrat corect, suntem aici, de-a lungul umărului stâng al vulturului, sublinie Costas. Nu mai avem mult de mers de-a lungul acestei rute. Ne apropiem de faţa muntelui.

— Când se termină tunelul ăsta cotim la dreapta, zise Katia. Apoi mergem de-a lungul aripii vulturului până la virajul final spre stânga, apoi spre vârful estic.

— Dacă ne îndreptăm spre căldare trebuie să ne ridicăm cu circa o sută de metri şi să mergem patru sute de metri sud, la un gradient de treizeci de grade. La un moment dat vom atinge nivelul mării, dar vom continua să fim în subteran.

— Ce se întâmplă dacă pasajul coboară? întrebă Katia.

— O să fierbem de vii, răspunse Costas fără menajamente. Miezul este o masă sfârâitoare de lavă topită şi gaz

fierbinte. Chiar şi mergând în sus ne-am putea trezi cu drumul barat de lava care s-a scurs de la inundaţie încoace.

Cronometrele lor sunară simultan alarma ca să arate că pauza de cinci minute luase sfârşit. Jack introduse discul la loc în buzunar şi se împinse cu greutate de pe scară.

— Nu avem de ales, zise el. Să ne rugăm ca Ben şi Andy să mai reziste un pic. Suntem singura lor speranţă de supravieţuire.

Când trecură de graniţa de şaizeci de metri, regulatoarele începură să înlocuiască azotul cu heliu ca principal gaz inert. Curând amestecul lor de respirat avea să difere de aerul atmosferic doar prin oxigenul îmbogăţit care le era injectat pe ultimii câţiva metri ca să le cureţe fluxul sanguin de orice exces de azot.

Costas o luă în frunte când scara începu să se îngusteze într-un tunel strâmt. După o ultimă treaptă, scara coti la dreapta, părând să urmeze cursul unei fisuri naturale înainte de a-şi relua direcţia iniţială şi de a-i lăsa în faţa intrării într-o altă cavernă.

— Uite şi intersecţia noastră, chiar la ţanc.

Lămpile lor dezvăluiră o încăpere lungă de zece metri şi lată cam de cinci, cu porţi pe toate cele patru laturi. Oprirea pentru decompresie îl înviorase oarecum pe Jack, aşa că acum înotă înainte ca să privească mai de aproape. În centru se găsea o masă flancată de piedestaluri aşezate aproximativ la doi metri distanţă de fiecare colţ. Masa era tăiată din piatră şi avea o bordură ridicată, ca un capac răsturnat de sarcofag. Piedestalurile erau nişte bazine de sine stătătoare, precum fântânile de botez din bisericile medievale.

— Nu există şanţuri de scurgere a sângelui şi ar fi fost imposibilă aducerea unui animal mare atât de adânc în munte, zise el. Sacrificiile erau nişte ritualuri publice, iar la ceremoniile care se desfăşurau aici nu puteau asista decât aleşii.

— O masă de ablaţiune, pentru purificare rituală? propuse Costas.

Katia înotă până la poarta opusă locului lor de intrare. Privi cu atenţie în tunelul de dincolo şi îşi stinse lampa de pe cască.

— Văd lumină, zise ea. Abia se întrezăreşte, dar sunt patru bazine la distanţe egale.

Jack şi Costas înotară spre ea. Şi ei avură impresia că zăresc nişte licăriri verzui în depărtare.

— Suntem la doar cincizeci de metri sub nivelul mării şi la câţiva metri sub suprafaţa muntelui. Costas îşi aprinse din nou lampa. Afară este dimineaţă devreme, aşa că la o asemenea adâncime trebuie să fie vorba de luminiscenţă remanentă.

— Coridorul corespunde cu una dintre liniile paralele care răsar din aripa vulturului, rosti Jack. Pun pariu că aici sunt zonele de odihnă, cu ferestre şi balcoane care dau înspre piramide. Exact ca în cazul complexului minoic de pe dealurile Therei, o locaţie magnifică, servind drept ideal monahic, dar dominând populaţia de pe coasta de dedesubt.

— Am putea ieşi printr-una din aceste ferestre, propuse Katia.

— Nici o şansă, răspunse Costas. Sunt ca nişte puţuri de ventilaţie, probabil mai înguste de un metru. Şi noi nu dispunem de timp ca să explorăm. Până acum harta noastră a spus adevărul şi eu aş vota ca să continuăm să ne ghidăm după ea.

Chiar atunci se treziră cuprinşi de o vibraţie ciudată, o agitaţie a apei care îl făcu pe Jack să se teamă că e pe punctul de a leşina. Urmară alte vibraţii, apoi o serie de zgomote ca de ciocan, fiecare precedând un zgomot înăbuşit ca de sticlă care se sparge la mare distanţă. Nu se putea nicicum ghici direcţia din care venea sunetul.

— Submarinul! exclamă Katia.

— E prea distinct, prea îndepărtat, rosti Costas. Orice explozie în Kazbek şi noi n-am mai fi aici ca să vorbim despre asta.

— Am mai auzit acest sunet înainte. Jack se uita la Costas, cu ochii scăpărând de mânie chiar şi prin vizor. Cred că este unda de şoc produsă de proiectile care lovesc o navă. Deasupra noastră, la suprafaţă, se poartă o bătălie pe mare.

— Orice ar fi, trebuie să găsim o cale de ieşire acum, zise Costas pe un ton plin de îngrijorare. Haideţi.

Înotară către poarta care marca virajul la dreapta indicat de simbol. După ce trecură de bazine, Costas se opri ca să-şi verifice busola.

— Spre sud, anunţă el. Acum nu facem decât să urmăm ruta asta până unde ne duce şi apoi să cotim la stânga.

Katia se apropie de intrare la câţiva metri înaintea celorlalţi doi. Se opri brusc.

— Uitaţi-vă în sus, rosti ea cu emoţie în voce.

Deasupra intrării se vedea un pervaz imens sculptat în piatră. Partea frontală era plină de simboluri, unele ocupând întreaga înălţime de jumătate de metru a pervazului. Erau separate în două grupuri de patru, fiecare grup înconjurat de o graniţă incizată, ca un desen hieroglific.

Era evident ce reprezentau.

— Spicul de grâu. Vâsla. Jumătatea de lună. Şi capetele de mohican, zise Katia.

— Este dovada finală, murmură Jack. Discul din Phaistos, discul de aur din epavă. Amândouă provin din acest loc. Avem în faţă scrierea sacră a Atlantidei.

— Ce înseamnă? întrebă Costas.

Katia îşi consulta deja computerul ei de buzunar. Ea şi Dillen programaseră o corespondenţă care potrivea fiecare din simbolurile Atlantidei cu echivalentul silabic din scrierea lineară A, furnizând o traducere cât de cât potrivită din vocabularul minoic descifrat până în acel moment.

— Ti-ka-ti-re, ka-ka-me-re.

Katia pronunţă rar sunetele, accentul ei rusesc înmuind uşor silabele finale ale fiecărui cuvânt.

Parcurse textul alfabetic, cu Jack şi Costas urmărind cuvintele pe măsură ce apăreau pe ecranul LCD.

— Amândouă sunt în lexiconul minoic, anunţă ea. Ti-ka-ti înseamnă „rută/direcţie”. Ka-ka-me înseamnă „mort” sau „moarte”. Sufixul re înseamnă „spre” sau „al”. Aşadar, totul se traduce prin „ruta morţii”, „calea morţii”.

Studiară inscripţia de deasupra capetelor lor, cu simbolurile ieşind în evidenţă la fel de proaspete ca şi cum ar fi fost săpate cu o zi înainte.

— Nu sună prea promiţător, rosti Costas cu o voce gravă.

Jack se strâmbă şi ceilalţi doi se uitară la el cu îngrijorare sporită. Jack îşi mobiliză ultimele resurse de energie şi o luă înainte pe coridor.

— Asta ar trebui să fie ultima porţiune. Urmaţi-mă.

Costas întârzie o clipă ca să lege ultimul mosor de bandă de rucsac. Tot ce vedea din ceilalţi doi era turbulenţa lăsată în urmă de picioarele lor în timp ce înotau. Coridorul se înălţa cu un unghi abrupt, iar din pricina asta licărul lămpilor lor părea tot mai ridicat pe tunel.

— Înaintaţi sub cinci secunde pe metru, îi instrui el. Timpul petrecut de noi în camera aia contează ca altă pauză de decompresie, iar la viteza cu care urcăm nu ar mai trebui să ne oprim înainte de a atinge suprafaţa.

Podeaua era neşlefuită, ca şi cum intenţionat ar fi fost lăsată în stare brută pentru a ajuta la urcuş. Pe fiecare parte a tunelului se vedeau săpături paralele asemănătoare şanţurilor lăsate de căruţe în pământ moale. Se treziră brusc la intrarea în altă încăpere, unde pereţii dispăreau în beznă, deşi podeaua continua să urce.

Era o cavernă care întrecea chiar şi „sala strămoşilor”. De jur împrejurul lor erau straturi neregulate de piatră care păreau să se desprindă. Părţile laterale plonjau într-un hău abrupt, întrerupt doar de ieşiturile haotice de lavă care punctau pereţii precum nodurile unor copaci bătrâni.

Oriunde se uitau vedeau râuri contorsionate de lavă, mărturii ale colosalelor forţe care modelaseră acea încăpere din miezul fierbinte al pământului.

— Inima vulcanului trebuie să fie doar la câteva sute de metri spre sud, zise Costas. Magma şi gazele au izbucnit prin cenuşa compactă a conului, unde au lăsat găuri care apoi s-au solidificat. Rezultatul este acest uriaş efect de fagure, un miez gol intercalat cu o ţesătură de formaţiuni bazaltice.

Priviră prin apa limpede precum cristalul şi rampa de urcare le apăru ca o alee uriaşă, o spinare gigantică de piatră care umplea spaţiul cât vedeau cu ochii. Spre stânga lămpile lor luminară un alt dig masiv, urmat de un altul la o distanţă egală în spate, amândouă plecând în unghi drept din spinarea centrală şi unindu-se cu peretele încăperii.

Costas scoase în evidenţă ceea ce era deja limpede, motivul pentru care geometria locului părea atât de ciudat de familiară.

— Spinarea centrală este aripa superioară din simbol. Digurile sunt două din proiecţiile dinspre stânga. Suntem pe drumul spre casă.

— Trebuie să le fi părut uluitor primilor oameni care au ajuns în această încăpere, zise Jack. Eu cred că cealaltă parte a miezului dispune, de asemenea, de inserţii bazaltice care radiază în afară acolo unde magma a urmat fisurile până la suprafaţă. Dacă tiparul e simetric, îţi dai uşor seama de ce a căpătat calităţi magice. Era întruchiparea sacră a zeului-vultur.

Katia era vrăjită de cascadele spectaculoase de piatră din jurul lor. Era parcă ultima punte de trecere către o fortăreaţă subterană, un ultim test al nervilor, care lăsa pe oricine avea suficient curaj să se aventureze de-a lungul ei expus deasupra unui cazan de foc.

Abia desluşea intrările din perete de la capătul celor două punţi surori. Chiar în faţa ei, Katia zări lucirea îndepărtată a unui perete stâncos, ale cărui dimensiuni erau ascunse de

întuneric. Se scutură înfiorată când îşi aminti epitetul sumbru de deasupra intrării în încăpere.

Costas porni să înoate cu hotărâre de-a lungul potecii.

— Jack mai are aer doar pentru câteva minute. A venit vremea să ieşim la suprafaţă.

Jack şi Katia înotară de-o parte şi de alta cu Costas peste şanţurile care continuau din tunel. Imediat după ce depăşiră răscrucea cu primul pasaj spre stânga, în raza lor vizuală se ivi o depresiune la jumătatea spinării centrale care fusese invizibilă de la intrare.

Apropiindu-se de depresiune, în faţa lor se desfăşură un peisaj impresionant. Adâncitura se întindea pe toată lăţimea de cinci metri a pasajului şi pe o distanţă echivalentă în lungul lui. Era adâncă de doi metri şi în ea se cobora pe trepte de o parte şi de alta. Deasupra canionului, în dreapta, se vedea o sculptură a unui corn de taur, cu laturile verticale tipice şi curba interioară abruptă. O sculptură identică se înălţa chiar în stânga centrului, iar între ele se găsea o bucată masivă de stâncă. Coarnele fuseseră sculptate direct din piatră, iar vârfurile lor aproape atingeau pasajul, în vreme ce bucata de stâncă semăna cu o platformă lustruită, din marmură albă, la fel ca piatra pe care o văzuseră sculptată în forme de animale fantastice lângă aleea de procesiune.

Apropiindu-se ca să vadă mai bine, constatară că platforma ieşea în afară cu un metru deasupra hăului.

— Bineînţeles, ţipă Jack. Inscripţia aia. Nu era „calea morţii” ci „calea morţilor”. Încă din clipa în care am dat peste Atlantida m-am întrebat unde sunt cimitirele. Acum am aflat. Acea ultimă încăpere era o sală mortuară, o cameră de pregătire. Iar aici se descotoroseau de morţi.

Până şi Costas uită pe moment că trebuiau să iasă ca să se salveze şi înotă ca să privească mai bine peste hău. Reglă lampa cu halogen la nivel maxim câteva secunde, conştient că şi o întrebuinţare de scurtă durată îi putea epuiza rezerva de energie a bateriei.

— Au ales locul potrivit, comentă el. Lava de jos este un aglomerat, de genul cu uscare rapidă, şi umple prăpastia ca un torent solidificat. Cu şapte mii de ani în urmă este posibil ca acolo să fi fost o fosă activă. Lava topită curge la 1100 de grade Celsius, suficient cât să topească o maşină, aşa că aici avem de-a face cu un crematoriu gata construit.

Katia inspecta treptele care duceau la platformă.

— Aici probabil aduceau cadavrele înainte de a le depune pentru călătoria finală, presupuse ea. Distanţa între şanţurile de pe platformă este de doi metri, exact cât trebuie pentru un car mortuar. Probabil că au fost săpate în timp de picioarele cărăuşilor în decursul miilor de procesiuni funerare petrecute aici.

Jack se holba în adâncurile hăului, punându-şi întreaga imaginaţie la contribuţie ca să-şi închipuie ultimul ritual care avusese loc acolo cu mii de ani înainte. Săpase în multe situri funerare antice, căci morţii spuneau adesea o poveste mai interesantă decât resturile rămase de la cei vii, iar el personal se aşteptase ca descoperirea lor cea mai însemnată să fie o necropolă bogată. Acum ştia că rămăşiţele atlanţilor erau pierdute odată cu ei şi rămăseseră codate în genele acelor marinari aventurieri care scăpaseră de inundaţie şi împrăştiaseră seminţele civilizaţiei.

— Aşadar aceasta este lumea subterană a anticilor, rosti el, abia respirând. Iar Styxul lor nu era o apă stătută, ci un râu de foc.

— Charon, bătrânul barcagiu, ar fi zis pas la chestia asta, zise Costas. Mie mi se pare ca o poartă a iadului aici. Hai să ieşim înainte să deşteptăm zeul păzitor al locului şi acesta să reactiveze furnalul.

Înotând peste ultima secţiune a rampei, Jack începu să gâfâie. Respiraţia lui şuierătoare se auzea cât se poate de clar şi Katia se întoarse alarmată spre el. Costas stătuse pe aproape şi acum îşi opri prietenul.

— E timpul să te ajutăm să respiri, rosti el.

După ce căută ceva în rucsac, Costas scoase un furtun cauciucat, pe care îl împinse într-o supapă din costumul lui Jack. Roti valva de câteva ori şi se auzi un şuierat când cele două sisteme se egalizară.

— Mersi.

Respiraţia lui Jack deveni brusc mai uşoară.

— Avem o problemă, anunţă Costas.

Jack se concentrase asupra propriei respiraţii, dar acum îşi ridică privirea către peretele stâncos care se ridica ameninţător în faţa lor.

— Un blocaj de lavă, rosti el cu voce slabă.

Cam la cinci metri în faţa lor, panta se termina în extremitatea de nord-est a încăperii. Puteau vedea o intrare, lată cât pasajul şi acoperită de un pervaz. Dar toate acestea erau puse în umbră de o aglomerare gigantică de lavă solidificată, o depunere hâdă care umpluse golul şi lăsase doar o mică deschizătură în partea de sus.

Costas se întoarse spre Jack.

— Suntem la doar opt metri sub nivelul mării, în interiorul limitei de siguranţă de zece metri pentru toxicitatea oxigenului, aşa că în timp ce noi ne ocupăm de asta am putea foarte bine să ne curăţăm sângele.

Îşi puse computerul lui pe manual, procedând la fel şi cu Katia şi deschise la maximum valvele de oxigen din costumele lor. Apoi el şi Jack înotară în tandem până la gaură şi se zgâiră în spaţiul de dincolo.

— Vâna de lavă trebuie să fi străpuns bazaltul şi să fi intrat în coridor cândva după inundaţie, zise Costas. Deschizătura este rezultatul exploziei unei bule mari de gaz. Dacă avem noroc, trebuie să existe o cavitate.

Jack se împinse în deschizătura rugoasă până ce capul şi umerii îi dispărură înăuntru. Dincolo de intrare văzu cavitatea deschizându-se ca un tunel de ventilaţie cu pereţii găuriţi în locurile unde gazul explodase prin lava topită cu forţa unui jet reactiv supersonic.

— Nu putem trece dincolo cu echipamentele pe noi, rosti el. După explozie lava probabil s-a extins pe măsură ce se solidifica, îngustând primii metri la dimensiunile unui tunel larg doar cât să încapă Katia, darămite eu sau tu.

Ştiau ce aveau de făcut. Jack începu să-şi desfacă harnaşamentele.

— Pare logic să mă duc eu primul. Tu şi Katia mai aveţi rezerve. În plus, eu sunt cel care se poate scufunda liber la patruzeci de metri adâncime.

— Nu cu un glonţ în tine.

— Lasă-mă să arunc nişte oxigen în tunel, replică Jack. Văd denivelări în tavan care ar putea capta bule de gaz, furnizându-mi astfel nişte zone de siguranţă.

Costas nu răspunse nimic, ezitând din instinct să renunţe la ceva din rezervele lor pe sfârşite, dar îşi dădu seama de logica cuvintelor lui Jack. Detaşă un regulator de rezervă de pe rucsacul lui şi i-l dădu lui Jack. Cu braţul lui lung, Jack întinse furtunul cât putu de mult în fisură şi apăsă valva. Se auzi un muget puternic în clipa în care oxigenul pătrunse în spaţiul îngust şi se revărsă ca o cascadă albă de apă de-a lungul suprafeţei superioare a rocii.

Costas urmări cu atenţie cum indicatorul de presiune al buteliei scade sub cincizeci de bari şi cum începe să licăre indicatorul de avertizare al rezervei.

— Destul! exclamă el.

Jack dădu drumul valvei şi îşi puse regulatorul la loc. Îşi scoase rucsacul şi îl depuse pe o cută de lavă. Între timp, Costas scoase mosorul cu bandă din spatele lui şi îl legă strâns de braţul lui Jack.

— Semnale standard, îl instrui el. Dacă tragi o dată înseamnă că e bine. Tragi de două ori înseamnă că mai vrei oxigen. Dacă tragi continuu înseamnă că ai răzbătut dincolo şi te putem urma în siguranţă.

Jack încuviinţă şi verifică instrucţiunile ca să se asigure că înţelesese bine. Odată intrat nu mai putea comunica prin intercom, căci trebuia să-şi scoată vizorul ca să aibă acces

la bulele de oxigen din tunel. Desfăcu piedica de siguranţă de pe cască şi se uită la Costas, care tocmai verificase cu ajutorul computerului că îndepliniseră cu toţii treptele de decompresie.

— Gata.

— Transfer la regulator.

După ce Costas degajă cordonul care îl lega de Jack, acesta strânse din ochi şi îşi puse la loc casca, în acelaşi timp introducându-şi regulatorul în gură şi scoţând dintr-un buzunar masca pentru faţă folosită în situaţii de urgenţă. Şi-o apăsă pe faţă şi suflă pe nas pentru a limpezi apa, rămânând nemişcat câteva clipe ca să se dezmeticească din pricina şocului dat de senzaţia de rece.

După ce desprinse o lanternă subacvatică de mână, Jack se trase aproape de deschizătură, cu Costas îndeaproape pe urmele lui ca să se asigure că furtunul nu era întins la maximum. Apucând pervazul de deasupra intrării, Jack simţi o crestătură acolo unde lava se depusese peste suprafaţa de piatră. Degetele lui trasară forma unui simbol săpat adânc în bazalt.

Se întoarse spre Katia şi gesticulă din toate puterile. Ea încuviinţă cu mişcări exagerate ale capului, după care îşi fixă privirea asupra lui, în mod clar mult mai preocupată de şansele lui de a reuşi să treacă prin tunel.

Jack se întoarse şi se relaxă complet, cu trupul atârnat de pervaz şi cu ochii închişi. Folosind tehnica scafandrului fără tub, inspiră încet şi profund ca să-şi satureze corpul cu oxigen. După circa un minut îi făcu semn lui Costas că totul e în regulă şi îşi puse palma peste regulator. Inspiră rapid de cinci ori la rând, apoi expiră cu putere şi se lansă înainte, înconjurat de o explozie de bule.

Costas întinse mâna ca să apuce banda, care se transformase în cel mai preţios fir al vieţii pentru ei. Când aceasta începu să i se deruleze printre degete, rosti încetişor printre dinţi:

— Noroc, prietene. Avem nevoie de aşa ceva.

CAPITOLUL 22

Pe primii metri Jack fu nevoit să-şi croiască drum cu mâinile prin spaţiul strâmt al tunelului, acolo unde lava se revărsase peste intrare. Îşi simţi costumul rupându-se în timp ce se freca de aglomerarea rugoasă de lavă. Se uită înapoi ca să se asigure că banda nu păţise nimic, apoi porni repede prin tunel, cu braţele întinse şi lampa luminând drept în faţă.

Pe măsură ce înainta cu greu sesiză tendinţa de urcare a tunelului acolo unde lava se mulase pe panta ascendentă a coridorului. Se întoarse pe spate şi zări mici zone de luminozitate pe tavan, în locurile în care se adunase oxigenul eliberat de regulatorul lui Costas. La aproape un minut după ce respirase ultima dată îşi băgă capul într-o zonă cu oxigen care umplea o cavitate din lava solidificată.

Inspiră de trei ori în succesiune rapidă, în acelaşi timp verificându-şi contorul de adâncime şi rupând un băţ luminos chimic pe care îl lăsă în bula de oxigen ca să-i ghideze pe ceilalţi.

— Trei metri sub nivelul mării, îşi spuse el. Floare la ureche.

Se ghemui din nou şi îşi croi mai departe drum prin coridor. Aproape imediat acesta se bifurcă. Îşi zise că unul dintre ele ducea afară, în vreme ce celălalt urmărea fisura pe unde pătrunsese lava. Era o decizie de viaţă şi de moarte, care avea să determine soarta celorlalţi doi.

După ce îşi verifică busola, Jack înotă cu hotărâre în sus prin coridorul din stânga, expirând uşor ca să-şi menajeze plămânii, care puteau fi afectaţi din pricina descreşterii presiunii. În faţa lui apăru un soi de irizare, pe o suprafaţă prea mare ca să fie doar o bulă de oxigen prinsă de tavanul tunelului.

În vreme ce se târa cu o disperare sporită prin stratul tot mai îngust de rocă, plămânii începură să-l doară. Reuşi să treacă de lavă şi ieşi la suprafaţă, aproape strivindu-şi ţeasta de tavanul de stâncă. Inspiră de mai multe ori cu

nesaţ, apoi ieşi clătinându-se din apă. Atinsese nivelul mării, dar se afla tot în măruntaiele vulcanului. Coridorul din faţa lui nu indica nici o ieşire, chiar dacă el continuase să urce.

Trecuseră doar trei minute de când se despărţise de Costas şi de Katia, dar i se părea o veşnicie. Luptându-se să nu-şi piardă cunoştinţa, îşi concentră toate energiile asupra benzii portocalii care se întindea în spatele lui şi trase de ea fără întrerupere până ce aceasta se înmuie în mâinile lui şi el rămase nemişcat.

Costas se ivi într-o adevărată cascadă de apă, ieşind la suprafaţă ca o balenă. Katia apăru şi ea câteva secunde mai târziu şi începu imediat să se îngrijească de rana lui Jack. Pe chip i se citi îngrijorarea din clipa în care zări crusta de sânge scurs prin gaura din costumul lui.

Costas îşi smulse masca şi răsuflă greu. Părul negru i se lipise de frunte, iar chipul i se înroşise complet.

— Amintiţi-mi să ţin regim, gemu el. M-am cam chinuit pe ultima porţiune.

Se luptă să iasă la marginea apei şi îşi dădu jos labele de înotător. Jack îşi revenise destul cât să se ridice în coate şi să deşurubeze proiectorul de la lanternă, astfel ca becul să lumineze în jurul lor.

— Fii binevenit în clubul celor care trebuie să slăbească, replică el. Mă simt ca şi cum am trecut printr-un tocător de carne.

Vocile lor răsunau puternic, după ce se auziseră atâta vreme doar prin intercom. Jack se ridică mai sus pe pantă şi se strâmbă de durere.

— Am pus rucsacul Katiei chiar în interiorul tunelului, zise Costas. E suficient amestec acolo pentru ca doi dintre noi să se întoarcă respirând alternativ la submarin în caz că e nevoie. Totodată, am legat capătul benzii de băţul luminos din bula de aer. Dacă trebuie să ne întoarcem, tot ce avem de făcut e să ne amintim să o facem la dreapta când ajungem la bifurcaţia aceea.

Apa era impregnată cu mici bule care se spărgeau de suprafaţă. Se uitară toţi trei la ea în vreme ce îşi trăgeau sufletul.

— Ciudat, rosti Costas. Se pare că e vorba de mai mult decât de rămăşiţele de oxigen din regulator. Trebuie să fie vorba de un soi de descărcare gazoasă din fisura aia.

Acum, că ieşiseră cu toţii în siguranţă, puteau să se uite în linişte în jur. Înaintea lor se vedea un alt coridor săpat în piatră, conducând inexorabil în sus, cu toate că priveliştea era complet diferită.

— Sunt alge, zise Costas. Probabil că aici lumina naturală este suficient de puternică pentru fotosinteză. Trebuie să fim mai aproape de exterior decât am crezut.

După ce zgomotul bulelor încetă, auziră limpede sunetul constant al unor picături.

— Apă de ploaie, zise Costas. Vulcanul trebuie să fie saturat de apă după furtună. Probabil că deasupra lui este o ciupercă de vapori de dimensiunile unei explozii nucleare.

— Cel puţin Seaquest n-ar trebui să aibă nici o problemă să ne găsească.

Jack rosti cuvintele cu greutate şi se ridică în genunchi. Oxigenul inspirat îl susţinuse prin tunel, dar acum organismul lui se străduia din răsputeri să elimine resturile de azot. Se clătină când se ridică în picioare, atent să evite zonele alunecoase datorate apei de ploaie care căzuse în jurul lor. Ştia că încercările lor nu luaseră sfârşit. Reuşise să se descurce cu rezerva de aer, dar acum, în lipsa efectului aproape anesteziant al apei reci, durerea devenise de nesuportat.

Jack zări privirile preocupate ale celorlalţi.

— N-am nimic. Costas, preia conducerea.

Katia se uită la Jack chiar în clipa când vru să se mişte.

— Oh, aproape că am uitat.

Pielea ei măslinie şi părul negru sclipeau din pricina apei care curgea de pe ele.

— Inscripţia aceea de pe pervaz, zise ea. M-am uitat la ea în timp aşteptam ca tu să treci prin tunel. Primul simbol era capul de mohican, silaba at. Sunt sigură că al doilea simbol era spicul de grâu, al sau la. Nu am nici o îndoială că inscripţia completă se traduce prin Atlantis. Era reperul nostru final.

Jack dădu din cap, prea ameţit ca să vorbească.

Începură să urce panta. Acum, că se descotorosiseră de echipamentele de respirat, nu mai dispuneau de lămpile care făceau parte din ansamblul căştii. Lanternele erau proiectate ca mijloace de iluminat de urgenţă, iar folosirea lor continuă seca energia bateriilor. Chiar în timpul suişului, luminile începură să pâlpâie, apoi să pălească la unison.

— A venit vremea iluminatului chimic, anunţă Costas.

Îşi băgară lanternele în buzunare, iar Costas şi Katia aprinseră beţele lor luminoase. Combinate cu efectul slab al luminii naturale, beţele furnizau o aură nepământeană, un licăr care amintea sinistru de iluminatul de urgenţă activat de ei în camera de control a submarinului.

— Staţi aproape unul de altul, avertiză Costas. Chestiile astea rezistă ore întregi, dar abia dacă iluminează podeaua. Nu ştim la ce să ne aşteptăm.

După ce luară o curbă prin tunel, izul acru care le iritase nările de când ieşiseră la suprafaţă deveni brusc extrem de puternic. O briză caldă îl purta împreună cu miasma dulce a putreziciunii, ca şi cum morţii Atlantidei ar fi continuat să se descompună în mormântul lor de la mare adâncime.

— Dioxid de sulf, anunţă Costas, cu nările adulmecând aerul. Neplăcut, dar lipsit de toxicitate dacă nu stăm prea mult pe aici. Trebuie să fie o fosă activă în apropiere.

Continuându-şi drumul în sus văzură locul unde un alt canal de lavă erupsese, revărsându-şi conţinutul ca o pompă de beton pe podeaua tunelului. Lava era dură şi rugoasă, dar nu le restrângea spaţiul de trecere. Locul prin care ieşise era plin ca un fagure de fisuri şi de crăpături,

sursa brizei puturoase care se intensifica cu fiecare pas al lor.

— Aceste două canale de lavă pe care le-am întâlnit sunt relativ recente, zise Costas. Probabil că au izbucnit după inundaţie, altfel preoţii ar fi dispus curăţarea lor şi repararea tunelului.

— Trebuie să fi existat erupţii similare în timpul Atlantidei, rosti Katia. Locul ăsta este mult mai activ decât bănuiesc geologii. Suntem înăuntrul unei bombe cu ceas.

Jack se lupta cu durerea, o senzaţie copleşitoare care se accentua pe măsură ce efectul sedativ al apei reci se stingea. Acum fiecare respiraţie îi provoca un junghi, iar fiecare pas – o străfulgerare de durere care îl aducea în pragul leşinului.

— Voi doi mergeţi mai departe. Trebuie să luăm contact cu Seaquest de îndată ce va fi posibil. Vă voi urma când o să pot.

— Nici vorbă. Costas nu-l văzuse niciodată pe prietenul lui acceptând înfrângerea şi ştia că Jack avea să se forţeze până ce avea să cadă, indiferent de obstacole. Dacă va fi nevoie, te car eu în spate.

Jack îşi mobiliză ultimele resurse de putere şi se luă încet, chinuit, după ceilalţi doi peste stratul de lavă, măsurându-şi paşii cu atenţie peste formaţiunile haotice. Înaintarea deveni mai uşoară din momentul în care panta se transformă într-o serie de trepte subţiri. Cam la douăzeci de metri dincolo de lavă, coridorul viră spre sud, dimensiunile lui pierzându-şi treptat regularitatea pe măsură ce pereţii cedau în faţa formelor naturale ale fisurii vulcanice. Când tunelul se îngustă şi mai mult, începură să urce în şir indian, cu Costas în frunte.

— Văd lumină în faţă, anunţă el. Asta trebuie să fie.

Panta deveni brusc mai abruptă. Curând se treziră că se târăsc în patru labe. Pe măsură ce se apropiau de aura luminoasă, algele le îngreunau tot mai mult paşii. Costas

trecu în sfârşit peste ultimul hop şi se întoarse ca să-i dea lui Jack o mână de ajutor.

Ieşiseră pe lângă un soi de tunel lat de trei metri şi adânc tot de trei, cu părţile laterale netezite de milenii de eroziune. Pe fundul conductei curgea un fir de apă care părea să se scurgă către un canion îngust. Mugetul îndepărtat al apei căzând se auzea perfect, dar priveliştea le era blocată de un strat gros de ceaţă. Spre dreapta, tunelul se îndrepta spre peretele stâncos, dincolo de care se vedea o lumină licărind.

Costas se uită la consolă ca să-şi verifice altimetrul.

— Am calculat înălţimea vulcanului înainte de inundaţie ca fiind la trei sute cincizeci de metri deasupra nivelului mării. Acum suntem la o sută treizeci şi cinci de metri deasupra nivelului actual al mării, ceea ce înseamnă doar optzeci de metri sub nivelul vârfului.

Penetrând vulcanul prin partea nordică, acum se găseau cu faţa spre vest. Forma coridoarelor reflecta gradientul ridicat al pantelor din vârful muntelui. În faţa lor, gura neagră a tunelului părea să plonjeze înapoi în labirint, dar, cu toate acestea, nu mai putea fi mult până afară.

— Fiţi atenţi, îi avertiză Costas. Un pas greşit şi hornul ăsta ne va trimite drept în iad.

Pierduseră noţiunea timpului de când se îmbarcaseră în DSRV de pe Seaquest cu o zi înainte. Aglomerarea de stânci se transformase într-un univers crepuscular de umbre şi de forme licăritoare. Se apucară să urce un şir scurt de trepte tăiate în stâncă, într-o zonă în care conducta deveni tot mai întunecată, astfel că fură iarăşi obligaţi să se bazeze pe lumina ciudată emisă de lămpile lor chimice.

Tunelul urma forma bazaltului, stratigrafia pereţilor înfăţişând clar aşezarea straturilor succesive. Pârâiaşul de apă slăbise lava plină de gaze din con, iar cenuşa şi reziduurile vulcanice erau acum comprimate ca un strat de beton cu bucăţi de piatră ponce încastrate în model. Cu cât se căţărau mai sus, cu atât roca devenea mai poroasă, cu

apa de ploaie căzând prin ieşiturile care se vedeau în tavan. Temperatura devenea tot mai ridicată.

După circa douăzeci de metri, tunelul se îngustă, forţând apa care curgea spre ei să se restrângă sub forma unui torent violent. Jack se împletici într-o parte, cu trupul străbătut brusc de fiori de durere. Katia se repezi să-l ajute să stea în picioare ca să lupte contra curentului care le ajungea acum la nivelul mijlocului. Cu o încetineală agonizantă, cei doi se forţară să treacă de obstacol, în vreme ce Costas merse mai departe şi dispăru în vălul de ceaţă. Pe măsură ce înaintară, pereţii se lărgiră iarăşi şi torentul redeveni un firicel de apă. Dădură un colţ şi îl văzură pe Costas stând nemişcat, cu silueta proiectată pe un fundal de iluminare opacă.

— Este lumină naturală, anunţă el emoţionat. Trebuie să fim chiar sub căldare.

Deschiderea de sus era suficient de largă ca să permită luminii zilei să dezvăluie scara uluitoare a încăperii din faţa lor. Era o rotondă vastă, cu un diametru şi o înălţime de cel puţin cincizeci de metri, cu o deschidere circulară ce încadra cerul ca un ochean gigantic. Lui Jack îi amintea de Pantheon-ul din Roma, anticul templu dedicat tuturor zeilor, cu cupola lui ameţitoare reprezentând măiestria umană în cele mai înalte culmi.

Apariţia din centru era şi mai năucitoare. Dinspre cer până la podea se vedea o coloană imensă de gaz, exact de lăţimea ocheanului. Părea să proiecteze lumina zilei chiar în jos ca un fascicul gigantic, un stâlp incandescent de lumină palidă.

După ce se holbară uluiţi câteva clipe la fenomen, îşi dădură seama că acea coloană se năpustea spre cer cu o viteză ameţitoare, dându-le iluzia că ei înşişi erau atraşi inexorabil spre adâncimile înfricoşătoare ale vulcanului. Instinctul le spunea că ar fi trebuit să se audă un muget înfiorător, şi totuşi încăperea era ciudat de tăcută.

— Sunt vapori de apă, exclamă în cele din urmă Costas. Aşadar asta se întâmplă cu apa de ploaie care nu se scurge afară. Acolo jos trebuie să fie un adevărat furnal încins.

Căldura tot mai intensă pe care o simţiseră în cursul ascensiunii lor emana din coloana din faţa lor.

Se aflau la marginea exterioară a unei platforme vaste care înconjura rotonda la câţiva metri deasupra spaţiului central. De jur împrejurul perimetrului, în stâncă, fuseseră tăiate porţi spaţioase de acces, identice cu cea prin care pătrunseseră ei. Fiecare poartă avea deasupra simbolurile de-acum bine-cunoscute. Dincolo de marginea interioară a platformei se vedea spaţiul central al încăperii. Ieşind din coloana de vapori se vedeau patru scaune de piatră, fiecare în formă de coarne de taur şi aranjate în direcţiile punctelor cardinale. Scaunul dinspre ei era obstrucţionat de platformă, dar în mod clar era mai larg decât celelalte, cu vârfurile coarnelor înălţându-se spre ochean.

— Trebuie să fie un fel de sală a tronului, zise Costas, complet năucit. O cameră de audienţe pentru marii preoţi.

— Sala strămoşilor. Camera funerară. Iar acum sala de audienţe, murmură Katia. Asta trebuie să fie ultima noastră oprire către sfântul sfinţilor.

De când plecaseră de pe submarin fuseseră într-o stare de permanentă excitare nervoasă, intensificată de fiorul descoperirilor. Acum, că se confruntau chiar cu miezul vulcanului, exuberanţa lor era temperată de nelinişte, ca şi cum ar fi ştiut că revelaţia finală nu avea să se producă fără un preţ. Chiar şi Costas ezita, nevrând să părăsească siguranţa tunelului şi să se arunce în necunoscut.

Jack fu cel care rupse vraja momentului şi îi împinse înainte. Se întoarse către ceilalţi doi, cu faţa contorsionată de durere.

— Într-aici ne ducea textul, rosti el. Sanctuarul din Atlantida e pe undeva pe aici.

Fără să mai adauge nimic, se împinse şi şchiopătă înainte. Reuşea să nu se prăbuşească doar datorită puterii voinţei.

Costas mergea alături de el, iar Katia imediat în spate, cu chipul impasibil în vreme ce se îndreptau spre buza platformei.

Chiar în momentul în care tronul începu să apară în raza lor vizuală peste marginea platformei, toţi trei fură orbiţi de un fascicul luminos. Din instinct se lăsară în jos şi îşi acoperiră ochii. Printre degete reuşiră să desluşească două siluete care se iviseră în stânga şi în dreapta lor.

Aproape la fel de repede precum apăruse, lumina orbitoare dispăru. Când vederea li se mai limpezi, observară că siluetele erau îmbrăcate în costume negre, la fel ca ale atacatorilor de pe submarin, şi fiecare dintre ele purta o armă Heckler & Koch MP5 legănându-se ameninţător la nivelul şoldului. Jack şi Costas ridicară mâinile în sus; n-ar fi avut nici o şansă să recurgă la armele proprii înainte de a fi ciuruiţi de o ploaie de gloanţe.

În faţa lor, un şir de douăsprezece trepte înguste cobora către platforma centrală. De lângă trepte era îndreptat spre ei un far. O alee înălţată conducea drept spre sculptura în forma coarnelor de taur ale cărei vârfuri le văzuseră de deasupra marginii platformei. Era spătarul impunător al unui scaun masiv de piatră, mult mai plin de ornamente decât celelalte.

Scaunul era ocupat.

— Doctor Howard! Ce plăcere să te cunosc în sfârşit.

Jack recunoscu vocea. Era acelaşi ton tărăgănat şi gutural pe care îl auzise prin radioul de pe Seaquest venind dinspre Vultura cu trei zile înainte. El şi Costas fură îmbrânciţi cu brutalitate în jos pe trepte, unde silueta umflată a lui Aslan le apăru în raza vizuală. Stătea tolănit pe scaun, cu picioarele bine înfipte în pământ şi ţinându-şi mâinile enorme pe braţele de piatră. Chipul lui palid şi fără vârstă aproape că semăna cu al unui preot din vechime dacă trupul lui masiv nu ar fi trădat excesele la care se dedase în viaţă. Îmbrăcat în roba lui lungă şi largă, de un roşu strălucitor, şi cu trăsăturile orientale ale feţei, Aslan părea

întruchiparea unui despot oriental, o imagine desprinsă direct de la curtea lui Gingis Han, dacă n-ar fi fost înconjurat de războinicii moderni, purtând fiecare în mâini câte un pistol mitralieră.

Chiar în dreapta lui Aslan stătea o siluetă măruntă, ciudat de diferită de restul anturajului. Era o femeie cu trăsături şterse, care purta o haină de ploaie cenuşie cu glugă şi îşi ţinea părul strâns la spate în coc.

— Olga Ivanovna Borţeva, şuieră Katia.

— Asistenta ta de cercetări mi-a fost de cel mai mare ajutor, tună Aslan, plin de voie bună. De când s-a prezentat înapoi la mine v-am ţinut nava sub supraveghere continuă. De mult timp voiam să vizitez această insulă. Din fericire, oamenii mei au găsit o cale de a pătrunde în această încăpere din afară. Se pare că am ajuns aici la ţanc. Brusc, tonul i se înăspri. Mă aflu aici ca să pretind dreptul asupra unei proprietăţi pierdute.

Costas nu se mai putu abţine şi sări înainte. Fu imediat aruncat la pământ, în vreme ce ţeava unei arme i se înfipse în stomac.

— Costas Demetrios Kazantzakis, pufni dispreţuitor Aslan. Un grec.

În timp ce Costas se chinuia să se ridice în picioare, Aslan îşi întoarse atenţia spre Katia. Ochii negri i se îngustară şi în colţurile gurii îi apăru urma unui zâmbet.

— Katia Svetlanova. Sau mai bine să îţi spun Katia Petrovna Nazarbetov.

Ochii Katiei se uitau sfidători la Aslan. Jack îşi simţi picioarele trădându-l şi corpul i se prăbuşi. Replica ei păru să vină de la altcineva, dintr-o lume tenebroasă ruptă complet de realitate.

— Tată.

CAPITOLUL 23

Ben se agită aproape imperceptibil pe locul lui, neslăbind din ochi fasciculul de lumină care răzbătea dinspre camera de comandă aflată la celălalt capăt al coridorului.

Menţinuse aceeaşi poziţie ore în şir, fiind înlocuit doar pentru scurte perioade de timp de către Andy, din compartimentul torpilelor de dedesubt. Cu corpul lipit de perete şi acoperit de precipitat alb, Ben părea aproape o parte componentă a submarinului, deosebindu-se foarte puţin de macabrul cadavru al zampolit-ului care atârna în întuneric la doar câteva zeci de centimetri distanţă în spate.

În ciuda costumului său ermetic, frigul i se strecurase treptat în oase, iar degetele care stăteau încleştate pe trăgaciul armei automate îi amorţiseră de ore întregi. Cu toate astea, ştia cum să facă faţă durerii, cum să respingă orice alte senzaţii în afara celor de care avea nevoie ca să vadă şi să aştepte. Cu ani de zile înainte învăţase că adevăratul test al durităţii era rezistenţa extremă, acea rară calitate care îl evidenţiase printre ceilalţi candidaţi care doriseră să intre în rândul Forţelor Speciale.

Îşi scosese vizorul, şi chiar înainte de a sesiza vreo mişcare, simţi un miros acru.

— Am reuşit să fac rost de-o zeamă. Andy se strecură în spatele lui şi îi întinse o cană aburindă. Nişte zaţ sovietic nenorocit.

Ben mormăi ceva, dar strânse recunoscător cafeaua în mâna lui liberă. Nu dispuneau de altă hrană în afara batoanelor energetice de ciocolată din rezervele lor de urgenţă, dar găsiseră nişte sticle cu apă sigilate în sala de mese şi se asiguraseră că nu se deshidratează.

— Ceva nou? întrebă Andy.

Ben clătină din cap. Trecuseră aproape optsprezece ore de când Jack, Costas şi Katia plecaseră şi o zi de când nu mai văzuse lumina soarelui. Ceasurile le spuneau că afară se lăsa seara, şi totuşi, fără nici o legătură cu lumea de afară, nu prea aveau cum să-şi dea seama de trecerea timpului. În faţa lor, duşmanii lor îşi consolidaseră zgomotos poziţia sub sasul de salvare. Perioadele de activitate şi vociferările erau întrerupte de tăceri prelungi. Ore întregi înduraseră gemetele şi scâncelile unui rănit până ce un foc

înfundat de armă pusese capăt chinurilor omului. Cu o jumătate de oră înainte se auzise o pocnitură puternică. Ben îşi dăduse seama că era vorba de submersibilul inamic care se lipise de propriul vehicul submarin de salvare. În plus, auzise zgomot de paşi pătrunzând în interior. Bătuse cu degetele în carenă un cod stabilit dinainte ca Andy să i se alăture în aşteptarea a ceea ce putea fi mai rău.

— Începem.

Brusc, o torţă lumină coridorul dinspre ei. În ciuda strălucirii, niciunul dintre cei doi nu îndrăzni să clipească măcar. Ben lăsă cana jos şi desfăcu piedica de pe arma automată, iar Andy îşi scoase pistolul Makarov şi se făcu nevăzut în beznă de cealaltă parte a peretelui metalic.

Se auzi o voce de bărbat, răguşită şi încordată, vorbind pe jumătate în rusă, pe jumătate în engleză.

— Marinari de pe Seaquest! Vrem să discutăm.

Ben răspunse cu duritate în rusă:

— Dacă vă apropiaţi, vom distruge submarinul.

— Nu va fi nevoie.

De această dată cuvintele fuseseră rostite în engleză, de către o femeie. Ben şi Andy îşi ţinură privirile în jos, conştienţi că o orbire de o clipă din pricina torţei le putea provoca pierderea avantajului poziţional. Îşi dădură seama că femeia o luase înaintea bărbatului şi se găsea acum la doar cinci metri în faţa lor.

— Sunteţi nişte pioni în jocurile făcute de alţii. Veniţi la noi şi veţi fi recompensaţi din belşug. Vă puteţi păstra armele.

Tonul dur al femeii da răceală şi asprime accentului ei.

— Repet, zise Ben. Un singur pas.

— Vă aşteptaţi prietenii. Se auzi un râs dispreţuitor. Katia, rosti ea, scuipând parcă cuvântul, nu contează, dar am avut plăcerea de a mă întâlni cu doctorul Howard în Alexandria. Interesantă discuţia despre localizarea Atlantidei. Şi ce mi-a plăcut cel mai mult a fost să îi revăd pe el şi pe doctorul Kazanzakis în această dimineaţă.

— Aţi fost avertizaţi pentru ultima oară.

— Aşa-zişii voştri prieteni sunt morţi sau captivi. Nava voastră este distrusă. Nimeni altcineva nu cunoaşte localizarea acestui submarin. Iniţiativa voastră este condamnată. Veniţi alături de noi şi vă veţi salva vieţile.

Ben şi Andy ascultară impasibili, niciunul dintre ei necedând în vreun fel. Ben se uită la Andy, apoi se întoarse.

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, zise el.

Jack se trezi tresărind din pricina razelor soarelui de dimineaţă care i se jucau pe faţă. Deschise ochii, privi buimac în jur, apoi îi închise la loc. Îşi zise că visa. Zăcea pe spate în mijlocul unui pat împărătesc, pe nişte cearşafuri proaspăt spălate. Patul ocupa o latură a unei camere imense, cu pereţii albi şi plini de mai multe picturi moderniste, pe care Jack părea să le mai fi văzut undeva. În partea cealaltă a încăperii se vedea o fereastră boltită uriaşă, dincolo de care se zărea cerul complet senin şi o linie de dealuri luminate de soare.

Vru să se scoale din pat şi simţi un junghi dureros în partea stângă. Se uită într-acolo şi constată că pieptul îi era înfăşurat într-un bandaj, sub un şir întreg de vânătăi. Brusc îşi aminti totul, aventura lor extraordinară în vulcan, ultima lor trecere în sala de audienţe, imaginea lui Costas trântit pe jos şi gemând de durere şi Katia stând lângă el. Sări ca ars când îşi aminti ultimul cuvânt rostit de ea. Nu-i venea să creadă ce auzise.

— Bună dimineaţa, doctor Howard. Gazda dumneavoastră vă aşteaptă.

Jack îşi ridică privirea şi zări un bărbat de vârstă incertă stând în uşă. Avea trăsături mongoloide, dar vorbea engleza cu un accent la fel de ireproşabil ca şi uniforma pe care o purta.

— Unde sunt? ceru Jack să afle cu o voce morocănoasă.

— Toate la timpul lor, domnule. Vreţi la baie?

Jack se uită în direcţia indicată de om. Ştia că nu avea nici un sens să facă pe recalcitrantul, aşa că se dădu jos şi păşi pe podeaua finisată cu parchet luxuriant de mahon. Intră în

baie, ignoră jacuzzi-ul şi se mulţumi cu duşul. Când se întoarse, descoperi un rând complet de haine noi pentru el, o cămaşă neagră Armani, pantaloni albi şi pantofi de piele Gucci, toate măsura lui. Cu barba lui de trei zile şi trupul călit de încercările prin care trecuse, i se părea ciudat să îmbrace haine de lux, dar era oricum recunoscător că scăpase de costumul de scafandru cu materialul acela impregnat de sânge şi de apă de mare.

Îşi dădu pe spate părul des şi îl zări pe servitor aşteptând discret dincolo de cadrul uşii.

— Bun, rosti Jack printre dinţi. Hai să mergem la domnul şi stăpânul tău.

Urmându-l pe servitor în ascensor, Jack îşi dădu seama că încăperea pe care o ocupase făcea parte dintr-un ansamblu de camere independente împrăştiate peste culmile şi pantele dealurilor, toate legate între ele printr-o reţea de coridoare tubulare care radia dintr-o zonă centrală înălţată în vale.

Edificiul în care intrau acum era o clădire mare, circulară, dotată cu o cupolă albă, strălucitoare. În timp ce se apropiau de ea, Jack văzu că pereţii exteriori fuseseră ridicaţi oblic ca să capteze căldura emanată de soarele dimineţii care strălucea peste întreaga vale. Dedesubt se vedea o altă baterie de panouri solare lângă o structură care arăta ca o staţie electrică. Întregul complex părea bizar de futurist, ca o parodie a unei staţii lunare, şi totuşi mai complex decât orice concepuse NASA până atunci.

Însoţitorul închise uşile în spatele lui Jack, care păşi cu prudenţă în încăpere. Nimic din decorul utilitar al exteriorului nu îl pregătise pentru scena din interior. Era o replică fidelă a Panteon-ului din Roma. Spaţiul vast avea exact dimensiunile originalului, fiind suficient de spaţios ca să găzduiască o sferă cu un diametru mai mare de patruzeci de metri, mai mare chiar decât Basilica Sfântul Petru din Vatican. Prin deschizătura din tavan, aflată undeva la mare înălţime, o rază de lumină îmbrăca

interiorul într-o lumină filtrată, probabil la fel cum se întâmpla în cazul originalului în secolul al II-lea înainte de Hristos.

Sub dom, pereţii rotondei erau întrerupţi de o succesiune de nişe profunde şi de firide superficiale, fiecare dintre acestea fiind flancată de coloane de marmură cu capiteluri sofisticate. Podeaua şi pereţii aveau încastrate bucăţi de marmură exotică din perioada romană. La o simplă privire, Jack identifică porfirul roşu egiptean, favoritul împăraţilor, lapis lacedaemonis verde din Sparta şi frumosul giallo antico, de culoarea mierii, din Tunisia.

Pentru Jack, toate astea reprezentau mai mult decât o toană de anticar la scară mare. În locul catafalcurilor de regi, nişele erau pline cu cărţi, iar firidele cu picturi şi sculpturi. Arcada uriaşă de lângă Jack era, de fapt, un auditoriu cu mai multe rânduri de scaune luxoase postate în faţa unui ecran de cinema de mari dimensiuni, iar de jur împrejurul încăperii se vedeau computere. Exact în partea cealaltă a arcadei se găsea o fereastră imensă, orientată spre nord. Culmea îndepărtată pe care Jack o zărise din dormitorul lui umplea aici priveliştea, cu marea înspre stânga.

În centru se găsea cea mai uluitoare suplimentare a modelului antic de sală. Era o imagine care îmbina perfect ultramodernul cu concepţia romană antică. Era un proiector de planetariu, lucind ca o rachetă pe piedestalul lui. În Antichitate, iniţiaţii puteau privi în sus şi vedea ordinea triumfând asupra haosului. Aici fantezia fusese împinsă cu un pas mai departe, într-un tărâm periculos al nălucilor, unde anticii n-ar fi îndrăznit niciodată să pătrundă. Proiectarea unei imagini a cerului nopţii în interiorul domului reprezenta iluzia supremă de putere, fantezia controlului total asupra cerurilor.

Era camera de joacă a unui om cultivat şi învăţat, un om de o nepăsare şi o bogăţie incalculabile, cineva al cărui ego

nu cunoştea graniţe şi care voia să domine lumea din jurul lui.

— Este micul meu proiect personal, tună o voce. Din nefericire nu am putut avea originalul, aşa că am construit o reproducere. Vei fi de acord că este o versiune îmbunătăţită. Acum înţelegi de ce m-am simţit aşa de în largul meu în încăperea aia din vulcan.

Acustica remarcabilă însemna că vocea venea de undeva de lângă Jack, dar de fapt era a unei persoane care stătea pe un scaun aflat lângă fereastra de pe peretele opus. Scaunul se roti şi Aslan apăru în raza vizuală, în aceeaşi poziţie şi îmbrăcat cu aceeaşi robă roşie pe care îşi amintea Jack c-o purtase înainte de a-şi fi pierdut cunoştinţa.

— Cred că ai petrecut o noapte confortabilă. Doctorii mei au avut grijă de rănile tale. Aslan făcu un semn către o masă joasă din faţa lui. Micul dejun?

Jack rămase unde era şi cercetă iarăşi încăperea cu privirea. Acolo se găsea şi o a doua persoană, Olga Borţeva, asistenta Katiei. Femeia se uita fix la el dintr-o nişă aflată în faţa unei mese pline cu cărţi îmbrăcate în coperte. Jack îi aruncă o uitătură încruntată şi, la rândul ei, femeia îi răspunse cu o privire sfidătoare.

— Unde este doctorul Kazanzakis? ceru el să afle.

— Ah, da, prietenul tău Costas, răspunse Aslan cu un rânjet. Nu trebuie să-ţi faci griji. Trăieşte, dacă nu cumva dă din picioare. Ne ajută pe insulă.

Jack îşi croi ezitând drum prin încăpere. Avea nevoie disperată de hrană. Când se apropie de masă, se iviră doi chelneri cu băuturi şi platouri uriaşe cu mâncare. Jack alese un scaun la distanţă de Aslan şi se aşează cu grijă pe tapiţeria moale din piele.

— Unde e Katia? întrebă el.

Aslan îl ignoră.

— Bănuiesc că ţi-au plăcut picturile mele, zise el, cu chef de conversaţie. Am pus ca apartamentul tău să fie decorat cu unele dintre ultimele mele achiziţii. Înţeleg că familia ta

este interesată în mod special de arta cubistă şi expresionistă de la începutul secolului XX.

Bunicul lui Jack fusese un patron important al artiştilor europeni în anii de după Primul Război Mondial, iar Galeria Howard era faimoasă pentru picturile şi sculpturile sale moderniste.

— Câteva pânze sunt drăguţe, acceptă Jack, cu voce stinsă. Femeia cu copil, 1938. Lipseşte de anul trecut din Muzeul de Artă Modernă din Paris. Şi am constatat că nu te mulţumeşti să colecţionezi picturi.

Făcu un gest către o cutie de sticlă dintr-o nişă. Înăuntru se găsea un artefact cunoscut în întreaga lume drept Masca lui Agamemnon, cea mai mare comoară din Micenia Epocii Bronzului. În mod normal, locul artefactului era în Muzeul Naţional din Atena, dar, ca şi Picasso, dispăruse în timpul unor jafuri îndrăzneţe care avuseseră loc în întreaga Europă în cursul verii trecute. Pentru Jack reprezenta un simbol al nobleţei care îşi bătea joc de aroganţa noului şi grotescului său stăpân.

— Am fost profesor de artă islamică şi sufletul meu într-acolo se îndreaptă, zise Aslan. Dar nu mă limitez cu colecţionarea la cei o mie patru sute de ani scurşi de când Mohammed a primit cuvântul lui Allah. Gloria lui Dumnezeu străluceşte în arta tuturor epocilor. El m-a binecuvântat cu talentul de a face o colecţie care să reflecte cu adevărat gloria Lui. Allah fie binecuvântat!

Aslan dădu obosit din mână când telefonul celular începu să-i sune. Îl scoase dintr-o borsetă de pe scaun şi vorbi într-o limbă guturală pe care Jack o socoti a fi kazaha lui maternă.

Mâncarea de pe masă arăta extrem de apetisant, aşa că Jack profită de ocazie pentru a se înfrupta din plin.

— Scuzele mele. Aslan strecură telefonul înapoi în borsetă. Mă tem că afacerile vin înaintea plăcerii. O chestie măruntă de transport întârziat pentru unul dintre clienţii noştri preţioşi. Cunoşti povestea.

Jack ignoră remarca.

— Presupun că mă aflu în Abhazia, rosti el.

— Ai dreptate. Aslan apăsă un buton şi scaunul lui se roti către o hartă a Mării Negre de pe peretele opus. Îndreptă un indicator cu laser către o regiune plină de munţi şi văi între Georgia şi Caucazul rusesc. E o chestiune de destin. Coasta asta a fost reşedinţa de vară a hanilor din Hoarda de Aur, imperiul mongol de vest cu baza pe fluviul Volga. Eu mă trag direct din Gingis Han şi Tamburlan cel Mare. Istoria, doctore Howard, se repetă. Doar că eu nu mă voi opri aici. Voi învinge prin sabie acolo unde strămoşii mei au avut ezitări.

Îngrozitor de independentă şi de primitivă, Abhazia era o ascunzătoare perfectă pentru lorzi ai crimei şi terorişti. Odinioară o regiune autonomă în interiorul Republicii Sovietice Georgia, după colapsul Uniunii Sovietice din 1991, Abhazia se transformase într-un teatru al războiului civil şi al purificării etnice, în cursul căruia mii de oameni muriseră. Odată cu escaladarea extremismului islamist, luptele izbucniseră din nou, lăsând guvernului georgian doar soluţia renunţării la orice pretenţie asupra regiunii. De atunci Abhazia devenise unul dintre cele mai anarhice locuri de pe planetă, junta conducătoare de aici supravieţuind de pe urma gangsterilor şi extremiştilor care sosiseră din toate colţurile lumii şi transformaseră vechile staţiuni sovietice de odihnă de pe coastă în regate proprii.

— Graniţa Abhaziei este la o sută cincizeci de kilometri nord de vulcan, observă Jack. Acum ce ai de gând să faci cu noi?

Comportamentul lui Aslan se modifică subit. Faţa i se contorsionă într-un rânjet spasmodic şi mâinile strânseră braţele scaunului până ce încheieturile i se albiră.

— Pentru tine voi cere o recompensă. Vocea lui Aslan devenise o şuierătură în care se citea furia greu de controlat. Vom obţine un preţ bun pe capul tău de la evreul ăla.

Scuipă ultimele cuvinte cu toată pizma de care era în stare. Se vedea că ura lui reprezenta un amestec toxic de antisemitism şi invidie pentru succesul spectaculos al lui Efram Iacobovici ca finanţator şi om de afaceri.

— Şi cu ceilalţi?

— Grecul va coopera când îi voi spune că vei fi torturat şi descăpăţânat dacă nu se conformează. Trebuie să îndeplinească o mică sarcină pentru noi. Ne va conduce prin vulcan la Kazbek.

— Şi Katia?

Peste chipul lui Aslan trecu un nou nor şi vocea îi coborî aproape la nivelul unei şoapte.

— În Marea Egee am hotărât să mă dau la o parte când mi-a zis că ne va conduce la o comoară şi mai mare. I-am dat două zile, dar nu m-a mai contactat. Din fericire, Olga copiase deja textele antice din Alexandria şi îşi făcuse treaba. Ştiam că nu vă puteţi îndrepta decât aici.

— Unde e Katia?

Jack încerca să-şi ţină firea.

— A fost o copilă plină de dragoste. Ochii lui Aslan părură să se îmblânzească. Vacanţele noastre în dacha erau o încântare înainte de moartea prematură a mamei ei. Olga şi cu mine ne-am dat toată silinţa.

Se uită la Olga, care zâmbi recunoscătoare din spatele mesei sale. Când se întoarse la Jack, vocea lui Aslan redeveni dură şi şfichiuitoare.

— Fata mea a dezonorat persoana mea şi credinţa ei. Nu am avut control asupra educaţiei sale în perioada sovietică, după care a plecat în vest şi a devenit coruptă. A avut tupeul de a respinge numele meu şi a adoptat numele mamei sale. O voi păstra pe Vultura şi o voi duce înapoi în Kazahstan, unde va fi tratată conform legii sharia.

— Adică va fi mutilată şi va deveni o sclavă, rosti Jack cu răceală.

— Va fi curăţată de viciile cărnii. După ritualul circumciziei o voi trimite la o şcoală sfântă pentru purificare morală.

Apoi îi voi găsi un soţ potrivit, insh'allah. Dacă aşa vrea Dumnezeu.

Aslan închise ochii câteva clipe ca să se calmeze. Apoi pocni din degete şi cei doi servitori apărură instantaneu ca să-l ajute să se ridice în picioare. Îşi netezi roba roşie şi îşi puse mâinile peste burta imensă.

— Vino. Arătă din cap spre fereastră. Dă-mi voie să-ţi arăt ce e pe aici înainte de a trece la afaceri.

În timp ce urma silueta masivă care mergea târşâindu-şi picioarele, privirea lui Jack fu atrasă de o altă cutie de sticlă ridicată pe o plintă lângă fereastră. Înfiorat, recunoscu două plachete superbe de fildeş din anticul sit al Drumului Mătăsii din Begram, comori crezute pentru totdeauna pierdute atunci când talibanii jefuiseră Muzeul din Kabul în timpul domniei lor de groază asupra Afganistanului. Se opri ca să cerceteze sculpturile complicate de pe plachete, importuri din China dinastiei Han a secolului al II-lea d. HR. Găsite într-o magazie de palat alături de opere indiene nepreţuite şi lucrări splendide din sticlă şi bronz ale epocii romane. Fu încântat că minunăţiile acelea supravieţuiseră, dar se simţi totuşi trist să descopere artefactele într-un monument închinat persoanei lui Aslan, cum era locul acesta. Jack credea cu pasiune că revelarea trecutului ajuta la unirea naţiunilor prin sărbătorirea realizărilor omenirii. Cu cât mai multe opere măreţe de artă dispăreau în gaura neagră a seifurilor şi a galeriilor private, cu atât un asemenea ţel părea mai greu de atins.

Aslan se întoarse şi observă interesul lui Jack. Păru să resimtă o mare plăcere când i se păru că zăreşte invidie pe chipul lui Jack.

— Este viaţa mea, pasiunea mea, a doua mea natură după credinţă, se lăudă el. Abia aştept să aleg opere din muzeul tău din Cartagina ca parte a preţului de răscumpărare. Iar unele dintre picturile din Galeria Howard mă interesează enorm.

Aslan îl conduse pe Jack către o fereastră convexă care înconjura rotonda. Parcă priveau dintr-un turn de control de pe un aeroport, o impresie întărită de un complex de piste de decolare şi aterizare care se întindea pe solul văii de sub ei.

Jack încercă să-l ignore pe Aslan şi se concentră asupra priveliştii. Pistele formau un L uriaş, în cadrul căruia pista dinspre est-vest acoperea latura sudică a văii, iar pista nord-sud se întindea spre vest, unde dealurile înconjurătoare nu erau prea înalte. Alături de complex se vedeau câteva clădiri asemănătoare unor depozite, complex care marca terminalul aeroportului. Alături de el se găsea un heliport, cu trei din cele patru locuri ocupate de un Hind E, un Havoc şi un Kamov Ka-50 Werewolf. Acest ultim elicopter rivaliza cu elicopterul american Apache în manevrabilitate şi putere de foc. Oricare dintre ele putea fi folosit la un atac devastator împotriva unui vas de patrulare sau a unui elicopter de poliţie suficient de îndrăzneţ ca să obstrucţioneze operaţiunile criminale ale lui Aslan.

Privirea lui Jack trecu asupra unui şir de deschizături întunecate din capătul îndepărtat al văii dincolo de capătul pistei. Erau adăposturi pentru avioane, săpate adânc în rocă. Spre uimirea lui, îşi dădu seama că cele două siluete cenuşii din faţă erau avioane Harrier cu decolare verticală, cu boturile ivindu-se de sub husele de camuflaj care le făceau invizibile supravegherii prin satelit.

— Vezi că echipamentele mele nu se limitează la fostul arsenal sovietic, rosti Aslan, lucind de satisfacţie. Recent, guvernul vostru a retras din serviciu în mod prostesc avioanele Harrier ale Marinei Regale. În mod oficial, toate avioanele au fost duse la fier vechi, dar un fost ministru cu interese în comerţul cu arme s-a dovedit deschis unei anume afaceri. Din fericire, nu duc lipsă de personal instruit. Olga a fost pilot rezervist în Forţele Aeriene Sovietice şi recent a efectuat primul nostru zbor experimental.

Din ce în ce mai uluit, Jack urmări privirea lui Aslan în vreme ce acesta apăsă un buton pe balustradă şi rafturile de cărţi de pe fiecare parte se retraseră ca să dezvăluie linia coastei. Crestele care mărgineau valea continuau să se întindă, formând un port natural larg. Coasta cea mai apropiată de ei ascundea un chei masiv de beton care se arcuia spre nord ca să ascundă portul de navele aflate în trecere.

Cea mai nouă navă a lui Aslan era o fregată rusească Proiect 1154 din clasa Neustrashimy, asemănătoare cu Vultura, dar cu un deplasament de trei ori mai mare. Nava era dotată cu armament şi platforme de comunicaţii de ultimă generaţie care erau ridicate la bord de macarale de pe doc. Un şuvoi îndepărtat de scântei indica docul unde sudorii lucrau intens să termine lucrările de extindere a helipadului şi a platformei de lansare pentru avioanele cu decolare verticală Harrier.

Jack se gândi din nou la Seaquest. Nava ar fi trebuit să se afle deja deasupra Atlantidei după ce urmărise furtuna spre sud. Nu îndrăzni să facă nici o menţiune în privinţa ei în eventualitatea că nava scăpase nedetectată, dar părea de neconceput să nu fi fost depistată odată ce intrase în raza de acţiune a radarului de pe Vultura. Îşi aminti de schimbul de focuri depărtat pe care era sigur că îl auziseră în camera mortuară. Începu să se teamă de ce putea fi mai rău.

— Suntem aproape gata pentru primul voiaj. Vei fi oaspetele meu de onoare la ceremonia de inaugurare. Aslan se opri, cu mâinile pe pântec şi cu o expresie de imensă satisfacţie pe chip. Cu cele două nave ale mele voi putea jefui în voie pe orice mare. Nimic nu îmi va sta în cale.

În vreme ce se uită pentru ultima dată la peisaj, Jack începu să-şi dea mai bine seama cât de uriaşă era puterea lui Aslan. Acolo unde valea se îngusta spre est se vedeau poligoane de tragere şi machete pentru instrucţia în caz de război de gherilă urban. Între terminal şi mare se găsea o altă construcţie circulară, de această dată dotată cu antene

inclusiv pentru satelit. De-a lungul crestei erau camuflate posturi de observaţie, iar pe plajă se găseau cuiburi de mitraliere ascunse printre palmieri şi eucalipţi, adică tot ce mai rămăsese din frumuseţea staţiunii pe care odinioară o ocupa numai protipendada Partidului Comunist.

— Acum poţi aprecia că este inutil să încerci să evadezi. Spre est sunt Munţii Caucaz, spre nord şi spre sud este teritoriul bandiţilor, unde nici un occidental n-ar supravieţui. Sper că vei alege să te bucuri de ospitalitatea mea. Abia aştept să am un companion cu care să pot conversa despre artă şi arheologie.

Aslan părea brusc cuprins de euforie, aşa cum stătea, cu braţele ridicate şi cu faţa iluminată de bucurie.

— Ăsta este Kehlsteinhaus pentru mine, Cuibul Vulturului, merse el mai departe. Este templul meu sfânt şi fortăreaţa mea. Eşti de acord că priveliştea de aici este la fel de frumoasă ca în Alpii Bavarezi?

Cu privirea încă fixată pe valea de dedesubt, Jack răspunse încet:

— În timpul Marelui Război de Apărare a Patriei, cum îl numiţi voi, tata a fost aviator în Royal Air Force. În 1945 a avut privilegiul de a conduce raidul asupra Obersalzberg din Berchtesgaden. Nici vila Führer-ului, nici clădirea SS nu s-au dovedit atât de invulnerabile cum le-a socotit creatorul lor. Jack se răsuci şi se uită fix în ochii negri ai lui Aslan. Şi aşa cum ai spus chiar dumneata, profesore Nazarbetov, istoria are prostul obicei de a se repeta.

CAPITOLUL 24

Accelerând în tunelul descendent naveta nu dădea deloc impresia de viteză. Aerul de dedesubtul ei acţiona ca un amortizor imens. Jack şi Aslan şedeau pe locuri opuse. Datorită masivităţii sale, Aslan ocupa practic un întreg compartiment. Jack bănuia că se îndreptau spre fundul văii şi acum se apropiau de construcţia centrală pe care o zărise din Pantheon.

Cu câteva clipe înainte se opriseră să culeagă un alt pasager, care acum stătea nemişcat între ei. Era un individ mare cât un urs, îmbrăcat cu un combinezon negru strâns pe trup. Avea o frunte înclinată, un nas aplatizat şi ochi ca de porc care se uitau lipsiţi de expresie de sub nişte sprâncene stufoase.

— Dă-mi voie să-ţi prezint garda ta de corp, rosti Aslan, plin de voie bună. Vladimir Iurevici Dalmotov. Fost membru al comandourilor spetsnaz, veteran al războiului din Afganistan, un om care a dezertat din armată ca să se alăture luptătorilor ceceni pentru libertate după ce fratele lui a fost executat pentru omorârea ofiţerului care a trimis plutonul lui la moarte în Groznâi. După Cecenia, s-a înscris voluntar în rândurile războinicilor sfinţi al-Qaeda pentru eliberarea Abhaziei. L-am găsit luând urma cadavrelor. Nu crede în nici un Dumnezeu, şi totuşi Allah îl iartă.

Naveta se opri, uşa se deschise şi doi servitori intrară ca să-l ajute pe Aslan să se ridice în picioare. Jack bănuia că prietenii lui, Costas şi Katia, se aflau tot pe insulă. În vreme ce Dalmotov îl împingea de la spate ca să iasă, Jack constată că omul avea un Uzi atârnat pe spate, dar nu purta nici un fel de vestă antiglonţ.

Spaţiul în care păşeau acum contrasta flagrant cu splendoarea opulentă a zonei rezidenţiale. Era un hangar imens, cu uşa deschisă dezvăluind helipadul pe care Jack îl zărise înainte. Pe betonul helipadului se vedea forma masivă a elicopterului Hind. O echipă de mecanici de întreţinere trebăluia în jurul fuzelajului şi o echipă de alimentare cu combustibil aştepta în preajmă.

— Cu el am venit de pe insulă noaptea trecută, rosti Aslan. Acum e gata să îndeplinească misiunea pentru care a fost construit.

Priveliştea către exterior era parţial blocată de un camion cu platformă parcat chiar în faţa porţii. Urmăriră cu toţii cum o echipă de oameni începu să descarce lăzi mari şi să

le depoziteze lângă un perete, alături de o stivă de costume de zbor.

Dalmotov mormăi ceva înspre Aslan şi se duse către lăzi. Ridică una dintre ele fără ajutor, o deschise ca pe o cutie de chibrituri şi scoase dinăuntru componentele unei arme, pe care se apucă să o asambleze. Înainte chiar de a-şi termina munca, Jack identifică arma ca fiind o Barrett M82A1, probabil cea mai periculoasă puşcă cu lunetă din lume. Era proiectată pentru cartuşe Browning Machine Gun BMG 50 sau echivalentul lor rusesc de 12,7 milimetri, nişte proiectile de mare viteză care puteau penetra blindajele de tanc de la cinci sute de metri distanţă sau putea descăpăţâna un om la o distanţă de trei ori mai mare.

— Modesta mea contribuţie la Jihad, rosti Aslan, zâmbind cu toată gura. Probabil că ai zărit centrul nostru de pregătire a lunetiştilor aflat dincolo de pistă. Dalmotov este instructorul nostru şef. Printre clienţi se numără Noua Brigadă a Armatei Republicane Irlandeze şi al-Qaeda, clienţi care n-au fost niciodată nemulţumiţi de serviciile noastre.

Jack îşi aminti de seria de atacuri ale lunetiştilor din cursul acelui an, o fază nouă şi devastatoare a războiului teroriştilor împotriva Occidentului.

În vreme ce Dalmotov preluă activitatea de asamblare a armelor, Jack îl urmă pe Aslan către o magazie din partea opusă a hangarului. Înăuntru, lăzile erau închise şi sigilate, apoi inscripţionate cu simboluri de magazinaj. Când un motostivuitor cu furcă trecu încărcat pe lângă el, Jack zări cuvântul care era înscris cu litere roşii pe partea laterală a uneia dintre lăzi. Una dintre primele misiuni ale lui Jack când lucrase în contraspionajul militar fusese să intercepteze un cargobot din Libia care transporta lăzi identice. Era vorba de Semtex, explozivul plastic ucigător fabricat de Cehia pe care îl folosea IRA în cadrul campaniei ei de terorizare a Marii Britanii.

— Aceasta este principala noastră bază de tranzit, explică Aslan. În mod normal, portul este închis din pricină că în el se află arme chimice şi biologice, dar tocmai am trimis ultima încărcătură cu ajutorul elicopterului unui alt client mulţumit din Orientul Mijlociu.

Aslan se opri, cu mâinile strânse pe pântec şi cu degetele lui mari şi grase învârtindu-se lent unul în jurul celuilalt. Ochii i se îngustară şi privirea i se aţinti undeva, în depărtare.

Jack începea să recunoască semnele de avertizare ale temperamentului instabil al individului.

— Am şi un client nemulţumit, cineva a cărui răbdare este pusă la încercare din anul 1991 încoace. Când am urmărit traseul lui Seaquest dinspre Trabzon, mi-am dat seama că nu poate avea decât o singură destinaţie, locul pe care Olga îl dibuise din studierea textului antic. Ne-am croit drum până la vulcan sub acoperirea întunericului. Tu mi-ai furnizat acoperirea perfectă acolo unde politica îmi interzisese accesul ani de zile. În trecut, orice vizită pe această insulă ar fi provocat imediat un răspuns militar. Acum, dacă sateliţii depistează activitate în zonă, toată lumea va presupune că e vorba de tine şi de un proiect ştiinţific autorizat. Ăla ar fi trebuit să fie punctul nostru de întâlnire cu ruşii, dacă idiotul ăla de Antonov nu şi-ar fi scufundat submarinul şi marfa mea datorită propriei incompetenţe.

— Comandantul Antonov şi-ar fi livrat marfa, replică Jack. La bord a fost o revoltă condusă de ofiţerul politic. Probabil că a fost singurul lucru bun făcut vreodată de KGB.

— Şi focoasele nucleare? întrebă imediat Aslan.

— Am văzut doar arme convenţionale, minţi Jack.

— Atunci de ce a ameninţat fiica mea cu holocaustul nuclear atunci când a negociat cu oamenii mei?

Jack nu răspunse imediat. Katia nu-i dezvăluise în cursul discuţiei din camera de control a submarinului acest mic detaliu al negocierilor purtate de ea.

— Oamenii mei te vor ţine la distanţă de submarin, replică el încet. Prietenii tăi fundamentalişti nu sunt singurii dispuşi să moară pentru o cauză.

— S-ar putea să se răzgândească atunci când vor afla de soarta care te paşte pe tine şi pe grec dacă nu capitulează. Aslan zâmbi cu seninătate, cuprins iarăşi de voioşie. Cred că vei găsi următoarea noastră oprire extrem de interesantă.

Plecară din hangar printr-un alt coridor de acces, de această dată într-un vagonet deschis suspendat pe o şină. Se îndreptau spre construcţia principală aflată cam cu un kilometru mai aproape de mare. După o călătorie de cinci minute se opriră pe o platformă care ducea la o uşă de lift. Un servitor apăsă un buton şi liftul porni spre ultimul etaj.

Scena părea desprinsă chiar dintr-o sală de control a unei misiuni NASA. Camera era identică din punct de vedere al dimensiunilor cu Pantheon-ul, dar era plină de computere şi de echipamente de supraveghere. Când ieşiră din lift, Jack îşi dădu seama că urcaseră într-un soi de dom care se înălţa în centru ca o coloană retezată. Totul semăna cu arena unui amfiteatru. Erau înconjuraţi de rânduri concentrice de staţii de lucru de cele mai diverse categorii şi culori. Pe peretele din spate, ecrane uriaşe afişau hărţi şi imagini televizate. Întregul complex semăna cu modulul de control de pe Seaquest, dar la o scară mult mai mare, cu suficiente echipamente de comunicaţii şi monitorizare pentru derularea unui mic război.

Aslan fu ajutat să se aşeze într-un scaun electronic pe rotile de doi asistenţi. Siluetele aplecate în spatele monitoarelor nu dădură semne că le remarcaseră prezenţa.

— Prefer emoţia de pe Vultura. Aş putea spune că acolo lucrurile sunt mai realiste, rosti Aslan, aşezându-se mai bine în scaun. Dar de aici îmi pot controla simultan toate operaţiunile. De pe acest scaun de comandă pot să văd orice ecran din încăpere fără să mă mişc.

Un servitor care aştepta nervos într-o parte se aplecă şi îi şopti lui Aslan ceva la ureche. Chipul acestuia rămase impasibil, dar degetele începură să-i bată darabana în braţul scaunului. Fără a scoate o vorbă, apăsă un buton de pe braţul scaunului şi se năpusti spre o consolă în faţa căreia stăteau adunate mai multe persoane. Jack îl urmă, flancat îndeaproape de Dalmatov. Când se apropiară de consolă, Jack observă că ecranele din dreapta lui erau monitoare de securitate, similare celor folosite în Muzeul din Cartagina care arătau imagini interioare din complex.

Oamenii să dădură tăcuţi la o parte, ca Aslan să poată avea acces la ecran. Jack se apropie până ce ajunse chiar în spatele scaunului electronic lângă operatorul care manevra tastatura consolei. Dalmatov se lipi de cotul lui.

— Am reuşit în sfârşit să stabilim legătura, rosti operatorul în engleză. SATSURV ar trebui să transmită online acum.

După înfăţişare bărbatul părea asiatic, dar purta blugi şi o cămaşă albă în locul combinezoanelor negre care păreau îmbrăcămintea standard a celor de aici. După accent, Jack bănuia că individul fusese la studii în Marea Britanie.

Operatorul se uită mai întâi la Jack, apoi îl privi întrebător pe Aslan. Acesta dădu din cap, cu un gest nu de indiferenţă, ci de încredere supremă în faptul că oaspetele lui nu avea să ajungă niciodată în situaţia de a divulga cuiva vreun lucru din ce văzuse sau auzise.

Imediat, un amestec haotic de pixeli se transformă într-o imagine a Mării Negre, cu colţul de sud-est încă parţial blocat de norii de furtună. Imaginea termală transforma scena într-un spectru de culori, cu linia coastei reieşind clar pe măsură ce satelitul depista o radiaţie în infraroşu de sub baza norului. Operatorul alese un pătrat mic şi îl mări până ce acesta umplu ecranul. Repetă procesul şi în faţa ochilor le apăru insula, cu centrul ei ca un imens halou de nuanţe de roz şi de galben acolo unde miezul vulcanului emitea căldură intensă.

În apropiere, pe mare, se vedea o dungă colorată care semnifica un vas de suprafaţă. Operatorul mări imaginea până ce aceasta umplu întregul ecran. Imaginea ajunse la rezoluţie mai mare de un metru. Nava părea moartă, cu carena înclinată la babord, cu prova scufundată şi cu elicea de la tribord atârnând deasupra resturilor cârmei.

Spre groaza lui, Jack recunoscu Seaquest. Forma navei putea fi recunoscută în ciuda stricăciunilor majore. Zone de căldură indicau locurile în care obuzele penetrante trecuseră prin carenă şi lăsaseră găuri imense, ca nişte gloanţe dum-dum printr-un trup uman. Pe Jack îl cuprinse furia în timp ce se uita la dezastru. Învârti scaunul din faţa lui cu toată puterea şi se răsti la Aslan:

— Unde sunt oamenii mei?

— Nu par să existe semne de viaţă, răspunse Aslan cu calm. Doi oameni din echipajul tău au fost suficient de nebuni ca să atace Vultura într-un schimb de focuri ieri-dimineaţă. O bătălie cumva disproporţionată, după cum îţi poţi imagina. În curând vom trimite Hind-ul ca să termine cu ce a mai rămas din epavă.

Pe puntea distrusă a navei Jack putea vedea turela de tun înălţată pentru tragere. Ţevile erau acum contorsionate la nişte unghiuri imposibile, dovadă evidentă a unei lovituri în plin. Jack ştia că York şi Howe nu ar fi abandonat nava fără luptă. Se rugă în sinea lui ca ei să fi reuşit să scape cu restul echipajului în submersibil.

— Erau oameni de ştiinţă şi marinari, nu fanatici şi bandiţi, rosti Jack cu răceală.

Aslan ridică din umeri şi se întoarse la ecran.

Acesta arăta acum altă navă, de această dată mai apropiată de insulă. Pe măsură ce imaginea se mărea, toate privirile se aţintiră asupra pupei. Se putea vedea un grup de siluete care demontau două ţevi mari ce prezentau amprente termice neregulate, de parcă ar fi fost în flăcări. Jack îşi dădu seama că privea distrugerile provocate de

bătălie pe Vultura. În aceeaşi clipă, Aslan pocni din degete şi o mână strânse umărul lui Jack ca un cleşte.

— De ce nu mi s-a spus? tună furios Aslan. De ce mi s-a ascuns acest lucru?

Cei din încăpere amuţiră. Aslan arătă înspre Jack.

— Nu merită recompensă. Va fi lichidat ca şi restul echipajului său. Luaţi-l din faţa mea!

Înainte de a fi îmbrâncit de acolo, Jack îşi notă repede în minte coordonatele GPS de pe ecranul SATSURV. În vreme ce Dalmotov îl împingea de la spate, se prefăcu că se împiedică de un monitor de securitate. Ceva mai devreme recunoscuse coridorul de venire şi intrarea în hangar pe două din cele mai apropiate ecrane. În vreme ce se împiedică de panoul de control, apăsă pe butonul de pauză. Alte camere de supraveghere aveau să le înregistreze mişcările, dar cu toate privirile aţintite asupra imaginii de pe Vultura, exista o şansă ca ei să treacă neobservaţi.

De când se trezise în acea dimineaţă, Jack luase hotărârea de a trece la acţiune. Ştia că toanele lui Aslan erau periculoase, că ultima izbucnire de furie avea să se stingă în cele din urmă şi să se transforme iarăşi într-o aparentă bunăvoinţă, dar Jack se hotărâse să nu se mai bazeze pe capriciile unui megaloman. Imaginea şocantă a propriei nave şi soarta incertă a echipajului de pe Seaquest îi întăriseră decizia. Le datora totul acelora care plătiseră preţul suprem. În plus, ştia că soarta lui Costas şi a Katiei se afla în mâinile lui.

Oportunitatea se ivi când naveta îi purta cu viteză din centrul de control înapoi spre hangar. Chiar la jumătatea drumului, Dalmotov făcu un pas în faţă ca să scruteze portul de îmbarcare când acesta se ivi în raza vizuală. Asta însemna o lipsă momentană de supraveghere, o greşeală pe care individul nu ar fi comis-o în mod normal dacă instinctele lui nu ar fi slăbit din pricina faptului că era de prea mult timp lacheul lui Aslan. Cu viteza luminii, Jack îşi arcui pumnul stâng şi îl plesni, cu toată forţa, în spate pe

Dalmotov, cu un impact devastator care îl dezechilibră pe Jack şi îl făcu să geamă de durere.

Era o lovitură care ar fi ucis un om normal. Jack îşi pusese toată forţa în atingerea unui punct chiar sub cutia toracică, unde şocul impactului putea determina oprirea simultană a inimii şi a diafragmei. Urmări uluit cum Dalmotov rămâne imobil, statura lui uriaşă părând neatinsă. Apoi individul mormăi ceva neinteligibil şi se prăbuşi în genunchi. Rămase aşa câteva secunde, cu picioarele agitându-se spasmodic, apoi se prăbuşi cu faţa în jos şi rămase nemişcat.

Jack scoase trupul masiv din raza de acţiune a oricărei camere de supraveghere. Portul de îmbarcare era pustiu şi singurele siluete pe care le putea vedea se găseau la helipad, în afara intrării în hangar. Când naveta se opri, Jack păşi afară şi apăsă butonul de întoarcere, trimiţând vehiculul cu bărbatul leşinat cu tot în direcţia centrului de control. Aşa obţinea un timp preţios, ştiind prea bine că fiecare secundă conta.

Fără să ezite nici o secundă, porni cu îndrăzneală spre intrarea în helipad, rugându-se în sine ca atitudinea lui plină de încredere să îndepărteze orice bănuială. Ajunse la stiva de costume de zbor, îl alese pe cel mai lung şi şi-l trase pe corp. Întări legăturile vestei de salvare şi luă o cască, căreia îi închise vizorul, astfel ca faţa să-i fie acoperită.

Înşfacă o geantă de pânză şi alese una dintre puştile Barrett. Îl văzuse pe Dalmotov asamblând-o şi găsi repede piedica de siguranţă. Scoase încărcătorul de la armă şi le înghesui pe amândouă în geantă. Găsi alături o stivă de cartuşe BMG de calibrul 50. Luă o mână plină de proiectile de 12,7 milimetri şi le înghesui alături de armă.

După ce închise geanta, îşi continuă cu hotărâre drumul către intrarea în hangar. Ajuns acolo se ghemui ca să inspecteze scena prefăcându-se că-şi leagă un şiret. Betonul era fierbinte la atingere după ce soarele de vară zvântase urmele ploii din noaptea precedentă. În zare,

clădirile complexului păreau arse şi încărcate de căldură ca şi dealurile înconjurătoare.

Hotărâse deja ce elicopter să ia. Werewolf era cel mai sofisticat model, dar era parcat împreună cu modelul Havoc în capătul îndepărtat al heliportului. Elicopterul Hind se găsea la doar douăzeci de metri în faţă şi era pregătit de decolare. Fusese calul de povară al maşinii de război ruseşti şi fuzelajul cu carlinga în trepte trăda fiabilitatea aparatului.

Jack se îndreptă şi se duse la un mecanic care alimenta cu o bandă de proiectile magazia de muniţie a elicopterului.

— Ordine prioritare, lătră Jack. Programul a fost devansat. Trebuie să plec imediat.

Rusa lui era poticnită şi cu un accent străin puternic, dar Jack spera să se descurce într-un loc în care mare parte din personal era de origine kazahă şi abhază.

Individul păru surprins, dar nu din cale afară.

— Magaziile de muniţie sunt încă goale şi dispuneţi de doar patru sute de proiectile de 12,7, dar altfel suntem gata de plecare. Aveţi liber să urcaţi şi să începeţi verificările de dinainte de decolare.

Jack îşi aruncă geanta pe umăr şi urcă prin uşa din dreapta. Se ghemui în cabină şi se strecură pe scaunul pilotului. Ascunse geanta din raza lui imediată de acţiune. Comenzile elicopterului nu păreau extrem de complicate. Configuraţia de ansamblu diferea foarte puţin de alte elicoptere militare pe care le pilotase.

În timp ce îşi punea centura de siguranţă, Jack privi afară prin geam. Dincolo de plexiglasul bombat al nacelei trăgătorului putea vedea un grup de oameni care împingea două trolee-platformă, fiecare dintre ele încărcat cu lansatoare tubulare pentru rachete antiblindaj Spiral ghidate prin radio. Elicopterul era pregătit pentru asaltul final asupra lui Seaquest. În aceeaşi clipă zări doi oameni în costume de zbor venind spre el dinspre intrarea în hangar, evident, pilotul şi copilotul de pe Hind. În fracţiunea de

secundă în care îl văzu pe şeful de echipaj scoţându-şi telefonul celular şi ridicând alarmat din sprâncene, Jack îşi dădu seama că fusese deconspirat.

Rotorul imens cu cinci pale se învârtea deja, după ce turboreactoarele gemene Isotov TV3-117 de 2200 cai-putere fuseseră pornite ca parte a verificărilor obişnuite înainte de zbor. Jack studie rapid comenzile şi văzu că rezervorul de combustibil era plin, iar temperatura uleiului şi presiunea hidraulică ajunseseră la nivelul optim. Se rugă în gând ca apărarea antiaeriană a lui Aslan să nu fi fost încă înştiinţată să doboare o aeronavă proprie. Strânse bine manşa, iar cu stânga împinse maneta de gaz.

În decurs de câteva secunde rotorul îşi înteţi bătăile sacadate şi aparatul se ridică în aer cu botul în jos. Preţ de câteva clipe agonizante nu se întâmplă nimic. Elicopterul se lupta cu forţa gravitaţiei, iar eforturile sale se manifestau zgomotos într-o cacofonie asurzitoare care se reflecta de clădirile din jurul helipadului. În timp ce manevra cu atenţie palonierul ca să împiedice aparatul de zbor să gliseze în lateral, Jack zări cu coada ochiului un individ mare cât un urs alergând afară din hangar şi îmbrâncindu-i fără menajamente pe cei doi piloţi uluiţi din calea lui. Dalmotov nici măcar nu se obosi să folosească pistolul Uzi, ştiind că gloanţele de 9 milimetri n-aveau cum să penetreze blindajul elicopterului. În loc de asta ridică o armă mult mai periculoasă, pe care o înşfăcase în drum spre hangar.

Primul proiectil BMG de calibru 50 lovi chiar prin nacela copilotului, în care s-ar fi aflat Jack dacă ar fi ştiut că elicopterul avea comenzi duble. În vreme ce aparatul ţâşni brusc, un al doilea proiectil lovi fuzelajul undeva în spate, cu un impact puternic, care îl forţă pe Jack să compenseze din rotorul de coadă.

În vreme ce el se lupta să păstreze controlul, elicopterul se înălţă deasupra hangarului şi porni cu viteză crescândă către ţărmul de sud al mării. Spre stânga Jack putea să

vadă complexul futurist construit de Aslan pe panta deluroasă, iar în dreapta – liniile zvelte ale fregatei.

Câteva secunde mai târziu trecu de ele şi se trezi deasupra mării, cu trenul de aterizare aproape atingând valurile din pricină că Jack prefera să zboare la altitudine mică pentru a evita radarul. Cu maneta de gaze la maximum şi manşa dată în faţă, Jack ajunse repede la 335 kilometri pe oră, viteza maximă de care era capabil aparatul la nivelul mării, cifră pe care reuşi să o depăşească cu puţin după ce găsi butonul care escamota trenul. Linia ţărmului se îndepărta acum cu repeziciune spre est, iar în faţa lui se întindea doar cerul senin al dimineţii, care se transforma într-o ceaţă albastră-cenuşie la orizont.

La cincisprezece mile marine în larg, Jack apăsă palonierul care comanda rotorul din coadă şi împinse manşa spre stânga, virând uşor elicopterul până ce busola arătă curs 180 de grade sud. Deja îşi dăduse seama cum să activeze radarul şi unitatea GPS, iar acum se apucă să programeze coordonatele insulei memorate cu trei zile înainte pe Seaquest. Computerul calculă distanţa rămasă la sub o sută cincizeci de kilometri, adică o jumătate de oră de zbor la viteza curentă. În ciuda consumului ridicat de combustibil, Jack hotărâse să menţină un plafon jos de zbor şi viteză maximă; pe o asemenea distanţă, rezervoarele de combustibil pline însemnau mai mult decât avea el nevoie.

Activă pilotul automat şi deschise vizorul căştii. Fără a face nici o pauză, ridică geanta de pânză şi începu să monteze puşca. Ştia că nu-şi poate permite să lase garda jos nici o secundă. Aslan avea să facă orice ca să-l aducă înapoi.

CAPITOLUL 25

— Opreşte elicopterul şi aşteaptă escorta! Conformează-te imediat ordinului sau vei fi distrus! Nu vei fi avertizat a doua oară.

Jack auzise vocea o singură dată înainte, înjurând gutural în rusă, dar accentul lui Dalmotov nu putea fi confundat, chiar şi prin radio. Jack menţinuse radioul deschis în cursul

zborului şi se aşteptase să fie contactat de îndată ce-i zărise pe urmăritori pe urmele lui. În ultimele zece minute supraveghease ecranul radar în vreme ce două puncte roşii convergeau spre el dinspre nord, viteza şi traiectoria lor nelăsând urmă de îndoială că erau elicopterele Havoc şi Werewolf de la baza lui Aslan.

Se găsea la numai zece mile marine nord de insulă, mai puţin de cinci minute de zbor până acolo. Sacrificase viteza în favoarea altitudinii coborâte pentru a evita depistarea prin radar, un joc care aproape îşi arăta roadele. În ciuda vârstei sale, aeronava Hind era cu puţin mai rapidă şi mai puternică decât celelalte două maşinării, dar acestea recuperaseră diferenţa zburând la altitudine mare, unde aerul opunea mai puţină rezistenţă.

Pe lângă un tun cu cadenţă mare de tragere de 30 de milimetri şi 20 de rachete de 80 de milimetri aflate în blocurile de lansare, Havoc şi Werewolf dispuneau de o combinaţie mortală de rachete aer-aer şi antinavă ghidate prin laser, arme pe care Jack le văzuse în port. Prin contrast, blocurile de proiectile de sub aripile Hind-ului erau goale, singura apărare fiind mitraliera de 12,7 milimetri cu patru ţevi aflată în botul aeronavei. Era o armă devastatoare, o armă de ucidere în masă folosită în războaiele din Cecenia şi Afganistan, dar, în absenţa unui copilot-trăgător, Jack putea trage numai de pe o traiectorie rectilinie asupra unor ţinte la vedere. Cu o cadenţă de 1200 de proiectile pe minut pentru fiecare ţeavă, cele patru benzi de alimentare cu o sută de proiectile fiecare, capabile să penetreze blindajele, permiteau doar o rafală de cinci secunde, suficient însă ca să provoace distrugeri colosale la distanţă mică, dar complet insuficient ca să doboare doi astfel de adversari formidabili.

Jack ştia că într-o bătălie deschisă şansele ca el să câştige erau infime. Singura lui opţiune era să-i angajeze prin surprindere.

— Bine, Dalmotov, de data asta ai câştigat, mormăi Jack ca pentru sine, reducând maneta pas-gaz şi întorcând elicopterul cu faţa spre inamic. Dar să nu crezi că te vei mai întoarce acasă.

Cele trei elicoptere erau la punct fix la treizeci de metri deasupra valurilor, curentul de aer stârnit de pale atrăgând spirale de picături de dedesubt. În centru, Hind părea monstruos de voluminos. Celelalte două aparate erau proiectate pentru a fi greu de descoperit şi cât mai manevrabile pe câmpul de luptă. La dreapta lui Jack, elicopterul Mi-28 Havoc semăna cu un şacal flămând datorită cockpit-ului coborât şi botului proeminent. La stânga, rotoarele coaxiale ale elicopterului Ka-50 Werewolf păreau să mărească forţa aeronavei, făcând-o să semene cu o insectă gigantică.

Prin geamul plat blindat al elicopterului Werewolf, Jack zări silueta lui Dalmotov.

Individul îi ceru lui Jack să zboare la cincizeci de metri în faţa escortei. Bătaia sacadată a rotoarelor se intensifică la un muget cu ecou când cele trei elicoptere ţâşniră înainte şi începură să zboare în formaţie strânsă spre nord-est.

Aşa cum i se ceruse, Jack închise radioul care i-ar fi permis să ceară ajutor de la terţe părţi. După ce activă pilotul automat se lăsă pe spătarul scaunului şi scoase puşca Barrett, pe care şi-o aşeză în poală. Asamblată, arma avea cam un metru şi jumătate lungime şi cântărea paisprezece kilograme. Jack fusese obligat să scoată încărcătorul cu zece cartuşe ca să ţină ţeava armei ascunsă sub scaun. Cu mâna dreaptă cercetă camera de foc, unde introdusese deja unul dintre masivele proiectile BMG de calibru 50. Şansele lui de a ataca scădeau cu fiecare kilometru zburat şi Jack ştia că trebuie să acţioneze în curând.

Ocazia se ivi mai devreme decât se aşteptase. După cinci minute de zbor întâlniră brusc un curent de aer cald, un efect rezidual al furtunii din noaptea precedentă. Elicopterele se zgâlţâiră şi se balansară într-un soi de lanţ

al slăbiciunilor care părea să izbucnească dinspre Hind spre celelalte două. În fracţiunea de secundă cât ceilalţi doi piloţi se luptau cu comenzile, Jack decise să acţioneze. Când o nouă turbulenţă lovi, reduse maneta de gaze şi mări pasul general al rotorului principal. În ciuda reducerii puterii motoarelor, turbulenţa era suficientă ca să-i furnizeze forţă ascensională având pasul la maximum. Elicopterul Hind urcă douăzeci de metri faţă de cursul iniţial, apoi se opri şi începu să cadă. Celelalte două aparate trecură pe dedesubt ca într-un film rulat cu încetinitorul, cu rotoarele aproape atingând fuzelajul elicopterului pilotat de Jack. Dintr-odată, Jack ajunse în spatele lor. Era manevra clasică din luptele aeriene ale Primului Război Mondial, folosită cu efect devastator şi de avioanele britanice Harrier împotriva mai rapidelor avioane argentiniene Mirage în cursul războiului din insulele Falkland.

Cu ţeava puştii scoasă pe geamul din stânga, Jack decise să folosească întreaga putere de foc a Hind-ului împotriva aparatului din dreapta. Deschise maneta de gaze la maximum şi glisă în lateral până ce Havoc-ul ajunse în raza vizuală. Întreaga manevră durase mai puţin de cinci secunde, insuficient ca ceilalţi să-i înregistreze măcar absenţa, darămite intenţia de atac.

În timp ce Hind-ul lua poziţie la cincizeci de metri în spate, Jack înălţă capacul de protecţie de pe maneta de gaze şi apăsă butonul roşu de tragere. Cele patru ţevi din turela aflată în bot deschiseră focul cu un zgomot infernal, un staccato care îl aruncă pe Jack în faţă din pricina reculului. Fiecare ţeavă scuipa douăzeci de proiectile pe secundă, tuburile arse fiind ejectate într-un arc larg pe fiecare parte a elicopterului. Timp de cinci secunde, de sub botul aeronavei ţâşniră flăcări multiple şi un şuvoi de foc se năpusti spre inamic.

La început Havoc-ul păru să absoarbă proiectilele ca un sac de box în timp ce acestea pătrundeau prin blindajul din spate al fuzelajului. Apoi se ivi brusc o gaură uriaşă dinspre

faţă spre spate când proiectilele sfârtecară totul în calea lor, iar carlinga şi pilotul se dezintegrară într-un carnagiu devastator. Când Hind-ul ţâşni în sus, ultimele proiectile loviră motoarele elicopterului inamic, smulgând rotorul, care se rostogoli în lateral ca un bumerang care o luase razna. Câteva secunde mai târziu, aparatul se transformă într-o minge uriaşă de foc din pricina combustibilului şi a muniţiei care exploda.

Jack trase tare de manşă şi trecu pe deasupra elicopterului condamnat. Se poziţionă pe o traiectorie la acelaşi nivel cu elicopterul Werewolf, silueta sinistră a acestuia aflându-se acum la treizeci de metri înspre stânga şi uşor în faţă. Jack îl vedea pe pilot luptându-se cu comenzile pe măsură ce aparatul mai uşor era răscolit de turbulenţe şi de şocul exploziei. Dalmotov părea încremenit de uimire, incapabil să accepte ceea ce se întâmplase, dar Jack ştia că totul era doar o criză de moment. Avea la dispoziţie doar câteva secunde până la pierderea avantajului.

Scoase mai mult puşca Barrett pe geam şi trase. Proiectilul plecă cu un tunet impresionant, care reverberă în interiorul căştilor lui. Jack înjură când văzu scântei ţâşnind din fuzelajul elicopterului inamic şi încărcă repede un alt proiectil. De această dată ţinti spre dreapta ca să compenseze viteza de 200 de kilometri pe oră cu care zburau. Trase chiar în clipa în care Dalmotov îşi răsuci capul ca să se uite la el.

Asemenea celor mai multe elicoptere de atac, Werewolf-ul era bine protejat împotriva tirului de la sol. Blindajul care proteja cabina fusese proiectat să reziste la loviturile tunurilor de 20 de milimetri. Vulnerabilitatea aparatului consta în partea superioară a fuzelajului în care se aflau motoarele, zone mai puţin expuse focului direct. Aici blindajul protector fusese sacrificat pentru a permite concentrarea acestuia în jurul cabinei echipajului. Ansamblul rotor constituia atât forţa, cât şi slăbiciunea

acestei aeronave, rezultând o maşinărie cu mare manevrabilitate, dar care necesita un ghidaj la mare înălţime deasupra fuzelajului pentru susţinerea celor două rotoare coaxiale cu trei pale fiecare.

Cel de-al doilea proiectil lovi chiar sub rotorul inferior, zdrobind ansamblul şi distrugând servocomenzile. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic şi elicopterul continuă să zboare înainte cu botul în jos. Apoi începu să tremure şi să îşi ridice coada la un unghi imposibil. Jack îl vedea pe Dalmotov cum se luptă înnebunit cu manşa. Chiar şi de la o asemenea distanţă putea aprecia că pierduse controlul comenzilor, iar acţionarea palonierului nu provoca nici o reacţie. Dalmotov întinse mâna ca să tragă de un mâner roşu care atârna deasupra capului său.

Werewolf era unic în rândul elicopterelor de luptă datorită faptului că dispunea de un scaun de catapultare pentru pilot. Problema catapultării pilotului dintr-un elicopter fusese întotdeauna rotorul de deasupra, dar Kamov inventase un sistem ingenios în cadrul căruia palele rotorului se detaşau şi scaunul era proiectat la o altitudine sigură pentru ca paraşuta pilotului să se poată deschide.

Din clipa în care trăsese de mâner, Dalmotov sesizase probabil că ceva nu era în regulă. În loc să se desprindă, palele rotorului rămaseră la locul lor, în timp ce încărcăturile explozive din jurul arborelui rotor detonau într-o succesiune rapidă. Ansamblul se rupse şi se izbi de rotor, îndoind palele, dar lăsându-le în stare de funcţionare. Câteva secunde mai târziu, scaunul fu ejectat într-un norişor de fum. Printr-o şansă oribilă fu prins între cele două seturi de pale şi începu să se rostogolească nebuneşte, ca un carusel de foc. După două rotaţii complete, trupul lui Dalmotov fu sfârtecat în bucăţi, iar capul protejat de cască i se desprinse de trup ca o minge de fotbal. După o ultimă rotire, rotoarele scuipară ce mai rămăsese din încărcătura lor macabră, care dispăru în apa de dedesubt cu o plescăitură seacă.

Jack urmări cu detaşare cum elicopterul inamic descrie o serie de mişcări ca într-un dans nebunesc, în cercuri din ce în ce mai mici, palele rupându-se una câte una sub presiunea tot mai mare a aerului, până ce fuzelajul atinse apa mării şi explodă.

Fără a mai zăbovi, Jack viră sud pe cursul iniţial şi deschise maneta de gaze la maximum. Probabil că Dalmotov transmisese un semnal de ajutor şi poziţia, iar tehnicienii din centrul de control al lui Aslan redirecţionau acum SATSURV către locul unde se scufundaseră elicopterele. Priveliştea nu putea decât să intensifice mânia lui Aslan, deja ajunsă la incandescenţă după stricăciunile suferite de Vultura. Jack ştia că orice valoare ar mai fi avut el ca ostatic dispăruse acum din pricina nevoii lui Aslan de a se răzbuna.

Spre neliniştea lui, văzu că indicatorul de combustibil se apropie periculos de zero. Cu zece minute înainte, când verificase ultima dată nivelul, acesta era trei sferturi plin, iar, în cursul acţiunii sale, Jack nu avea cum să fi cheltuit jumătate din rezervor. Îşi aminti de lovitura încasată de la puşca lui Dalmotov când se ridica de pe helipad. Dacă proiectilul lovise o conductă de combustibil, turbulenţele prin care trecuse putuseră agrava avaria, întrerupând alimentarea şi provocând pierderi masive de carburant.

Nu avea timp să-şi confirme ipoteza. Reduse maneta de gaze pentru a economisi combustibilul şi coborî la treizeci de metri. Din ceaţa dimineţii se ivi conturul îndepărtat al insulei, cu vârfurile gemene în forma lor ciudată de coarne de taur, aşa cum le zărise prima dată de pe Seaquest cu trei zile înainte. Singura lui speranţă acum era ca elicopterul Hind să reziste suficient de mult ca să-l ducă până la o distanţă de la care să înoate până la ţărmul nordic al insulei.

Pe măsură ce motoarele începură să tuşească şi să dea rateuri, priveliştea lui Jack fu pe moment obstrucţionată de o pală de fum negru. Strânse din nas simţind mirosul, un amestec acru de cordită şi de plastic ars. După câteva

secunde se risipi şi Jack zări carcasa lui Seaquest la mai puţin de două sute de metri în faţa lui.

Imaginile din satelit nu semănau nici pe departe cu realitatea şocantă. Nava amiral de cercetare a UMI agoniza cu puntea din faţă aproape în întregime sub apă, cu suprastructura de nerecunoscut şi cu tribordul plin de găuri imense acolo unde obuzele de pe Vultura străpunseseră blindajul şi pătrunseseră înăuntru. Părea un miracol că nava continua să plutească, dar Jack îşi dădu seama că pereţii etanşi din faţă aveau să cedeze în curând şi nava avea să se scufunde.

Hind-ul abia mai reuşea să se ţină în aer zgâlţâindu-se deasupra navei distruse. Aproape imediat începu să piardă altitudine. Rotorul nu mai avea forţă ascensională. Motoarele tuşeau cu ultimele lor puteri, aşa că Jack avu la dispoziţie doar timpul necesar pentru a reacţiona.

Îşi desfăcu repede centurile de siguranţă şi împinse manşa cât putu de mult. În această poziţie, fiind cu botul în jos, aripile pe care era fixat armamentul erau mai sus decât uşa pe care urma să se arunce şi nu risca să se lovească de ele. Cum avea doar câteva secunde la dispoziţie, îşi scoase casca, se ghemui în spatele cockpit-ului şi ţâşni afară din aeronavă, cu picioarele strâns încrucişate şi braţele apăsate bine pe piept ca să nu şi le rupă când atinge apa.

Fără casca grea, redusese pericolul ruperii vertebrelor cervicale, dar şi aşa şocul fu teribil. Intră în mare cu picioarele înainte şi plonjă suficient de adânc ca să simtă schimbarea de temperatură. Îşi desfăcu mâinile şi picioarele ca să încetinească scufundarea. Înotând înapoi spre suprafaţă, simţi o durere sfâşietoare acolo unde rana i se redeschisese din pricina şocului. În drumul spre suprafaţă se auzi un zgomot înfiorător care provocă o undă de şoc prin apă. Ieşi la suprafaţă şi zări la mică distanţă rămăşiţele arzânde ale elicopterului, o imagine devastatoare care uşor ar fi putut trece drept scena propriei morţi.

Sparse tubul cu dioxid de carbon care umflă vesta de salvare şi înotă spre Seaquest. Se simţi brusc copleşit de oboseală. Adrenalina jucase şi ea un rol în epuizarea rezervelor lui de energie.

Prora lui Seaquest era atât de afundată, încât Jack putu să iasă din apă pe punte în faţa amplasamentului turelei. Era locul ultimelor clipe ale lui York şi Howe din ziua precedentă. După ce inspectă scena cu o privire sumbră, Jack se dezbrăcă de vesta de salvare şi îşi croi cu prudenţă drum spre rămăşiţele cabinei de pilotaj. Chiar înainte de a ajunge la chepeng, îşi pierdu echilibrul şi căzu cu greutate. Îşi dădu oripilat seama că alunecase pe sânge închegat, o dâră purpurie care se scurgea către tribordul navei.

Jack ştia că n-avea nimic de câştigat din plângerea ultimelor clipe ale echipajului său. Se opri lângă chepeng pentru a se odihni câteva clipe, mobilizându-şi în acelaşi timp toate rezervele de energie şi de voinţă pe care le mai avea.

Văzu aproape prea târziu elicopterul cu colţul ochiului. Aparatul era departe, abia dând colţul insulei, iar sunetul rotorului era mascat de zgomotele scoase de Seaquest în agonia de dinaintea morţii. Datorită celui de-al patrulea loc vacant de pe helipad, Jack ştia că Aslan dispunea de un al patrulea elicopter de atac. Bănuia că cesta era un Kamov Ka-28 Helix, care decolase de pe Vultura. Miji ochii în lumina soarelui şi văzu elicopterul zburând la mică înălţime deasupra apei, drept spre el. Jack se aflase de multe ori în vizorul unor elicoptere ca să ştie la ce să se aştepte, dar rareori se simţise atât de vulnerabil.

Se văzu un licăr depărtat şi ceva care semăna cu un halou apăru şi începu să se lărgească cu o viteză ameţitoare. Era o rachetă antinavă de mare calibru, probabil una dintre temutele rachete Exocet AM.39, pe care Jack le văzuse stivuite în depozitele lui Aslan. Jack se aruncă prin chepeng şi se rostogoli pe puntea inferioară, practic prăbuşindu-se în modulul de comandă. Chiar în clipa în care răsuci roata

de închidere se auzi un zgomot infernal de explozie. Fu aruncat cu violenţă pe spate, se lovi de un perete şi universul se întunecă în jurul lui.

CAPITOLUL 26

Uşa se trânti în spatele lui Costas, iar el fu împins drept în bocaport. Costas simţi impactul dur, marginea tare de metal lovindu-l drept în piept şi lăsându-l fără aer. Cârpa care îi acoperea ochii se rupse, dar tot ce putea vedea era o ceaţă purpurie. Se rostogoli uşor pe spate, cu întregul trup cuprins de durere, şi îşi ridică încet braţul ca să-şi pipăie faţa. Avea ochiul drept închis şi tumefiat, indiferent la atingere. Îşi duse degetele la ochiul stâng şi dădu la o parte bucata de cârpă înainte de a-l deschide. Treptat, începea să-şi vină în fire. De unde zăcea vedea nişte ţevi albe întinzându-se de-a lungul bocaportului, inscripţionate cu simboluri şi litere chirilice.

Era complet dezorientat. Ultima lui amintire clară era momentul în care Jack se prăbuşise în sala de audienţe. Apoi se lăsase întunericul şi o amintire vagă a durerii şi mutării din loc în loc. Fusese legat pe un scaun cu o lumină înfiptă drept în ochi. Urmaseră apoi ore în şir de chin, de ţipete şi de lovituri înfiorătoare. Întotdeauna aceleaşi siluete în negru, întotdeauna aceeaşi întrebare lătrată într-o engleză stricată: „Cum ai ieşit din submarin?” Bănuia că se găsea pe Vultura, dar toată capacitatea lui de a raţiona se dusese naibii în încercarea de a supravieţui. Era adus mereu în această încăpere, apoi tras înapoi exact în clipa în care credea că totul luase sfârşit.

Iar acum se întâmpla din nou. De această dată nu existase nici o pauză. Uşa se deschise cu violenţă şi Costas primi o lovitură dură în spate, provocându-i un spasm de sânge şi de vomă. Fu ridicat în genunchi, tuşind şi icnind, apoi peste ochi îi fu aşezată o nouă cârpă, atât de strâns, că simţea sângele ţâşnind din ochiul tumefiat. Credea că nu mai poate simţi alt fel de durere, dar acum constata că se înşelase. Îşi concentră întreaga fiinţă asupra singurului lucru care îl

putea ţine în viaţă, anume acela că el şi nu Jack primea o asemenea pedeapsă. Trebuia să reziste oricum până la sosirea lui Seaquest şi la descoperirea focoaselor nucleare.

Faţa i se sprijinea de o masă, iar mâinile îi erau legate în spatele scaunului pe care şedea. Habar n-avea de cât timp stătea aşa. Vedea doar mii de stele de diferite culori acolo unde cârpa îi apăsa ochii. Cu toată durerea de cap, auzea voci, nu pe cele ale torţionarilor lui, ci pe cele ale unui bărbat şi ale unei femei. Ceva mai devreme reuşise să priceapă, din frânturi de conversaţie, că indivizii care îl ţineau captiv aşteptau întoarcerea lui Aslan de la sediu cu elicopterul. Cu toţii păreau îngrijoraţi. Apăruse o situaţie de criză, un elicopter scufundat, un prizonier evadat. Costas se ruga să fi fost Jack.

Vocile păreau să se afle la ceva distanţă, pe un coridor sau într-o cameră alăturată, dar femeia era furioasă, aşa că vorbea tare. Indivizii trecură din rusă în engleză şi Costas îşi dădu seama că erau Aslan şi Katia.

— Astea sunt chestiuni personale, zise Aslan. Vom vorbi în engleză, ca mujahedinii mei să nu audă această blasfemie.

— Mujahedinii tăi. Vocea Katiei era plină de dispreţ. Mujahedinii tăi sunt fundamentalişti. Ei se bat pentru Allah, nu pentru Aslan.

— Eu sunt noul lor profet. Loialitatea lor este faţă de Aslan.

Aslan. Katia scuipă cuvintele în derâdere. Cine e Aslan? Piotr Alexandrovici Nazarbetov. Un profesor ratat de la o universitate obscură, suferind de grandomanie. Nici măcar nu porţi barba unui om sfânt. Şi aminteşte-ţi că eu ştiu că eşti de origine mongolă. Gingis Han era un infidel care a distrus jumătate din lumea musulmană. Cineva ar trebui să le spună asta războinicilor tăi.

— Te uiţi pe tine, fata mea.

Vocea părea de gheaţă.

— Îmi amintesc ce trebuia să învăţ când eram mică. Cel care se va supune Coranului va prospera, cel care i se va

opune va muri de sabie. Credinţa nu permite omorârea nevinovaţilor. Vocea ei părea dintr-odată tristă. Ştiu ce i-ai făcut mamei. Respiraţia greoaie a lui Aslan i se păru lui Costas ca o oală sub presiune gata să explodeze. Mujahedinii tăi îşi calculează bine mişcările, continuă Katia. Te folosesc până ce se pot descotorosi de tine. Submarinul ăla va fi şi mormântul tău. Tot ce ai reuşit prin crearea acestui sanctuar al teroriştilor a fost să-ţi grăbeşti execuţia.

— Tăcere!

Ţipătul dement fu urmat de sunetul unor paşi târşâiţi şi a ceva tras de acolo. Câteva clipe mai târziu se auziră paşi care se întorc. Aceştia se opriră în spatele lui Costas. Două mâini îi lipiră la loc umerii de scaun.

— Prezenţa ta poluează aerul de aici, gâfâi o voce la urechea lui. Eşti pe punctul de a pleca în călătoria ta finală.

Se auzi un pocnet de degete şi două mâini îl ridicară pe Costas. În lumea lui de beznă nu anticipă lovitura, care veni cu forţă şi care îi provocă o durere sfâşietoare, urmată de binecuvântata cădere în inconştienţă.

Jack părea să trăiască un coşmar continuu. În locul unde se afla, întunericul era de smoală, atât de profund că ascundea orice repere posibile. De jur împrejur se auzeau zgomote de flux marin, punctate de scârţâituri şi trosnete ale metalului. Mintea lui se luptă să găsească o logică în ceea ce auzea. Zăcând contorsionat lângă bocaport, se simţea ciudat de uşurat, cu trupul aproape levitând, ca şi cum ar fi fost cuprins de febră demonică.

Acum ştia cum e să fii prins în pântecele unei nave care se scufundă în abis. Salvarea lui venea de la modulul de comandă de pe Seaquest, cu pereţii lui de oţel aliat cu titaniu, groşi de cincisprezece centimetri, protejându-l de presiunea zdrobitoare care în alte condiţii i-ar fi zdrobit deja timpanele şi i-ar fi produs implozia craniului. Auzea diverse pocnituri pe măsură ce buzunarele de aer rămase implodau pe rând, un zgomot care l-ar fi dus la moarte

instantanee, dacă el n-ar fi reuşit să ajungă în modul la timp.

Acum nu mai putea face altceva decât să se îmbărbăteze în aşteptarea inevitabilului. Plonjonul părea să nu se mai termine. Dura mai mult decât se aşteptase el, iar zgomotele creşteau cu o intensitate ce amintea de apropierea unui tren expres. Când veni, sfârşitul se petrecu cu violenţă. Carena se zdrobi de fundul mării cu o lovitură înfiorătoare, generând un şoc care l-ar fi ucis pe Jack dacă nu şi-ar fi ţinut capul între braţe. Jack avu nevoie de toată forţa de care era capabil ca să nu fie aruncat în sus când carena navei sări pe loc, saltul fiind acompaniat de un zgomot sfâşietor de metal care se rupe. Apoi epava se aşează definitiv pe fundul apei şi tăcerea luă locul zgomotelor.

„Activează iluminatul de avarie”, îşi zise Jack, în timp ce îşi pipăia trupul în căutarea unor răni noi. Vocea lui suna ciudat de îndepărtată, cu cuvintele absorbite de pereţii blindaţi la emisia de sunete. Cu toate astea, aceleaşi cuvinte erau o măsură a realităţii într-o lume care îşi pierduse toate reperele.

Ca scafandru, Jack era obişnuit să se orienteze în beznă, iar acum se folosi de întreaga experienţă acumulată. După saltul realizat prin trapa de intrare, explozia rachetei îl aruncase dincolo de rastelul de arme, către panourile de control din capătul modulului. Din fericire, Seaquest ajunsese pe fundul mării. Ridicându-se nesigur în picioare, Jack simţi înclinarea punţii unde prova plonjase în fundul apei. Se lăsă înapoi în genunchi şi pipăi în jur podeaua. Faptul că se implicase în proiectarea navei îl ajuta acum să treacă fără probleme de consolele care se aliniau în interior.

Ajunse la o cutie cu siguranţe din peretele aflat la stânga intrării şi pipăi după comutatorul care conecta acumulatorul de rezervă, aflat în cutia lui de protecţie cu blindaj de plumb, de circuitul principal. Pentru a nu ştiu

câta oară în acea zi, închise strâns ochii şi se rugă să aibă noroc.

Spre uşurarea lui, camera fu imediat scăldată în lumină fluorescentă verde. Ochii se adaptară repede şi Jack se întoarse în jur ca să inspecteze scena. Modulul se găsea sub linia de plutire, aşa că obuzele care sfâşiaseră Seaquest trecuseră pe deasupra. Echipamentele şi dispozitivele dinăuntru păreau să fie încă funcţionale. Modulul fusese proiectat să reziste exact unui asemenea gen de atac.

Prima lui sarcină era să separe modulul de epavă. Îşi croi clătinându-se drum spre panoul central. I se părea incredibil faptul că adunase întreg echipajul acolo pentru şedinţa de informare cu mai puţin de 48 de ore înainte. Se prăbuşi cu greutate pe scaunul de comandă şi activă panoul de control. Monitorul LCD îi ceru o serie de parole înainte de a iniţia secvenţa de degajare. După introducerea celei de-a treia parole se deschise un sertar şi Jack scoase o cheie pe care o introduse în panou şi o răsuci în sensul acelor de ceasornic. Sistemele de propulsie electrică şi de control al atmosferei interioare aveau să intre în funcţiune imediat ce modulul avea să se găsească la o distanţă sigură de epavă.

Fără senzorii de pe Seaquest, Jack nu dispunea de date legate de adâncime sau de mediul local până ce modulul nu se separa de nava-mamă şi nu activa senzorii proprii. Jack bănuia că epava căzuse în falia înregistrată de Seaquest la nord de insulă, lungă de zece kilometri şi lată de jumătate de kilometru, pe care Costas o identificase ca o falie tectonică pe aceeaşi linie cu vulcanul. Dacă aşa stăteau lucrurile, Jack era acum împotmolit în groapa de gunoi a sud-estului Mării Negre, un punct de colectare a mâlului şi un rezervor de sediment sărat din Era Glaciară. Cu fiecare minut care trecea, epava avea să se scufunde mai adânc într-o masă de sedimente mai periculoase decât nisipurile mişcătoare. Chiar dacă reuşea să degajeze modulul, era

posibil ca acţiunea să înfunde vehiculul şi mai mult în groapă, înmormântându-l fără putinţă de scăpare.

Îşi legă centura de siguranţă şi îşi lăsă capul pe tetieră. Computerul îi oferi trei şanse de anulare a acţiunii şi de fiecare dată el îi ceru să continue operaţiunile. După terminarea ultimei secvenţe, în centrul ecranului apăru un triunghi roşu de avertizare cu cuvântul „desprindere” înscris în centru. Preţ de câteva secunde chinuitoare camera se cufundă în întuneric, timp în care computerul redirecţionă curentul electric la bateria interioară de acţionare a motoarelor.

Câteva secunde mai târziu tăcerea se transformă într-un staccato monoton în afara carenei de la stânga lui Jack. Fiecare zgomot înfundat reprezenta explozia unei mici încărcături destinate ruperii legăturilor care fixau modulul de structura lui Seaquest şi generării unei deschideri suficient de largi prin care să treacă acesta. În timp ce panoul protector se desfăcu în bucăţi, spaţiul din jurul modulului se umplu cu apă de mare şi indicatorul de adâncime se trezi la viaţă. Jack se răsuci în direcţia traiectoriei de ieşire şi se cuprinse bine cu braţele când jeturile cu apă se treziră la viaţă cu un bâzâit uşor care crescu în intensitate pe măsură ce motoarele începură să se lupte cu pivoţii care legau modulul de carena navei-mamă. În spatele modulului se auziră o serie de explozii pe măsură ce modulul se separă de buloanele de prindere. Simultan, clemele de prindere se retraseră, şi Jack fu proiectat cu violenţă pe spătarul scaunului. Acceleraţia pe care o căpăta farfuria ejectată echivala cu suprasarcina impresionantă a lansării unei rachete pe orbită.

Modulul fusese proiectat să se desprindă cu forţă de o navă care se scufundă pentru a scăpa de vârtejul de absorbţie care se crea pe măsură ce epava se îndrepta către fundul apei. Jack trăise pe propria piele o simulare în instalaţia UMI de testare la mare adâncime din insulele Bermude, când farfuria se oprise abia după o sută de metri.

Aici, acceleraţia fu urmată de o decelerație violentă, motiv pentru care modulul se opri la doar câţiva metri dincolo de epavă.

Jack îşi cuprinsese capul în poziţia standard de siguranţă aşa că singurele inconveniente suferite erau mai multe zone dureroase, acolo unde centurile de siguranţă pătrunseseră în carnea umerilor. După ce inspiră adânc, îşi desfăcu centurile de siguranţă şi porni spre staţia de lucru, cu mâna dreaptă ţinându-se de panoul de control pentru a nu aluneca în faţă, acolo unde modulul se înfipsese cu botul în fundul mării.

La stânga se găsea un mic monitor de afişare a datelor de adâncime. Când cifrele începură să licăre, Jack observă cu groază că adâncimea ajunsese la 750 de metri sub nivelul mării, cu mai bine de o sută de metri sub adâncimea maximă de operare a modulului. Fundul faliei era la o adâncime mai mare decât îşi imaginaseră ei, la mai bine de o jumătate de kilometru sub fosta linie a ţărmului mării.

Jack porni sistemul sonar şi aşteptă ca ecranul să se trezească la viaţă. Emiţătorul sonarului activ lansa impulsuri de înaltă frecvenţă care acopereau la 360 de grade mediul înconjurător pentru a oferi un profil al fundului apei şi al posibilelor obiecte aflate în apă până la suprafaţă. În cursul trecerii lui Seaquest peste canion, petrecută cu două zile înainte, stabiliseră că falia se întindea pe direcţia nord-sud, aşa că fixă sonarul pe direcţia est-vest pentru a vedea poziţia sa într-o secţiune transversală prin interiorul defileului.

Viteza cu care baleia fasciculul era suficient de mare ca întregul profil al mediului înconjurător să fie vizibil simultan pe ecran. Verdele-închis din fiecare parte a ecranului arăta locurile unde pereţii canionului se înălţau la o distanţă de patru sute de metri unul de altul. În apropiere de vârf se vedeau profiluri neregulate care îngustau spaţiul de trecere. Canionul avea toate caracteristicile unei falii orizontale cauzate de plăci tectonice care mai degrabă se

depărtau una de alta decât se frecau pe lungime. Era o raritate geologică în faţa căreia Costas ar fi fost încântat, dar care constituia un motiv de îngrijorare imediată pentru Jack, deoarece agrava situaţia.

Îşi dădu seama că avusese un noroc chior că supravieţuise până atunci. Dacă Seaquest s-ar fi scufundat doar cu cincizeci de metri mai la vest, nava s-ar fi zdrobit de buza canionului, ucigându-l pe Jack cu mult înainte ca epava să ajungă pe fundul apei, cu mult mai jos.

Îşi îndreptă atenţia către baza faliei, unde ecranul arăta o masă de culoare verde-deschis, adică sute de metri de sedimente depuse. În sus se vedea o linie orizontală la nivelul apexului sonarului, ca un strat compact care reprezenta locul de odihnă veşnică pentru Seaquest. Deasupra, mai multe puncte luminoase împrăştiate, semnificând sedimente în suspensie continuau pe o înălţime de cel puţin douăzeci de metri până ce ecranul se limpezea, fapt care semnifica apă curată.

Jack ştia că se găseşte în vârful unei depuneri instabile de sedimente, adâncă cel puţin cât nivelul mării de deasupra, o cantitate imensă de mâl provenită din aluviuni amestecate cu organisme marine moarte, lut, resturi vulcanice şi depuneri sărate rezultate din evaporarea apei din cursul Erei Glaciare. Depunerea se îngroşa constant din pricina căderilor de deasupra şi în orice moment îl putea înghiţi ca o dună de nisip mişcător. Şi, dacă asta nu-i venea de hac, atunci o putea face o avalanşă. Mâlul suspendat de deasupra epavei era rezultatul unui curent de turbulenţă. Oamenii de ştiinţă de la UMI monitorizaseră curenţii de turbulenţă din Oceanul Atlantic suflând peste platoul continental cu 100 de kilometri pe oră, săpând canioane submarine şi depozitând milioane de tone de mâl. Ca şi avalanşele de zăpadă, unda de şoc a unei astfel de avalanşe putea genera o alta similară. Iar dacă era prins în apropierea unei degajări de masă sedimentară de o

asemenea mărime, Jack era condamnat fără şansa de a se putea salva.

Ştia că şansele lui sunt infime chiar înainte de a testa motoarele. Bâzâitul aleatoriu produs când alimentă unitatea de propulsie îi confirmă faptul că tuburile lansatoare de jeturi de apă erau îmbâcsite cu mâl şi incapabile să salte modulul din mormântul în care singur intrase. Era imposibil ca inginerii UMI să fi anticipat că prima activare a produsului minţii lor avea să se facă sub douăzeci de metri de depuneri la fundul unui abis netrecut pe vreo hartă.

Singura opţiune care îi rămânea era sasul din spatele lui, care permitea intrarea şi ieşirea scafandrilor. Carcasa era învăluită deasupra de un nor mişcător de sedimente care putea fi încă suficient de fluid pentru a permite evadarea, deşi cu fiecare minut care trecea şansele se diminuau pe măsură ce tot mai multe particule solide sedimentau şi îngropau modulul tot mai adânc într-o masă de sedimente compacte.

După o ultimă privire aruncată sonarului pentru a memora caracteristicile mediului înconjurător, Jack se îndreptă spre sas. Roata de blocare se învârti uşor şi Jack păşi înăuntru. Acolo se găseau două compartimente, fiecare doar cu puţin mai mare ca un dulap, primul fiind un depozit de echipamente şi spaţiu de magazie, în vreme ce al doilea reprezenta sasul propriu-zis. Jack îşi croi drum pe lângă o stivă de costume de scafandru şi regulatoare de amestec, până ce ajunse în faţa unui monstru metalic care semăna cu o arătare dintr-un film SF de duzină.

Din nou Jack se simţi recunoscător faţă de Costas. Din pricină că modulul de comandă nu fusese testat, Costas insistase asupra prezenţei unui costum de scafandru rigid ca rezervă, o măsură pe care Jack o acceptase nu fără mormăieli din pricina timpului suplimentar necesar instalării. În cursul evenimentelor, ajutase la aşezarea

costumului în interiorul camerei, aşa că ştia foarte bine procedura de salvare pe care o construiseră împreună.

Păşi pe grătarul din faţa costumului şi desfăcu clemele de prindere, pivotând casca înainte şi dezvăluind panoul de control din interior. După ce se asigură că toate sistemele erau funcţionale, desprinse centurile care asigurau costumul şi verifică exteriorul ca să vadă dacă joncţiunile erau bine etanşate.

Botezat oficial ca Antropod Autonom de Mare Adâncime (ADSA), costumul avea mai multe în comun cu submersibilele precum Aquapod-ul decât cu echipamentele convenţionale de scufundare. ADSA Mark 5 permitea explorări solitare la adâncimi oceanice mai mari de patru sute de metri. Sistemul de respiraţie era asigurat de o pompă de recirculare a aerului care injecta oxigen în vreme ce separa dioxidul de carbon din expiraţie ca să furnizeze gaz de respirat pentru o durată de până la patruzeci şi opt de ore. Ca şi costumele anterioare, ADSA era rezistent la presiune datorită articulaţiilor umplute cu lichid şi unei carcase metalice, materialul folosit fiind un oţel special aliat cu titan, care asigura rezistenţa până la adâncimea incredibilă de 2000 de metri.

ADSA era un exemplu care ilustra progresele remarcabile înregistrate de UMI în tehnologia de scufundare la mare adâncime. Un sonar ultrasonic multidirecţional alimenta o imagine mobilă tridimensională în vizorul căştii, furnizând informaţii pentru navigaţia în condiţii de vizibilitate exterioară zero. Pentru mobilitate crescută, costumul era echipat cu un dispozitiv computerizat de flotabilitate variabilă şi jeturi de apă cu traiectorie vectorială, o combinaţie care oferea ocupantului manevrabilitatea unui astronaut în spaţiu, dar fără nevoia de a păşi pe ceva solid.

După desprinderea costumului, Jack se întoarse în compartimentul principal şi se duse repede la rastelul de arme. De pe raftul de sus luă un pistol Beretta de 9 milimetri, înlocuind astfel arma confiscată de Aslan şi îl

înghesui în costumul lui de zbor. Apoi extrase o puşcă de asalt SA80-A2 şi înşfăcă trei încărcătoare. După ce îşi puse puşca pe umăr desprinse două pachete mici de exploziv Semtex, folosit în mod normal pentru lucrările subacvatice de demolare, şi două cutii de mărimea unor genţi diplomat, fiecare dintre ele conţinând un amestec de mine şi un detonator la distanţă.

Ajuns înapoi în sas, atârnă cutiile de un cuier din faţa ADSA şi le asigură cu bandă izolatoare. Întinse mâna şi strecură puşca şi cutiile cu cartuşe într-o pungă sub panoul de control. După ce închise uşa de acces în cameră şi blocă roata de etanşare, se căţără pe scara de metal şi intră în costum. Era surprinzător de mult spaţiu acolo, permiţându-i să-şi retragă mâinile din braţele metalice şi să opereze butoanele de control de pe consolă. În ciuda masei de o jumătate de tonă, Jack putea îndoi încheieturile de la picioare şi putea deschide şi închide mâinile în formă de cleşti. După ce verifică rezerva de oxigen, închise casca şi sigilă încuietoarea din dreptul gâtului. Trupul lui se găsea acum într-un sistem autonom de supravieţuire, capabil să se descurce indiferent de ce se întâmpla în exterior.

Era pe punctul de a părăsi Seaquest pentru ultima dată. Nu avea timp de reflecţie, ci era mânat doar de hotărârea de a face ceva pentru ca pierderea navei să nu se fi produs în zadar. O să fie timp mai târziu pentru tristeţe.

Aprinse iluminatul de siguranţă din interior, ajustă termostatul la 20 de grade Celsius şi activă senzorii. După ce verifică butoanele pentru propulsie şi flotabilitate, întinse braţul metalic drept către un comutator de pe uşă. Iluminatul fluorescent se diminuă şi apa începu să umple încăperea. În timp ce lichidul urca deasupra vizorului, Jack simţi bandajul umed din locul unde sângele mustea din rana primită cu o zi înainte. Încercă să-şi păstreze calmul.

— Un pas mic pentru om, murmură el. Un pas uriaş pentru omenire.

Când uşa exterioară se deschise şi liftul îl ridică deasupra modulului, Jack se trezi învăluit în beznă, un infinit negru care părea să-l ţină prizonier fără putinţă de scăpare. Activă farurile.

Priveliştea nu semăna cu nimic din ce văzuse înainte. Era un univers din care îi lipseau toate referenţialele standard, o lume unde dimensiunile normale ale spaţiului şi formelor păreau să se contopească în mod continuu. Fasciculul lumina nori strălucitori de mâl care se agitau în toate direcţiile, vârtejuri lente care se ondulau ca o multitudine de galaxii în miniatură. Jack întinse braţele costumului şi urmări mâlul cum se separă în petice şi fâşii, forme care se adunară din nou laolaltă şi dispărură. În lumina dură păreau nefiresc de albe, ca nişte pale de cenuşă vulcanică, fasciculul reflectând particule de o sută de ori mai fine decât nisipul de plajă.

Cu siguranţă, Jack ştia că era singura fiinţă umană care pătrunsese în acest univers. Unele dintre sedimentele suspendate erau biogenice, rezultate din descompunerea ţesuturilor vii şi a organismelor căzute, dar spre deosebire de platourile abisale ale Atlanticului sau Pacificului, adâncimilor Mării Negre le lipsea până şi existenţa microorganismelor. Jack se găsea cu adevărat în lumea subterană, un gol lipsit de viaţă fără egal în altă parte pe planetă.

Pentru o clipă Jack avu senzaţia că masa care se agita avea să se materializeze sub forma chipurilor fantomatice ale unor marinari demult morţi, sortiţi să facă un dans macabru pentru eternitate în valurile unduitoare de mâl. Jack se forţă să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Sedimentele se aşezau mult mai repede decât anticipase el, particulele făcând compact cu densitatea lipicioasă a noroiului într-un val de fund. Deja sedimentele îngropaseră vârful modulului de comandă şi urcau alarmant de-a lungul picioarelor ADSA. Jack mai avea la dispoziţie

doar câteva secunde ca să acţioneze înainte de a deveni el însuşi un sarcofag imobil pe fundul mării.

Acţionă compensatorul de flotabilitate şi umplu rezervorul din spatele lui cu aer, aducând iute costumul la o poziţie neutră. Când indicatorul trecu pe plus, împinse de joystick şi răsuci maneta. Cu un salt, se deplasă în sus. Sedimentele cădeau în cascadă pe lângă el cu rapiditate crescândă. Opri tunul de apă ca să evite îmbâcsirea sorbului şi îşi continuă ascensiunea folosindu-se doar de flotabilitate. I se păru o veşnicie până ce traversă vârtejul de sedimente. Apoi, la circa treizeci de metri deasupra epavei, se eliberă. Se înălţă alţi douăzeci de metri înainte de a-şi compensa flotabilitatea şi de a îndrepta fasciculul luminos în jos către scurgerea de mâl care acum acoperea epava Seaquest.

Scena era imposibil de raportat la vreun gen de realitate. Semăna cu imaginea din satelit a unei imense furtuni tropicale, fuioarele de sedimente rotindu-se încet ca nişte cicloane gigant. Aproape că se aştepta să vadă luciri luminoase de la descărcările electrice de dedesubt.

Îşi întoarse atenţia către sonarul pe care îl activase cu câteva momente înainte. Ecranul circular dezvălui profilul de tranşee al faliei, cu trăsăturile mai accentuate acum, că senzorii se eliberaseră de avalanşa de sedimente. Jack apelă programul NAVSURV şi tastă coordonatele pe care le memorase pentru ultima poziţie de suprafaţă a lui Seaquest şi pentru ţărmul nordic al insulei. Dispunând de coordonate cunoscute de referinţă, NAVSURV putea întocmi poziţia curentă, putea trasa un curs optim şi putea efectua ajustări continue pe măsură ce terenul se dezvăluia sonarului.

Comută pe pilot automat şi urmări cum computerul alimentează cu date unităţile de propulsie şi de flotabilitate. Când programul îşi încheie secvenţa de încărcare, Jack pregăti casca şi coborî vizorul. Acesta era conectat la computer printr-un cablu, continuând să permită libertate de mişcare şi acţionând ca un ecran de vizualizare prin care Jack putea continua să supravegheze spaţiul din jurul său.

Activă un control şi vizorul se trezi la viaţă. Privirea îi era filtrată printr-un fel de reţea verzuie care-şi schimba forma la fiecare mişcare a capului. La fel ca un pilot într-un simulator de zbor, Jack vedea o imagine în realitate virtuală a topografiei locului, o versiune tridimensională a ecranului de sonar. Liniile uşor umbrite îl asigurau că nu era prins într-un coşmar etern, că se mişca într-un univers finit cu graniţe care puteau fi depăşite dacă norocul nu îl părăsea.

Când jeturile de apă se puseră în mişcare şi începu să se deplaseze înainte, Jack văzu că încheieturile metalice ale braţelor deveniseră de un galben puternic. Îşi aminti de ce adâncimile Mării Negre erau atât de lipsite de viaţă. Era vorba de hidrogen sulfurat, un produs secundar al bacteriilor care descompuneau materiile organice cărate în mare de fluvii. Se găsea acum într-un bazin de otravă mai vast decât întregul arsenal de arme chimice al omenirii, un loc care i-ar fi distrus simţul olfactiv de la prima adulmecare şi l-ar fi ucis de la prima răsuflare.

ADSA fusese proiectat conform ultimelor specificaţii privind expunerea chimică şi biologică, precum şi mediile cu presiuni extreme. Dar Jack ştia că era doar o chestiune de timp până ce sulful coroziv avea să macine o joncţiune unde metalul era expus. Chiar şi o străpungere milimetrică s-ar fi dovedit fatală. Se simţi cuprins de un fior indescriptibil la gândul că traversa o lume unde nici măcar morţii nu erau doriţi.

După o verificare finală a sistemelor, apucă manşa şi se uită sumbru în vidul din faţa lui.

— Bun, mormăi el. E timpul să vizităm nişte prieteni vechi.

La mai puţin de cinci minute după ieşirea din furtuna de mâl, Jack ajunse la peretele vestic al canionului. Reţeaua tridimensională proiectată pe vizorul lui se suprapunea exact pe contururile peretelui de stâncă vizibil acum în faţă, un conglomerat colosal care se înălţa la patru sute de metri deasupra lui. Când plimbă fasciculul pe perete, Jack observă că stânca era la fel de golaşă ca o exploatare de

carieră, cu suprafaţa neatinsă de creşteri marine organice de când forţe titanice văluriseră fundul mării cu un milion de ani în urmă.

Porni motorul transversal din spate şi aduse ADSA pe un curs sudic paralel cu peretele. La douăzeci de metri sub el, vârtejul de sedimente părea să fiarbă şi să clocotească, ca o lume subterană interzisă, pe jumătate lichidă, pe jumătate solidă, care lingea peretele canionului. Menţinând altitudine constantă deasupra pantei, Jack suia continuu. Indicatorul de adâncime înregistra un salt de aproape o sută de metri în prima lui jumătate de kilometru parcursă de-a lungul peretelui canionului.

În timp ce panta de urcare se accentua, în faţa lui apăru un sector al canionului care părea complet lipsit de sedimente. Jack bănuia că era o zonă unde sedimentele se acumulaseră şi apoi porniseră în avalanşă de-a lungul pantei. Ştia că era o zonă periculoasă; orice perturbare putea disloca alte sedimente din vârful pantei care să-l învăluie.

Fundul expus al apei era acoperit cu o depunere ciudată, o masă cristalină pătată în galben de hidrogenul sulfurat care otrăvea apa. Acţionă rezervorul de flotabilitate şi coborî, în acelaşi timp întinzând braţul ca să ia o mostră din depunere. Câteva clipe mai târziu, rezultatele apărură pe ecran. Era clorură de sodiu, sare banală. Jack se uita la rezultatul evaporărilor petrecute cu mii de ani înainte, la vastul depozit de rocă de sare care se precipitase în acel abis când Bosforul izolase Marea Neagră faţă de restul lumii în timpul Erei Glaciare. Canionul, pe care Jack îl botezase Riftul Atlantidei, fusese probabil o groapă de acumulare pentru întregul sector sud-estic al mării.

Pe măsură ce înainta, covorul format din roci de sare deveni tot mai întrerupt şi cedă locul unui peisaj plin de forme umbroase. Era un câmp de lavă, o junglă de forme încremenite unde magma se acumulase şi se solidificase în urma contactului cu apa rece.

O ceaţă opacă, sclipind ca un văl diafan, îl împiedica să mai vadă. Indicatorul de temperatură exterioară sări la nivelul îngrozitor de 350 de grade Celsius, suficient de mult ca să topească plumbul. Abia înregistră schimbarea înainte de a fi aruncat cu violenţă înainte, iar ADSA să iasă de sub control şi să se năpustească în vrie către fundul canionului. Acţionând din impuls, Jack opri motoarele chiar în clipa în care ADSA se lovi de sol şi apoi ajunse cu faţa în jos, cu bateria din faţă imobilizată între straturile de lavă şi cu vizorul presat de o bucată de rocă.

Jack se ridică în patru labe în interiorul ADSA şi se ghemui deasupra panoului de control. Constată uşurat că ecranele LCD continuau să funcţioneze. Avusese din nou parte de un noroc chior. Dacă ar fi existat avarii serioase, probabil că ar fi fost deja mort, presiunea exterioară de câteva tone pe centimetru pătrat garantându-i un sfârşit rapid, chiar dacă hidos.

Încercă să nu se mai gândească la universul de coşmar de afară şi se concentră să iasă din valurile de lavă solidă. Unitatea de propulsare nu oferea prea mult ajutor, căci era montată pe spatele costumului şi putea furniza doar mişcare laterală şi transversală. Trebuia să folosească compensatorul de flotabilitate. Controlul manual era operat de la un buton dublu de pe joystick, apăsarea în spate introducând aer şi apăsarea în faţă forţându-l să iasă.

După ce se îmbărbătă singur, Jack apăsă cu putere. Auzi şuvoiul de aer intrând în rezervor şi urmări cum indicatorul urcă la capacitate maximă. Uluit, observă că nu se înregistrează nici o mişcare. Goli rezervorul şi îl umplu din nou, cu acelaşi rezultat. Ştia că nu putea repeta procedura fără să irosească rezerva de aer dincolo de limita de siguranţă.

Singura speranţă care îi rămânea era să smulgă ADSA fizic de pe fundul mării. Până atunci folosise ADSA doar ca pe un minisubmersibil, dar costumul putea fi şi altfel manevrat, căci era proiectat pentru echivalentul subacvatic

al plimbării pe alte planete. În ciuda aparenţei greoaie, ADSA dispunea de un grad ridicat de mobilitate, cele treizeci de kilograme de greutate scufundată permiţându-i mişcări care ar fi stârnit invidia oricărui astronaut.

Jack întinse cu prudenţă braţele şi picioarele până ce ajunse ca o cruce pe stâncă. După ce înfipse cleştii în fundul apei şi strânse din încheieturi, Jack înfipse coatele în carapacea de sus, cu mâinile întinse dedesubt. Totul depindea acum de abilitatea lui de a smulge bateria din strânsoarea de piatră care o ţinea captivă.

Jack împinse cu toată forţa în sus. Din pricina efortului, din plaga împuşcată îl săgetă o durere înfiorătoare. Ştia că sosise momentul culminant, că trupul lui fusese împins la limită şi că în curând avea să-şi piardă energia de a mai întreprinde ceva.

Era pe punctul de a se prăbuşi de epuizare când se auzi un sunet de frecare şi Jack simţi o mişcare în sus. Îşi aruncă în joc toate rezervele şi se forţă o ultimă dată. Brusc, ADSA se eliberă şi sări în picioare, mişcarea lipindu-l pe Jack de consolă.

Era liber.

După ce inundă rezervorul de flotabilitate ca să împiedice ADSA să se înalţe incontrolabil, Jack privi în jurul lui. În faţa lui se vedeau ondulaţii, acolo unde râurile de lavă cu curgere lentă se solidificaseră în formaţiuni masive de rocă. Spre dreapta era o platformă uriaşă de lavă, o scobitură înaltă de cinci metri unde lava cu curgere rapidă prinsese apă în interior, care fiersese ulterior şi împinsese în sus materia solidă care se răcea. Alături se vedea o altă erupţie de piatră, de această dată mai asemănătoare unui vulcan în miniatură, colorată în galben şi roşu-maroniu în lumina reflectorului. Jack bănuia că valul de căldură care îl dăduse peste cap provenea dintr-o fisură hidrotermală, un por deschis pe fundul mării unde apa supraâncălzită se ridica din lacul de magmă de sub falie. Uitându-se la vulcanul în miniatură, Jack observă cum conul scoate o ciupercă

neagră, ca un coş de fabrică. Era ceea ce geologii numesc un fumător negru, un nor încărcat cu substanţe minerale care precipitau ca să acopere peisajul înconjurător. Jack se gândi la extraordinara sală de intrare în Atlantida, cu pereţii sclipind de minerale, care putea foarte bine să îşi aibă originile într-o fisură marină profundă ce se năpustise în sus pe măsura formării vulcanului.

Jack se gândi că fisurile hidrotermale ar fi trebuit să mustească de viaţă şi fiecare dintre ele să fie o oază în miniatură care să atragă organisme larvare de sus. Erau ecosisteme unice, bazate pe reacţii chimice mai degrabă decât pe fotosinteză, pe abilitatea microbilor de a metaboliza hidrogenul sulfurat din fisuri şi de a furniza primele verigi ale unui lanţ trofic complet separat de proprietăţile generatoare de viaţă ale soarelui. Însă, în loc de armate de viermi roşii şi de pături întregi de microorganisme, aici nu se vedea nimic; coşurile de lavă se iveau ameninţătoare în jurul lui Jack ca nişte cioturi înnegrite de copaci după un incendiu de pădure. În profunzimile otrăvitoare ale Mării Negre nici măcar cele mai simple bacterii nu puteau supravieţui. Era un teritoriu pustiu unde minunea creaţiei părea să fi fost definitiv eclipsată de forţele întunericului. Jack îşi dori brusc să se afle departe de acest loc atât de lipsit de viaţă, care părea să respingă toate forţele care făcuseră posibilă existenţa pe pământ.

Îşi smulse privirea de la scena dezolantă şi verifică ecranele instrumentelor. Sonarul arăta că se găsea la treizeci de metri de latura vestică a faliei şi la o sută cincizeci de metri mai sus de epava Seaquest. Adâncimea lui absolută se situa acum în jurul valorii de trei sute de metri. Parcursese o treime din drumul spre insulă, care acum se întindea la doar doi kilometri mai încolo, spre sud.

Privi înainte şi zări o ceaţă lăptoasă, ca o dună imensă de nisip. Era marginea unui val instabil de sedimente, care-i indica faptul că zona de substrat expusă de avalanşă se

apropia de capăt. De jur împrejurul lui se vedeau semne ale unor alunecări anterioare. Jack trebuia să fie deasupra zonei de turbulenţă în caz că deplasarea lui declanşa o nouă avalanşă. Strânse mâna stângă în jurul manetei de control al flotabilităţii şi mâna dreaptă pe maneta propulsorului, în acelaşi timp aplecându-se pentru o ultimă privire afară.

Ceea ce văzu îl îngrozi. Zidul de mâl se rotea încet şi fără milă către el ca un tsunami de mari proporţii, cu atât mai înfricoşător cu cât nu se auzea nici un zgomot. Jack abia avu timp să apese butonul manetei de flotabilitate înainte de a fi înghiţit de o furtună întunecată.

CAPITOLUL 27

Costas clipi furios când apa fierbinte i se scurse pe faţă. Fusese aruncat cu faţa pe podeaua de piatră după ce stătuse pentru o clipă cât o veşnicie de lungă în coloana de vapori, imensul stâlp alb care se înălţa în faţa lui spre ochiul deschis deasupra la mare înălţime.

Se afla din nou în sala de audienţe, în locul unde îl văzuse pentru ultima dată pe Jack. Leşinase de atâtea ori în ultimele ore că pierduse complet noţiunea timpului, dar bănuia că între timp trecuse o noapte şi o zi de când ieşiseră din labirint în bătaia lanternelor oamenilor lui Aslan.

Îşi oţeli mintea pentru ceea ce avea să urmeze. „Cum am ieşit din submarin?” Aceeaşi întrebare la nesfârşit, repetată atât de des că trupul lui devenise o masă neîntreruptă de dungi şi de vânătăi. Cu toate astea, Costas era un optimist din fire, şi de fiecare dată când bandiţii lui Aslan îl băteau, încerca un fior de speranţă, luând totul ca pe un indiciu că Ben şi Andy nu cedaseră şi continuau să le ţină piept intruşilor.

Cu faţa presată de podea, abia putea desluşi o siluetă legată la ochi, înfăşurată într-un văl, şezând pe scaunul de piatră la câţiva metri depărtare de el. La un moment dat legătura fu smulsă de pe ochii siluetei şi Costas îşi dădu

seama că era Katia. Ea se uită la el fără să-l recunoască, apoi ochii i se măriră de groază. Costas încercă din răsputeri să-i zâmbească.

Ce se întâmplă apoi îl făcu să se înfioare de groază. O siluetă scundă şi îndesată intră în raza lui vizuală, îmbrăcată în clasicul combinezon negru, dar evident aparţinea unei femei. Individa puse un iatagan la gâtul Katiei, apoi îl plimbă încet către mijlocul pieptului ei.

Katia închise ochii, iar încheieturile mâinilor i se albiseră de cât de tare strângea braţele scaunului.

— Dacă ar fi după mine, am sfârşi toate astea acum. Costas abia înţelegea cuvintele scuipate în rusă în faţa Katiei. Şi va fi după cum vreau eu. Vălul ăla va fi linţoliul tău.

Cu un spasm dureros, Costas îşi dădu seama că femeia era Olga, femeia scundă şi destul de chipeşă pe care o zărise pe helipadul din Alexandria şi a cărei voce o auzise de atâtea ori în decursul ultimelor ore de iad. Trebuia să fie un monstru. În vreme ce Olga continua să o ameninţe pe Katia, Costas se chinui să se ridice în picioare, dar fu paralizat de o lovitură năucitoare în spate.

Se auzi un zgomot la marginea încăperii, unde lumina soarelui pătrundea prin intrare. Cu ochiul teafăr, Costas îl văzu pe Aslan apărând, sprijinit din ambele părţi de siluete îmbrăcate în negru. Individul îşi târşâi paşii până ce rămase nemişcat, gâfâind şi răsuflând zgomotos, în faţa Olgăi, după ce se descotorosi nerăbdător de cele două ajutoare.

Preţ de o secundă, Costas zări cum Aslan le săgetează cu ochii pe cele două femei, apoi – o urmă de îndoială în expresia de pe chipul lui când privirea i se fixă pe Olga. În acel moment, Costas îşi dădu seama că femeia nu deţinea o poziţie minoră, că dispunea de mai multă putere decât putea suporta Aslan. Expresia Katiei demonstra că şi ea cunoştea adevărul, că megalomania lui fusese sufocată de altă forţă demonică, care îndepărtase ultimele rămăşiţe de sentimente părinteşti din sufletul lui.

— Acum vei pleca. Aslan i se adresă în rusă Olgăi. Ia elicopterul de pe Vultura înapoi în Abhazia ca să-l contactezi pe clientul nostru. Cred că marfa noastră va fi în curând gata de transport.

Olga trecu iataganul peste faţa Katiei, apoi se întoarse şi urcă scările împreună cu cei doi bărbaţi. Tremura uşor, cu buzele fremătând de o bucurie bolnăvicioasă la gândul gestului pe care era cât pe ce să-l comită. Costas o privea îngrozit, şocat de răutatea pe care o emana femeia.

După plecarea lor, Aslan se aplecă cu greutate spre Costas, cu o expresie cumplită de ură pe chip. Îi ridică cu brutalitate capul şi îi înfipse un pistol sub bărbie. Costas îi simţea răsuflarea din care răzbătea un miros de carne stricată. Aslan avea ochii injectaţi şi bulbucaţi, iar pielea unsuroasă. Costas se înfioră, dar i se uită fix în ochi.

— Ieri, înainte de ieşirea ta, i-am trimis pe trei dintre oamenii mei în acelaşi tunel, şuieră Aslan. Nu s-au întors încă. Unde sunt?

Costas îşi aminti brusc bulele care se ridicau din fisura vulcanică în ultima parte a coridorului subacvatic.

— Probabil au luat greşit o cotitură.

Aslan îl pocni cu pistolul peste faţă şi Costas se dădu înapoi de durere. Din răni îi ţâşni sângele până la marginea scaunului masiv de piatră.

— Atunci ne vei conduce tu pe drumul cel bun.

Aslan arătă cu arma spre echipamentele de scufundare aşezate pe podea, apoi făcu un gest către scaunul alăturat, unde Katia se lupta cu doi bandiţi care o ţineau strâns.

— Altfel fata mea va fi iniţiată în ritualul sharia ceva mai devreme decât poate că s-ar fi aşteptat.

În timp ce se ridica prin valul de mâl, Jack îşi concentră întreaga atenţie asupra sistemului de navigaţie. Radarul arăta că Jack urca periculos de aproape de peretele estic al canionului a cărui margine se găsea la mai puţin de cincizeci de metri deasupra. Indicatorul de adâncime arăta o viteză ascensională de mai mult de doi metri pe secundă,

care avea să crească dramatic odată cu reducerea presiunii exterioare, dar pe care Jack nu-şi putea permite să o încetinească până ce nu ieşea din falie.

Pe neaşteptate se aprinse o lumină roşie. Radarul îl avertiza asupra unui pericol care îl păştea deasupra. În fracţiunea de secundă în care zări buza canionului, Jack se roti spre est şi porni propulsoarele posterioare. Se îmbrăţişă în aşteptarea impactului, dar, ca prin miracol, acesta nu se produse. ADSA rată la mustaţă platforma care ar fi sfâşiat învelişul exterior şi l-ar fi trimis pe Jack la moarte.

De îndată ce ieşi din canion, Jack umplu tancul de balast până ce ajunse la flotabilitate neutră, apoi porni înainte folosind propulsoarele vectoriale. I se părea că zboară deasupra unei furtuni imense în deplasare lentă, o masă compactă care acoperea marginea canionului şi bloca crevasa care se căsca dedesubt. Unii dintre colegii lui Jack ar fi dat orice să vină în acel loc, folosind sonde de adâncime ca să redescopere fisurile hidrotermale, dar el spera sincer că fusese singurul explorator al acestui ţinut pustiu ce părea să conţină cele mai negre coşmaruri legate de abisurile marine.

Acum, în întunericul din faţă, se găsea descoperirea care îl adusese aici, o promisiune care îi înteţea bătăile inimii pe măsură ce îndrepta echipamentul în direcţia care se afla pe coordonatele insulei. Indicatorul de adâncime arăta 148 de metri, aproape de nivelul fostei linii antice a ţărmului. Se afla încă în mediul de sub străvechiul ţărm şi mâlul albastru-cenuşiu părea lipsit de forme de viaţă. După câteva minute începu să desluşească o creastă, ca o dună continuă şi joasă care trebuie să fi fost odinioară marginea plajei.

Urma să intre în oraşul pierdut prin aripa estică, în capătul opus al celui pe care el şi Costas îl exploraseră din Aquapod-uri cu două zile înainte. Primul contact vizual cu structurile învăluite în mâl îi aduse înapoi în suflet emoţia intensă pe care o trăise atunci, minunea descoperirii lor eclipsând brusc încercările din ultimele douăzeci şi patru de ore. Cu o emoţie crescândă se înălţă peste dună şi inspectă peisajul din faţa lui.

Gândul i se îndreptă imediat spre prieteni. Cum până acum Sea Venture nu primise nici un semn de viaţă de la nava-soră, pajul ei probabil alertase autorităţile turceşti şi pe cele georgiene. Conveniseră înainte ca primii alertaţi despre descoperirea submarinului să fie ruşii, iar un răspuns concertat din partea lor putea dura zile întregi.

Ajutorul putea veni prea târziu.

Se rugă ca Ben şi Andy să fi rezistat pe poziţia lor. Oamenii lui Aslan probabil că încercaseră să-şi croiască un drum prin labirint ca să-i ia prin surprindere. Singurul mod în care puteau reuşi era să-i aibă pe Costas sau pe Katia pe post de ghid şi să-i forţeze pe aceştia să bată codul convenit în carena submarinului ca unul din cei doi să deschidă. Jack ştia că şansele lor de supravieţuire după un asemenea moment erau minime. Trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i contacteze pe Ben şi pe Andy, apoi să ajungă cumva înapoi în „sala de audienţe” şi să apere cât putea de bine pasajul de trecere.

Bateria ajunsese între timp la un nivel periculos de scăzut, iar Jack ştia că trebuie să economisească energia rămasă pentru efortul final.

Coborî pe fundul apei şi începu să meargă de-a lungul unei alei largi, fiecare pas stârnind un mic nor de mâl. Spre dreapta se vedea un şir de forme curios de familiare, acoperite de sedimente. Jack îşi dădu uluit seama că se uita la primele căruţe din lume, cu peste 2000 de ani mai bătrâne decât primele mijloace de transport pe roţi cunoscute şi înregistrate în Mesopotamia.

Spre stânga se vedea un intrând adânc, odinioară golfuleţ marin, care se lărgea într-un bazin dreptunghiular lat de circa treizeci de metri. Jack trecu pe lângă o stivă frumos aranjată de buşteni, probabil pin şi ienupăr, strămoşii pădurilor care umpleau încă nord-estul Turciei, toate conservate perfect în mediul anaerob. Priveliştea din spate depăşea orice aşteptare. La mal se vedeau două carene pe jumătate întregi, fiecare lungă de circa douăzeci de metri şi ridicată pe capre de lemn. Imaginea semăna cu orice şantier modern de la Marea Neagră. Navele erau deschise şi înguste, fiind mai degrabă proiectate pentru vâslitul cu padele decât cu rame, dar altfel la fel de zvelte şi de rafinate precum bărcile lungi ale vikingilor. Când se apropie de prima carenă, Jack bătu uşor cu braţul metalic în carcasă, dislocând mâlul depus acolo ca să vadă îmbinările realizate din lemn, adică exact tehnica pe care el şi Mustafa bănuiau că o folosiseră marinarii din neolitic.

Mai sus, malul era plin de stive de plăci şi gheme de sfori groase confecţionate din liane. Între acestea se vedeau cinci seturi de cadre aliniate una lângă alta spre bazin, fiecare suficient de larg ca să adăpostească o barcă lungă de patruzeci de metri. Suporţii erau goi şi uneltele de lucru dispăruseră demult, dar timp de câteva săptămâni disperate de la mijlocul mileniului al VI-lea înainte de Hristos, probabil că acolo se înregistrase o activitate frenetică cum istoria nu mai cunoscuse ulterior până la epoca construcţiilor de piramide egiptene. În timp ce apele inundau părţile joase ale oraşului, oamenii trebuie să-şi fi mutat uneltele şi cheresteaua în sus pe pante, incapabili să priceapă faptul că în curând căminul lor avea să dispară pentru totdeauna. Jack descoperise unul dintre reperele majore ale istoriei, locul unde energia şi înţelepciunea Atlantidei dăduse naştere civilizaţiei umane din vestul Europei până în Valea Indusului.

Sonarul începu să dezvăluie contururile pantei din faţă. Jack comută pe modul de deplasare tip submersibil şi sări

dincolo de plaja antică spre un platou de mărimea unui traseu de curse, cu o deschidere largă în centru. Îşi aminti de conducta de apă din vulcan şi bănui că aici era a doua parte a sistemului, un rezervor imens tăiat în piatră servind ca punct de distribuţie pentru apeductele care coborau în cartierele oraşului.

Jack îşi continuă drumul spre sud. Conform schiţei pe care o introdusese în memoria computerului, ar fi trebuit să se apropie de zona de sus a aleii de procesiune. Câteva secunde mai târziu, sonarul îi arătă că avusese dreptate, ecranul tridimensional arătând faţa terasată a piramidei estice. Chiar în spatele ei începea să se materializeze conturul neregulat al vulcanului, iar între ele se găsea o formă cilindrică fusiformă care bloca spaţiul dintre piramidă şi peretele stâncos.

Ca din senin, o masă de metal contorsionat apăru în raza lui vizuală. ADSA părea minuscul pe lângă forma imensă a submarinului; chioşcul se înălţa mai sus decât un bloc cu patru etaje, iar coca se întindea pe lungimea unui teren de fotbal. Prudent, Jack îşi croi drum peste elicea sfărâmată, mulţumit că motorul electric al costumului submersibil abia se auzea şi jeturile de apă produceau turbulenţe minime. Jack opri farurile şi scăzu intensitatea luminoasă a ecranelor LCD.

Trecând peste sasul de salvare din spatele camerei reactorului, Jack se gândi la comandantul Antonov şi la echipajul lui. Trupurile iradiate ale acestora constituiau doar un adaos la recolta de moarte din marea asta sumbră. Jack încercă să-şi scoată din minte scena de coşmar prin care trecuseră aceştia şi se apropie de forma verticală a chioşcului submarinului. În întunericul din spate se vedea haloul produs de o lumină de căutare de deasupra punţii tribord. Luminile erau montate pe un submersibil care se aşezase ca o insectă de pradă pe DSRV în locul în care acesta andocase peste sasul din faţă al submarinului. Oamenii lui Aslan intraseră în Kazbek cuplându-se în

dreptul ieşirii dorsale a DSRV-ului şi folosind pentru asta un singur inel de etanşare.

Jack aşează ADSA cu grijă pe stratul de cauciuc absorbant al submarinului. Îşi introduse mâinile în braţele costumului şi le întinse până ce văzu articulaţiile din dreptul coatelor şi al mâinilor. Metalul era galben şi pătat din pricina hidrogenului sulfurat, dar etanşările rezistaseră. Arcui ambele braţe spre interior până ce acestea atinseră exteriorul cutiilor de metal pe care Jack le prinsese de partea frontală a costumului, deasupra bateriei. Folosi cele trei degete metalice din capătul fiecărui braţ ca să deschidă cutia şi să extragă dinăuntru conţinutul ei. Apoi tăie legătura cu cleştele şi scoase la iveală o reţea de bile de mărimea mingilor de ping-pong, reunite printr-o serie de filamente fine.

În mod normal, minele erau împărţite în şiruri şi erau lansate ca o umbrelă plutitoare peste un sit arheologic. Fiecare dintre cele două sute de încărcături era proiectată să explodeze la contact şi era potenţial mortală pentru un scafandru. Menţinute împreună, bilele formau o singură încărcătură explozivă de mare putere, suficientă să scoată definitiv din funcţiune un submersibil.

După ce activă detonatorul, Jack îşi retrase mâinile din braţele costumului şi apucă maneta de control, folosind flotabilitatea ADSA ca să se ridice cu prudenţă de pe submarin. Deşi se afla dincolo de raza de acţiune a luminii, nu dorea să fie depistat, aşa că ţâşni într-un arc larg spre babordul submarinului şi apoi drept înapoi spre pupa. Se apropie de carenajul lat de un metru care proteja elicea submersibilului, punând sistemul de flotabilitate pe automat, ca să se asigure că rămâne pe poziţie neutră câtă vreme mâinile lui nu-l puteau controla. Acţionă propulsorul din spate ca să meargă înainte cât era posibil, apoi îşi introduse repede mâinile la loc în braţele costumului.

Chiar în clipa în care voia să asigure minele cu o clemă, Jack fu aruncat pe spate. Începu să se rostogolească în

spirală ca un astronaut scăpat de sub control. În timp ce el se lupta să se stabilizeze folosind propulsoarele laterale, lumina submersibilului se apropie periculos de el. După ce reuşi în sfârşit să se oprească, se uită înapoi şi zări turbulenţa produsă de elicea acestuia. Deja avusese o senzaţie de disconfort văzând farurile inamice aprinse, o irosire a rezervelor bateriei; dar acum zări o baliză radio care era trasă înăuntru.

Porni propulsoarele din spate şi se îndreptă din nou spre turnul de pe Kazbek. Minele stăteau în echilibru instabil acolo unde le lăsase el, pe carenajul elicei submersibilului. Dacă alunecau, eforturile lui fuseseră inutile. Trebuia să arunce încărcătura în aer de îndată ce el avea să se găsească la adăpost în spatele submarinului şi în afara undei de şoc a exploziei.

Băgă mâna în buzunarul de la piept ca să pregătească detonatorul la distanţă, o unitate mică, aproape cât un radio de mână. Preselectase detonarea pe canalul 8.

Jack îşi permise o privire rapidă spre tribord şi se apropie de suprastructura Kazbek-ului. Spre uimirea lui, văzu că submersibilul se decuplase şi se găsea la mai puţin de zece metri depărtare, forma sa cilindrică apropiindu-se ca un rechin în căutarea prăzii. Prin hublou cineva se uita la el, cu o expresie de şoc şi de furie întipărită pe chip.

Jack trebuia să gândească iute. Nu avea nici o şansă să se ia la întrecere cu el. Cunoştea genul acela de submersibil, asemănător LR5-ului fabricat de britanici, cu elici care se puteau roti la 180 de grade ce-i confereau manevrabilitatea unui elicopter. Era prea aproape ca Jack să rişte detonarea încărcăturilor, nu numai din pricina pericolului pentru sine, ci şi datorită faptului că unda de şoc putea avaria sistemul de menţinere a vieţii de pe Kazbek şi putea destabiliza focoasele nucleare. Singura lui şansă era să lupte cu submersibilul, să-l atragă într-un duel care părea sinucigaş. Şansa lui rezida în balastul inutil al submersibilului. Având compartimentul pentru pasageri încărcat, vehiculul era lent

şi fiecare atac necesita un viraj larg pentru întoarcere, fapt care putea duce submersibilul în afara zonei periculoase.

Ca un matador al erei spaţiale, Jack ateriză în picioare pe carena submarinului Kazbek şi se întoarse cu faţa către atacator. Abia avu timp să flexeze picioarele înainte ca submersibilul să îl atace în plin, barele din faţă ratându-l la mustaţă. Jack se pregăti de un alt atac cu braţele întinse, ca un toreador care ademeneşte un taur. Văzu submersibilul golindu-şi tancurile de balast, încetinind în timp ce urca panta stâncoasă şi rotindu-se pentru un alt atac. Vehiculul se repezi cu o viteză înspăimântătoare, orbindu-l momentan pe Jack cu reflectoarele şi făcându-l să cadă cu faţa pe coca lui Kazbek. Când inamicul trecu pe deasupra, curentul îl întoarse pe Jack pe spate, iar capătul liber al inelului de mine trecu periculos de aproape de el. Era imposibil ca minele să mai supravieţuiască unui alt asalt fără să alunece de pe toba propulsorului sau să se încurce în elice, un rezultat extrem de periculos dacă prin asta se declanşa o explozie prea apropiată de submarin.

Jack urmări cum submersibilul se îndreaptă spre un nou punct de plecare, forma lui devenind tot mai mică pe fundalul feţei sudice a piramidei. De această dată Jack rămase lipit de carenă estimând distanţa. Douăzeci de metri. Douăzeci şi cinci de metri. Treizeci de metri. Acum sau niciodată. Exact când submersibilul începu să vireze, apăsă pe canalul 8.

Se văzu o lumină strălucitoare, urmată de o succesiune de şocuri care îi izbiră trupul ca nişte lovituri de ciocan. Explozia distruse sistemul de direcţionare al submersibilului şi lăsă epava să se rostogolească nebuneşte spre fundul mării. Unda de şoc trebuie să-i fi ucis pe loc pe ocupanţii lui.

CAPITOLUL 28 „Sistemele de suport al vieţii sunt operaţionale? Recepţie.”

Jack folosea braţul metalic al costumului ca să trimită întrebarea în cod Morse pe carena submarinului în punctul

unde scara de piatră dispărea sub masa metalică. În ciuda efectelor de diminuare a sunetului date de îmbrăcămintea absorbantă a submarinului, primele lui bătăi primiseră un răspuns imediat. În câteva propoziţii în cod Morse, Jack aflase de la Andy şi de la Ben că ameninţarea Katiei cu distrugerea submarinului îi ţinuse pe atacatori la respect. Indivizii dăduseră înapoi admiţând un armistiţiu de nevoie, în vreme ce ei îşi păstrau poziţiile în carturi succesive la capătul puţului de încărcare a armamentului.

„Ne-ar prinde bine ceva de băut. Recepţie.”

Jack bătu ultima propoziţie: „Micul dejun englezesc e pe drum. Aşteptaţi întoarcerea. Terminat”.

Douăzeci de minute mai târziu, ADSA înconjurase promontoriul estic al insulei şi se ridicase la treizeci de metri sub nivelul mării. Jack ştia că trebuia să găsească o rută peste vulcan până în „sala de audienţe”, dar mai întâi mai avea ceva de făcut. În cartierul general al lui Aslan, Jack memorase coordonatele GPS ale navei Vultura din imaginea SATSURV, coordonate pe care le introdusese în sistemul de navigaţie al costumului. Sonarul care configura terenul îşi dovedise din plin valoarea, căci ecranul virtual 3D furniza detaliile de adâncime pe o rază de sute de metri în jur, precum şi contactele de suprafaţă, altfel imposibil de văzut prin întunericul de smoală.

La un moment dat, pe ecran apăru, la două sute de metri distanţă în faţă, imaginea unei nave mari de suprafaţă. Jack se simţea ca pilotul unui submarin de buzunar care se infiltrează într-un port inamic al cărui ocupanţi nu au nici un motiv să bănuiască o intruziune. Din punctul lor de vedere, Jack era demult mort, îndepărtat definitiv odată cu scufundarea în abis a epavei Seaquest.

Sonarul îi arăta că se apropie de pupa navei. Pe ecran se vedeau limpede cele două elice şi cârma. La douăzeci de metri dedesubt, Jack începu ultima parte a ascensiunii sale, pompând treptat aer în camera de flotabilitate şi răsucindu-se în sus prin folosirea propulsoarelor laterale. La

cincisprezece metri carena neagră deveni vizibilă cu ochiul liber. În plus, Jack vedea soarele sclipind pe valuri de o parte şi de alta a navei. Când se apropie şi mai mult, zări urmele lăsate de eforturile lui York şi Howe şi auzi sunetele înfundate ale reparaţiilor care se făceau la motoarele vasului de deasupra lui.

Opri ADSA în faţa ansamblului cârmei şi repetă procedura pe care o efectuase în cazul submersibilului cu mai puţin de o oră înainte. Extrase a doua reţea de mine-bilă şi o puse în jurul axului cârmei, de această dată asigurând totul cu o bandă adezivă sub elice. În timp ce arma declanşatorul, se uită în sus şi zări siluetele a doi oameni care se sprijineau de afetul de tun din tribord. Din fericire, sistemul de respiraţie nu scotea nici o bulă de aer, aşa că el n-avea cum să fie zărit în adâncimile mocirloase.

Ştia că există posibilitatea ca prietenii săi, Katia şi Costas, să se găsească pe nava de deasupra lui. Explozibilul avea să producă avarii mari elicelor şi cârmei, dar alte efecte ar fi trebuit să fie oprite de blindajul carenei. Era un risc pe care trebuia să şi-l ia. Cu toate astea, se rugă în gând ca lucrurile să nu stea aşa.

Pariase că echipajul avea să fie preocupat de avariile de la suprafaţă în urma bătăliei navale din ziua precedentă şi, ca atare, va fi efectuat deja o inspecţie sub linia de plutire. Ca să minimizeze riscul depistării, preferă să coboare folosind propulsoarele laterale în locul rezervorului de flotabilitate, chiar dacă asta însemna epuizarea energiei bateriei.

La doar zece minute după ce zărise nava, Jack dispăru la fel de tăcut precum venise, coborând în adâncimile mocirloase şi furişându-se fără să fie văzut de vreunul dintre membrii echipajului de pe Vultura.

Folosindu-se de sonar ca să navigheze, Jack parcurse o jumătate de kilometru către ţărmul vestic al insulei şi găsi un loc de ieşire ascuns privirilor de pe Vultura. Chiar când fundul stâncos al mării se înălţa abrupt spre el, energia bateriei se epuiză brusc. Bateria murise. Jack îşi reduse

flotabilitatea şi se lăsă jos ca să meargă ultimii metri, urcând cu greu peretele de lavă spre suprafaţa apei.

Găsi o platformă de stâncă la doi metri adâncime şi ieşi prudent la suprafaţă. Plie extremităţile costumului ADSA şi decuplă inelul de la gât. După ce deschise casca, clipi în lumina soarelui şi inspiră aerul proaspăt cu nesaţ. Era pentru prima dată când plămânii lui primeau aer proaspăt după ce se rostogolise în modulul de comandă de pe Seaquest cu mai bine de trei ore înainte.

Se ridică şi se aşeză pe lespedea de piatră. Era o după-amiază strălucitoare de vară, cu soarele reflectându-se în valurile care i se spărgeau la picioare. De-a lungul ţărmului golaş, pantele abrupte ale insulei se ridicau în faţa lui. Deasupra celei mai înalte creste se vedea o coloană albă proiectată pe cer.

Nu se putea bucura că scăpase cu viaţă. Durerea din rană îl săgeta în partea laterală şi ştia că nu are timp de pierdut.

După ce privi repede în jur ca să se asigure că e singur, scoase obiectele pe care le adusese cu el din rastel. Încă purta costumul de zbor, aşa că introduse declanşatorul de la distanţă într-un buzunar de pe coapsă şi cele două pachete de Semtex în celălalt. Scoase pistolul Beretta, verifică dacă are glonţ pe ţeavă, apoi îl puse la loc în tocul de la piept. După aceea scoase puşca de asalt SA80 şi cele trei încărcătoare, introducând unul în puşcă şi punându-le pe celelalte două în buzunarele de la şold. După ce verifică amortizorul, trase piedica şi puse arma la spate.

Îşi închise casca şi scufundă încet costumul ADSA sub valuri. Fusese salvatorul lui, mărturia faptului că prietenul lui, Costas, avusese, ca întotdeauna, grijă de el. Acum însă nici un fel de tehnologie nu-l mai putea ajuta. Totul depindea doar de el, de curajul şi de forţa lui de caracter.

Se răsuci pe călcâie ca să contemple panta stâncoasă care îl aştepta.

— A venit vremea revanşei, rosti el printre dinţi.

Jack îşi croi drum spre interiorul insulei, flancat de peretele stâncos care se înălţa ameninţător. Între el şi un platou aflat la circa optzeci de metri mai sus se găseau trei terase, fiecare terminându-se cu o margine tăioasă şi punctată de linii de ruptură. Bazaltul era dur şi aspru, dar furniza o priză excelentă. Jack nu avea alternativă la dispoziţie în afară de a se căţăra pe el.

Strânse mai bine arma SA80 la spate şi începu să urce un coş vertical care se ridica pe toată înălţimea primei etape. Cam la jumătatea distanţei, coşul se îngustă şi Jack se căţără mai departe cu picioarele strânse de o parte şi de alta, ajungând în cele din urmă pe o platformă îngustă la circa treizeci de metri deasupra punctului de plecare. Cea de-a doua etapă era abruptă, dar dreaptă. Statura lui Jack se dovedi un avantaj când el se căţără folosindu-se de adâncituri cât degetele şi de ieşituri mici. Continuă peste a doua margine tăioasă cu a treia etapă, până ajunse la un punct chiar sub vârf, unde o altă platformă ieşea în afară cu aproape un metru pe întreaga lungime a crestei.

În timp ce stătea în echilibru lipit de peretele stâncos, Jack îşi dădu seama că orice ezitare i-ar fi slăbit voinţa de a acţiona. Refuzând ideea eşecului, îşi aruncă braţul în sus şi prinse marginea cu degetele. Odată ce se asigură că se ţinea bine, îşi desprinse cealaltă mână şi o ridică în dreptul primei. Atârna acum peste optzeci de metri de hău şi de perete stâncos care l-ar fi făcut bucăţi în cazul în care ar fi căzut. Începu să-şi legene picioarele, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare. La cea de-a doua tentativă îşi prinse piciorul drept peste margine şi se căţără în siguranţă.

Scena care îl aştepta îi tăie respiraţia. Se ghemui ca să-şi recapete forţele şi privi pustietatea de lavă solidificată din jurul său. Cam la două sute de metri în dreapta se înălţa conul vulcanului, cu coşul eliminând un nor masiv de vapori care se înălţa într-o coloană abruptă spre cer. Spre baza conului se vedea o intrare joasă deasupra unei scări tăiate în stâncă care şerpuia de-a lungul şeii către el şi dispărea

din raza vizuală spre stânga lui. În mod clar era o rută antică de urcare a vulcanului prin exterior, cea folosită de Aslan şi oamenii acestuia când ajunseseră pentru prima dată pe insulă.

Vârful mai mic, aflat la circa treizeci de metri în faţă, era un dom masiv de lavă neagră ca smoala. Vârful era plat ca un platou de aterizare, o impresie întărită de elicopterul Kamov Ka-28 Helix parcat în mijloc. În jurul perimetrului Jack numără patru siluete în negru, toate înarmate cu pistoale-mitralieră AK sau Heckler & Koch.

Cea mai uluitoare privelişte era structura care înconjura elicopterul. Platforma era încercuită de un inel de megaliţi gigant, stânci drepte de trei ori cât un stat de om şi cam de doi metri lăţime. Stâncile erau albite din pricina mileniilor de expunere la intemperii, dar pe vremuri fuseseră finisate cu grijă. Erau acoperite de bucăţi plate de piatră care formau un pervaz circular continuu. În interior se vedeau cinci trilitoni, fiecare pereche de stânci dispunând de marginea proprie aranjată în model de potcoavă cu deschiderea spre vest, către conul vulcanic.

Jack îşi dădu uluit seama că avea în faţa ochilor un aşezământ care anticipa complexul de la Stonehenge. Aici atlanţii observaseră diferenţa dintre anul solar şi cel lunar, pe care ei trei o văzuseră menţionată în înscrierile din coridorul aflat sub munte. Conul vulcanului reprezenta un dispozitiv de vizualizare, poziţia soarelui de pe fiecare parte indicând sezonul anului. La momentele echinocţiilor de primăvară şi de toamnă, soarele părea să se scufunde în vulcan, un eveniment care probabil avusese darul de a întări impresia de putere protectoare a Atlantidei.

Jack se concentră pe folosirea stâncilor în avantaj tactic personal. După ce desfăcu piedica puştii SA80, se lăsă să alunece într-o fisură care curgea ca o tranşee către platformă. Prin salturi scurte, ajunse repede la cel mai apropiat megalit şi se lipi de el. Privi cu prudenţă în jur şi observă că elicopterul era gol, iar în apropiere nu exista

nici un paznic. După ce scoase pachetele de Semtex, Jack se furişă sub elicopter şi puse un pachet în ajutajul de evacuare a gazelor, iar pe celălalt sub cabina piloţilor, activând în acelaşi timp detonatoarele.

Se întoarse pentru a pleca şi se trezi brusc faţă în faţă cu o siluetă neagră ieşind de după o stâncă. Pentru o fracţiune de secundă, amândoi bărbaţii încremeniră de surprindere. Jack reacţionă primul. Două gloanţe seci din SA80 şi omul căzu ca o piatră, ucis instantaneu de gloanţele de 5,56 milimetri care îi străpunseră gâtul.

Zgomotul produs de căderea armei îi alertă pe ceilalţi. Jack le ieşi în cale chiar când aceştia se îndreptau spre elicopter. Înainte ca vreunul dintre bărbaţi să îşi ridice arma, Jack goli întregul încărcător într-un arc strâns tras de la şold. Gloanţele ricoşară de stânci şi cei trei căzură cu faţa în jos.

Jack introduse un încărcător plin în puşcă şi porni spre scară. Pusese pariu cu el însuşi că ceilalţi oameni ai lui Aslan se găseau fie pe Vultura, fie în interiorul vulcanului.

Ajunse la intrarea din capul scărilor fără a simţi că fusese depistat. Poarta de acces era mai impunătoare privită de aproape, dispunând de o deschidere suficient de mare pentru procesiunile care se perindaseră între cercul de stânci şi sala de audienţe. Văzu coridorul cotind spre stânga către o sursă îndepărtată de lumină. După ce îşi ţinu respiraţia, Jack ridică arma şi înaintă cu prudenţă pe treptele uzate de timp în întunericul dinăuntru.

Zece metri mai departe, dădu colţul şi văzu un dreptunghi ceţos de lumină. Apoi zări coloana de vapori şi îşi dădu seama că se apropia de aceeaşi platformă înălţată pe care stătuseră cu o zi înainte, doar că acum intrase prin altă parte. Se ascunse în umbră şi înaintă cu un pas ca să vadă ce era înăuntru.

Undeva sus putea vedea cerul prin dom. În faţă, rampa cobora, aşa că Jack putea privi nestingherit. Pe platforma centrală se vedeau cinci siluete, două dintre ele fiind

paznici în negru care flancau o femeie aşezată pe unul dintre scaunele masive din piatră. Capul femeii era acoperit de un văl, dar chipul i se putea vedea destul de clar.

Era Katia. Părea epuizată şi descurajată, dar, din fericire, nu părea să fi fost rănită. Jack închise ochii pentru o clipă, copleşit de uşurare.

În dreapta ei se găsea un bărbat cu faţa îndreptată spre fisura vulcanică. Cu roba roşie fluturând şi un nimb format de vapori în spatele capului, individul părea o parodie grotescă a preoţilor din vechime, un ucenic al lui Hades trimis să îndeplinească un ritual macabru şi să pângărească pentru totdeauna sanctitatea Atlantidei.

Aslan se deplasă uşor şi Jack zări o altă siluetă, o formă umană cunoscută care stătea îngenuncheată în spaţiul dintre scaunele de piatră, cu capul ţinut periculos de aproape de coşul de vapori. Avea mâinile şi picioarele legate şi purta rămăşiţele zdrenţuite ale costumului său de scafandru. Spre groaza lui, Jack văzu că Aslan îndrepta un pistol spre ceafa lui Costas, în poziţia clasică a călăului.

Acţionă din instinct şi se năpusti pe rampă, ridicând arma în sus, chiar dacă îşi dădea seama că nu avea nici o şansă. Încasă o lovitură năucitoare în spate şi puşca SA80 îi fu smulsă din mâini.

— Doctore Howard, ce surpriză plăcută! Nu îmi imaginasem că vom scăpa uşor de tine.

Jack era îmbrâncit cu brutalitate pe scări de paznicul care pândise ascuns lângă intrare. Individul îi scoase pistolul Beretta din costumul de zbor şi-i dădu arma lui Aslan, care începu să se joace scoţând cartuşe din magazie. Katia se uita la Jack ca şi cum ar fi fost o fantomă.

— Ne-au spus că ai murit, rosti ea cu voce răguşită. Explozia aia, elicopterul…

Părea ameţită şi uluită. Avea ochii roşii şi cearcăne negre sub ei.

Jack îi zâmbi încurajator.

Aslan dădu dispreţuitor din mâna în care avea arma şi se întoarse către silueta ghemuită între tronuri.

— Prietenul tău nu a avut o noapte prea confortabilă. Dacă fata mea ne-ar fi spus ce ştie, poate că situaţia ar fi fost mai uşoară pentru el.

Costas întoarse capul şi reuşi să schiţeze un zâmbet înainte ca unul dintre paznici să-l plesnească din nou. Jack era îngrozit de felul cum arăta. Costumul era numai zdrenţe, avea faţa plină de vânătăi şi de dungi, iar acolo unde se opărise când fusese ţinut lângă coloana de vapori era stacojie. Avea un ochi închis şi umflat, iar Jack bănuia că nu doar capul îi fusese lovit cu sălbăticie.

— Prietenul tău tocmai a fost de acord să-i călăuzească pe oamenii mei prin tunele la submarin. Aslan dădu din mână spre trei seturi de echipamente de respirat aşezate lângă rampă, apoi arătă din nou spre omul bătut din faţa lui. După cum vezi, a cam fost nevoie de ceva muncă de convingere. Acum însă, că te avem pe tine, ne putem dispensa de serviciile lui. Mi-ai distrus trei elicoptere şi ai de plătit un preţ.

Aslan îndreptă pistolul Beretta spre capul lui Costas şi trase piedica.

— Nu! ţipă Jack. El e singurul care cunoaşte drumul de întoarcere. Treaba lui era să memoreze punctele de reper, în vreme ce eu şi Katia ne ocupam de arheologie.

Aslan rânji şi lăsă piedica la loc.

— Nu te cred. Dar sunt dispus să cruţ deocamdată viaţa prietenului tău grec, dacă îmi vei îndeplini cererile.

Jack nu răspunse, ci se uită impasibil la Aslan. Experienţa îl învăţase să-l lase pe cel de care depindea soarta unor ostatici să se simtă în avantaj sau chiar să-i dea impresia că deţine controlul total al situaţiei. Dacă Aslan ar fi ştiut că jumătate din oamenii lui erau morţi şi că echipamentul la care ţinea cel mai mult era pe punctul de a exploda, probabil că ar fi fost cuprins de o furie oarbă.

— Mai întâi – asta. Aslan scoase copia discului de aur din tunica lui. Mi-am luat libertatea de a te descotorosi de chestia asta cât timp mi-ai fost oaspete. O mică recompensă pentru ospitalitatea mea. Presupun că este un soi de cheie, poate către un seif secret. Aslan arătă cu braţele spre porţile de acces în încăpere. Vreau să intru în posesia tuturor comorilor de aici.

Puse discul pe tronul de lângă Katia şi păşi pe platforma circulară. Coloana de vapori se risipi o clipă şi putură vedea cu toţii hăul imens care se deschidea la câţiva metri de Aslan. Era ca o rană supurândă, o gură căscată care scotea la iveală întregul tumult de sub suprafaţa vulcanului. Undeva, foarte jos, o limbă de magmă fierbea, scoţând tentacule prelungi ca nişte erupţii solare peste râul de lavă. În depărtare se auzeau bubuituri şi trosnete acolo unde buzunarele de gaze se spărgeau cu forţă.

Aslan se întoarse cu faţa spre Jack. De la căldură trăsăturile lui buhăite luceau demonic.

— Acum a doua mea cerere, continuă el. Presupun că Sea Venture se îndreaptă încoace. Îi vei suna şi le vei spune că Seaquest n-a păţit nimic. Presupun că aveţi o înţelegere cu guvernele Turciei şi Georgiei. Îi vei spune căpitanului tău să transmită mai departe informaţia că nu ai descoperit nimic aici şi că pleci de pe insulă. Ai un emiţător radio? Percheziţionaţi-l!

Paznicul găsi repede detonatorul din buzunarul stâng al lui Jack şi îl ridică în sus ca Aslan să îl vadă.

— Dă-l încoace. Care e canalul?

Jack prinse privirea lui Costas şi dădu aproape imperceptibil din cap. Urmări cum degetele grase ale lui Aslan apucă dispozitivul şi răspunse cu un ton calm:

— Canalul 8.

În clipa în care Aslan apăsă numărul, se auziră două explozii afară, urmate câteva secunde mai târziu de o bubuitură mai puternică dinspre mare. Fracţiunea de secundă de paralizie care urmă fu de ajuns ca oamenii lui

Aslan să-şi piardă avantajul. Costas se rostogoli într-o parte şi lovi picioarele paznicului de lângă el, trântindu-l la pământ, iar Jack îl scoase din luptă pe individul care îl păzea cu o lovitură ucigătoare în gât. Katia îşi dădu imediat seama ce se petrece şi îl lovi cu viteză fulgerătoare pe cel de-al treilea bărbat, plesnindu-l cu putere în plexul solar şi făcându-l să se prăbuşească gemând.

Aslan, cu faţa schimonosită de furie, urlă înfiorător când auzi explozia. Aruncă detonatorul în hău, apoi se împiedică de marginea prăpastiei şi lovi aerul cu sălbăticie în încercarea de a rămâne în picioare şi cât mai departe de şuvoiul ucigaş de dedesubt.

Katia ţipă când văzu ce se întâmplă. Jack întinse mâna ca să o ţină pe loc, dar deja era prea târziu. Solul fu zguduit de o serie de cutremure puternice, din pricină că exploziile provocaseră o mişcare seismică. Aslan fu absorbit de forţa centrifugă a coşului. Pe chip îi apăru fulgerător o expresie îngrozită, dar şi de acceptare, după care trupul îi luă foc, exact ca într-un caz de autoincendiere. Căldura ucigătoare a vaporilor îi mistui roba şi îi topi pielea până ce ajunseră cu toţii să-i vadă oasele mâinilor şi ale craniului. Cu un urlet sfâşietor, Aslan se rostogoli în hău, ca o minge vie de foc înghiţită pe vecie de infernul vulcanic.

Râul morţii îşi luase ultimul său trofeu.

CAPITOLUL 29

— Jack Howard. Aici e Sea Venture. Mă auzi? Recepţie.

Costas îi pasă lui Jack staţia radio portabilă pe care o luaseră de pe Vultura cu puţin timp înainte, iar acesta apăsă pe butonul de apelare.

— Te aud clar şi bine. Cum stau lucrurile în ce vă priveşte? Recepţie.

Jack se simţi cuprins de un fior la auzul vocii pline de încredere a lui Tom York. Se aşteptase la tot ce putea fi mai rău, anume că York nu supravieţuise dezastrului de pe puntea lui Seaquest.

— Ne aflăm la trei mile marine nord-vest de insulă. Spre voi se îndreaptă o escadrilă de patru elicoptere Seahawk cu infanterişti de marină turci şi comandouri antiteroriste georgiene. Ar trebui să fie deja în raza voastră vizuală. Jack auzise zgomote îndepărtate şi bănuise identitatea lor. Cum ai scăpat de pe Seaquest? întrebă el.

— Am fost aruncat în mare când ne-a atacat Vultura. Din fericire, marinarul care coordona evadarea submarină a recunoscut sunetul provocat de schimbul de focuri şi s-a întors să cerceteze. Am o rană urâtă la picior, dar, altfel, n-am nimic.

— Şi Peter?

York făcu o pauză, apoi reveni cu o voce încărcată de emoţie:

— Îl căutăm încă. Trebuie să fiu corect cu tine, Jack. Nu prea sunt speranţe.

— Ştiu. Ai făcut tot ce puteai.

Deşi Jack era din cale afară de bucuros că York scăpase, Peter Howe îi era prieten din copilărie. Se simţea ca şi cum şi-ar fi pierdut un frate, iar preţul plătit pentru toată aventura i se păru brusc prea mare. Jack îşi închise ochii.

York puse receptorul pe aşteptare şi reveni câteva clipe mai târziu:

— Tocmai am primit un mesaj de la Ben şi Andy din Kazbek. Au reuşit să lanseze o baliză radio. Sunt în aşteptare.

Zgomotul elicopterelor care se apropiau începea să bruieze conversaţia.

— Va trebui să încheiem discuţia până la sosirea cavaleriei, ţipă Jack. Spune-i căpitanului să se îndrepte spre următoarele coordonate şi să menţină poziţia până la noi instrucţiuni. Jack citi o referinţă de pe hartă corespunzând unui punct aflat la un kilometru nord de piramidele scufundate. Trebuie să mă ocup de o afacere neterminată. O să te ţinem la curent. Terminat.

Jack era răvăşit. Suferea din pricina dispariţiei lui Howe, dar, în acelaşi timp, se simţea uşurat că restul echipajului scăpase teafăr din năpastă. Se uită la chipul distrus al lui Costas şi fu uluit de atitudinea senină a prietenului său.

Stăteau pe trepte în faţa porţii tăiate în stâncă. O lăsaseră pe Katia în „sala de audienţă”, cu un Heckler & Koch MP5 în poală. Jack încercase să o liniştească după moartea tatălui ei, dar Katia refuzase să discute pe tema asta sau să se uite la el. Jack ştia că nu poate face nimic până nu-i trecea şocul.

Alţi douăzeci de oameni de pe Vultura se alăturaseră celor trei paznici strânşi laolaltă pe platforma centrală. Echipajul se predase după ce Jack şi Costas abordaseră nava avariată şi-i informase pe toţi despre moartea şefului lor. În ciuda rănilor căpătate, Costas insistase să vină şi el, susţinând că nu era într-o stare mai proastă decât fusese Jack în cursul călătoriei lor prin vulcan. Katia ceruse permisiunea de a păzi prizonierii, ca o modalitate de a rămâne singură cu gândurile ei.

— Băieţii cei buni câştigă la sfârşit, zise Costas.

— Încă nu s-a terminat.

Costas urmări privirea lui Jack dincolo de insulă, unde elicopterul Lynx de pe Sea Venture efectua o căutare deasupra locului unde luptaseră York şi Howe. Patru bărci Zodiac brăzdau valurile.

Primul Sikorsky S-70A Seahawk vui deasupra lor, aruncând un jet răcoros de aer spre ei. Deasupra cercului de stânci de lângă celălalt vârf, uşile elicopterului se deschiseră, lăsând să coboare prin ele oameni înarmaţi până în dinţi, care înconjurară imediat epava fumegândă a elicopterului Ka-28 Helix. Jack şi Costas urcară înapoi scările, uitându-se unul la altul şi formulând la unison refrenul lor de o viaţă:

— E timpul să ne echipăm.

O oră mai târziu, cei doi stăteau, cu apa curgându-le şiroaie de pe costume, în compartimentul torpilelor din

submarin. Folosindu-se de echipamente noi aduse cu elicopterul de pe Sea Venture, îşi croiseră drum înapoi prin labirint, urmărind benzile pe care Costas le întinsese pe drumul de venire. În camera membranei închiseseră porţile placate cu aur şi bătuseră un cod pe carcasa submarinului Kazbek. Pompele goliră camera de apă în câteva clipe şi trapa se deschise, dând la iveală feţele supte ale lui Ben şi Andy.

— Nu avem prea mult timp, avertiză Ben. Absorbantele de CO2 sunt saturate şi rezervele de aer de pe DSRV sunt aproape epuizate.

Jack şi Costas îşi dădură repede jos echipamentele şi-i urmară pe cei doi spre capătul compartimentului torpilelor şi în sus, de-a lungul puţului de încărcare cu armament. Uşa spre camera sonarului, cu macabra santinelă de dincolo era închisă şi dinăuntru se puteau auzi bătăi înfundate.

— Doi dintre oamenii lui Aslan, remarcă Andy. Lăsaţi în urmă pe post de paznici după ce restul au plecat în submersibil. S-au predat aproape imediat. Ne-am zis că le-ar plăcea să-i ţină companie prietenului nostru de la KGB.

— Ceilalţi n-au avut un asemenea noroc, rosti Jack cu faţa sumbră.

Ben şi Andy erau şi ei marcaţi de încercările din ultima vreme, dar Jack continua să se minuneze de forţa lor după atâtea ore petrecute în acel spaţiu închis din submarin.

Câteva clipe mai târziu ajunseră în camera de control. Jack se postă în locul unde încasase glonţul care aproape că îl costase viaţa. În colţ, o pătură acoperea cadavrul trăgătorului kazah. Dovezile luptei lor deveniseră deja parte din peisaj, ca un alt strat adăugat distrugerilor provocate cu ani în urmă de revolta disperată din interiorul navei.

— Unde e controlul balastului? întrebă Jack.

— Aici, răspunse Andy. E destul de lovit, dar din fericire nu trebuie să întreprindem nimic sofisticat. Credem că în rezervoarele de aer există suficientă presiune ca să

efectuăm o ieşire de urgenţă. Tot ce trebuie să faci este să tragi de mânerele astea şi valvele se deschid manual.

Arătă spre două ieşituri în formă de ciupercă din partea de sus a panoului, amândouă proiectate ca să fie trase în jos.

— Bun, rosti Costas. E timpul să trecem la treabă. Voi doi meritaţi o pauză.

În vreme ce el şi cei doi membri ai echipajului se duseră în spate ca să degajeze vehiculul DSRV, Jack trecu la următoarea etapă din planul lui, actul final care avea să distrugă pentru totdeauna imperiul răului construit de Aslan.

Când se întoarse din turnul de evacuare, Costas îl găsi pe Jack şezând în spatele panoului de comandă din camera de control al focului. Era una dintre puţinele zone care scăpase de dezastru.

— Ce faci? îl întrebă Costas.

— Am un scor de egalat. Jack se uită la el cu o privire rece. Să spunem că este o ajustare a pierderilor.

Costas păru nedumerit.

— Tu eşti şeful.

— Dacă las sediul lui Aslan intact, vor fi probleme în viitor. Poate că intenţiile sunt bune, dar niciodată turcii sau georgienii nu se vor atinge de el, de teama escaladării războiului civil şi a provocării ruşilor. Iar aici nu vorbim doar de un alt lord al crimei. Locul ăla este un cuib terorist ideal, un vis pentru membrii al-Qaeda, care deja îl aveau pe Aslan în vizor şi aşteptau doar o asemenea oportunitate. Jack se opri, gândindu-se la Peter Howe. Iar chestia asta este personală. O datorez unui vechi prieten.

Jack activă cele două ecrane LCD din faţa lui şi parcurse o serie de verificări de rutină.

— Katia m-a instruit înainte de plecare. Se pare că până şi ofiţerii inferiori de spionaj ca ea erau instruiţi să tragă cu astfel de arme. După un holocaust nuclear ei puteau fi ultimii supravieţuitori dintr-un submarin sau buncăr. Toate sistemele sunt independente şi proiectate să funcţioneze în

condiţii extreme. Katia mi-a spus că este posibil ca şi după o asemenea perioadă de timp computerul de rezervă să fie operaţional.

— Doar nu o să lansezi o rachetă de croazieră, protestă Costas.

— Ba chiar asta am de gând.

— Dar cum rămâne cu operele de artă?

— Cele mai multe se află în complexul rezidenţial. Este un risc pe care trebuie să mi-l asum. Jack inspectă repede monitoarele. Am verificat după ce am dezactivat focoasele alea. Tubul numărul patru este ocupat de o rachetă Kh-55 Granat complet echipată şi gata de tragere. Tubul este încă presurizat. Lungă de opt metri, rază de acţiune trei mii de kilometri, încărcătură explozivă de mare putere la impact direct de o mie de kilograme. Pe scurt, este versiunea sovietică a rachetelor de croazieră Tomahawk.

— Sistemul de ghidaj?

— Un program asemănător celui care dirijează rachetele Tomahawk, o combinaţie de GPS şi program care compară terenul survolat cu o hartă memorată. Din fericire, traiectoria este directă, aşa că nu vor trebui programate tactici evazive. Avem coordonatele exacte ale ţintei, aşa că nu vom avea nevoie de sistemul de căutare şi achiziţie. Voi putea să elimin cele mai multe proceduri complexe de programare.

— Dar suntem prea jos ca să lansăm, protestă Costas.

— Aici intervii tu. Vreau să manevrezi comenzile sistemului de ieşire de urgenţă la suprafaţă. Imediat ce ajungem la o adâncime de douăzeci de metri îmi dai comanda de tragere.

Costas clătină încet din cap, iar pe chip îi înflori un zâmbet parşiv. Fără a mai scoate o vorbă, îşi ocupă poziţia în faţa panoului de control al tancurilor de balast. Jack rămase câteva clipe aplecat peste consolă, apoi se uită cu o hotărâre nestrămutată în sus.

— Introduc o soluţie de tragere chiar acum.

Mişcările lor nu trădau prin nimic forţa colosală pe care aveau s-o declanşeze. Jack era în întregime concentrat pe monitorul din faţa lui, cu degetele tastând o serie de comenzi însoţite de pauze scurte în timp ce aştepta răspunsurile în secvenţă. După ce introduse precomenzile necesare, pe ecran apăru un tipar de linii şi de puncte. Într-un scenariu operaţional tipic, soluţia de tragere ar fi reprezentat o zonă de căutare optimă, dar, cum coordonatele ţintei erau cunoscute, ecranul arăta pur şi simplu o proiecţie liniară a distanţei şi traiectoriei către ţinta deja identificată.

— Am încărcat datele misiunii în computerul TERCOM12 şi pregătesc racheta, anunţă Jack. Iniţiez acum secvenţa de tragere.

Îşi roti scaunul spre consola de control al focului, măturând crusta de precipitat de pe panoul de control al lansării ca să scoată în evidenţă butonul roşu. Verifică starea circuitelor electronice şi se uită la Costas, care şedea în spatele panoului de control al flotabilităţii navei. Jack nu avea nevoie de o confirmare că proceda corect, dar chipul mutilat al prietenului său îi întări convingerea şi mai mult. Cei doi bărbaţi dădură reciproc din cap înainte ca Jack să se întoarcă spre ecran.

— Armez!

Costas întinse mâinile şi trase cele două manete jos cu un clămpănit tare. La început nu se întâmplă nimic. În scurt timp însă, un şuierat asurzitor de gaz aflat sub mare presiune păru să umple toate ţevile de deasupra lor. Câteva secunde mai târziu, şuieratul fu acompaniat de un zgomot ca de tunet îndepărtat când şuvoaiele de aer comprimat goliră tancurile de balast dintre cele două straturi ale cocii.

Încet, aproape imperceptibil, nava se mişcă, cu un scrâşnet şi un geamăt care crescu repede în intensitate şi păru să cuprindă submarinul de la un capăt la celălalt. Ca şi cum o creatură ce dormea de mult timp începea să se

deştepte, un gigant se trezea mormăind după o veşnicie petrecută într-o hibernare liniştită.

Brusc, prova ţâşni în sus sub un unghi alarmant, aruncându-i pe cei doi într-o parte. Se auzi un scrâşnet metalic asurzitor când rămăşiţele ansamblului elice-cârmă se rupseră de restul submarinului.

— Ţine-te bine! strigă Costas. E pe punctul de a-şi da drumul!

Cu un ultim scrâşnet, carena se desprinse şi cele nouă mii de tone ale submarinului se smulseră din locul în care fuseseră ancorate. Indicatorul de adâncime din faţa lui Costas începu să se învârtă cu o iuţeală alarmantă.

— La semnalul meu! ţipă el. Optzeci de metri… şaizeci de metri… patruzeci… treizeci. Foooc!

Jack apăsă butonul roşu şi din faţa submarinului se auzi un zgomot ca de pompă de vid. Sistemul de lansare deschise automat uşa hidraulică a tubului şi declanşă o încărcătură explozivă care lansă racheta în apă. La câţiva metri mai sus racheta porni motorul propriu care o propulsă cu o forţă colosală spre suprafaţă, pe o traiectorie deja prestabilită către o întâlnire mortală undeva, spre nord-est.

Pe puntea lui Sea Venture, Tom York stătea alături de comandant şi de timonier. Urmăriseră ultimele elicoptere Seahawk decolând de pe insulă spre o închisoare de maximă securitate din Georgia, unde vor fi încarceraţi teroriştii. Acum atenţia lor era concentrată asupra Vulturei, cu pupa aproape scufundată acolo unde explozibilele lui Jack distruseseră cârma. Tocmai detaşaseră trei bărci Zodiac cu motoare gemene de 90 de cai putere ca să împingă nava şi mai departe de insulă, deasupra canionului marin de mare adâncime.

Când se uită înapoi la insulă, York fu brusc atras de o turbulenţă în mare cam la un kilometru distanţă. Pentru o clipă avu sentimentul că era martorul undei de şoc de la o explozie subacvatică. Înainte de a putea alerta restul echipajului, dintre valuri se ivi o săgeată de oţel, care lăsă

în urmă o dâră imensă de picături de apă ca o coloană de fum după o lansare de rachetă. La treizeci de metri înălţime, săgeata se înclină leneşă şi păru că atârnă nemişcată acolo o fracţiune de secundă, până ce motorul de lansare se desprinse şi rachetei i se depliară aripile. Apoi motorul principal se aprinse cu un tunet colosal şi racheta porni pe o traiectorie orizontală spre est, ajungând repede la nivelul vitezei subsonice de croazieră şi zburând pe deasupra valurilor ca o minge de foc.

Câteva secunde mai târziu, o erupţie enormă atrase toate privirile de pe Sea Venture înapoi spre mare. Kazbek ieşi la suprafaţă ca o balenă uriaşă, cu prova înainte, după care reveni pe valuri cu un plescăit teribil. Când silueta lui imensă se aşeza pe suprafaţa apei, singura dovadă a imersiunii sale prelungite era o uşoară îngălbenire a unor părţi din carenă şi avariile din zona pupei. Pentru o fracţiune de secundă până ce carena se scufundă la nivelul normal, oamenii văzură gaura circulară unde fusese tubul de trecere din EH-4. Compartimentul torpilelor era acum inundat, dar fusese sigilat de Costas care închisese uşile etanşe. Dimensiunile submarinului erau copleşitoare; era imaginea colosală a uneia dintre cele mai periculoase maşini de război concepute vreodată de mintea umană.

Pentru mulţi marinari de pe Sea Venture era o privelişte care odinioară ar fi stârnit îngrijorare şi teamă, o imagine la fel de vie precum cea stârnită de submarine cu o generaţie în urmă. Acum însă imaginea fu întâmpinată cu un cor de urale, căci apariţia ei însemna o şansă în minus ca armele de distrugere în masă să cadă în mâinile teroriştilor şi a statelor rebele care reprezentau acum inamicul comun al tuturor flotelor din lume.

— Sea Venture, aici e Kazbek. Mă auzi? Recepţie.

Vocea cu întreruperi se auzea prin radioul de pe punte. York apucă receptorul.

— Kazbek, te auzim tare şi clar. Mulţam pentru focul de artificii. Recepţie.

— Uite nişte coordonate. Jack citi un număr cu douăsprezece cifre şi îl repetă. Aş vrea să deschizi o legătură SATSURV cu Mannheim. Satelitul ar trebui să fie deasupra noastră acum. În caz că se întreabă cineva, ăştia sunt tipii care au scufundat Seaquest.

Câteva minute mai târziu, toată lumea se îngrămădise în camera de comunicaţii de pe Sea Venture, locurile de onoare fiind ocupate de echipajul de pe Seaquest care fusese salvat de submersibilul de evacuare. Lângă ei stăteau Ben şi Andy, care tocmai terminaseră andocarea vehiculului DSRV. Aşteptară cu toţii calmarea ultimelor valuri stârnite de ieşirea submarinului la suprafaţă şi se uitară cu atenţie la ecran.

Într-un cenuşiu ceţos, se vedea un grup de clădiri împrăştiate ca spiţele unei roţi în jurul unei locaţii centrale. Spre dreapta, senzorul în infraroşu depistă semnăturile termice ale câtorva bărbaţi care roiau în jurul a două elicoptere imense cu rotor dublu, pentru transport, sosite după evadarea lui Jack. Oamenii, la fel ca un al doilea grup care se afla pe ţărm, păreau extrem de grăbiţi şi se pregăteau să transporte nişte obiecte cum ar fi, bunăoară, picturi şi statui.

Brusc se văzu un fulger orbitor şi din centrul ecranului începu să se împrăştie un inel multiplu concentric de culoare, cu viteza luminii. Când imaginea se limpezi, scena care se văzu era una de apocalipsă. Sediul central fusese pulverizat. Imaginea termică arăta locurile unde explozia distrusese coridoarele care ieşeau din sediu. Unda de şoc trecuse mai departe, răsturnând elicopterele şi pe oamenii din jurul lor. Cadavrele acestora zăceau acum în dezordine printre pachetele pe care le cărau. Habar nu avuseseră ce îi lovise.

Echipajul dădu mulţumit din cap. Ştiau că nu fusese un simplu act de răzbunare, ci că miza era mult mai mare.

CAPITOLUL 30

— Ne-a durut enorm să auzim despre Peter Howe.

Maurice Hiebermeyer coborî din elicopter şi trecu dincolo de cercul de stânci ca să-şi lase mâna pe umărul lui Jack. Era un gest plin de afecţiune, dovada unei prietenii care trecea dincolo de pasiunea profesională împărtăşită.

— Încă nu am renunţat la orice speranţă.

Jack stătea alături de Costas şi de Katia la capătul scărilor care conduceau spre intrarea în vulcan. Petrecuseră o noapte de odihnă binemeritată pe Sea Venture şi acum se lăfăiau în soarele de dimineaţă, care se ridica încet dincolo de cercul de stânci. Costumul albastru UMI ascundea pieptul proaspăt bandajat al lui Jack, dar faţa lui Costas era o amintire vie a experienţelor traumatizante prin care trecuseră cu toţii. Katia era încă închisă în ea.

— Cele mai calde felicitări pentru descoperirea voastră, dar şi pentru depăşirea obstacolelor care v-au stat în drum, rosti James Dillen, în timp ce strângea mâna lui Jack.

Privirea lui se opri asupra Katiei şi a lui Costas.

În urma lui din elicopter coborî Aysha Farouk, asistenta lui Hiebermeyer, cea care descoperise prima papirusul Atlantidei în deşert şi care acum fusese invitată să li se alăture. Într-o parte stătea Efram Iacobovici, genialul miliardar al industriei software, datorită căruia fuseseră posibile toate cercetările lor.

Pentru Jack, conferinţa din Alexandria părea să se fi desfăşurat cu secole în urmă. Dar, cu toate acestea, trecuseră doar patru zile. În plus, încă nu ajunseseră la ţelul lor final, şi anume să afle motivul pentru care preoţii făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să păstreze secretul lor intact de-a lungul atâtor generaţii.

Chiar în clipa în care voiau să urce treptele scării tăiate în piatră, pe platformă îşi făcu apariţia Mustafa Alkozen, ducând cu el două lanterne de scafandru.

— Scuzele mele pentru întârziere, spuse el gâfâind. Am avut o noapte agitată. Ieri-seară un Boeing 737 de patrulare al Forţelor Aeriene Turce a detectat o explozie pe coasta Abhaziei, în apropiere de graniţa Georgiei. Îi făcu cu

ochiul lui Jack. Am decis că e o ameninţare la adresa securităţii naţionale şi am trimis o echipă a Forţei Speciale de Reacţie Rapidă să cerceteze.

— Operele de artă? întrebă Jack.

— Cele mai multe se găseau în zona rezidenţială a lui Aslan şi majoritatea celor scoase de acolo se aflau în afara zonei de impact. Chiar în timp ce vorbim, ele sunt transferate de elicoptere Seahawk ale Marinei către Muzeul de Arheologie din Istanbul pentru identificare şi conservare, după care vor fi returnate proprietarilor de drept.

— Mare păcat, interveni Costas. Ar fi constituit o expoziţie itinerantă unicat. Exemple ale celor mai fine opere de artă din toate perioadele şi culturile, niciodată văzute laolaltă până acum. Ar fi fost un spectacol uluitor.

— Unii curatori nerăbdători ar prefera să-şi vadă mai întâi proprietăţile restituite, observă Jack.

— Dar ideea rămâne excelentă! interveni Efram Iacobovici cu entuziasm. S-ar da astfel o utilizare adecvată fondurilor confiscate din conturile lui Aslan. Între timp, mă gândesc deja la un binefăcător particular care ar putea furniza banii pentru iniţierea proiectului.

Jack zâmbi apreciativ şi se întoarse către Mustafa.

— Iar problema securităţii?

— Căutăm de ceva vreme un pretext pentru a intra în Abhazia, replică Mustafa. A devenit punctul central de tranzit al drogurilor din Asia Centrală. Odată cu stabilirea legăturii certe cu terorismul, am fost asiguraţi de cooperarea deplină a guvernelor georgian şi rus.

Jack încercă din răsputeri să-şi ascundă scepticismul. Ştia că Mustafa era obligat să repete discursul oficial, chiar dacă era pe deplin conştient că şansele unei acţiuni concertate de îmbunătăţire a situaţiei actuale erau minime.

Îşi îndreptară privirile spre silueta joasă a submarinului Kazbek şi spre flotila de nave rapide turceşti şi ruseşti care sosise în mare grabă la faţa locului, dovadă a procesului

deja demarat pentru îndepărtarea focoaselor nucleare şi întoarcerea submarinului la portul de domiciliu pentru casare. După recuperarea miezului reactorului, cadavrele comandantului Antonov şi ale restului echipajului aveau să fie lăsate la bord şi submarinul scufundat pe post de cimitir militar, un ultim monument dedicat victimelor Războiului Rece.

— Cum rămâne cu echipamentele? întrebă Jack.

— Tot ce poate fi reutilizat va merge la georgieni. Ei au cea mai mare nevoie de aşa ceva. Sperasem să le oferim Vultura, dar acum constat că nu mai este posibil. Îi zâmbi lui Jack. Aşa că vor primi în loc o fregată rusească nou-nouţă Proiect 1154 din clasa Neustrashimy.

— Ce se va întâmpla cu Vultura? întrebă Katia încet.

Se uitară cu toţii în depărtare la epava care fusese remorcată deasupra canionului subacvatic. Era o privelişte jalnică, o rămăşiţă decrepită a avariţiei şi a lăcomiei unui om.

Mustafa îşi verifică ceasul.

— Cred că vei primi răspunsul chiar acum.

În aceeaşi clipă, aerul fu sfâşiat de scrâşnetul violent al unor avioane cu reacţie. Câteva secunde mai târziu, două aparate de zbor F-15E Strike Eagles ale Forţelor Aeriene Turce trecură în formaţie strânsă către obiectivul lor. La vreo doi kilometri dincolo de insulă, din avionul din stânga largă un container care pluti spre suprafaţa apei susţinut de o paraşută. După ce avioanele virară spre sud, din mare se înălţă un zid de flăcări care cuprinse epava oferind un spectacol pirotehnic de excepţie.

— O bombă termobarică, comentă simplu Mustafa. „Distrugătoarea de tunele” folosită pentru prima dată de americani în Afganistan. Aveam nevoie de o ţintă ca să testăm sistemul de lansare pe noile noastre avioane Strike Eagles. Se întoarse când zgomotul exploziei ajunse la ei şi le făcu tuturor un gest către poartă. Haideţi. Să intrăm acum.

Aerul răcoros din coridor era binevenit după soarele care începuse deja să ardă cu putere afară. Pentru cei care nu văzuseră încă sala de audienţe, priveliştea depăşea orice aşteptare. Orice urmă a prezenţei lui Aslan dispăruse şi încăperea era curată ca lacrima, cu tronurile goale aşteptând parcă întoarcerea marilor preoţi care le părăsiseră cu mai bine de şapte mii de ani înainte.

Coşul părea acum adormit, după ce ultimele picături de ploaie se disipaseră peste noapte, şi, în locul coloanei de vapori, platforma centrală era iluminată de o rază strălucitoare de lumină solară, ca de un reflector de scenă de teatru.

Pentru câteva clipe se aşternu tăcerea. Chiar şi Hiebermeyer, neobişnuit să rămână fără grai după ce văzuse splendorile Egiptului antic, îşi scoase ochelarii şi căscă gura uluit.

Dillen se întoarse cu faţa către ei.

— Doamnelor şi domnilor, zise el, acum putem merge mai departe acolo unde s-a încheiat textul. Cred că suntem la un pas de revelaţia supremă.

Pe Jack nu contenea să-l uimească abilitatea mentorului său de a se detaşa de emoţia descoperirii. Purtând un costum alb imaculat şi papion, Dillen părea un specimen din altă eră, dintr-o perioadă în care eleganţa făcea parte din instrumentele de lucru ale unui cărturar, la fel cum fuseseră dispozitivele sofisticate pentru generaţia studenţilor lui.

— Dispunem de prea puţine repere pentru a continua, îi avertiză Dillen. Papirusul este mai mult o zdreanţă, iar discul din Phaistos este la fel de neconcludent. Putem începe de la inscripţia de deasupra intrării, care spune că „Atlantis” se referă la această citadelă, la această mănăstire. Pentru străini însemna probabil şi oraşul, dar pentru locuitori este posibil să fi denumit în mod special locul lor cel mai sacru, pantele stâncoase şi peşterile de unde începea aşezământul.

— Precum Acropolele din Atena, interveni Costas.

— Chiar aşa. Discul sugerează că în interiorul Atlantidei există un loc pe care eu îl traduc prin „locaşul zeilor”, iar Katia, prin „sfânta sfintelor”. Se mai menţionează şi o zeiţă-mamă. Din câte pot spune, niciuna din descoperirile voastre nu se potriveşte cu această descriere.

— Cea mai apropiată ar fi „sala strămoşilor”, numele cu care noi am botezat galeria picturilor rupestre, rosti Jack. Dar aia e din Paleolitic şi nu conţine reprezentări de fiinţe umane. Într-un sanctuar din neolitic m-aş aştepta să văd zeităţi antropomorfice, o versiune mai mare a altarului de gospodărie pe care l-am văzut în satul scufundat din Trabzon.

— Cum rămâne cu camera asta, „sala audienţelor”? întrebă Efram Iacobovici.

Jack clătină din cap.

— Este prea mare. Spaţiul ăsta este prea vast, pare proiectat pentru adunări religioase, ca o biserică. Noi căutăm ceva mai select, mai ferit. Cu cât locul e mai sacru, cu atât este mai restrâns accesul la el. Doar preoţilor le este permisă intrarea, potrivit statutului lor de intermediari ai zeilor.

— Un tabernacul, sugeră Efram.

Katia şi Aysha apărură pe platforma de lângă rampă. În timp ce ceilalţi discutaseră, ele făcuseră o inspecţie rapidă a porţilor care înconjurau încăperea.

— Credem că am descoperit-o, spuse Katia, cu o voce din care răzbătea iarăşi emoţia explorării şi descoperirii secretelor Atlantidei, dincolo de coşmarul trăit în ultimele zile. Cu totul sunt douăsprezece intrări. Pe două le putem ignora, deoarece duc spre coridoarele pe care le cunoaştem, unul spre exterior şi celălalt în jos. Din cele rămase, nouă sunt fie înfundate, porţi false care nu conduc nicăieri, fie coridoare care coboară. E de presupus că trebuie să mergem în sus.

— Dacă aici este cu adevărat „mama” tuturor sanctuarelor de vârf, răspunse Jack, atunci cu cât mai sus, cu atât mai bine.

Katia arătă spre poarta de la extremitatea vestică a încăperii, exact opusă coridorului de intrare.

— Aia e. Se mai întâmplă şi să aibă deasupra semnul vulturului cu aripile întinse.

Jack îi zâmbi larg Katiei, bucuros că o vede revenindu-şi după infernul prin care trecuse, apoi se întoarse către Dillen.

— Profesore, poate ne faci onorurile de a ne conduce într-acolo.

Dillen dădu cu eleganţă din cap şi porni alături de Jack spre poarta de vest, cu silueta lui subţirică în contrast izbitor cu înfăţişarea de om călit de viaţă a fostului său student. Erau urmaţi de Katia şi de Costas, apoi de alţi patru oameni, cu Efram Iacobovici asigurând ariergarda. Apropiindu-se de intrare, Jack se uită la Costas.

— Deci asta e. Ne aşteaptă un gin tonic lângă o piscină.

Costas îi aruncă prietenului său un zâmbet şmecher.

— Asta spui de fiecare dată.

Dillen se opri pentru a cerceta inscripţia de pe pervaz; era o miniatură perfectă a zeului-vultur cu aripile desfăcute pe care ceilalţi îl zăriseră în sala strămoşilor. Jack şi Costas îşi aprinseră lanternele şi le proiectară razele în bezna dinaintea lor. La fel ca pereţii coridoarelor scufundate, bazaltul fusese şi aici lustruit, iar suprafaţa lui scânteia din pricina inserţiilor minerale care se insinuaseră din mantia terestră pe măsură ce se forma vulcanul.

Jack se dădu la o parte ca să-l lase în frunte pe Dillen. După vreo zece metri, acesta se opri brusc.

— Avem o problemă.

Jack veni alături şi constată că o poartă masivă de stâncă bloca tunelul. Se lipea aproape perfect de pereţi, dar se vedea limpede că e împărţită în două jumătăţi. Jack îşi îndreptă raza lanternei în centru şi zări forma circulară.

— Cred că dispun de cheie, spuse el cu încredere.

Băgă mâna în costumul lui UMI şi scoase copia discului de aur pe care o salvase de pe platforma centrală după moartea neaşteptată a lui Aslan. Ceilalţi se uitară cum Jack introduce discul într-o adâncitură în formă de farfurie. În clipa în care îşi retrase mâna, discul începu să se învârtă în sensul acelor de ceasornic. Câteva secunde mai târziu, uşile se deschiseră în direcţia lor, praful acumulat în mii de ani opunând prea puţină rezistenţă greutăţii stâncilor care pivotau în stânga şi în dreapta coridorului.

— Magie. Costas clătină uluit din cap. Exact acelaşi mecanism ca la poarta din peretele stâncos şi care continuă să funcţioneze după şapte mii şi jumătate de ani. Oamenii ăştia erau în stare să inventeze cipul de computer încă din Epoca Bronzului.

— Atunci eu aş fi rămas fără slujbă, chicoti Efram din spate.

Îi întâmpină un miros de încăpere închisă, ca şi cum o adiere de aer stătut ar fi trecut printr-un mormânt, ducând cu el însăşi esenţa morţilor, ultimele resturi de tămâie şi esenţe arse de preoţii care îşi făcuseră cea de pe urmă abluţiune13 înainte de a sigila pentru totdeauna altarul lor sacru. Efectul era aproape halucinogen şi cu toţii îşi dădeau seama de teama şi de graba care însoţiseră acele ultime acte. Era ca şi cum două sute de generaţii de istorie fuseseră măturate şi ei se alăturau acum custozilor Atlantidei în încercarea lor disperată de-a evada.

— Acum ştiu ce au simţit Carter şi Carnavaron la deschiderea mormântului lui Tutankhamon, zise Hiebermeyer.

Katia se înfioră din pricina aerului răcoros. Ca şi mormintele faraonilor din Valea Regilor, coridorul de dincolo de poartă era nedecorat, neoferind vreun indiciu despre ce se găsea dincolo.

— Nu mai poate fi departe, zise Costas. Conform altimetrului meu, suntem la mai puţin de treizeci de metri

de vârf.

Dillen se opri brusc şi Jack se împiedică de el. Fu cât pe ce să scape lanterna şi să pice în nas. Ceea ce părea o altă poartă era, de fapt, o cotitură spre stânga la nouăzeci de grade. Coridorul urca într-o serie de trepte scunde.

Dillen porni mai departe şi se opri din nou.

— Văd ceva în faţă. Îndreptaţi lanternele spre stânga şi spre dreapta.

Vocea lui părea nefiresc de emoţionată.

Jack şi Costas se conformară şi dezvăluiră privirii o scenă fantastică. În stânga şi în dreapta se vedeau părţile din faţă a doi tauri enormi, a căror forme trunchiate fuseseră săpate în basorelief şi cu faţa spre scară. Cu gâturile alungite şi coarnele arcuite în sus, erau mai puţin fioroşi decât bestiile din coridoarele subacvatice, ca şi cum s-ar fi forţat să se elibereze şi să sară în bezna de deasupra.

Urcând treptele, începură să desluşească o serie de forme în faţa taurilor, mai puţin reliefate, cu detaliile abia vizibile.

— Sunt oameni. Dillen rosti cuvintele cu uimire abia înăbuşită, uitând complet de reţinerea lui proverbială. Doamnelor şi domnilor, priviţi-i pe locuitorii Atlantidei.

Figurile exprimau încredere, sentiment atât de potrivit unor paznici ai citadelei. Tăieturile de pe fiecare perete erau identice, ca nişte imagini în oglindă. Erau în mărime naturală, nişte siluete înalte, mărşăluind una în spatele celeilalte într-un singur şir. Fiecare siluetă ţinea un braţ întins, cu palma strânsă în jurul unei găuri care, pe vremuri, adăpostise o făclie aprinsă făcută din răşini. Aveau o ţinută dreaptă, bidimensională, la fel ca şi sculpturile în relief din Orientul Apropiat antic şi din Egipt, dar le lipsea rigiditatea asociată de obicei cu imaginile din profil, posedând o supleţe şi o graţie care păreau o moştenire directă a picturilor naturaliste de animale din Era Glaciară.

Când luminară cu lanternele fiecare siluetă pe rând, îşi dădură seama că sexele sculpturilor alternau. Femeile aveau sânii goi, iar veşmintele lor strânse pe trup

dezvăluiau linii curbe ample, dar armonioase. Ca şi bărbaţii, aveau ochi mari, migdalaţi şi îşi purtau părul pe spate în şuviţe împletite. Fizionomia lor părea cunoscută, şi totuşi de neidentificat, ca şi cum trăsăturile individuale s-ar fi putut recunoaşte, dar întregul era unic şi imposibil de localizat.

— Femeile au un aspect foarte atletic, remarcă Aysha. Poate că ele se luptau cu taurii, nu bărbaţii.

— Îmi amintesc de varangieni, zise Katia. Numele bizantin pentru vikingii care au coborât pe Nipru către Marea Neagră. În catedrala Sfânta Sofia din Kiev sunt picturi care prezintă bărbaţi înalţi ca aceştia, doar că ceilalţi au nasuri cârne şi sunt blonzi.

— Mie mi se pare că seamănă cu hitiţii din mileniul al II-lea înainte de HristoS. Din Podişul Anatoliei, interveni Mustafa. Sau cu sumerienii şi cu asirienii din Mesopotamia.

— Sau cu oamenii Epocii Bronzului din Grecia şi Creta, murmură Jack. Femeile ar putea fi doamnele cu sânii goi din frescele de la Knossos. Bărbaţii ar fi putut coborî drept de pe vasele acelea cu războinici, placate cu aur şi descoperite anul trecut în sanctuarul funerar regal din Micene.

— Sunt Femeia-de-Oriunde şi Bărbatul-de-Oriunde, rosti Dillen încetişor. Sunt indo-europenii originali, primii caucazieni. Din ei au descins aproape toate popoarele Europei şi Asiei. Egiptenii, semiţii, grecii, constructorii de megaliţi din vestul Europei, primii conducători din Mohenjo-Daro de pe valea Indusului. Uneori au înlocuit total populaţii băştinaşe, alteori s-au amestecat cu ele. La toate aceste popoare vedem urme ale strămoşilor, fondatorii civilizaţiei.

Se uitară cu reînnoită uimire la imagini, în timp ce Dillen îi conducea în sus. Figurile respirau forţă şi hotărâre, ca şi cum ar fi mărşăluit inexorabil către locul lor în istorie.

Cam după alţi zece metri, femeile şi bărbaţii lăsară loc unui grup de trei figuri pe fiecare latură a coridorului, figuri care păreau să conducă procesiunea. Acestea duceau

în mâini un fel de tăvi complicate şi purtau nişte pălării conice ciudate, care ajungeau până în tavan.

— Marii preoţi, rosti simplu Jack.

— Seamănă cu nişte vrăjitori, zise Costas. Ca druizii.

— S-ar putea să nu fie chiar aşa de departe de ei, răspunse Katia. Cuvântul druid derivă din indo-europeanul wid, adică „a cunoaşte”. În mod clar aceşti oameni erau păstrătorii înţelepciunii în Atlantida neoliticului, echivalentul clasei preoţeşti din Europa Celtică, cinci mii de ani mai târziu.

— Fascinant! Hiebermeyer se înghesuia să treacă prin grup. Pălăriile sunt remarcabil de asemănătoare cu obiectele de aur bătut descoperite în depozitele Epocii Bronzului. Anul trecut am descoperit una în Egipt odată cu deschiderea camerei secrete a comorilor din piramida lui Khefru.

Se apropie de prima figură de pe peretele din stânga, o femeie, şi îşi scoase ochelarii ca să se uite mai de aproape.

— Exact aşa cum bănuiam! exclamă el. Este acoperită cu simboluri circulare şi lunare liliputane, exact ca în cazul obiectelor din Epoca Bronzului. Îşi şterse ochelarii şi zâmbi. Sunt convins că este o reprezentare logaritmică a ciclului metonic.

În vreme ce ceilalţi se adunară în jurul figurii ca s-o examineze, Jack zări privirea nedumerită a lui Costas.

— Meton a fost un astrolog atenian, explică el. Contemporan cu Socrate, mentorul lui Platon. A fost primul grec care a stabilit diferenţa dintre lunile solare şi lunare, ciclul sinodic. Dădu din cap înspre siluetele de pe pereţi. Ăştia sunt tipii care întocmeau înregistrările istorice ale sacrificiilor cu lunile sărite pe care le-am văzut săpate în tunelul ăla.

Dillen se detaşase de grup şi stătea în faţa unui portal în capătul scărilor, în linie cu preoţii din frunte.

— Erau lorzi ai timpului, anunţă el. Cu cercul lor de stânci puteau trasa mişcările soarelui în relaţie cu luna şi cu

constelaţiile. Aceste cunoştinţe le dădeau forţa unor oracole, cu acces la înţelepciunea divină care le permitea să vadă în viitor. Puteau prezice momentul semănatului şi al strângerii recoltelor anuale. Stăpâneau cerurile şi pământul.

Făcu un gest larg către intrarea joasă din spatele lui.

— Iar acum ne conduc spre sanctuarul cel tainic, cel mai sacru loc al lor.

CAPITOLUL 31

Grupul stătea adunat în jurul portalului şi cu privirile aţintite spre întunericul din coridorul de dincolo. Simţeau din nou adierea aerului cu iz de vechime, suflul acela care părea să poarte cu el înţelepciunea vremurilor de demult. Ca din senin, în mintea lui Jack apăru imaginea lui Solon Făcătorul-de-Legi şi a preotului stând în umbră în sanctuarul templului din Saďs. Peste o clipă spiritele dispărură, dar Jack fu convins că ele erau pe punctul de a le dezvălui secretele cele mai bine păzite ale unui popor care ieşise din istorie cu mii de ani înainte.

După câţiva metri ajunseră la capătul coridorului şi Jack îşi îndreptă lanterna înainte. Lângă el, Dillen clipi pentru a-şi obişnui ochii cu strălucirea nefirească a scenei din faţa lor.

— Ce e? Hiebermeyer nu-şi mai putea ascunde emoţia. Ce vezi?

— Este o singură încăpere, lungă de aproximativ zece metri şi lată de şase, răspunse Jack, pe tonul măsurat al unui arheolog profesionist. În mijloc este o masă de piatră şi un fel de amvon în spate. Oh, şi mai e aur. Panouri groase de aur pe pereţi.

El şi Dillen trecură pragul, iar ceilalţi îi urmară cu prudenţă. Odată intraţi, Jack şi Costas ajustară luminile lanternelor la maximum şi le plimbară pe întreaga lungime a încăperii.

Descrierea laconică a lui Jack nu avea cum să facă dreptate splendorilor de acolo. De fiecare parte, pereţii erau îmbrăcaţi cu plăci masive de aur şlefuit, fiecare înaltă

de doi metri şi lată de unul. În atmosfera protectoare a încăperii suprafeţele vechi, netede ca oglinda, străluceau orbitor. Cu totul erau zece panouri, cinci de fiecare parte a pereţilor, spaţiate în mod egal cu o pauză de jumătate de metru între fiecare dintre ele. Erau acoperite cu însemnări care puteau fi imediat recunoscute drept simboluri ale Atlantidei.

— Uită-te la ea, şopti Costas.

Fasciculul lanternei lui prinsese o formă gargantuescă, aflată mai în spate. Cu greu ai fi zis că e o formă umană. Era o parodie grotescă a siluetei feminine, cu sâni imenşi, fese protuberante şi un abdomen umflat care dădea torsului un aspect aproape sferic. Silueta era flancată de tauri în mărime naturală care îşi ţineau boturile ridicate spre ea. Tabloul semăna cu un grup triptic sau heraldic care ecrana spatele încăperii.

Jack se holbă la colos şi apoi schimbă o privire cu Costas.

— Este ceea ce preistoricii denumeau în mod afectuos o sculptură a lui Venus, explică el cu un zâmbet. Au fost descoperite cam optzeci de astfel de sculpturi în Europa şi în Rusia, cele mai multe fiind statuete mici din fildeş sau din piatră. Asta de aici este fenomenală, singura pe care o cunosc şi care are o mărime mai mare decât cea naturală.

— Este un pic diferită de domnişoarele musculoase din coridor, comentă Costas.

— Sarcina ei nu era să fie o starletă, replică imediat Katia cu un ton uşor dojenitor. Uitaţi-vă că nici măcar nu s-au deranjat să finiseze picioarele sau braţele, iar capul nu are chip. Totul a fost intenţionat exagerat ca să sublinieze fecunditatea şi sănătatea. Poate că nu se conformează idealului occidental modern de frumuseţe, dar pentru oamenii care trăiau cu frica permanentă de înfometare, o femeie obeză simboliza prosperitatea şi supravieţuirea.

— Am înţeles observaţia. Costas zâmbi. Cât de bătrână să fie cucoana?

— Din Paleoliticul Superior, răspunse imediat Jack. Toate figurinele de acest tip au fost făcute între 40000 şi 10000 înainte de Hristos, cam în aceeaşi epocă cu picturile rupestre din sala strămoşilor.

— Erau considerate zeiţe-mamă, adăugă Hiebermeyer, pe un ton chibzuit. Dar nu putem şti cu siguranţă dacă societăţile europene din Epoca de Piatră erau matriarhale. Probabil că erau mai degrabă văzute ca idoli de fertilitate, adoraţi împreună cu zeităţile masculine, spiritele animale şi forţele neînsufleţite.

Se lăsă o scurtă tăcere, pe care o sparse Jack:

— Sute de mii de ani, umanoizii au dus o existenţă neschimbată în timpul Epocii de Piatră, până la revoluţia neoliticului. Prin urmare, nu este o surpriză că la atât de scurt timp după aceea atlanţii au continuat să se închine zeilor strămoşilor lor, acei vânători primitivi care au pictat pentru prima dată sălbăticiuni în sala strămoşilor în decursul Erei Glaciare.

— Vechii israeliţi din Vechiul Testament continuau să se închine unui zeu al fertilităţii, interveni cu voce joasă Efram Iacobovici. Chiar şi primii creştini din Mediterana au încorporat zeităţi păgâne ale fertilităţii în ritualurile lor, uneori sub acoperământul sfinţilor sau al Fecioarei Maria. Este posibil ca Venus din Atlantida să nu fie chiar aşa de departe de propriile noastre credinţe precum am putea crede.

Masa de piatră din faţa statuii era masivă. Se întindea aproape până la intrare, terminându-se chiar în dreptul lor cu o lespede ridicată peste care trona o formă globulară neregulată cu un diametru de circa un metru. În lumina reflectată de aur, piatra părea supranatural de albă, ca şi cum ar fi fost şlefuită de nenumăraţii pelerini care veniseră să se roage în faţa marii zeiţe.

— Pare o piatră sacră, speculă Jack. Ceea ce grecii antici denumeau baetyl, o rocă de origine meteorică, sau omphalos, un centru sau mijloc. În Creta Epocii Bronzului

astfel de pietre se găseau la intrarea în peşterile sfinte. În Grecia clasică cel mai faimos omphalos se afla în faţa hăului unde stătea Oracolul din Delphi.

— Marcând pragul de acces în Casa Divină, precum vasul cu apă sfinţită de la intrarea într-o biserică catolică, sugeră Efram.

— Cam aşa ceva, fu Jack de acord.

— În mod clar este de origine meteoritică. Costas examina formaţiunea mai îndeaproape. Dar e curios că arată mai degrabă ca o teacă metalică îngroşată decât ca un nodul solid.

— E genul de obiect pe care vânătorii din Epoca de Piatră l-ar fi putut lua de pe o coamă de gheaţă, zise Jack. Cele mai multe fragmente proaspete de meteorit sunt găsite pe gheaţă deoarece sunt uşor de depistat. Asta ar putea fi un obiect sacru trecut din generaţie în generaţie, o altă legătură cu începuturile preistoriei.

Aysha îşi croise drum către celălalt capăt al mesei şi se opri înainte de a ajunge la zeiţă.

— Veniţi să vă uitaţi la asta, exclamă ea.

Cele două fascicule luminoase scăldară imediat suprafaţa mesei. Era plină de bucăţi plane de lemn, unele îmbinate în unghiuri drepte, precum colţurile unei cutii. Se putea vedea o masă de unelte de tâmplar, forme cunoscute, precum dălţi şi raşpile, sule şi ciocane. Părea o panoplie de atelier de confecţionat mobilă, toate uneltele fiind abandonate în grabă, dar perfect conservate în acel mediu lipsit de praf.

— Aici este mai mult decât pare.

Dillen se aplecă lângă Aysha şi îndepărtă cu atenţie resturile de lemn de pe o suprafaţă ridicată cu faţa spre el. Era un cadru de lemn, ca un amvon portabil. Când Dillen se îndreptă, se văzu un luciu auriu.

— Este o masă de copist, anunţă el triumfător. Iar totul este placat cu aur.

După ce se înghesuiră cu toţii în jur, văzură că treimea superioară a panoului era acoperită cu simboluri ale

Atlantidei, unele aliniate la întâmplare, ca şi cum ar fi fost inscripţionate în grabă, dar toate separate în fraze, ca pe discul din Phaistos. Dintr-o cutie laterală mică, Dillen ridică trei dălţi de săpat piatra de mărimea unui trabuc, fiecare dintre ele terminându-se într-un model pe dos care putea fi instantaneu recunoscut drept capul de mohican, spicul de grâu şi vâsla de canoe. Un altul care se odihnea pe masă se termina cu simbolul Atlantidei.

— Este identică cu inscripţia de pe peretele opus, rosti Katia. Scribul copia simbolurile pe cel de-al doilea panou dinspre stânga.

Se uitară în direcţia indicată de ea şi desluşiră simbolurile individuale, ca o secvenţă transcrisă fidel până la a douăsprezecea linie, unde procesul fusese brusc abandonat.

Efram Iacobovici rămase în capul mesei. Se uita atent la panourile din lemn, în mod clar, gândindu-se la ceva. Fără a-şi ridica privirea, îşi drese glasul şi începu să recite: „Şi au ajuns la trecătoare a treia zi de dimineaţă, şi acolo erau tunete şi fulgere, şi un nor gros peste munte, iar vocea trompetei se auzea cu tărie; astfel că toţi oamenii din tabără tremurau. Iar Moise a scos oamenii din tabără ca să se întâlnească cu Dumnezeu; şi ei stăteau la poalele muntelui. Iar muntele Sinai fumega în întregime, deoarece Domnul cobora pe el învăluit în foc; iar fumul de acolo se înălţa ca fumul unui furnal, şi întregul munte se zgâlţâia grozav de tare.”

Închise ochii şi continuă: „Şi Bezaleel a făcut chivotul din lemn; lungimea lui era de două cubituri şi jumătate, şi lăţimea lui de un cubit şi jumătate; şi el l-a aşternut cu aur pur pe dinăuntru şi pe dinafară, şi l-a înconjurat cu o coroană de aur. Şi a făcut pentru el patru inele de aur, ca să fie puse la patru colţuri ale lui; două inele deasupra unei părţi a lui şi două inele deasupra celeilalte părţi. Şi a făcut beţe din lemn şi le-a aşternut cu aur. Şi a pus beţele în inele pe lateralele chivotului, ca să-l susţină pe acesta.”

Se lăsă o tăcere mormântală. Efram îşi ridică privirea.

— Cartea Exodului, explică el. Cei de o credinţă cu mine cred că Dumnezeu i-a dat lui Moise Decalogul, Cele Zece Porunci, şi le-a inscripţionat pe tăbliţe purtate de neamul lui Israel în Chivot. Referinţele biblice la faraoni plasează evenimentul în cea de-a doua jumătate a mileniului al II-lea înainte de Hristos. Dar acum mă întreb dacă nu cumva povestea conţine sâmburele unei relatări mult mai vechi, a unui popor care a trăit cu mii de ani înainte şi care a fost forţat să fugă din ţara lui, un popor care a luat cu el copii ale celor zece texte sacre din sanctuarul lor, aflat în apropiere de vârful unui vulcan.

Jack îşi ridică privirea din locul unde examina o stivă de plăci goale de aur.

— Bineînţeles, exclamă el. Fiecare din grupurile care plecau în bejenie urma să aibă un exemplar. Tăbliţele de lut ar fi fost prea fragile, inscripţiile în piatră ar fi durat prea mult, iar cuprul ar fi corodat. Aurul se găsea din belşug în Caucaz şi era suficient de durabil şi de moale ca să fie inscripţionat rapid cu instrumente. Fiecare set de zece tăbliţe era introdus într-o cutie de lemn, exact precum Chivotul Decalogului. Preoţii au muncit la asta până în ultima clipă şi au abandonat ultima copie doar când oraşul a fost inundat de apă.

— Or fi astea texte sacre, dar în mod clar nu sunt cele Zece Porunci. Katia îşi scosese computerul de buzunar şi parcurgea concordanţele dintre simbolurile Atlantidei şi scrierea minoică lineară A. Va dura să fie complet traduse, dar am căpătat deja o idee generală asupra sensului. Prima tăbliţă din stânga se referă la grâne, la legume, chiar şi la vinuri, şi la sezoanele anului. A doua, cea pe care o copia scribul nostru, se referă la creşterea animalelor. A treia este despre metalurgia cuprului şi a aurului, iar a patra despre arhitectură şi folosirea pietrelor în construcţii. Katia se opri şi îşi ridică privirea. Dacă nu cumva mă înşel, aceste

tăbliţe sunt un fel de enciclopedie, o schiţă a modelului de viaţă din Atlantida neolitică.

Jack dădu uluit din cap.

— Aslan ar fi fost dezamăgit. Nici o ascunzătoare regală, nici o bogăţie de opere de artă. Doar cea mai măreaţă comoară dintre toate, nepreţuită dincolo de orice măsură. Cheia către civilizaţia însăşi.

În timp ce Katia şi Dillen se apucară imediat de traducere la lumina lanternei lui Jack, Costas trecu dincolo de Aysha, către zeiţă şi tauri. Spaţiul dintre picioarele din faţă ale taurului din dreapta şi coapsa voluminoasă a zeiţei formau o intrare joasă, şlefuită de generaţii de folosire. Costas se ghemui şi dispăru pe acolo, singura mărturie a prezenţei lui fiind fasciculul de lumină care încadra taurii acolo unde ei se dădeau în spate către capul zeiţei.

— Urmaţi-mă. Vocea lui se auzea clar, deşi înfundată. Mai e ceva.

Trecură cu toţii dincolo şi rămaseră sprijiniţi cu spatele de partea dorsală a statuilor. Se găseau într-o anexă îngustă, în faţa unui perete stâncos neregulat.

— Aici trebuie să fie cel mai sacru locaş. Privirea lui Dillen înconjura spaţiul în timp ce vorbea. Probabil avea acelaşi rol precum cella dintr-un templu grec sau altarul dintr-o biserică creştină. Dar e surprinzător de golaş.

— Cu o excepţie.

Costas îşi plimbă raza lanternei peste peretele stâncos.

Era decorat cu trei siluete pictate, cea din mijloc fiind aproape la fel de mare precum zeiţa-mamă, iar celelalte două puţin mai mici. Păreau să imite aranjamentul zeiţei cu taurii. Erau vopsiţi în roşu, cu o nuanţă identică cu a pigmentului folosit în sala strămoşilor, cu excepţia faptului că aici culoarea era mai ştearsă. Ca stil, picturile aminteau tot de arta Erei Glaciare, cu tuşe largi, impresioniste, care le însufleţea, fără a depăşi stadiul unor reprezentări. Dar prin forma lor, siluetele nu semănau cu nimic din ceea ce văzuseră în Atlantida.

În loc de animale puternice sau de preoţi statuari, siluetele cu greu puteau fi asemuite unor fiinţe pământene; erau nişte trăsături abstracte care abia dacă prindeau ceva din esenţa unei fiinţe corporale. Fiecare siluetă avea o formă bulboasă, ca o pară, cu membre care ieşeau stângace în lateral, mâinile şi picioarele terminându-se în zece sau douăsprezece degete care se răşchirau. Capetele păreau complet disproporţionate faţă de trupuri. Ochii erau în formă de boabe de linte cu marginea neagră, amintind de urmele de kohl din portretele egiptene antice. Semănau cu încercarea unui copil de a desena un om, dar, cu toate acestea, caracteristicile comune ale celor trei imagini aveau ceva ciudat de hotărât în ele.

— Sunt vechi, foarte vechi, murmură Jack. Sfârşitul Erei Glaciare, poate cu cinci mii de ani înainte de inundaţie. Sunt executate direct pe stâncă, la fel ca animalele din sala strămoşilor. Există o mulţime de descrieri minimale ale formelor umane în arta pietrei din toată lumea, în petroglifele din Africa, Australia şi sud-vestul Statelor Unite. Dar n-am văzut niciodată figuri preistorice ca acestea.

— Astea nu pot reprezenta nişte tentative serioase de a picta forme umane. Costas clătina neîncrezător din cap. Nu se poate ca arta din Era Glaciară să fi fost atât de primitivă. Animalele din sala strămoşilor sunt uimitor de naturale.

— Probabil sunt picturi umanoide mai degrabă decât antropomorfice, ripostă Jack. Aminteşte-ţi că sunt cu mii de ani mai vechi decât atlanţii pictaţi din coridor, semănând mai degrabă a şamani, sau spirite, sau zei fără o formă fizică precisă. În unele societăţi forma umană era sacrosanctă şi nu au existat niciodată încercări de portretizare a ei. Artiştii Epocii Fierului din Europa Celtică erau minunat înzestraţi, dar dacă ai vedea reprezentările fiinţelor umane pe care au început să le producă sub stăpânire romană, ai crede că erau extrem de primitivi.

Fasciculul de lumină al lui Jack se înălţă către o mică scobitură de deasupra siluetei centrale. Era un singur

desen lung de jumătate de metru, care conţinea două dintre simbolurile Atlantidei, vulturul cu aripile întinse şi vâsla verticală.

— E mult mai recent decât picturile, comentă Jack. Suprafaţa este mai curată şi scobitura a avut nevoie de unelte din metal. Aveţi vreo idee cum se traduce?

Katia ştia cele mai multe silabe şi nici nu se mai deranjă să-şi consulte computerul.

— Nu sunt în concordanţă, rosti ea cu încredere în sine. Ar putea fi un verb sau un substantiv pe care nu l-am întâlnit. Dar în context aş zice mai degrabă că e un nume propriu.

— Cum se pronunţă? întrebă Efram din colţul încăperii.

— Fiecare simbol reprezintă o silabă, o consoană precedată sau urmată de o vocală, răspunse Katia. Vulturul cu aripile întinse este întotdeauna Y, iar vâsla verticală este W. Aş zice că un cuvânt se citeşte ye-we sau ya-wa, căci vocala pare mai degrabă scurtă decât lungă.

— Tetragrammaton-ul! exclamă Efram, aproape nevenindu-i să creadă. Numele care nu va fi rostit. Prima Cauză a tuturor lucrurilor, Stăpânul Cerurilor şi al Pământului.

Ca din instinct, se feri de imaginile de pe perete, îşi plecă ochii şi înclină cu respect capul.

— Yahweh. Dillen părea la fel de uluit. Numele Principiului Dumnezeiesc în Vechiul Testament Ebraic, numele divin care poate fi şoptit numai de marele preot în Tabernaclu, în lăcaşul sfânt, în Ziua Pocăinţei. În greacă era „Cuvântul cu Patru Litere”, Tetragrammaton-ul. Primii creştini l-au tradus prin Iehova.

— Dumnezeul lui Moise şi Avraam. Efram îşi reveni încet în fire în timp ce vorbea. Un zeu tribal din Sinai la momentul exodului evreilor din Egipt, dar e foarte posibil să se fi dezvăluit mult mai devreme. Spre deosebire de alţi zei care i-au tentat pe evrei, el avea un caracter puternic intervenţionist, fiind eficient în numele adoratorilor săi şi capabil să altereze desfăşurarea evenimentelor curente în

favoarea acestora. I-a condus în bătălie şi în exil şi le-a dat Cele Zece Porunci.

— Şi i-a salvat de potop.

Cuvintele fură rostite de Costas, care începu să recite pe neaşteptate din Cartea Genezei: „Şi Dumnezeu i-a zis lui Noe: Ăsta este simbolul credinţei, pe care am stabilit-o între mine şi toată suflarea de peste pământ. Şi fii lui Noe care au mers înaintea arcei erau Shem şi Ham şi Japeth; şi Ham este tatăl lui Canaan. Ei sunt cei trei fii ai lui Noe; şi din ei s-a însămânţat întreg pământul."

Jack era conştient de educaţia ortodoxă greacă a prietenului său şi dădu încet din cap, cu o lucire de revelaţie în ochi, după care spuse:

— Bineînţeles. Dumnezeul evreu a provocat inundarea pământurilor şi apoi a semnalat încheierea armistiţiului cu cei aleşi prin apariţia curcubeului. Exact cum credeam. Construirea arcei, selectarea perechilor de animale, mulţimea de descendenţi ai lui Noe din jurul lumii. Vechile mituri ale potopului ne povestesc nu numai despre inundaţii fluviale şi marea topire de la sfârşitul Erei Glaciare. Ne mai vorbesc despre un alt cataclism, o inundaţie în mileniul al VI-lea înainte de Hristos, care a înghiţit primul oraş din lume, ucigând o civilizaţie timpurie care n-a mai fost egalată mii de ani după aceea. La urma urmei, Platon nu e singura sursă a legendei Atlantidei. Ne-a fost comunicată în tot acest timp, codat, în cea mai mare operă literară scrisă vreodată.

CAPITOLUL 32

După examinarea atentă a restului sanctuarului secret, se strânseră cu toţii în capătul camerei principale, în jurul misteriosului glob metalic. Dillen veni ultimul şi apucă o daltă din resturile întinse pe masă.

— Asta e bronz, rosti el. Un aliaj de cupru şi de cositor, topit cu ceva timp înainte de abandonarea acestei camere la mijlocul mileniului al VI-lea înainte de Hristos. O descoperire extraordinară! Înainte de ziua aceasta,

arheologii credeau că bronzul a fost fabricat pentru prima dată în jurul anului 3500 înainte de Hristos, posibil în Anatolia, şi s-a răspândit pe scară largă abia în cursul mileniului următor. Dillen aşează dalta la loc şi îşi puse mâinile pe masă. Întrebarea e, de ce a durat atât de mult până la reapariţia bronzului după inundaţia din Marea Neagră?

— E de presupus că civilizaţia Atlantidei s-a dezvoltat în izolare şi mult mai repede decât în alte părţi, răspunse Costas.

Jack încuviinţă şi începu să se plimbe.

— La momentul potrivit, în circumstanţele potrivite, progresele pot fi fenomenale. Cu zece mii de ani în urmă, când a luat sfârşit Era Glaciară, regiunea sudică a Mării Negre avea deja o floră şi o faună bogată. Datorită blocării Bosforului, marea topire a avut doar un efect limitat. Solul din jurul vulcanului era extrem de fertil, marea gemea de peşte şi terenurile de mistreţi, căprioare şi boi sălbatici. Adăugaţi la toate acestea celelalte resurse naturale pe care le cunoaştem: cherestea din pădurile montane, sare din bazinele de evaporare de coastă, piatră din vulcan, aur, cupru şi, poate cel mai important, cositor. Era o Grădină a Edenului, un paradis, ca şi cum o forţă misterioasă concentrase într-un singur loc toate ingredientele unei vieţi îmbelşugate.

Costas se uita gânditor la silueta corpolentă a zeiţei-mamă.

— Aşadar, rosti el, o anume ceată mai dinamică de vânători se mută în zona asta cam cu patruzeci de mii de ani în urmă. Descoperă labirintul din interiorul vulcanului. Picturile de animale din sala strămoşilor le aparţin, iar această încăpere este sanctuarul lor sfânt. La sfârşitul Erei Glaciare inventează agricultura.

— Până acum e bine, zise Jack. Doar că agricultura, probabil, a apărut cam în aceeaşi epocă în întreg Orientul Apropiat, ca o idee care s-a format mai mult sau mai puţin

simultan şi s-a răspândit cu iuţeală. Şi în alte părţi au existat aşezări evoluate încă din neolitic, mergând până la mileniul al X-lea înainte de Hristos, cele mai faimoase fiind la Jericho în Palestina şi la Çatal Hüyük în sudul Anatoliei, cele două situri care se apropie cel mai mult de satul nostru neolitic din Trabzon.

— Bun, reluă Costas. Ca şi oamenii din situl anatolian, atlanţii folosesc cuprul, dar fac un imens salt înainte şi învaţă cum să topească şi să alieze metalul. La fel ca oamenii din Jericho, dau naştere unor opere monumentale de arhitectură, dar, în loc de ziduri şi de turnuri, ei construiesc arene, alei de procesiune şi piramide. Cam din jurul anului 8000 înainte de Hristos, se petrece ceva incredibil. O comunitate de fermieri şi pescari se transformă într-o metropolă de cincizeci, poate o sută de mii de locuitori. Dispun de scriere proprie, de un sediu religios echivalent cu orice mănăstire medievală, de arene publice care i-ar fi impresionat pe romani, de un sistem complex de alimentare cu apă – este pur şi simplu incredibil!

— Şi nimic din toate astea nu s-au petrecut altundeva, rosti Jack, oprindu-se din plimbare. Çatal Hüyük a fost abandonată la sfârşitul mileniului al VI-lea înainte de Hristos, şi n-a mai fost niciodată ocupată, posibil în urma unui război. Jericho a supravieţuit, dar zidurile legendare ale timpurilor biblice reprezentau doar o urmă palidă a precursoarelor din neolitic. În vreme ce atlanţii construiau piramide, cea mai mare parte a Orientului Apropiat abia se apuca de olărit.

— Şi, mai presus de toate, o asemenea dezvoltare a fost probabil accelerată de bronz. Mustafa se aplecă peste masă şi chipul său acoperit cu barbă apăru în lumina unei lanterne. Gândiţi-vă la toate utilizările pentru unelte ascuţite care puteau fi scoase practic în orice formă şi apoi reciclate. Fără dălţi şi piroane nici un fel de arcă nu ar fi putut să fie trecută de pe planşetă în practică. Uneltele de

bronz au fost cruciale pentru săpături în cariere, lucrul în piatră şi agricultură. Pluguri, sape, furci, cazmale, săpăligi, lopeţi şi barde. Bronzul a dat cu adevărat naştere la o a doua revoluţie agricolă.

— În Mesopotamia, actualul Irak, a dat, de asemenea, naştere la prima cursă a înarmărilor din lume, remarcă Hiebermeyer, ştergându-şi ochelarii în timp ce vorbea.

— Bun argument, rosti Dillen. Războiul a constituit o stare endemică în primele aşezări statale din Mesopotamia şi Levant, rezultând adesea din avariţia elitelor, mai degrabă decât dintr-o competiţie reală pentru resurse. Reprezintă un postulat modern tragic faptul că starea de război accelerează dezvoltarea tehnologică. Beneficiile progreselor din inginerie şi ştiinţă sunt mult depăşite de epuizarea ingeniozităţii umane în proiectarea de metode de distrugere. Poate că, prin exercitarea controlului total asupra producţiei şi folosirii bronzului, preoţii din Atlantida au putut împiedica folosirea lui la fabricarea de arme.

— Imaginaţi-vă o societate fără război, dar dispunând din plin de beneficiile bronzului la atât de scurtă vreme după Era Glaciară, spuse Hiebermeyer. A accelerat dezvoltarea civilizaţiei mai mult ca orice altceva.

— Aşadar, dacă atlanţii au fost singurii care au descoperit cum să producă bronz, a fost cumva această ştiinţă pierdută în cursul inundării Atlantidei? întrebă Costas.

— Nu pierdută, ci păstrată secretă, răspunse Dillen. Trebuie să ne întoarcem la Amenhotep, marele preot egiptean din scriptoriul templului de la Saďs. Cred că el era un păstrător al cunoştinţelor, la capătul unei succesiuni neîntrerupte care se întindea în urmă cu cinci mii de ani, până în epoca Atlantidei. Primii preoţi din Saďs erau ultimii preoţi ai Atlantidei, descendenţii bărbaţilor şi femeilor care au plecat chiar din această încăpere şi s-au îmbarcat într-o călătorie periculoasă la vest de Bosfor. Rolul lor era de a reglementa comportamentul uman conform cu interpretarea dată de ei voinţei divine. Aşa ceva a fost

dobândit nu numai prin punerea în practică a unui cod moral, ci şi prin atitudinea lor de păzitori ai ştiinţei, inclusiv a ştiinţei despre care ei ştiau că poate fi distructivă. După dispariţia Atlantidei, eu cred că au păstrat secretul fabricării bronzului generaţie după generaţie, transmiţându-l de la maestru la novice, de la profesor la elev.

Dillen făcu un gest către plăcile lucioase de pe pereţi.

— Avem aici întregul conţinut de cunoştinţe al preoţimii din Atlantida, codificat sub forma unui text secret. Unele cunoştinţe erau deschise tuturor, cum ar fi rudimentele agriculturii. Unele reprezentau prerogativa preoţilor, aici incluzând probabil şi leacurile medicinale. Îşi roti braţul către plăcile netraduse din stânga. Restul putem încerca să-l ghicim. Poate că în aceste însemnări există anumite lucruri pe care marii preoţi le păstrau exclusiv pentru ei, lucruri care puteau fi dezvăluite numai la momentele arătate de zei.

— Dar cu siguranţă că rudimentele tehnologiei bronzului ar fi însemnat cunoştinţă publică, disponibilă tuturor, insistă Costas.

— Nu chiar. Jack se plimba în spatele obiectului metalic. Când am trecut în ADSA peste cartierul estic al oraşului, am observat ceva ciudat. Am zărit ateliere de lucru în lemn, şantiere de construcţii navale, ateliere de ceramică, hambare de uscare a cerealelor şi brutării pentru coacerea pâinii. Dar n-am zărit nici un atelier de fierărie sau forjă de prelucrare a metalului.

Se uită întrebător la Mustafa, a cărui teză de doctorat despre metalurgia timpurie în Asia Minor îl făcea specialistul în domeniu dintre cei prezenţi.

— Multă vreme am crezut că Asia Centrală a fost cea care a furnizat cositorul utilizat în Epoca Bronzului, rosti Mustafa. Dar analiza prin datarea elementelor din unelte ne-a dus şi la nişte mine din sudul Anatoliei. Iar acum cred

că avem aici o altă sursă, una care n-ar fi putut să fie niciodată bănuită înainte de această descoperire.

Jack dădu cu entuziasm din cap, iar Mustafa continuă:

— Topirea şi forjarea nu reprezintă nişte activităţi casnice. Jack are dreptate când spune că o comunitate de asemenea dimensiuni ar fi avut nevoie de o topitorie şi de un atelier mare de prelucrare a metalului la distanţă de zonele rezidenţiale. Un loc unde căldura intensă putea fi mascată şi fumul – luat drept sursă naturală.

— Bineînţeles! ţipă Costas. Vulcanul! Printre mineralele aduse la suprafaţă de erupţii trebuia să se numere casiteritul, minereu de cositor.

Era o mină, un fagure de galerii care urmăreau filoanele de minereu adânc în măruntaiele muntelui.

— Şi cum muntele era deja loc sacru, adăugă Dillen, preoţii puteau controla accesul nu numai la mijloacele de producere a bronzului, ci şi la unul dintre componentele esenţiale. În plus, puteau ridica o barieră suplimentară în calea aflării secretului, anume un zid al smereniei. Preoţimea există deoarece profesează o înţelegere a unor adevăruri de dincolo de înţelegerea oamenilor simpli. Făcând din bronz un secret, puteau ridica metalurgia la rangul de artă de elită.

Jack se uită cu mare atenţie la masa din faţa lui.

— Stăm pe o catacombă de tehnologie antică, o protoforjă demnă de însuşi zeul focului, Hefaistos.

— Aşadar ce anume s-a întâmplat în timpul exodului din Marea Neagră? întrebă Costas.

— Am ajuns în miezul problemei, răspunse Dillen. Când Bosforul a fost străpuns şi nivelul apei a crescut, probabil că oamenii au presupus cel mai rău lucru, anume că sosea sfârşitul lumii. Nici măcar preoţii nu puteau veni cu nişte explicaţii logice pentru apropierea continuă a apei, un fenomen la fel de supranatural ca şi gemetele din măruntaiele vulcanului.

Începu iarăşi să se plimbe, gesturile lui aruncând umbre ciudate pe pereţi.

— Ca să-i îmbuneze pe zei, s-au apucat de sacrificii în chip de ofrande. Poate că au tras un taur uriaş de-a lungul aleii pentru procesiuni şi i-au tăiat gâtul pe altar. Când au văzut că gestul nu dă roade, de disperare poate că s-au întors spre ofranda supremă, sacrificiul uman. Şi-au înjunghiat victimele în zona de pregătire din camera mortuară şi au aruncat cadavrele de pe platforma funerară în inima vulcanului. Făcu o pauză şi ridică privirea. Şi apoi s-a întâmplat. Poate o limbă de magmă, însoţită probabil de o furtună violentă, o combinaţie care putea să producă acea coloană remarcabilă de vapori, urmată de un curcubeu minunat. Era semnul mult aşteptat. O ultimă inscripţie a fost adăugată pe perete. Yahweh nu-i abandonase până la urmă. Mai exista speranţă. Asta i-a convins că e mai bine să plece decât să-şi aştepte sfârşitul.

— Şi atunci au plecat cu bărcile, rosti Costas.

— Unii au luat-o pe ruta cea mai scurtă, către zone înalte, spre est către Caucaz şi spre sud, dincolo de câmpie şi de Muntele Ararat, către Mesopotamia şi Valea Indusului. Alţii au vâslit spre vest către gurile Dunării, câţiva dintre aceştia ajungând în cele din urmă pe coasta Atlanticului. Dar eu cred că cel mai numeros grup a ocolit Bosforul către Mediterana. S-au aşezat în Grecia, Egipt şi Levant, unii ajungând spre vest în zone îndepărtate precum Italia şi Spania.

— Ce au luat cu ei? întrebă Efram.

— Gândiţi-vă la Arca lui Noe, răspunse Dillen. Perechi de animale domestice. Vite, porci, căprioare, oi, capre. Şi vase pline de seminţe. Grâu, orz, fasole, chiar măsline şi viţă-de-vie. Dar au lăsat în urmă un lucru de maximă importanţă.

Costas se uită la el.

— Bronzul?

Dillen dădu din cap cu gravitate.

— Este singura explicaţie posibilă pentru absenţa completă a bronzului din înregistrările arheologice în cursul următoarelor două mii de ani. În bărcile lor ar fi avut loc să-şi ia uneltele şi sculele, dar eu cred că preoţii le-au ordonat să n-o facă. Poate că era un ultim act de pocăinţă, o ofrandă care avea să le asigure călătoria în necunoscut. Poate că au aruncat ei înşişi uneltele în mare, ca o ofrandă adusă de forţa care le condamnase oraşul.

— Dar preoţii au luat cu ei cunoştinţele lor despre metalurgie, zise Costas.

— Într-adevăr. Cred că marii preoţi au făcut un pact cu zeii lor, o înţelegere dacă vrei. După ce semnul le-a dat speranţa că vor scăpa cu viaţă, au trecut cu febrilitate la copierea textelor lor sacre, transcriind cele zece tăbliţe pe foi de aur bătut. Ştim că înţelepciunea lor includea rudimente de agricultură, de creştere a animalelor şi de zidărie, dimpreună cu multe altele care vor fi dezvăluite numai după încheierea traducerii. Se uită la Katia. Fiecare set de tăbliţe a fost introdus într-un cufăr de lemn şi încredinţat unui mare preot care însoţea fiecare dintre flotilele ce plecau la drum.

— Unul din grupuri a avut un set incomplet, interveni Jack. O demonstrează abandonarea foii de aur neterminate din faţa noastră şi copierea parţială a celei de-a patra tăbliţe.

Dillen încuviinţă.

— Şi mai cred că un grup a fost mai mare decât celelalte, incluzându-i pe cei mai mulţi preoţi şi obiectele lor. Trimiţând o copie a textului lor sacru cu fiecare grup, preoţii s-au asigurat de supravieţuirea înţelepciunii lor indiferent ce se întâmpla cu flota principală. Dar intenţia lor era să găsească un nou munte sfânt, o nouă Atlantidă.

— Şi dumneavoastră susţineţi că descendenţii lor s-au mulţumit să păstreze secrete cunoştinţele acumulate timp de două mii de ani, zise Costas pe un ton de neîncredere.

— Gândeşte-te la preoţii din Sadʼs, îi aminti Dillen. Generaţie după generaţie ei au ascuns povestea Atlantidei,

o civilizaţie care s-a stins cu mii de ani înainte de venirea la putere a primilor faraoni. Din câte ştim noi, Solon a fost primul străin căruia i s-au dezvăluit o parte dintre secrete.

— Iar preoţii aveau multe de oferit pe lângă misterele metalurgiei, interveni Jack. Îşi puteau folosi cunoştinţele astronomice ca să prevadă anotimpurile şi să anunţe cele mai potrivite momente pentru însămânţare şi recoltare. Este posibil ca în Egipt să-şi fi spus cuvântul în legătură cu revărsarea anuală a Nilului, un miracol care cerea intervenţia divină. Acelaşi lucru s-a petrecut în alte leagăne de civilizaţie unde râurile inundau terenul, cum e cazul Tigrului şi Eufratului în Mesopotamia sau Valea Indusului din Pakistan.

— În plus, nu ar trebui să trecem cu vederea peste ceea ce ar putea reprezenta o legătură mult mai directă cu bronzul, adăugă Mustafa. În cursul mileniilor al VI-lea şi al V-lea înainte de Hristos, lucrătorii în piatră şi silex au atins apogeul meşteşugului lor, producând cuţite şi seceri extrem de eficiente. Unele sunt similare cu formele metalice şi este posibil să le fi făurit având în minte uneltele de bronz. În Varna, pe coasta Bulgariei, s-au descoperit într-un cimitir o serie uluitoare de ornamente din aur şi din cupru. Situl datează de dinainte de 4500 înainte de Hristos, aşa că primii colonişti de aici este posibil să fi fost atlanţi.

— Nu trebuie să uităm nici limbajul, zise Katia. Este posibil ca înzestrarea lor cea mai mare să fi fost indo-europeana înscrisă pe acele tăbliţe. Adevărata limbă maternă le aparţinea lor şi a fost baza primelor limbaje scrise din Lumea Veche. Greaca. Latina. Slavona. Iraniana. Sanscrita. Limbile germanice, cu descendenţa lor, engleza veche. Vocabularul lor bogat şi sintaxa avansată au accelerat împrăştierea ideilor, nu numai în ce priveşte noţiunile abstracte de religie şi de astronomie, ci şi în cele mai banale. Elementul comun cel mai evident în rândul limbilor indo-europene este vocabularul folosit în legătură cu agricultura şi creşterea animalelor.

— Ideile abstracte includeau monoteismul, adorarea unui singur zeu. Efram Iacobovici părea în pragul unei alte revelaţii în timp ce vorbea cu o voce încărcată de emoţie. În tradiţia ebraică suntem învăţaţi că istorisirile din Vechiul Testament derivă în principal din evenimente de la sfârşitul Epocii Bronzului şi începutul Epocii Fierului, din mileniul al II-lea şi începutul mileniului I înainte de Hristos. Acum se pare că ele ar trebui să includă amintiri mult mai vechi, aproape de neconceput. Inundaţia din Marea Neagră şi Noe. Tăbliţele de aur şi Chivotul. Chiar şi dovezile de sacrificii, posibil umane, ca test suprem de fidelitate faţă de Dumnezeu, prin evocarea poveştii lui Avraam şi a fiului său, Isaac, pe Muntele Moria. Sunt prea multe elemente ca să fie simple coincidenţe.

— Multe fapte socotite până acum ca adevărate vor trebui revizuite sau rescrise, rosti Dillen cu solemnitate. Această descoperire a avut parte de o serie de şanse remarcabile. Găsirea papirusului din deşert. Excavarea epavei cretane şi descoperirea discului de aur, cu concordanţa lui preţioasă între simboluri. Traducerea discului de lut din Phaistos. Se uită pe rând la Aysha, Hiebermeyer, Costas, Jack şi Katia, consemnând contribuţia fiecăruia. Toate aceste descoperiri sunt legate de un fir comun, pe care la început l-am ignorat, considerând totul o simplă coincidenţă.

— Creta minoică, răspunse imediat Jack.

Dillen încuviinţă.

— Versiunea trunchiată a poveştii Atlantidei spuse de Platon pare să se refere la cretanii din Epoca Bronzului, la dispariţia lor după erupţia de pe Thera. Dar printr-un noroc fenomenal, fragmentul de papirus care a supravieţuit demonstrează că Solon a înregistrat două evenimente diferite, unul care într-adevăr făcea referinţă la cataclismul din Marea Egee de la mijlocul mileniului al II-lea înainte de Hristos, dar celălalt descria dispariţia Atlantidei din Marea Neagră cu patru mii de ani mai devreme.

— Evenimente care nu aveau nici o legătură între ele, interveni Costas.

Dillen încuviinţă.

— Am presupus că Amenhotep i-a oferit lui Solon o relatare anecdotică a marilor catastrofe din trecut, o listă a civilizaţiilor pierdute datorită inundaţiilor şi a cutremurelor, ceva care să se potrivească gustului grecilor pentru spectaculos. Un secol mai târziu, preoţii egipteni i-au băgat pe gât lui Herodot tot felul de poveşti despre evenimente bizare petrecute în locuri îndepărtate, unele dintre acestea, în mod clar imaginare. Acum însă cred altceva. Am ajuns să cred că Amenhotep a avut un scop mult mai înalt.

Costas părea nedumerit.

— Credeam că singurul motiv al interesului preoţilor faţă de Solon era aurul acestuia, reluă Dillen. Altfel nu şi-ar fi divulgat niciodată secretele, mai ales unui străin. Acum cred că acest motiv a fost doar parţial adevărat. Poate că Amenhotep a sesizat că zilele Egiptului faraonic erau numărate, că nu se mai putea conta pe siguranţa care le permisese strămoşilor lui să păstreze secretele atâtea generaţii la rând. Grecii îşi stabileau deja aşezări comerciale în Deltă, şi doar două secole mai târziu Alexandru cel Mare avea să cucerească întreg ţinutul ca o furtună şi să măture pentru totdeauna vechea ordine. Cu toate astea, este posibil ca Amenhotep să se fi uitat cu speranţă la greci. Societatea acestora era deschisă către democraţie, către iluminare şi către satisfacerea curiozităţilor, un loc unde un filosof putea fi cu adevărat rege. În universul grecesc oamenii puteau redescoperi Utopia.

— Iar întâlnirea cu cărturarul novice i-ar fi putut trezi amintirile despre un ţinut fabulos de dincolo de orizontul nordic, despre o civilizaţie insulară învăluită în legendă şi de care odinioară erau legate cele mai mari speranţe de renaştere pentru preoţime, rosti Jack, cu faţa luminată de o emoţie profundă. Şi eu cred că Amenhotep era unul dintre

ultimii preoţi ai Atlantidei, un descendent direct din oamenii sfinţi care au îndrumat un grup de refugiaţi cu cinci mii de ani înainte către ţărmurile Egiptului şi au făurit destinele acelui ţinut. Mari preoţi, patriarhi, profeţi, numiţi-i cum vreţi. Alte grupuri au ajuns în Levant, în vestul Italiei, unde au devenit strămoşii etruscilor şi ai romanilor, în sudul Spaniei, unde au înflorit ulterior tartezienii. Dar eu cred că flotila principală nu a trecut mai departe de Marea Egee.

— Insula Thera! exclamă Costas.

— Înainte de erupţie, Thera trebuie să fi fost cel mai impunător vulcan din Marea Egee, un con imens dominând arhipelagul, spuse Jack. Pentru refugiaţi, din depărtare, profilul vulcanului trebuie să le fi amintit în mod uluitor de patria lor pierdută. Ultimele reconstituiri demonstrează că vulcanul de pe Thera avea două vârfuri gemene, remarcabil de asemănătoare cu ce am văzut noi prima dată de pe Seaquest.

— Mănăstirea aia dezgropată în dealurile de pe Thera de cutremurul de anul trecut, zise Costas, vrei să spui că a fost construită de atlanţi?

— Încă de la descoperirea aşezării preistorice de la Akrotiri, în 1967, arheologii au fost nedumeriţi de ce o asemenea aşezare prosperă nu dispunea de un palat, zise Jack. Descoperirile de anul trecut dovedesc ceea ce unii dintre noi au crezut tot timpul, anume că principalul rol al insulei era de a servi drept bază religioasă în jurul unui sanctuar magnific din vârf de munte. Epava descoperită de noi lămureşte lucrurile. Încărcătura ei de obiecte de cult şi artefacte sacre arată că preoţii dispuneau de averi regeşti.

— Dar epava este din Epoca Bronzului, cu mii de ani mai târziu decât exodul din Marea Neagră, protestă Costas.

— Da, Akrotiri a fost un aşezământ din Epoca Bronzului, o localitate comercială de lângă mare, dar pe insulă s-au descoperit pretutindeni obiecte ceramice din neolitic şi unelte de piatră. Probabil că prima aşezare se află în

interiorul insulei şi pe o pantă, o locaţie mai bună într-o epocă în care călătoria pe mare era extrem de periculoasă.

— Când este datată mănăstirea? întrebă Costas.

— Este uluitor de veche, din mileniul al V-lea sau al VI-lea înainte de Hristos. Observi cum totul se potriveşte? Cât priveşte epava, probabil că nu numai discul de aur, ci şi alte artefacte sacre de la bord se vor dovedi mult mai vechi, nişte obiecte de cult venerabile datând cu mii de ani înainte de Epoca Bronzului.

— Şi atunci unde intră în joc Creta minoică?

Jack apucă marginile mesei, abia stăpânindu-şi emoţiile.

— Când lumea se gândeşte la lumea antică de dinainte de greci şi de romani, tendinţa generală este să se facă referire la egipteni, asirieni sau alte popoare din Orientul Apropiat menţionate în Biblie. Dar din mai multe puncte de vedere, cea mai extraordinară civilizaţie a fost cea care s-a dezvoltat în insula Creta. Poate că acolo nu s-au construit piramide sau cetăţi fortificate, dar totul indică o cultură neasemuit de bogată, extrem de creativă şi adaptată perfect la resursele solului.

Jack putea sesiza intensificarea emoţiilor celorlalţi pe măsură ce începeau să pună ordine în tot ceea ce aflaseră după conferinţa din Alexandria.

— Este dificil de vizualizat astăzi, dar de unde ne aflăm acum, atlanţii controlau o vastă câmpie care se întindea de la linia veche a ţărmului la poalele podişului Anatoliei. Insula Thera este şi ea extrem de fertilă, dar prea mică pentru a susţine o populaţie de dimensiunile celei de aici. Prin urmare, preoţii au căutat un loc mai spre sud, până la primul ţărm aflat la două zile de navigaţie de Akrotiri, o întindere imensă de coastă muntoasă care trebuie să li se fi părut un nou continent.

— Creta a fost ocupată prima dată în neolitic, comentă Hiebermayer. Din câte îmi amintesc, cele mai vechi artefacte de sub palatul din Knossos au fost datate prin

metoda carbonului ca fiind din mileniul al VII-lea înainte de Hristos.

— Cu o mie de ani înainte de sfârşitul Atlantidei, ca parte a marii mişcări de colonizare a insulei după Era Glaciară, fu Jack de acord. Dar noi bănuiam deja că un alt val a poposit acolo în mileniul al VI-lea înainte de Hristos, aducând cu el meşteşugul olăritului şi idei noi despre arhitectură şi religie.

Se opri ca să-şi facă ordine în gânduri.

— Acum cred că erau atlanţi, colonişti care au mers mai departe de Thera. Au terasat văile de-a lungul coastei de nord a Cretei, înfiinţând podgorii şi livezi de măslini, crescând oi şi vite din stocurile pe care le aduseseră cu ei. Au folosit obsidianul pe care l-au găsit pe insula Melos şi au ajuns să facă din el o industrie de export, aşa cum preoţii din Atlantida controlau bronzul. Obsidianul a ajuns să fie folosit în cadrul schimburilor ceremoniale de daruri care au ajutat la stabilirea de relaţii paşnice pe tot cuprinsul Mării Egee. Timp de mai bine de două mii de ani, preoţii au supravegheat dezvoltarea insulei, exercitând o îndrumare benefică dintr-o reţea de sanctuare de vârf pe măsură ce populaţia se aduna treptat în sate şi în oraşe şi prospera datorită surplusului agricol.

— Cum explici apariţia bronzului mai mult sau mai puţin simultan în întreg Orientul Apropiat în mileniul al III-lea înainte de Hristos? întrebă Costas.

Îi răspunse Mustafa:

— Cositorul a apărut în Mediterana dinspre est. Probabil că s-au făcut experimente de aliere a lui cu minereurile de cupru în întreaga regiune.

— Iar eu cred că preoţii s-au înclinat în faţa inevitabilului şi au decis să dezvăluie cel mai mare secret al lor, adăugă Jack. Precum călugării medievali sau druizii celtici, cred că ei erau nişte arbitri internaţionali ai culturii şi justiţiei, emisari şi intermediari care legau împreună statele-naţiune în dezvoltare în Epoca Bronzului şi menţineau pacea acolo

unde puteau. Au avut grijă ca moştenirea Atlantidei să devină monedă curentă a regiunii, prin intermediul unor caracteristici comune precum palatele somptuoase din Creta şi din Orientul Apropiat.

— Din dovezile culese din epavă ştim că erau implicaţi în comerţ, zise Mustafa.

— Înainte de epava noastră au fost descoperite trei nave din Epoca Bronzului în estul Mediteranei, niciuna dintre ele nefiind cretană şi nici atât de vechi, continuă Jack. Descoperirile indică faptul că preoţii erau cei care controlau comerţul cu metale prin intermediul bărbaţilor şi al femeilor care însoţeau mărfurile în lungi voiaje către şi dinspre Marea Egee. Cred că unii dintre preoţi au fost primii care au dezvăluit minunile tehnologiei bronzului, o revelaţie orchestrată în întreaga regiune şi condusă în cel mai mare secret de pe insula Creta, un loc unde prudenţa manifestată în timpul neoliticului a asigurat condiţiile perfecte pentru repetarea marelui experiment.

— După care a intervenit efectul de multiplicator, interveni Katia, cu chipul roşu de emoţie în lumina lanternei. Uneltele de bronz aduc o a doua revoluţie agricolă. Satele devin oraşe, oraşele au nevoie de palate. Preoţii introduc scrierea lineară A ca să faciliteze ţinerea de arhive şi administraţia. Curând, Creta minoică devine cea mai mare civilizaţie din Mediterana, una a cărei putere nu rezidă în forţele armate, ci în succesul economiei şi în forţa culturii. Katia se uită la Jack şi dădu încet din cap. Aveai dreptate până la urmă. Creta reprezenta Atlantida lui Platon. Doar că era o nouă Atlantidă, o utopie redescoperită, un al doilea proiect măreţ care a continuat visul antic de creare a paradisului pe pământ.

— La mijlocul mileniului al II-lea înainte de Hristos, Creta minoică era la apogeu, rosti Dillen. Era exact aşa cum este descrisă în prima parte a papirusului lui Solon, un ţinut al palatelor magnifice şi al unei culturii exuberante, al luptelor

cu tauri şi al splendorii artistice. Erupţia de pe Thera a zguduit acea lume până în temelii.

— O erupţie mai puternică decât cea a Vezuviului şi a Muntelui Sfânta Elena la un loc, spuse Costas. Patruzeci de kilometri cubici de cenuşă şi un val seismic suficient de înalt cât să înece Manhattan-ul.

— A fost un cataclism care a avut implicaţii mult dincolo de civilizaţia minoică. Cu preoţimea decimată, întregul edificiu al Epocii Bronzului a început să se fărâmiţeze. O lume prosperă şi sigură a alunecat în anarhie şi haos, distrusă de conflicte interne şi incapabilă să reziste invadatorilor care năvăleau dinspre nord.

— Dar unii preoţi au scăpat, interveni Costas. Pasagerii din epava noastră au dispărut, dar alţii au reuşit, cei care au plecat mai devreme.

— Chiar aşa, întări Dillen. Ca şi locuitorii din Akrotiri, preoţii din mănăstire au ţinut cont de unele avertismente, probabil de cutremure violente despre care seismologii cred că au zguduit insula cu câteva săptămâni înainte de cataclism. Cred că marea majoritate a preoţimii a pierit în epava voastră. Dar alţii au ajuns în siguranţă la seminariul lor din Phaistos de pe coasta de sud a Cretei, iar alţii au navigat mai departe, ca să se alăture fraţilor lor din Egipt şi Levant.

— Şi totuşi nu avea să mai existe nici o tentativă de reînviere a Atlantidei, nici un alt experiment utopic, merse Costas mai departe.

— Peste lumea Epocii Bronzului începeau deja să se lase umbre negre, rosti Dillen cu un chip sumbru. Spre nord-est, hitiţii se strângeau în garnizoana lor anatoliană de la Boghazkoy, ca o furtună în pregătire, care avea să se reverse tocmai până în pragul Egiptului. În Creta, minoienii supravieţuitori nu mai aveau puterea de a le rezista războinicilor micenieni care veneau dinspre Grecia continentală, strămoşii lui Agamemnon şi Menelau, a căror

luptă titanică cu estul avea să fie imortalizată de Homer în asediul Troiei.

Dillen se opri şi se uită la grup.

— Preoţii ştiau că nu mai deţin puterea de a făuri destinul propriei lumi. Prin ambiţia lor, stârniseră iarăşi mânia zeilor care, drept pedeapsă, le distruseseră prima patrie. Probabil că erupţia de pe Thera li s-a părut o apocalipsă, o izbucnire a însuşi Armagedonului. Din acel moment, preoţimea nu avea să mai joace un rol activ în afacerile lumeşti, ci avea să se închidă în sine, în profunzimile sanctuarelor, pe care aveau să le învăluie în mister. Curând, Creta minoică, la fel ca Atlantida înainte, nu avea să mai fie decât un paradis îndepărtat, o poveste cu tâlc despre aroganţa omenirii, o istorisire care avea să devină doar mit şi legendă pentru a fi pe vecie zăgăzuită în mantrele ultimilor preoţi supravieţuitori.

— În templul sacru de la Sad's, rosti Costas.

Dillen încuviinţă.

— Egiptul a fost singura civilizaţie din zona Mediteranei care a rezistat devastărilor de la sfârşitul Epocii Bronzului, singurul loc unde preoţimea a putut insista pe continuitatea neîntreruptă a miilor de ani scurşi de la scufundarea Atlantidei. Cred că Amenhotep a făcut parte din ultima generaţie de preoţi, singura care mai exista în zorii erei clasice. Şi aceasta a fost condamnată să piară două secole mai târziu, odată cu sosirea lui Alexandru cel Mare.

— Şi totuşi moştenirea a supravieţuit, sublinie Jack. Amenhotep i-a transmis torţa cunoaşterii lui Solon, un om a cărui cultură promitea ca ideile fondatorilor civilizaţiei să renască într-o bună zi. Se opri şi apoi continuă încet, cu o emoţie abia stăpânită: Iar acum acea datorie sacră a căzut pe umerii noştri. Pentru prima dată din Antichitate, moştenirea Atlantidei a fost dezvăluită în faţa omenirii, nu numai prin ce am văzut, dar şi prin intermediul înţelepciunii nerostite pe care nici măcar Amenhotep nu ar fi divulgat-o.

Părăsiră încăperea şi porniră încet de-a lungul scării către cercul de lumină de jos. De o parte şi de alta, siluetele sculptate ale preoţilor şi ale preoteselor păreau să se înalţe pe lângă ei, într-o procesiune solemnă îndreptată pentru totdeauna către cel mai sacru loc cu putinţă.

CAPITOLUL 33

La capătul coridorului se auzi pe neaşteptate zgomot şi Ben le ieşi în faţă însoţit de doi marinari de pe Sea Venture.

— Ar trebui să ieşiţi imediat. Avem un posibil intrus.

Jack îi aruncă o privire lui Costas şi amândoi o luară imediat din loc împreună cu cei doi membri ai echipajului.

— Care e situaţia?

— Aeronavă neidentificată zburând jos direct spre noi. Radarul a depistat-o acum cinci minute. Nu răspunde la nici un apel. Şi e rapidă. Aproape atinge viteza sunetului.

— Coordonate?

— Curs 140 de grade. Sud-sud-vest.

Ajunseră în sala de audienţe şi înconjurară împreună platforma centrală spre ieşirea din partea opusă. Chiar şi de pe margine simţeau căldura infernală care venea pe coşul vulcanului, în urma unei modificări bruşte a activităţii vulcanice în timpul în care ei se aflaseră în interiorul tunelului.

— Se pare că ne paşte o erupţie.

— În mai multe feluri.

Jack le făcu celorlalţi semn să se grăbească şi aşteptă ca Hiebermeyer şi Dillen să îi ajungă din urmă, preluând ariergarda în timp ce aceştia se zoreau poticnindu-se către tunelul de ieşire. Un val de gaze fierbinţi ţâşni în spatele lor chiar când ei ieşeau pe rând în soarele strălucitor de afară.

— Miezul a început să fiarbă. Costas îşi ridică vocea ca să acopere vuietele venind dinspre camera pe care tocmai o părăsiseră. Unul dintre acele evenimente pe care atlanţii le înregistrau în calendarul lor. S-ar putea să se lase cu ceva lavă.

— Tom York a ordonat deja o evacuare completă din pricina intrusului, strigă Ben. Este pentru siguranţa dumneavoastră.

— Te urmăm.

Se mişcară repede conduşi de Ben de-a lungul treptelor către helipadul improvizat. Ultimul elicopter Seahawk tocmai ocupase poziţii de apărare deasupra ţărmului insulei şi singurul aparat rămas era elicopterul Lynx de pe Sea Venture. Aceasta pornise deja motoarele şi doi membri ai echipajului stăteau lângă uşi ca să-i ajute să urce la bord.

— Este un avion militar. Ben îşi ţinea casca apăsată de ureche în timp ce fugea, ca să audă mai bine. Pe aici nu s-a mai văzut aşa ceva înainte. Comandantul vedetei ruseşti crede că e un Harrier.

În timp ce îl ajuta pe Dillen spre elicopter, Jack simţi că i se face rău, dându-şi seama despre ce putea fi vorba.

Hangarele blindate ale lui Aslan. Olga Ivanovna Borţeva.

— Ruşii cred că se îndreaptă spre submarin. Au depistat o rachetă aţintită asupra lui. Nu sunt dispuşi să rişte nimic. Au tras.

Chiar când urcă în elicopter, Jack zări dârele de la două rachete trase de vedeta rapidă cea mai apropiată de Kazbek. În răstimpul în care rachetele îşi căutau ţinta, un punct negru apăru deasupra valurilor la orizont, spre est.

„Nu vine după submarin. Vine să se alăture iubitului ei în iad.”

— Daţi-i drumul! strigă Jack. Vine după noi!

În timp ce pilotul desprindea elicopterul de sol, văzură cu toţii cum avionul depăşeşte submarinul, cu cele două rachete pe urme. Jack se răsuci în spate către uşa deschisă la timp ca să vadă rachetele explodând şi făcând ţăndări coada Harrier-ului. Elicopterul Lynx se înălţă cu o viteză ameţitoare în vreme ce avionul lovit se prăvălea în jos. Figura cu cască din cockpit se zări o fracţiune de secundă înainte ca explozia să cuprindă partea din faţă a fuzelajului. Până să-şi dea ei seama ce se petrecuse, o undă imensă de

şoc aruncă elicopterul în sus, aproape azvârlindu-i pe Jack şi pe un membru al echipajului afară din carlingă, în vreme ce ceilalţi se ţinură de ce putură.

Avionul în flăcări lovi peretele de stâncă cu forţa de impact a unei comete. Avionul fusese aţintit drept spre intrarea în vulcan şi rămăşiţele lui îşi continuară zborul până în „sala de audienţe”, dispărând brusc ca şi cum ar fi fost aspirate în burta de foc a vulcanului. Pentru o clipă, focul şi zgomotul dispărură complet.

— Va exploda! avertiză Costas.

Elicopterul ajunse la peste trei sute de metri înălţime şi vira spre mare. Se uitară cu toţii la scena de sub ei. La câteva secunde după impact se auzi un tunet puternic şi un jet de flăcări izbucni ca dintr-un motor cu reacţie. Impactul avionului comprimase şi aprinsese gazele instabile care se acumulaseră în interiorul „sălii de audienţe”. Conul vulcanului păru să intre în ceaţă, iar zgomotul colosal al exploziei ajunse până la urechile lor. Un gheizer de foc se ridică la sute de metri înălţime, acolo unde fusese înainte coşul de evacuare a vaporilor.

La marginea norului de praf care umbrea conul în prăbuşire se văzu un cerc de foc, limbi de lavă topită care începură să se scurgă inexorabil, de-a lungul pantelor înspre mare.

Atlantida îşi dezvăluise pentru ultima dată secretele.

Epilog.

Ultimele raze ale soarelui în asfinţit aruncau o căldură plăcută peste valurile care mângâiau pupa navei. Înspre est, marea se unea cu cerul într-o ceaţă tremurătoare, în timp ce spre vest astrul care se scufunda în ape trasa uriaşe linii convergente pe suprafaţa cerului. După erupţie totul era invadat de culori pastelate, iar vulcanul părea un vârtej de praf şi de vapori înconjurat de un halou roz şi portocaliu.

Jack şi ceilalţi stăteau pe puntea superioară, cu întreaga panoramă a ultimelor zile în faţa lor. După extraordinarele descoperiri din acea dimineaţă şi evadarea lor pe muchie

de cuţit, se simţeau epuizaţi, dar exuberanţi, şi se bucurau în linişte de căldura sfârşitului de zi.

— Mă întreb ce ar fi crezut despre toate astea bătrânul tău grec.

Costas se sprijinea pe un braţ şi stătea cu faţa întoarsă spre Jack.

— Probabil că s-ar fi scărpinat câteva clipe în creştet, ar fi scos un „ah” şi apoi şi-ar fi scos papirusul şi ar fi început să scrie povestea. Era genul ăsta de om.

— Un arheolog tipic, oftă Costas. Complet inutil să încerci să-l entuziasmezi în legătură cu ceva.

Locul unde se găsea insula era încă ascuns de norii de aburi scoşi de lava care intra în mare, dar ştiau cu toţii că nu mai rămăsese nimic deasupra nivelului apei. Labirintul subteran se prăbuşise treptat după ce „sala de audienţe” implodase sub greutatea magmei care se acumulase deasupra. Timp de câteva ore neliniştitoare în cursul acelei după-amiezi putură simţi ei înşişi ce se întâmplase pe Thera pe măsură ce grotele mai largi se prăbuşeau, aspirând apa mării şi provocând mii de tsunami care puseseră la încercare sistemul de stabilizare de pe Sea Venture. Chiar şi acum erupţia continua la adâncime sub apă, revărsând râuri de lavă care curgeau de-a lungul drumurilor antice şi cuprindeau marginile exterioare ale oraşului în îmbrăţişarea lor fierbinte.

— Explorarea arheologică rămâne posibilă, zise Costas. Gândeşte-te la Pompei şi la Herculaneum, chiar la Akrotiri de pe Thera.

— Săpăturile la Pompei durează de două sute cincizeci de ani şi abia au decopertat jumătate, replică Jack. Şi este acoperit de cenuşă şi de zgură, nu de lavă. În plus, nu e sub apă.

Se consolau amândoi că alte minuni rămâneau să fie descoperite de-a lungul liniei antice a ţărmului, în situri perfect conservate precum satul de lângă Trabzon, care aveau să le răspundă la multe întrebări despre modul în

care oamenii acestei culturi extraordinare reuşiseră să creeze o civilizaţie înfloritoare cu mai bine de şapte mii de ani în urmă.

Pentru Jack nimic nu era mai important decât revelaţia despre Atlantida şi locul remarcabil al acesteia în istorie. Dacă ar fi ştiut că timpul le este limitat, poate că n-ar fi intrat niciodată în vulcan; parcurgerea labirintului subacvatic şi descoperirea sanctuarului păreau acum nişte experienţe unice, imposibil de repetat.

Jack era sigur că punerea submarinului la adăpost şi moartea lui Aslan împiedicaseră un holocaust nuclear. Ceea ce reuşiseră ei reprezenta o rază de speranţă, un mic semn că oamenii încă dispuneau de abilitatea de a-şi făuri singuri destinul. De dragul acelor preoţi vizionari din zorii civilizaţiei trebuiau să se asigure că descoperirea lor avea să rămână nu doar ca o revelaţie a gloriei trecutului, ci şi ca o promisiune pentru viitor. Asta era adevărata moştenire pe care o lăsa Atlantida omenirii.

Adierile domoale ale vântului vălureau marea în nuanţe de portocaliu stins, fiecare rafală bătând spre vest. Către nord abia distingeau pata uleioasă care reprezenta tot ce rămăsese din Vultura; epava ei arsă alunecase aproape neobservată sub valuri cu o oră înainte. Mai înspre ţărm, scena era dominată de forma imensă a submarinului. Escorta navei făcuse loc unei nave ruseşti de salvare să se posteze pe poziţie. Ceva mai departe se vedea un alt cordon de nave, al căror număr crescuse constant pe parcursul zilei. Nimeni nu risca nimic, evenimentele din ultimele zile demonstrând că elementele declasate ale societăţii aveau suficientă lipsă de scrupule şi îndrăzneala de a ataca cele mai puternice forţe internaţionale.

Efram Iacobovici discuta încet la un telefon celular cu spatele la grup. Folosindu-se de talentele sale de negociator care îl ajutaseră să devină unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, ajunsese deja la o înţelegere în urma căreia averea lui Aslan avea să fie împărţită în trei părţi

principale. Turcii aveau să obţină o rezervă pentru cazuri de cutremur, de care aveau mare nevoie, în vreme ce georgienii primeau mijloace de a-şi clădi o forţă de securitate puternică. UMI avea să poată construi Seaquest II, dispunând în plus de mai mult decât era nevoie pentru finanţarea unui întreg program de cercetare de-a lungul întregului ţărm al Mării Negre.

Jack se uită la Costas.

— Ca să nu uit, mulţumesc pentru ADSA. Dacă n-ai fi insistat să instalăm costumul în modulul de comandă, acum aş face parte din peisajul de pe fundul mării.

Costas ridică paharul mare cu gin tonic pe care îl primise.

— Şi eu îţi sunt recunoscător că ai apărut la ţanc, replică el. Unde mă aflam eu, situaţia începea să devină a naibii de fierbinte.

— Am o întrebare, zise Jack. Ce te-ai fi făcut dacă n-aş fi apărut?

— Tocmai acceptasem să-i conduc pe oamenii lui Aslan prin vulcan către submarin. Îţi aminteşti de ultima secţiune a tunelului subacvatic, zona aceea cu lavă de dinainte de a ieşi la suprafaţă? I-aş fi dus pe tunelul din partea stângă.

— Chiar în camera de magmă.

— Oricum ajungeam acolo într-un fel sau altul, rosti Costas cu amărăciune. Aşa, cel puţin i-aş fi luat cu mine pe câţiva dintre oamenii lui Aslan şi i-aş fi oferit o şansă Katiei. Pentru binele general, după cum ai spune tu.

Jack se uită la chipul gânditor al Katiei, scăldat de razele soarelui în timp ce stătea sprijinită de balustradă cu privirea pierdută pe apele mării. Descoperiseră atâtea lucruri incredibile în ultimele câteva zile, dar ea trecuse şi printr-o experienţă sfâşietoare pe care Jack nu ar fi putut-o prezice când se cunoscuseră în Alexandria cu câteva zile în urmă.

Îşi întoarse privirea către chipul plin de răni al prietenului său.

— Pentru binele general, repetă el încetişor.

Dillen stătea tăcut deoparte, privind ţintă orizontul. Era clar că se gândea la ceva în timp ce buzele lui trăgeau din pipă. După ce Jack termină de vorbit cu Costas, se întoarse şi se uită enigmatic la el.

— Iar eu am o întrebare pentru tine, îi zise lui Jack. Setul ăla incomplet de tăbliţe. Care grup crezi că le-a avut?

Jack se gândi câteva clipe.

— Le-au avut pe toate până la tăbliţa patru, rudimentele de agricultură, de creştere a animalelor şi de zidărie. S-ar fi putut duce în vestul Europei, unde Epoca Bronzului a început mai târziu decât în Orientul Apropiat, în Spania, vestul Franţei sau Britania.

— Sau chiar mai departe, îl îndemnă Dillen.

— Unele artefacte preistorice găsite în America Centrală şi în China n-au fost niciodată întru totul explicate, zise Jack. Odată cu dezvoltarea urbanismului, în cele două Americi au apărut lucrări de arhitectură incredibil de similare cu formele Lumii Vechi, piramide, curţi şi alei de procesiune. S-ar putea ca moştenirea Atlantidei să fie un fenomen cu adevărat global, ca lumea să fi fost legată laolaltă ca niciodată înainte sau după aceea.

Luminile de aterizare de pe helipadul de la pupa se aprinseră şi Jack se răsuci să privească. Helipadul fusese plin de activitate întreaga zi. Ceva mai devreme în cursul după-amiezii, elicopterul Lynx de pe Sea Venture adusese o echipă de inspecţie a armelor nucleare a Naţiunilor Unite ca să fie transferată pe Kazbek, iar acum se întorsese din Abhazia pentru alimentare cu combustibil împreună cu o încărcătură preţioasă de opere de artă din sediul distrus al lui Aslan. După ce decolă iarăşi cu destinaţia Istanbul, se auziră zgomotele mai puternice a două elicoptere de transport Westland care îşi aşteptau rândul la aterizare.

În ciuda oboselii acumulate, Jack ştia că avusese dreptate să convoace imediat o conferinţă de presă. În ceva mai mult de o oră, reporterii aveau să revină la sediul UMI din Trabzon, iar vestea descoperirii Atlantidei avea să fie

transmisă în întreaga lume, la ţanc ca să dea de scris tuturor ziarelor şi programelor de ştiri de a doua zi.

În timp ce primul elicopter se aşează pe helipad şi începu să reverse din pântece echipe de reporteri şi cameramani, Jack se ridică în picioare. Trăsăturile sale colţuroase se proiectau pe fundalul sfârşitului de zi. Chiar înainte de a parcurge treptele ca să se confrunte cu luminile reflectoarelor, se întoarse către ceilalţi.

— Rămân pe Sea Venture până la încetarea operaţiunilor de căutare, anunţă el. Peter n-ar fi vrut asta, dar i-o datorez. Eu l-am adus aici şi era prietenul meu.

— A fost un erou, rosti Katia încetişor. Lumea este un loc mai bun acum decât era cu cinci zile în urmă.

Se uitară cu toţii spre locul unde ea continua să se sprijine de balustradă, privind înspre est. Katia se întoarse şi se uită fix la Jack. Emoţiile ultimelor zile o marcaseră, dar nuanţele arămii ale amurgului păreau să-i şteargă orice urme de îngrijorare de pe chip şi să radieze căldura unui viitor mai luminos. Se ridică şi, zâmbind obosită, veni şi se aşeză lângă Jack.

Jack inspiră adânc şi apoi se uită la ceilalţi.

— Oh, oricare dintre voi sunteţi bineveniţi să vă luaţi o pauză binemeritată pe cheltuiala mea.

— Îmi pare rău, bătrâne. Dillen îi zâmbi cu căldură lui Jack, cu pipa strânsă bine între dinţi. Trebuie să prezidez o conferinţă pe teme de paleolingvistică şi această mică diversiune mi-a întrerupt complet pregătirile. Mă tem că mâine trebuie să mă întorc în Cambridge.

— Iar eu trebuie să găsesc Arca lui Noe, spuse Mustafa cu nonşalanţă. Nu pe Muntele Ararat, ci pe linia ţărmului unde a debarcat grupul sudic înainte de a-şi continua drumul pe jos. Trebuie să organizez o echipă de supraveghere UMI.

Jack se întoarse spre Hiebermeyer şi Aysha.

— Şi voi doi presupun că aveţi de descoperit nişte mumii vechi şi plictisitoare.

Hiebermeyer îşi permise un zâmbet extrem de rar.

— Ca să fiu cinstit, da.

— Numai să nu mai găsiţi şi alte hărţi de comori.

— Acum, că tot ai adus vorba de asta, tocmai am primit un raport curios despre o descoperire în sectorul helenistic al necropolei. Ceva în legătură cu Alexandru cel Mare, un transport secret peste Oceanul Indian către un regat muntos îndepărtat.

Jack deveni pe dată interesat, gândindu-se care ar fi posibilităţile.

— În caz că ai uitat, avem o epavă cretană de cercetat.

Costas lăsase paharul cu băutură deoparte şi citea ultimele rapoarte pe computerul lui de buzunar. Tocmai au adus la suprafaţă nişte artefacte uluitoare, foi de aur acoperite cu nişte simboluri ciudat de cunoscute. Zâmbi şi se uită la prietenul său. Aşadar care va fi următorul nostru proiect?

— Asta-i altă poveste.

SFÂRŞIT

1 Massachusets Institute of Technology (N. Red.)

2 Naval Intelligence School – Şcoala Navală de Contrainformaţii (n.tr.)

3 Denumirea originală a Atlantidei (n.tr.)

4 Act ritual care constă în gustarea şi apoi vărsarea unei cupe de vin, lapte etc, ca ofrandă adusă unei divinităţi. (N. Red.)

5 Ieşirea 10:21-22 (N. Red)

6 Paddle (n.tr.)

7 Remontely Operated Vehicle (N. Red)

8 Submarine Launched Ballistic Missile (N. Red)

9 Referire la serialul TV Star Trek (N. Red)

10 Ground Penetrating Radar (N. Red)

11 Satellite Navigation – Sistem de navigare la care stabilirea poziţiei pe glob se realizează cu ajutorul unei reţele de sateliţi (N. Red)

12 Terrain Contour Matching (n.tr.)

13 Ritual de purificare (N. Red.)